

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author

LEXI BLAKE

writing as Sophie Oak

SIRENS IN BLISS

Nights in Bliss Series, Book 10

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bliss'teki Sirenler

Bliss, Colorado'da Geceler Kitap 10

Lexi
Blake,
Sophie Oak
olarak
yazıyor

Bliss'teki Sirenler
Bliss, Colorado'da Geceler Kitap 10

Yayınlayan: DLZ Entertainment LLC

Telif Hakkı 2019 DLZ Entertainment LLC Chloe
Vale tarafından düzenlenmiştir
ISBN: 978-1-942297-23-9

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz. Yazarın haklarını ihlal eden telif hakkı korumalı materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal niteliktedir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya kuruluşlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Lexi Blake'in haber bültenine kaydolun
ve seçtiğiniz kitapçıdan 25 dolarlık hediye
çeki kazanma şansını yakalayın.

Haberler, eğlence ve ücretsiz kısa öyküler
dahil olmak üzere özel içerikler için bize
katılın.

Her ay yeni bir yarışma var!

Abone olmak için [burayı](#) tıklayın.

İçindekiler

Adanmışlık	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Nate Wright'ın Alışveriş	
Listesi Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Rafe'in Miami'deki işi kabul etmesinin artıları ve	
eksileri Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
E-posta Yoluyla İki Milyarder Birbirine Karşı Oynamak	
Dokuzuncu Bölüm	
Olivia'nın Notu	
Onuncu Bölüm	
On Birinci Bölüm	
On İkinci Bölüm	
On Üçüncü Bölüm	
Erkekler Toplantısına Davet	
On Dördüncü Bölüm On	
Beşinci Bölüm On	
Altıncı Bölüm	
Cassidy Meyer'in	
Sorgulaması On Yedinci	
Bölüm On Sekizinci Bölüm	
Bliss Tarzı Telefon Ağacı On	
Dokuzuncu Bölüm	
Yirminci Bölüm	
Bebek Logan	
Yirmi Birinci Bölüm	
Yirmi İkinci Bölüm	
Bliss County Gazette'den	

Yirmi Üçüncü Bölüm
Bliss'te Bir Gece Yazarın
Notu
Siren Reborn, 7 Ocak 2020'de Çıkacak Lexi
Blake Hakkında
Lexi Blake'in Diğer Kitapları

Adanmışlık

Bu kitap, hayatın ne kadar zor olabileceğini bilen ve bu zorluğun ancak ailemiz ve arkadaşlarımızla paylaştığımızda hafiflediğini bilen Bliss ve Texas Sirens hayranlarına ithaf edilmiştir.

Ve Jennifer Zeffer'a – cömert ruhu için. Nell de onayladı, canım.

Adanmışlık 2019

Bazen işim gereği, hayranlarımdan daha fazlası olan kişilerle tanışırım. Jennifer Zeffer ile yıllar önce, benim bir müzayedeye bağışladığım kitapları kazanmak için çok fazla para ödeyecek kadar çılgın olduğu zaman tanıştım. Doğal olarak, bunu yapacak ne tür bir çılgın kadın olduğunu görmek istedim ve sevimli, zeki bir kadınla tanıştım. Nazik ve eğlenceliydi ve onunla vakit geçirmekten keyif aldım.

Yıllar geçti ve sen hayallerinin peşinden gitmek üzeresin. Gerekeni yaptın ve şimdi uçuşma zamanı geldi dostum.

Davetlisiniz

Leo &
Shelley & Wolf
are getting
married!

THE EEDSTORÉ CNUPCN
@C99COLORADO

Birinci Bölüm

Stef ve Jen

Stef Talbot, uzun süredir hizmetinde olan hizmetçisine bakarak başını salladı ve tam olarak nerede hata yaptığını merak etti. Saat daha sabahın sekiz buçuğu idi. Gün nasıl bu kadar çabuk berbat olabilirdi? "Avizemde bir çocuk var da ne demek? Jennifer'ın o avizenin tamamen çocuklardan uzak olmasını istediğini hatırlıyorum. O bir hediye miydi?"

"Buradan her şey çok güzel görünüyor anne! Sanki lunaparkta gibi!"

Stef, iki oda ötedeki küçük kaos topunun çığlıklarını duyabiliyordu.

"Olivia Barnes-Fleetwood, hemen oradan in aşağı ve bu sefer sadece ev hapsi cezası vermem için dua etsen iyi olur." Abigail Barnes kızına pek de hoşnut görünmüyordu.

Olivia'nın cevabı yine yüksek sesliydi, ancak bu sefer biraz daha tereddütlüydü. "Sanırım artık burada yaşayacağım. Annem beni korkutuyor. Sanırım babamı istiyorum."

Özenle idare ettiği evi bir sirke dönüşmüştü. Sadece iki gün içinde, tüm hayatı çatının çökmesini izlemek ve beklemek haline gelmişti. Bunun her an gerçekleşebileceğinden ve Barnes-Fleetwood çocuklarından birinin bundan sorumlu olacağından emindi.

Bayan Truss, mükemmel gri saçlı kaskını salladı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bayan Olivia canlı bir çocuk. Yıllarca süren sessizliğin ardından onun burada olması büyük bir zevk."

Hizmetçisi deliydi. Olivia bir yıkım makinesiydi. Tanrım, bir erkek çocukları olacağına çok memnundu.

Bu düşünce onu durdurdu. Bu fikre alışmak için aylarca zamanı olmasına rağmen, bu gerçeği öğrenince yine de şok olmuştu. Bir bebek. Bir bebeği olacaktı. Jennifer hamileydi, hem de çok hamileydi. Çok ama çok hamileydi.

Haftalardır karısına dokunmamıştı. Onun uykusunu bozacağından korktuğu için neredeyse hiç yanında yatmamıştı. Karısını özliyordu. Eski hayatlarını özliyordu. Huzurlu. Sessiz.

Ve bu düşünce ona çok sıkıntı veriyordu. Jennifer'ın doğum tarihinden hemen önce bir düşüncü halledebileceğini neden düşündüğünü bilmiyordu. Düşün haftasında bazı arkadaşlarını evinde ağırlaması istendiğinde, Jennifer hamile bile görünmüyordu. Her şeyin çok kolay olacağını düşünmüştü. Birçok konuda yanılmıştı. "Şamdan düşüp onu öldürmeden önce biri onu şamdandan indirecek mi?"

"Ah, o bundan çok daha dayanıklıdır." Sam Fleetwood aceleci görünmüyordu. Sarışın kovboy, kızının avizeye sıkışması sıradan bir olaymış gibi koridorda yavaşça yürüdü. "Birkaç ay önce çatıdan düştü. Jack'in üzerine düşmeyi başardı. Jack'in birkaç omurganın kayması oldu, ama Livie tamamen iyiydi. O kız kutsanmış, sana söylüyorum. Yukarıda biri onu koruyor."

Sonsuza kadar sakın kovboy yemek odasına girdi ve kapı arkasında tekrar kapandı.

"Misafirlerimiz ne zaman ayrılacak?" diye sordu Stef sessizce. Ev yeniden huzurlu olacak ve o da sadece Jennifer için endişelenmeye devam edebilecekti. Bütün gün. Her gün. Midesi düğümlenene kadar. Ama en azından bunu sessizce yapabiliirdi.

Bayan Truss başını salladı ve iç geçirdi. "Sanırım yarından sonra ayrılacaklar."

"Ne oldu, hayatım? Misafirlerin hoşuna gitmedi mi?" Karısı yatak odasından çıkan koridordan çıktı. Sabahın erken saatlerinde ışıkta muhteşem görünüyordu, cildi adeta parlıyordu. Onu öyle, vücudunda hiçbir şey yokken,

sadece güneş ışığı ve teniyle, ama belinin çoğu zaman ağrıdığı halde ondan portre için poz vermesini istemek bencilce olurdu.

Onu kaybederse ne yapacaktı? Karısı çok güzel görünüyordu, ama o gerçeği biliyordu. Karısı kırılıyordu. Hayat kırılıyordu.

"Normale dönmek istiyorum." Bu sözleri söyledi, ama artık bunların ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi. Artık normalin ne olduğunu bilmiyordu.

Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Ben de bunu çok isterim. Normal olmak harika olurdu. Belki de misafir evine gidip bunu konuşmalıyız."

Bu düşünceyle penisi seğirdi ve bir anda sertleşti. Karısının vajinasına girmeyeli bir ay olmuştu. Karısı bayıldığından ve Caleb bebeğin iyi olduğunu kanıtlamak için ona ultrason bağladığından bu yana bir ay, iki gün ve on saat geçmişti.

Ama Stef'in gördüğü tek şey, hastane yatağında uzanan, cildi solgun ve elleri titreyen karısıydı.

Bunu ona o yapmıştı. Beklemeliydi, sadece bir karısı olduğu için mutlu olmalıydı. Çocuklara ihtiyacı yoktu. Sadece ona ihtiyacı vardı. Tanrım, karısı, içinde büyüyen bebeğin onu öldürebileceğini ne kadar çok kızdığını bilseydi, ondan nefret ederdi. Karısı tüm bu olaydan heyecan duyuyordu, ama Stef bunu bir an önce bitirmek istiyordu.

Kafasını salladı. "Bence bunu yapmamıza gerek yok. Kahvaltı zamanı. Yemek yemelisin."

Karnının kıvrımlarını vurgulayan uzun, dökümlü bir elbise giyyordu. Doğuma yakındı, karnı büyük ve yuvarlaktı ve o, nasıl bu kadar büyük bir çocuk doğurabileceğini merak ediyordu. Caleb, bebeğin normal büyüklükte olduğunu söylemişti ama o bunu hayal edemiyordu. Kafasında, bebek en az on pound ağırlığındaydı.

Kadın ona kaşlarını çatı. "Son zamanlarda yeterince yemediğin bazı şeyler aklıma geliyor. Ama sanki artık hiç acıkmıyormuşsun gibi geliyor. Belki de sormayı bırakmalıyım."

Dönüp koridora doğru yürümeye başladı.

"Beklemelisin tatlım. Olivia'yı avizeden indirmek için uğraşıyorlar." Birisi merdiven getirmeliydi ve bu

tehlikeli olabilir. Jennifer uçan bir yıkım topunun çarpmasına maruz kalabilir. "Belki de yatağına geri dönmelisin, ben sana bir tepsi getireyim."

O, Jennifer'ın yatakta kalmasını ve ona bakmasını tercih ederdi.

Onun muhteşem gözleri parladı, ama bu sevinç onun için değildi. "Olmaz. Gidip kızımı tezahürat edeceğim. Bunu görmem lazım. O oraya nasıl çıktı ki?"

"Eminim sııklarla atlamıştır." Jack Barnes merdiveni taşıyarak koşarak geldi. "Olimpiyatları izlemesine izin vermemeliydim. Kahretsin. Bunun için gerçekten üzgünüm, Stefan. Belki de kasabanın kenarındaki motele gitmeyi denemeliyiz. Burada yok edebilecekleri çok şey var. Çocuklar yüzünden pek çok güzel şeyi almayı ertelediğimizden korkuyorum. Biraz kaotik oluyorlar."

Biraz mı? Barnes-Fleetwood klanı buraya geldiğinden beri geçen iki gün içinde Olivia yaz ortasında kar motosikleti sürmeye çalışmış, yüzmeyi sevdiği için Rio Grande nehrine atlamış ve küçük Josh Stef'in stüdyosuna girip onun son portresine bıyk çizmişti.

O ve Jen ne düşünmüşlerdi ki?

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Seni ve çocukları burada görmekten çok mutluyuz. Onlar harika," dedi Jen gülerek. "Ciddiyim. Çocuklarını seviyorum Jack. Yıllardır bu kadar gülmemiştım. Josh da bir sanatçı olacak."

Bazen ona huysuz bir ihtiyar gibi hissettiriyordu, ama birkaç gereğı belirtmeden edemedi. "Jennifer, o portreyi düzeltmek saatlerimi aldı."

Onun muhteşem yeşil gözleri yuvarlandı. "Onu düzeltmemen gerektiğini düşünüyorum. O adam mor bıyıkla çok daha iyi görünüyor. Josh tamamen haklıydı."

"Üzgünüm," dedi Barnes üzgün bir iç çekişle. "Onların verdiği her türlü zararı kesinlikle ödeyeceğiz."

Jen başını salladı. "Onlar çok sevimli ve senatör birkaç gün Talbot orijinali olmadan da hayatta kalabilir. Stefan bunu bir iyilik olarak yapıyor. Endişelenme. Hadi. Gel, kızını aşığı indirip ona waffle yedirelim. Buradan kokusunu alabiliyorum." Karnını okşadı. "Oğlum aç. Bunu tadını çıkarabiliyorken

. Bebek Logan doğduktan sonra, figürüm için endişelenmem gerekecek."

"Gerçekten çok üzgünüm," diyordu Barnes, yemek salonuna açılan çift kapıdan geçerken. Çocuk sahibi olmak, Jack Barnes'ı sürekli özür dileme durumuna sokmuş gibiydi. Stef, The Club'daki tüm üyelerin Jack Barnes'tan korktuğu ve onu istediği zamanları hatırlıyordu. Öyleyse neden küçük bir kız çocuğuyla başa çıkamıyordu?

"Hiç sorun değil," dedi Jennifer, küstahça başını sallayarak. "Senatörün kızı kışında bir sopa var ve portrecisi de öyle olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Stef onun arkasından baktı. O, dayak istiyordu. Küçük velet. Neredeyse ona, onu dizinin üzerine yatırıp, bir hafta boyunca oturamayacak ve her yere onu taşımak zorunda kalacak kadar o muhteşem kışına şaplak atması için yalvarıyordu.

"Konuk evinin temizlendiğinden ve kullanıma hazır olduğundan emin olacağım." Bayan Truss, sanki her şey yoluna girmiş gibi içini çekti.

"Neden bunu yapasın ki?" diye sordu, karısına bakarak.

"Şey, Efendi Stefan, bu, hanımı seansa götürmeden önce yüzünüzde görünen ifade."

Evet, eskiden öyle yapardı. Şimdi bunu düşündüğü için bile kendini pislik gibi hissediyordu. "Hayır. Onu cezalandırmayacağım. Huysuz. Ben de 24 saat boyunca başka bir insanı taşımak zorunda kalsam huysuz olurum."

Bayan Truss kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona dik dik baktı. "Sanırım hanımefendi misafir evini ziyaret etmekten rahatsız olmaz. Uzun zaman oldu."

Stef başını salladı. Oraya gidemezdi. Doğum tarihi yaklaşmıştı ve o ilk aylarda kanaması olduğunu hatırlamadan edemedi. Caleb buna hafif lekelenme demişti, ama Jennifer oğlunu kaybedeceğinden korkmuştu. Ağlamış ve ona sarılmıştı ve onun yapabileceği hiçbir şey yoktu, istediğini elde etmek için kimseyi korkutamazdı.

Caleb ona sağlık raporu vermişti, ama Stef'e göre kadın çok kırılgan görünüyordu. Kadınlar hala doğum sırasında ölüyordu. Hiç tanımadığı biri için hayatının aşkını riske atmaya değer miydi?

Doğum tarihi yaklaştıkça, karnında sürekli bir panik hissi yerleşiyordu. Ters gidebilecek o kadar çok şey vardı ki. "Sanırım bir süreliğine misafir evini kullanmayacağız."

Her şey yolunda olsa bile, Jennifer'ın iyileşmesi için zamana ihtiyacı olacaktı. Bir aile olarak nasıl yaşayacaklarını anlamak için zamana ihtiyaçları olacaktı. Çok şey değişmek üzereydi.

Karısını özliyordu. Onun Efendisi olmayı özliyordu, ama ona bakması gerekiyordu.

Yüksek bir çarpma sesi duyuldu ve ardından kötü deha Olivia Barnes-Fleetwood'un çılgın kahkahası geldi.

"Çok eğleneliydi baba! Tekrar yapalım!"

Stef gömleğinin çekildiğini hissetti. Aşağı baktığında, Joshua Barnes-Fleetwood elinde bir fırça ile yukarı bakıyordu. "Bay Stef, bazı resimlerinize baktım ve sadece renkler ve şeyler var. Size yardım etmek istedim, bu yüzden oraya birkaç köpek çizdim. Artık gerçek resimler oldular."

Stef yüzünün kızardığını hissetti. "Tanrım, Lichtenstein olmasın." Koridordan koşarak uzaklaştı.

* * *

Jen, Stef'in gidişini izledi, kalbi acıyordu. Elbisesi önünü düzeltti. Bu sabah denemişti. Güneş sarısı elbisesiyle güzel görüldüğünü düşünmüştü. Göğüslerini ortaya çıkaran, ama karnını olabildiğince gizleyen bir elbiseydi. O kadar mı şişmanlamıştı ki, ona bakmaya dayanamıyordu?

Rachel, hamileyken Max ve Rye'in ne kadar çıldırdığını anlattı. Sürekli onun etrafındaydılar. Hamile olmadığında da öyleydi, ama Rach hamilelikte seksin ne kadar iyi olduğunu anlattı. Callie bile, ikizlerine hamileyken Zane ve Nate'in ona dokunmayı ve sarılmayı çok sevdiklerini söyledi.

Stef'in kendisine bakmasını zar zor başardı.

"Jennifer, ne kadar üzgün olduğumu kelimelerle ifade edemem." Jack Barnes merdiveni katlamıştı. Aslında ona ihtiyacı yoktu. Olivia, avizeden inmenin en iyi yolunun Sam'in kollarına atlamak olduğuna karar vermişti.

Fleetwood'un kollarına atlamak olduğunu düşünmüştü. Jen gülmekten kendini alamamıştı. Sam rahatlamış, Olivia atlarken kollarını açmıştı. Jack neredeyse kalp krizi geçirecekti ve karısı ve ortağı onu kaldırmadan önce yere yığılmıştı.

Ona gülümsedi. "Sorun değil. Zaten o avizeyi hiç sevmezdim. Hepsi bir yığın halinde düşseydi, benim için sorun olmazdı. Olivia'nın iyi olmasına sevindim."

O daha çok çağdaş aydınlatma meraklısı bir kızdı, ama Stef bunu sevmiş gibi görünüyordu, bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Onun ondan uzaklaşmasını izlemek zordu. Ya da bu durumda, olabildiğince hızlı koşmasını.

Jack Barnes'ın gözleri de onu takip etti. "Kendini çok kötü hissetme. O çok korkmuş durumda."

"Hey, baba!" Josh Barnes-Fleetwood, açıkça biyolojik babası olan adama koştu. Jack'in tıpatıp aynısıydı, ama Josh iki babası olduğu için şanslıydı. "Acıktım."

Sam Fleetwood, yüzünde rahat bir gülümsemeyle yaklaştı. "Hadi, dostum. Kız kardeşin çoktan waffle yemeye başladı. Gidelim."

Sam, Jack'e göz kırptı ve iki adam arasındaki rahat samimiyeti fark etmemek imkansızdı. Jack, partnerine uzandı ve sanki temasa ihtiyacı varmış gibi omzuna dokundu. Abby'ye dokunduğu gibi. Sanki partnerleri için yaşıyor ve nefes alıyor gibiydi.

Jen bu üçlüye çok kıskançtı.

Kafasını salladı. O iki kovboyun sevişmesini izlemek için çok para öderdi. Day-um, memleketinde dedikleri gibi. Ama süper seksi biseksüel misafirlerine, muhtemelen ateşli sevişme seanslarına katılabilir mi diye sormak pek kibar bir davranış olmazdı. Onun sözlerine odaklandı. "*Korkuyor derken* ne demek istedin?"

"Stefan. O korkuyor. Stef'i yıllardır tanıyorum ve onu hiç böyle görmemişim. Kontrolü elinde tutuyormuş gibi görünüyor, ama ben durumun farklı olduğunu biliyorum." Jack elini omzuna koydu. "Doğuma ne kadar kaldı?"

Yeterince yakın değil. Kendini bir balina gibi hissediyordu. Artık Callie'nin neden o kadar aydır şikayet ettiğini anlıyordu, o ikizlere hamileydi. Jen her an patlayacakmış gibi hissediyordu ve içinde sadece

"Haftaya doğurmam gerekiyor, ama Caleb ilk bebeklerin geç doğabileceğini söyledi."

Ve küçük Logan'la tanışmak için sabırsızlanıyordu. Logan Mitchell Talbot. Adını, hayatını kurtaran adam ve sevgili büyükbabasının adını almıştı. Oğullarıyla tanışmak için heyecanlıydı, ama Stef'in bundan korktuğunu düşünmeye başlamıştı. Haftalardır ona dokunmamıştı, ona bakmaya bile tahammül edemiyor gibiydi.

Bebeği istemediğine mi karar vermişti? Hamileliğini ilk öğrendiği anı hala hatırlıyordu. Dizlerinin üzerine çökmüş, elini karnına koymuş ve aralarında bir bağ oluşmuştu. O an büyük bir sevinç vardı, ama uzun aylar içinde bu sevinç solmuştu. Bir yerlerde, o derin birliktelik hissini kaybetmişlerdi.

"Erkekler farklıdır, biliyorsun," dedi Barnes.

Barnes-Fleetwood ailesine tamamen hayran kalmıştı. Birkaç gün önce bir kasırga gibi malikaneye gelmişlerdi ve o günden beri gülmekten kendini alamıyordu. Barnes-Fleetwood klanı ve Julian Lodge'un ailesi sayesinde malikane birdenbire kahkahalar, bebek sesleri ve çocukların ve ailenin getirdiği çılgınlıkla dolmuştu. O her zaman büyük, çılgın bir aileye sahip olmayı istemişti. Tek çocuk olarak büyümüştü. Stef de öyle. O, bunu gelecek nesil için değiştirmek istiyordu. Bebeğinin güvenebileceği birkaç kardeşi olmasını istiyordu. "Bence biz farklı değiliz. Sen çocuklarını seviyorsun. Ben de bu bebeği seveceğim."

Gerçekten endişelendiği şeyi söylemedi. Stef'in oğullarını istemediğinden korktuğunu söylemedi. Bu kelimeleri düşünmemeye bile çalıştı.

Jack Barnes yakışıklı bir adamdı, ama yüzü yumuşayıp merdiveni duvara dayadığında gerçekten çok güzeldi. "Oh, ne demek istediğimi anlamıyorsun. Bebek doğana kadar baba olmanın ne demek olduğunu gerçekten anlamıyoruz. Erkekler basit yaratıklardır. Başlangıçta seks isteriz, ama bir noktada yakalanırız ve kendimizi bir kadını sevdiğimizi fark ederiz. Bizi diğerlerinden uzaklaştırabilen o tek kadın, bizim tüm dünyamız olur. İşlerin değişebileceğini, ama yine de aynı kalabileceğini anlamayız."

Stef, onu gördüğü andan itibaren onun dünyası olmuştu. Stella's Diner'a girip onu tezgahta otururken gördüğü anı hala hatırlıyordu. Çok yakışıklıydı. Fotoğraflarından çok daha yakışıklı olduğu için nefesini kesmişti. Onun sanat eserlerini çok sevmişti. O bir ustaydı ve o da ondan bir şeyler öğrenmek için gelmişti. Sonra o bir Usta olmuştu ve ah, hayal edebileceğinden çok daha fazlasını öğrenmişti. Aşk ve seks hakkında çok şey öğrenmiş ve eskisinden çok daha fazlası haline gelmişti. Ona büyük zevkler yaşatan, kendisini değerli ve sevilen hissettiren, sanki dünyadaki tek kadınmış gibi hissettiren tatlı Ustası.

Onu kaybetmiş miydi? İlgisini kaybetmiş miydi? Bu düşünce kalbini acıtıyordu.

"Bunu bilemem," diye cevapladı Jen. "Bence bazı erkekler avlanmayı sever. Belki de av bittiğinde ilgilerini kaybederler."

"Stef mi? Onun pek avcı olduğunu sanmıyorum." Barnes başını salladı. "Hatırladığım kadarıyla, Stef her zaman altların kendisine gelmesine izin verirdi. Onunla bazı kulüplere gitmiştim. O zamanlar ben çok daha gençtim, ama o asla agresif bir şekilde kimseyi aramazdı. Derinden itaatkar birini bulana kadar bekler ve sonra onunla tek seferlik bir buluşma için pazarlık yapardı. Daha uzun süreli sözleşmeler de yapardı, ama bu çok nadiren olurdu ve sadece itaatkarın gerçekten bir dominant'a ihtiyacı olduğu durumlarda. İlk başta Callie'ye aşık olduğunu düşünmüştüm, ama zaman geçtikçe yanıldığımı anladım."

Callie Hollister-Wright, Stef'in en iyi arkadaşıydı. Aralarında hiçbir zaman romantik bir ilişki olmuştu, sadece sevgi dolu bir dostluk vardı. "Hayır. Onu kardeşi gibi görüyor."

"Evet, bir süre sonra anladım. Stef bana kendimi hatırlatıyor. Ben, herhangi bir kadından çok, ilişkinin D/s kısmıyla ilgileniyordum. Yüzüğümü ve tasmamı takan o kızıl saçlı kadınla tanışana kadar hiçbir kadını ciddiye almadım. Onun doğru kişi olduğunu biliyordum. Onunla tanıştıktan birkaç hafta sonra onunla evlenmek istediğimi biliyordum."

Biraz acı hissetti. Stef'i ikna etmek uzun zamanını almıştı. "Stef benim için öyle hissetmiyordu. İlk başta beni reddetti."

Büyük kovboy, yaramaz bir bakışla sırtıttı. "Stef benden çok daha gençti. Yaşla birlikte gelen bir bilgelik vardır. Stef hala Abby ile tanıştığım yaşta bile değil. Bazılarımızın daha uzun zamanı alır."

"Belki de Stef, evlenmek için biraz daha beklemesi gerekip gerekmediğini merak ediyordur." O uzaklaşmıştı. Sanki yataktan olabildiğince uzak durmaya çalışır gibi, neredeyse sabaha kadar uyumadığı geceler oluyordu. Hâlâ onu öpüyordu, ama bu öpücükler geçiciydi ve onun arzularını yatıştırmaya yetmiyordu.

Dom'unu özlüyordu. Kocasını özlüyordu.

"Öyle değil." Jack, ailesinin kahvaltı yaptığı uzun yemek masasına bir göz attı. Karşı kapıdan güzel bir sarışın girdi. Dani Lodge-Taylor, eşleri tarafından eşlik ediliyordu. Julian Lodge, elini tutarken, takım elbisesiyle soğukkanlı ve zarif görünüyordu. Dani, Julian'ın sadece takım elbise ve deri giydiği izlenimini edinmişti. O, öyle bir adamdı. Finn Taylor, kucağında bir bebekle onun arkasında yürüyordu. Chloe. Çok tatlıydı. Finn, baba olmakla bir sorunu yok gibiydi. Julian da öyle. Korkutucu biriydi, ama kızını sevdiği belliydi.

Jack elini sallayarak Julian'ın dikkatini çekti. Dom başını salladı, karısının oturmasına yardım etti, kızının başına öpücük kondurdu ve sonra onlara doğru yürüdü.

"Bunu yapmak zorunda mıydın?" Büyük, kötü Dom onu biraz korkutmuştu. Julian Lodge'un birine bakış şekli, onu lezzetli bir yemek olarak değerlendirip değerlendirmedini merak etmesine neden oluyordu.

"O sadece kocaman, yaşlı bir oyuncak ayıdır," diye Barnes onu teselli etti.

Julian'ın mükemmel yüzü bir anlığına buruştu. "Ben oyuncak ayı değilim, Jackson. Hâlâ dişlerim var. Yaşlılık senin keskin kenarlarını körelmiş olabilir, ama benimkiler hâlâ yerinde." Jennifer'a döndü ve ne kadar çekici olabileceğini kanıtladı. Jennifer, selamlaşmak için elini tutmasına izin verdi. "Merhaba, canım. Bizi ağırladığın için teşekkür ettim mi? Biliyorum, bu bir yük, ama burada geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyoruz."

"Sorun değil. Konuşacak birinin olması çok güzel." O, eşleri ve çocuklarıyla vakit geçirmekten kesinlikle keyif almıştı.

Julian, Jack'e şaşkın bir bakış attı. "Stefan her şeyi mahvediyor, öyle mi?"

"Öyle görünüyor," diye onayladı Jack. "Julian, Dani'nin hamile olduğunu ilk öğrendiğinde nasıl hissettiğini ona anlat. Bebeğin doğumu için ne kadar heyecanlı olduğunu ve bebeğin hayatını daha iyi hale getireceğini nasıl anladığını ona anlat."

Julian titredi. "Keşke yapabilseydim. Gerçek ise oldukça farklı. Tamamen korkmuştum. Nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum, ama Danielle oldukça ısrarcıydı. Birkaç kez şaplak atmak bile onu hamile kalmaktan vazgeçiremedi."

"Kızını istemiyor muydun?" Bunu hayal bile edemiyordu. Julian bebeğe karşı çok şefkatliydi. Küçük Chloe her zaman ikisinden biri tarafından kucağında tutuluyordu. Bebeğin hiç kendi başına yatağa dokunduğunu merak etti.

Julian güldü. "Oh, onu istiyordum, ama bunu bilmiyordum. Danielle bana baba olacağımı söylediğinde, tek hissettiğim şey tam bir panikti. Babam ben çok küçükken öldü. Nasıl baba olunacağını tam olarak bilmiyordum, bir de onu kaybetme korkusu vardı." Yüzündeki ifade belirgin bir şekilde ciddileşti. "Karımı seviyorum. O ve Finn o zamanlar benim her şeyimdi. Sanırım işlerin değişeceğini hayal edemiyordum."

"Ben de aynı şekilde hissettim." Barnes kapı pervazına yaslandı. "Abigail'in hamile olduğunu öğrendiğimde, tek düşünebildiğim bunun her şeyi nasıl değiştireceği idi. Evleneli sadece bir yıl kadar olmuştu. Hazır değildim. Çocuk sahibi olmayı sevmediğimden değil, ama Julian gibi ben de babasız büyüdüm. İyi bir baba olamayacağımdan korkuyordum. Karıma bir şey olabileceğinden korkuyordum. Erkekler farklıdır. Bizler bebeğin içimizde tekmelediğini hissedemeyiz."

"Tanrıya şükür," dedi Julian yüzünü buruşturarak.

Jack onu görmezden geldi. "Bebek doğup kucağımıza alana kadar ebeveynlik kavramını anlayamıyoruz. O anda, bu bebeğin sevdiğimiz kişiyle yarattığımız tam bir insan olduğunu gerçekten anlıyoruz. Bence bu durum bizim gibi dominantlar için daha zor."

"Kontrolümüzü kaybetmiş gibi hissediyoruz," diye Julian da aynı fikirde olduğunu belirtti. "Finn bu durumu benden çok daha iyi idare etti. Sanırım o dokuz ayı atlatabildim çünkü Finn neredeyse elimi tuttu."

"Sam bunu kabul etti. Hiç direnmedi. Hemen Abby'nin karnını okşamaya ve bebekle konuşmaya başladı. Beni de bu sürece dahil etti." Jack ailesine bir bakış attı. "Tanrım, Sam olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Stef'in bir Sam'i yok. Bir Finn'i yok. Bahse girerim ki, sadece değerli karısını kaybetmekten korkuyor. Kardeşi yok, değil mi?"

"Max ve Rye var, ama Stef pek çok şeyden bahsetmiyor. O çok kapalı bir adam." Korkularını uzun zamandır içinde saklamıştı. "Sanırım artık beni istemiyor. Eskisinden çok daha şişmanladım."

Julian başını salladı. "Ona bir şaplak atacağım."

"Kahretsin, kızım. Ben olsam kocana bunu söylemezdim." Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Ya da belki de söylemelisin."

"Evet, bu onu ikna edebilir," diye onayladı Julian. "Ama itaatkar birine, efendisini dürtmesini söylememeliyiz."

"Bazen biraz dürtülmeye ihtiyacımız olur. Sen de biliyorsun." Jack ona cesaret verici bir şekilde başını salladı. "Ona nasıl hissettiğini söyle. Sağlıklı bir ilişkinin anahtarı iletişimin olduğunu biliyorsun. Bazen Domlar bunu unuttur ve itaatkarlarımızın bize hatırlatması gerekir."

"Ama sonra bizi dürtten altılarımızı şaplaklıyoruz," diye işaret etti Julian.

Jack nazikçe gülümsedi. "Ve sonra onlara birçok orgazm yaşıyoruz."

"Oh, bu çok güzel olurdu." Bunu yüksek sesle söylememiş olmayı diledi, ama bu doğrudu. Çok uzun zaman olmuştu. Erkeğine ihtiyacı vardı.

Ama Stef'e gidip korkularını anlatsa, muhtemelen karnını okşayıp ona hala güzel olduğunu ve onu hala istediğini söyleyecek ve her şey eskisi gibi devam edecekti. Nazik davranacak ve onun deli olduğu, uğruna savaştığı kocası gibi olmayacaktı.

Tabii ki, her zaman adil bir şekilde mücadele etmemişti. Bazen dolaylı bir yaklaşım en iyi eylem planıydı.

"Bu bakışı iyi bilirim." Jack başını salladı ve iç geçirdi. "Bu, Abby'nin altta kalıp üstte olacağı ve bunu iyi yapacağı zaman attığı bakış. Hazır ol. Bazen uyuyan Dom'u uyandırdığında, kışın gerçekten hassaslaşır."

"Ama bunun eğlenceli olabileceğini duydum. Bazen bir altın mücadele etmesi gerekir. Günün sonunda kendimizi itaatkar ve dominant olarak adlandırabiliriz, ama biz sadece erkekler ve kadınlar, kocalar ve eşleriz. Hiçbir farkı yok. Aşkın bakıma ihtiyacı olduğunu öğrendim. Leo'ya bir tavsiye verecek olsam, bu olurdu. Bu düğün sadece ilk adım. Evlilik ise, tamamen farklı bir şey." Julian, herkesin kahvaltı yaptığı masaya dönerek kaşlarını çattı. "Jackson, oğlun kızıma yemek yedirmeye çalışıyor. Bunu kesmesi lazım. Chase'in Joshua'ya bazı tarihi el bağlama ritüelleri ve bu şekilde kendine bir gelin bulabileceği hakkında konuştuğu söylendi."

Barnes gözlerini devirdi. "O daha beş yaşında. Bana bir rahat ver. Evlenmeye çalışmıyor ki."

"Evet, çünkü onun soyundaki erkekler tek bir inatçı iradeleriyle tanınmıyorlar. O domuz pastırması yiyemez, Joshua!"

İki adam da çocukların yanına gitti, ama Jen olduğu yerde kaldı, kafasında bir fikir oluşuyordu.

Bazen bir kızın arkadaşlarıyla konuşmaya ihtiyacı olur. Sorunlarını başka kime anlatabilirdi ki? Sorunlarını çözmek için başka kim bu kadar zekice ve şeytani bir plan yapabilirdi ki?

Evet, bu işe yarardı.

İkinci Bölüm

Aidan, Lexi ve Lucas

Aidan, ev sahiplerinin karşısındaki kahvaltı masasına oturdu. Jamie ve Noah, Aidan'ın çok iyi tanıdığı iki adamla birlikte Circle G'yi işletiyorlardı. Trev McNamara, sabahki üçüncü fincan kahvesini uzun bir yudumla içti. Aidan doğru hatırlıyorsa, bu son fincanı olmayacaktı. Trev bütün gün boyunca kahve içiyordu. Aidan'ın küçük kardeşi Bo, Trev'in yanına oturdu, önünde bir tabak domuz pastırması, yumurta ve patates kızartması vardı.

Bo iyi görünüyordu. Kardeşi, Trev'in rehberliği ve ortak eşleri Beth'in sevgisiyle gerçekten olgunlaşmıştı. Aidan'ın güvenebileceği bir adam haline gelmişti.

Lexi'nin mutfağın dışında, cep telefonu kulağında ve bebeği kucağında dolaştığı yere göz attı. Küçük Jack, bir maymun gibi annesine yapışmıştı. Bazen Aidan, bu günlerde onun dikkatini çekmenin tek yolunun, vücuduna tırmanmak olduğunu düşünürdü. Ya da onun menajeri olmak.

"Lexi yemeğe gelecek mi? Onun için bir tabak hazırlayabilirim." Bo, endişeli bir ifadeyle oturma odasına baktı.

Lexi'nin sesi evin her yerine yayıldı. "Hayır, ikinci alıntıyı kullan. Evet, kahramanın duşa girip kahramanın zaten orada olduğunu fark ettiği alıntı. Katılıyorum. En iyisi bu ve yeni okuyucuları korkutacak kadar ateşli de değil. İki bin beş yüz yeterli olmalı. Sadece konferans sezonunu atlatmamız gerekiyor."

Lucas araya girdi, Aidan'ın gözlerine bakarak gülümsedi. Lexi'nin konuşmasını duyana kadar, sonra o muhteşem dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Tatilde olduğumuzu sanıyordum."

Lexi artık hiç tatile çıkmıyordu. Kariyeri yükseldiğinden beri işkolik olmuştu ve onu telefonda alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Bazen, sürekli telefonda olduğu için nasıl yazabildiğini merak ediyordu.

"Asistanı aradı. Anlaşılan Denver'da bir konferans için hazırlanması gerekiyormuş. Gitmesi gerekmiyordu ama son dakikada davet edildiği için kitapları ve tanıtım materyallerini topluyor. Zaten Colorado'da olduğumuz için bizim için sorun olmayacağını düşündü."

"Ama Denver altı saat uzaklıkta," diye işaret etti Lucas. "Sokağın aşağısı gibi değil ki. Araba kiralayıp çocukları içine tıkmamız mı gerekiyor? Julian'ın jeti iki gün sonra kalkıyor. Çiftliği kendi başına bırakamayız. Çalışanlara güveniyorum ama senin orada olman gerekiyor."

"Bence bizim de onunla gitmemizi beklemiyor. Bence belirlenen zamanda eve dönüp onun Denver'a tek başına gitmesine izin vermeliyiz." Aidan karısına baktı. "Biliyorsun, bu onun için gerçekten çok önemli."

Son sözleri alaycı bir tonla söylenmişti. Artık her şey önemliydi. O ve Lucas hariç her şey.

"Neyin çok önemli olduğunu?" Shelley McNamara biraz yorgun görünüyordu.

Trev, kız kardeşine gülümsedi ve ona sıkıca sarıldı. "Sen. Bekarlığa veda partisi nasıldı?"

"Çılgınca." Yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Georgia makyaj malzemelerini ve içkileri getirdi. Artık Chanel ve Cîroc'a bağımlıyım. Makyaj yaptık, film izledik ve çok içtik. Mükemmeldi. Ama kayınvalidem biraz deli. Bugün, oğullarıyla çiftleşmek isteyen bir uzaylı kraliçesi olmadığımı doğrulamak için bazı testler yapacak biriyle görüşmem gerekiyor. O testi geçemezsem ne olacağı konusunda endişeliyim. Pancar yemeyi reddettiğim için rahatsız oldu. Görünüşe göre uzaylılar pancara alerjik. Anlıyorum çünkü tadı berbat ve dişleri lekeliyor. Mor dişlerle evlenmeyeceğim."

Trev tek kardeşi gülümsedi. "İlginç bir kayınvaliden var kardeşim. Ben şanslıyım. Sadece Aidan ile uğraşmak zorundayım."

Bir cep telefonu çaldı ve Aidan, Shelley'nin yüzünün bembeyaz olduğunu yemin edebilirdi. Shelley içini çekti. "Yine kayınvalidem arıyor." Parmağını

parmağını ekran üzerinde gezdirip telefonu kulağına götürdü. "Merhaba Cassidy. Bu sabah nasılsın? Ne? Hayır. Hayır. Şampanyamı pancar suyu ile değiştiremezsin. Leo ile bu konuyu konuştun mu? Onu telefona alabilir misin lütfen? O orada değilse, Wolf ile konuşmak istiyorum lütfen."

O uzaklaşırken sesi giderek alçaldı.

Shelley'nin neredeyse kocaları olan Leo ve Wolf Meyer'in ilginç bir geçmişi vardı. Anneleri, oğullarının yarı uzaylı olduğuna ve bir gün kraliçenin onları almaya geleceğine inanıyordu. O ve Mel adında kamyoncu şapkası takan bir adam, bunun olmasına izin vermeyeceklerine yemin etmişlerdi. Bliss sakinleri, uzaylı kraliçenin eşlerini almaya gelip gelmeyeceğine dair bahisler yapıyordu.

Bu, Lexi'nin eskiden sevdiği türden bir şeydi.

Eskiden tek yaptığı şey çalışmaktı.

Lucas yanına oturdu. Dudakları hafifçe kıvrıldı ve Aidan, Lucas'ın elinin masanın altından kayarak kendi uyluğuna dokunduğunu hissetti. Bu, onun ihtiyacı olan tatlı bir yakınlıktı, ama Lucas her zaman onun neye ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi. "Tatlı kızımız hala uyuyor."

Onların bebeği. Daphne. Lucas'ın ten rengini almıştı. Aidan, küçük Jack'in kendinden olduğuna hiç şüphe duymuyordu, ama nedense kendisine hiç benzeyen bu bebek onu büyülemişti. O değerli kıza baktığında, tüm kalbi eriyordu. Jack onun minik kopyasıysa, Daphne tamamen Lucas ve Lexi'ye benziyordu. Onun, başı yabani siyah saçlarla dolu ve onu dizlerinin üzerine çöktürecek bir gülümsemeyle çiftlikte koşuşturduğunu görmek için sabırsızlanıyordu.

Her şeye sahipti. Kızını, oğlunu ve çocuklarını. Tek sorun, kızının sürekli telefonda ya da bilgisayar başında olmasıydı.

"Sevindim. Uzun bir gece geçirdi." Daphne üç haftadır emzirilmiyordu ve hala gece beslenmeye ihtiyacı vardı. Aidan bunu yapmayı seviyordu. Sessiz gecede sadece o ve kızı vardı. Ona bakarken, kız da ona bakıyordu ve aralarında çok güçlü bir bağ vardı. Kızının onun DNA'sına sahip olduğundan şüphe ediyordu, ama kızı onun ruhuna sahipti.

O, kardeşi ve ebeveynleri. Onlar onun tüm dünyasıydı.

Lucas'ın eli bacağını sıktı ve penisi seğıirdi. Lucas, gün ortasında onu arayan kişiydi. Lucas artık evden çalışıyordu ve Aidan'ın eski berbat ofisini gerçekten zarif ve güzel bir yere dönüştürmüştü. Aidan, haftada en az iki kez Lucas'ın cinsel dürtüsüne güvenilebilirdi. Lucas, Aidan'ın olduğu her yere gelirdi ve sertçe sevişirlerdi. Tarlalarda, evin arkasındaki gölette, ahırda ve Aidan'ın kullandığı kamyonette sevişmişlerdi.

Lexi ikisine de ne kadar uzun süre direnirse, Aidan ve Lucas birbirlerine o kadar sert davranıyorlardı. Aidan'ın vücudunda hala son seferden kalma morluklar vardı ve o her birini kıskançlıkla saklıyordu. Onlar, hala birinin onu istediğinin kanıtıydılar.

İkisi de eşlerini özlüyordu.

"Tamam. Orada görüşürüz." Lexi telefonu kapattı ve odaya girdi, yüzünde telaşlı bir gülümseme vardı. "Üzgünüm," dedi odadakilere. Jack'i kalçasında değiştirdi. "İşler asla bitmez."

Kontrolü ele alması gerekiyordu. Bir yerlerde kontrolü kaybetmişti ve geri kazanmakta zorlanıyordu. "Gel, otur ve kahvaltı yap. Talbot malikanesine gitmen için sadece birkaç saatin kaldı."

Yüzü gerildi, dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Öğleden sonra kadınlar için küçük bir resepsiyon vardı, erkekler ise dağda kendileri için düzenlenen bir partiye gidecekti. Lexi ona katılacağına söz vermişti. "Gitmek istiyorum, ama kaçırmak zorunda kalabilirim."

Adam başını salladı. "Hayır, gitmelisin. Daphne ve Jack için bakıcı ayarladım bile."

Bo sıırıttı. "Küçük Jack ve ben takılıp oynayacağız. Trev ve ben erkeklerin partisine katılmayacağız. Çocuklarla burada takılıp Beth'e göz kulak olmayı tercih ederiz."

Trev güldü. "Bunun için ne kadar uzun zamandır sabırsızlandığını bilemezsin. O da büyük bir çocuk. Jamie, onun ve Noah'ın oyuncaklarının olduğu eski bir sandık buldu. İçinde tren seti var."

"Gördün mü, her şeyi hallettim," dedi Aidan. Onun dışarı çıkıp ailesini ve arkadaşlarını görmesini istiyordu. Belki bu ona neyi kaçırdığını hatırlatırdı. "Beth, Dani ve Shelley'e gideceğine söz verdin. Bekarlığa veda partisini kaçırdın."

Ona baktı, alt dudağını hafifçe ısırđı. "Kaçırmak istemedim. Bir şey çıktı."

Son zamanlarda hep bir şeyler çıkıyordu. Onun için ayırdığı koltuğu işaret etti.

O oturmaya başladı, ama cep telefonu tekrar çaldı. Yüzünü buruşturdu. "Kahretsin. Yayımcım arıyor. Jack'i tutabilir misin?"

Lexi, varlığının merkezi gibi görünen o lanet cep telefonuyla konuşarak tekrar uzaklaşırken, o oğlunu dizine oturtdu. Telefonu alıp tuvalete atması gerektiğini biliyordu, ama kardeşinin evinde olay çıkarmak istemiyordu.

Lucas kolunu onun omzuna attı, ağzı kulağına yakındı. "Bir şeyler yapmalıyız, Efendim."

Aidan da aynı fikirdeydi. Lexi işin asla bitmeyeceğini düşünüyor olabilir, ama Aidan evliliğinin bittiğinden endişelenmeye başlamıştı.

Ve bunu kabul edemiyordu.

* * *

Lexi, telefonuna tutunmaya çalışırken Jack'i kalçasında kaydıldı. Onu Aidan'a bırakmaya çalışmıştı, ama Jack onu aramak için odaya girmişti. Oğlunun, onun yapacak işleri olduğu umurunda değildi. Yayıncısıyla görüşmesini bitirdikten sonra, asistanı aradı. Yine. "Evet, bin tane daha sipariş et. Bu, konferans sezonu boyunca yeter."

Onların gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Aralarında bir duvar olabilir, ama iki kocasının da giderek sinirlenmeye başladığından şüphe yoktu.

Son günlerde sık sık böyle davranıyorlardı.

Asistanının sesi telefondan geldi. "Ama yeni kapak henüz hazır değil. Yeni romantik gerilim romanı sezon bitmeden çıkacak ve tanıtım materyallerinde kapak olması gerekiyor, ama sanatçı tamamen yoğun."

Lexi sabrını korudu. Asistanını çok seviyordu. Jessica, Lexi'nin işini yürütmesine yardım etmek için Austin'den küçük Deer Run kasabasına taşınmıştı ve tam bir nimet olmuştu, ama bazen işini

çok fazla ciddiye alıyordu. "Bunun için daha sonra tek bir başlıkta tanıtım materyalleri basabiliriz."

Jack kıpırdanarak elini Lexi'nin gömleğine tutturdu, sanki onu kullanarak Lexi'nin vücudundan aşağı inmeye hazırmış gibi. Sabırlı ve sessizdi, ama Lexi'nin oğlu huzursuzdu. Yürümeyi öğrendiğinden beri, etrafta taşınmayı pek sevmiyordu.

"Tamam."

Tanrıya şükür. Telefonu kapatabilirdi. Acele ederse, kahvaltının bir kısmını hazırlayabilirdi. Belki bu, düzenlemelerini bitirmek için bekarlığa veda partisini kaçırmış olmasını telafi ederdi.

Jessica nefes almadan tekrar konuşmaya başladı. "Bir şey daha var."

"Hayır." Telefonu kapatması gerekiyordu. Neredeyse bir saattir telefonda konuşuyordu ve Aidan'a bu hafta sonu çalışmayacağına söz vermişti. "Yapamam. Tatilde olmam gerekiyor ama tüm zamanımı telefonda geçirdim. Aidan sinirlenmekten öte, öfkeye kapıldı."

"Üzgünüm. Ben hallederim. Sen hafta sonunun tadını çıkar." Jessica'nın gülümsemesi neredeyse telefonda duyuluyordu. "Bir daha aramamak için elimden geleni yapacağım."

Bluzunun düğmesi açıldı ve oğlu, aşağı inmenin bir yolunu arayarak vücudunun üzerinde emeklemeye başladı. Bebek Jack, son çare olarak ağlamazdı, ama amacına ulaşmak için acımasızca çabalar. Ne yazık ki henüz sütyen giymemişti ve şimdi göğüsleri ortada kalmıştı. "Kapatmam gerek."

"Selam Lexi. Nasıl gidiyor?" Kayınbiraderi kapıda duruyordu, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Annelik sana yakışıyor."

Yüzü kızardı. Bo, nedense onu her zaman en utanç verici anlarında yakalamayı başarırdı. Evlendikten ve artık ona bakışlarını dikip dikip bakmasa da, onu giyinik değilken yakaladığında hala çok eğleniyor gibi görünüyordu.

"Seni sapık." Karısı Beth, kucağında bebek kızıyla odaya girerken güldü. "Git ve baldızını rahatsız etmekten başka bir şey bul. Hadi tatlım. Buraya otur. O çocuk inmek istiyor gibi görünüyor."

Bo eğilip bebeğinin alnını öptü. Çıkarken karısına göz kırptı.

"O daha çok bir yürümeye başlayan çocuk ve bunu çok ciddiye alıyor." Telefonunu cebine koyduktan sonra boş eliyle gömleğinin düğmelerini ilikledi. Odaya göz gezdirdikten sonra, burasının oğlunun yeni öğrendiği becerileri denemek için uygun bir yer olmadığına karar verdi. "O aynı zamanda bir tırmanıcı."

Onu buraya bırakırsa, köşedeki kitap raflarına doğru emekleyebildiği anda kendini oraya çekmeye çalışacaktı.

Beth rahat bir koltuğa oturdu, gömleğinin kenarını çekip bebeğini göğsüne koydu. Bebeğin elleri yukarı kalktı, ödülünü kavrayıp burnunu sürtüp emmeye başladı.

Jack homurdandı ve aşağıyı işaret etti. İnatçı ve dik başlıydı, adaşı gibi. Daphne artık memeden kesilmişti. Bazen Daphne doğduğundan beri bulabildiği tek huzur ve sessizlik, bebeğini emzirirken, onu göğsüne tutarken yaşadığı anlardı.

"O iyi." Beth, tertemiz zemini işaret etti. "Jamie ve Noah burayı tamamen bebekler için güvenli hale getirdiler. Kendi evimizde olduğu kadar sık buradayız. Kitap rafları duvara sabitlendi."

Beth içini çekip Jack'i yere indirdi. Jack hemen her yerde emeklemeye başladı. Onun sonu olacaktı.

Telefonu tekrar çaldı.

Kahretsin. Belki de kariyeri onun sonunu getirecekti.

"Popüler olmaya başladın," dedi Beth gülümseyerek.

"Deliriyorum." Jack'in elinden dergiyi aldıktan sonra arayanın kim olduğuna baktı. Menajeriydi. Bu aramayı cevaplarsa, kırk dakika boyunca telefonda kalacaktı. Kathy harika bir menajerdi, ama konuşmayı çok severdi. Telefonu tekrar kot pantolonunun cebine koydu.

"Mutlu olacağını düşünürdüm. İlk kitabını sattığında ne kadar mutlu olduğunu hatırlıyorum. Kitabın satışa çıktığı ilk gün elini tuttuğumu hatırlıyorum." Beth'in gözleri şefkat doluydu.

Beth bunu bilirdi. Beth, onun ilk asistanıydı. Trev McNamara ve Bo O'Malley ile evlenip Bliss'e taşındığında işten ayrılmıştı. "Mutluyum."

İşini seviyordu, ama çalışma saatlerinden pek hoşlanmıyordu.

Ancak mevcut durumu göz önüne alındığında bu tamamen gerekliydi. "Biraz yavaşlayabilirsin."

Bunu her gün düşünüyordu. "Yerimi kaybederim." "Yerini mi?"

Nasıl açıklayabilirdi? Beth, kariyerinin ilk yılında yanındaydı. "Bu sektörde işler artık çok hızlı yürüyor."

Beth başını salladı, eliyle kızının minik kafasını örtüp emzirmeye devam etti. "Geçen yıl altı kitap yazdın. Bence bu çok hızlı."

Jack kahve masasına tırmandı ve sanki Everest Dağı'na tırmanıyormuş gibi bacaklarını yukarı kaldırdı. Lexi iç geçirdi ve onu aşağı indirdi. Küçük yüzü kaşlarını çattı, ama sonra yeni bir macera bulduğunda tekrar aydınlandı. "Tam olarak hayal ettiğim gibi değil."

O, yılda bir kitap yazıp bir milyon dolar kazanmayı ve yeteneği ile övülmeyi hayal etmişti.

Dünya öyle işlemiyordu. Her kitap bir mücadeleleydi. Çok para kazanıyordu, çiftlikten daha fazla, ama çalışmaya devam etmek zorunda kalmayacak kadar değil. Ara sıra arkanıza yaslanıp dinlenebilecek kadar da değil. Her gün çalışmak zorundaydı, yoksa insanlar onu unutacaktı. Yeri için mücadele etmek zorundaydı, yoksa başkası onun yerini alacaktı.

Ve kaçınılmaz olan gerçekleştiğinde bankada yeterince parası olması için dua etmek zorundaydı.

"Çiftlik nasıl gidiyor?" diye sordu Beth.

Lexi, oğlunun televizyon sehпасından kafasını vurmasını engelledi. "Harika. Geçen yıl başabaş çıktık. Bu yıl kar elde edeceğiz."

Çiftçilik zor bir işti. Geleneksel sığır çiftçiliğinden organik sığır çiftçiliğine geçmek ve yeni bir müşteri tabanı oluşturmak yıllar almıştı. Aidan bu topraklara tüm kalbini ve ruhunu vermişti. Bu yüzden durduramıyordu.

"Lucas'ın çalışma saatlerini azalttığını duydum."

Lucas avukattı. Evlenmeden önce Dallas'ta uzun saatler çalışarak müşteri tabanı oluşturmuştu. Son birkaç yılda, kardeşi Jack Barnes, Julian Lodge ve seçkin arkadaşları dışında herkesi bırakmıştı. İşinin neredeyse tamamını evden yapıyordu. Mahkemede yapacak bir işi olmadığı sürece evdeydi.

Julian çoğu zaman yollarda olduğu için bu durum onun için iyiydi.

Tanrım, kocasını özlemişti. Daphne doğduktan sonra, iş temposunu yavaşlatacağına söz vermişti. Neden sözünü tutmadığını onlara söyleyemedi.

"Çocuklarına yakın olmak istiyor."

"Ailesine yakın olmak istiyor. Hepsine." Lucas odaya girdi ve Jack'i kitaplıktan düşerken yakaladı. Kitaplık duvara sabitlenmiş olabilir, ama Jack sabitlenmemişti. Oğulları babasının kollarına düşerken kıkırdadı. "Beni öldüreceksin, evlat."

"Kendini öldürmek için çok uğraşıyor."

Gözleri yukarı doğru kaydı, zümrüt rengi gözleri kadının içini sızlattı. "Kahvaltıda seni özledik. Aidan, Trev, Bo ve Jamie'ye sürüyle yardım etmek için dışarı çıktı. Düşünü keyifle geçirebilmek için her şeyi halletmeye çalışıyorlar."

Aidan işte böyleydi. Çevresindeki insanlara yardım etmek için canını dişine takardı. Onun da aynı şeyi yapmaya çalıştığını göremiyor muydu? Yazmaya, yapmak istediği bir şey olarak başlamıştı; ruhunun bir parçasıydı, inkar edemezdi. Sonra bununla ailesine ne kadar yardımcı olabileceğini fark etti. Aidan, parasını çiftliğe yatırmayacağını söylediğinde biraz kırılmıştı. Orası onun da eviydi, ama Aidan onun ya da Lucas'ın parasını almayacağı konusunda ısrarcıydı. Bir gün Aidan'ın fikrini değiştirip ona yardım etmesine izin vereceğini umarak parayı biriktirmişti.

Şimdi bu paraya ihtiyacı vardı, çünkü aptallığı çiftliği kaybetmelerine mal olabilirdi. Bu düşünce midesi bulandırdı.

"Neden gelip biraz dinlenmiyorsun? Beth Jack'e bakmaktan memnuniyet duyar." Lucas'ın sesi ipeksi bir baştan çıkarma gibiydi.

Beth güldü. "Hayır, Jack ve ben Disney filmleri izleyebiliriz. Siz ikiniz dinlenin. Dinlenmek zihninizi birçok şeyden uzaklaştırır."

Seks. Lucas böyle dinlenirdi. Onu yatakta alay edip baştan çıkarır, sonra da ona kötü davranırdı ve ondan birkaç orgazm aldıktan sonra

birkaç orgazm yaşattıktan sonra, birkaç saat uyuyabilirdi. Çok cazipti. Aidan da onlara katılabilirdi. Onu dizinin üzerine yatırıp, tüm gerginliğini haykırarak ağlayana kadar kışını tokatlayabilir, sonra da onu akılsızca becerirken tatlı davranabilirdi. O, onlardan başka hiçbir şey düşünmek zorunda kalmazdı. Birkaç saatliğine onların itaatkârı olabilirdi.

Lucas ona uzandı, yüzünde seksi bir gülümsemeyle. "Hadi, bebeğim. Yorgun görünüyorsun."

Azgın daha uygun bir kelimeydi.

Telefon tekrar çaldı.

"Boş ver onu ve benimle gel." Lucas'ın sesi sertleşmiş, emir verici bir hal almıştı.

Alt dudağını ısırды. Onunla birlikte gitmekten başka bir şey istemiyordu, ama bunu yapma hakkını kaybetmişti. "Yapamam. Bu aramayı bekliyordum. Bana bir dakika ver."

Lucas iç geçirdi, yüzü gerildi. "Asla bir dakika sürmez, Lexi. Jack'i oynamaya çıkaracağım. Daphne uyuyor, ama ona da ben bakarım. Bu sabah bir ara yemek yemeye çalış."

Jack'i kucaklayarak sabah havasına çıktı. Ve Lexi geride kaldı.

Yine.

"O adam mutlu değil," dedi Beth başını sallayarak.

Şu anda hiçbirinin mutlu olduğundan emin değildi. Kendine bunun sadece evliliğin iniş çıkışları olduğunu söyleyip duruyordu, ama gerçeği biliyordu. Sadece henüz onlara söylemeye hazır değildi. Sorunlarını ne kadar süre daha bebeğin programına uymaya çalışmakla, milyonlarca küçük stresle suçlayabilirdi?

Bunu çözebileceğini ve gururunun onlara ne kadar pahalıya mal olduğunu bilmelerine gerek kalmayacağını düşünerek kendini ne kadar süre kandırabilirdi?

"Hayır, değil. Belki eve döndüğümüzde sakinleşir."

Evliliğinin bittiği gerçeğiyle yüzleşmeye hazır olmadığı için, elinden geldiğince yalanlara sarılacaktı. Yaptıklarını öğrendiklerinde, onunla ilişkilerini kesebilirlerdi.

Telefonu açtı ve işine devam etti.

Nate Wright'in Alışveriş Listesi

Things we need for the station	# of speeding tickets
-----------------------------------	--------------------------

New office chair	8 tickets
------------------	-----------

Antimicrobial desk protector	6 tickets
------------------------------	-----------

Detector 7000	15 tickets
---------------	------------

K9 unit	42 tickets
---------	------------

Training K9 unit to hunt Max	27 tickets
------------------------------	------------

Lojack for Farley brothers	22 tickets
----------------------------	------------

Cam,

This wedding is a golden opportunity. Pull over
Lodge every chance you get. Milk that rich bastard!

Nate

Canva

Üçüncü Bölüm

Rafe

Rafe Kincaid iş teklifine baktı. Tam da umduğu gibiydi. Önceki gece yatağa girdiğinde bunun gerçekleşeceğini hayal bile etmemişti.

Bu bir yalan üzerine kurulmuştu ve onu Bliss'ten uzaklaştıracaktı.

"Onu bir dakika tutabilir misin?" Cam, kızlarını kucağında tutarak onun önünde duruyordu. Sierra Rose, onun gördüğü en sevimli şeydi. Hemen ellerini uzattı ve bebeği kucağına aldı. Hafif ağırlığı onu memnun etti.

Ve onun büyük kahverengi gözleri onu derinden etkiledi.

Sierra hiçbirine benzemiyordu. Aralarında tek bir DNA bile yoktu, ama o onun kızıydı.

Ve ona karşı doğru olanı yapması gerekiyordu. Cam'in maaşıyla yaşamaya devam edemezdi. Laura'nın maaşı daha da azdı. Hâlâ Stop 'n' Shop'ta çalışıyordu çünkü onun yerini alacak kimse çıkmamıştı ve ihtiyacı olduğunda ona iş veren adama sadıktı.

Rafe'in geçimini sağlaması gerekiyordu. Ama Bliss'te bunu yapabileceğinden emin değildi.

Miami'de onu bekleyen bir iş vardı. Altı haneli maaş ve şirket arabası olan iyi bir iş. Bu bir şirket işiydi, FBI'a ilk katıldığında istediği iş değildi, ama büyüyen ailesinin ihtiyaçlarını karşılamak için fazlasıyla yeterliydi. Eski kulübelerinden çok daha büyük bir ev alabilirdi. Bir miktar birikmiş parası vardı ve Laura bu parayı kulübeyi tamir etmek için harcamaları gerektiğini ima ediyordu, ama Rafe onu vazgeçirmişti. Rafe bunu söylediğinde, Cam

omuz silker ve kulübenin yaşadığı çoğu yerden daha iyi olduğunu söylerdi.

Cam, elinde bir fincan kahveyle bebeğe gülümsüyordu. Bugün geç kalktı. Saat on bir olmasına rağmen Cam kahvaltı yapıyordu. Logan işten ayrıldığından beri Cam çok fazla gece vardiyası yapıyordu. "Bugün ne yapmayı planlıyorsun? Nate yeni bir masa istiyor. Georgia ve Logan'ı eski masasında sevişirken yakaladıktan sonra, masada çok fazla mikrop olduğunu iddia ediyor. Peki, hız tuzağını kim kuracak tahmin et?"

Bliss County Şerif Departmanı'nda şu anda bir şerif yardımcısı eksik olduğu için, tek bir cevap vardı.

"O da sensin. Söylesene, kulüp sahibini henüz durdurmadın mı?"

Cam elini kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nate Julian Lodge'dan biraz para sızdırmak istiyorsa, bunu kendisi yapabilir. O adam beni korkutuyor. BAU'da yeterince uzun süre çalıştım, kimin beni öldüreceğini, kimin öldürmeyeceğini anlayacak kadar. Wolf'u iki kez hız yaparken yakaladım zaten. Neye bakıyorsun?"

Kağıdı bir derginin altına kaydırıldı. "Başvurmayı düşündüğüm başka bir iş."

İşin nerede olduğunu söylemedi.

Dağları özleyecekler miydi? Yaz aylarında birlikte verandada oturup sabahları kahve, akşamları bira içmeyi özleyecekler miydi? Kışın kar yağarken birbirlerine sarılıp yatmayı özleyecekler miydi?

Belki de ona, gitmek istiyorsa tek başına gidebileceğini açıkça söylerlerdi.

Miami'ye taşınmak için öne sürdüğü tüm nedenleri dinleyecekler miydi?

Miami'ye geri dönmek için paradan başka bir neden yoktu. Annesi bunu acımasızca açıkça belirtmişti. Annesi, onun evliliğine verdiği tepkiyle, seçtiği yaşam tarzıyla ilgili bazı acı gerçekleri ortaya koymuştu. O, bu yaşam tarzından hiçbir şekilde vazgeçmeyecekti, ama Bliss'ten dışarı adım attığı anda, tuhaf evliliği belirgin bir yük haline geliyordu.

Cam buzdolabına yaslandı. "DC'ye geri dönersek istediğin herhangi bir işi yapabileceğini biliyorsun."

DC'de değillerdi. "Burada durum farklı."

"Biliyorum, ama yeteneğini kaybettiğini hissetmeni istemiyorum. Bu büyüklükteki bir kasabada iş bulmak çok daha zor.

"Evet, biliyorum. Sabırlı olmalıyım." Colorado Soruşturma Bürosu'na danışman olarak iş başvurusunda bulunmuştu. Onlar, onun son derece nitelikli olduğunu ve ahlak maddesi olmasaydı ona bu işi hemen vereceklerini söylemişlerdi. Açık ve dürüst olacağını düşünmüştü, ama en iyi arkadaşıyla bir kadını paylaşmak, devlette iş bulmak söz konusu olduğunda ağır bir suç işlemiş olmakla eşdeğermiş gibi görünüyordu.

Bu yüzden şirketin iş başvurusunda medeni durumu hakkında yalan söylemişti. Sadece evli olduğunu ve karısının adının Laura olduğunu belirtmişti. Cam'den hiç bahsetmemişti. Bu yüzden teklifi gördüğünde midesi hala bulanıyordu.

"Çıkmadan önce sana bir şey getireyim mi? Yeni eleman gelene kadar çift vardiya çalışacağım," dedi Cam, Laura'nın ona bıraktığı öğle yemeğini alırken. Cam, Bliss County Şerif Departmanı'ndaki işinden zaman zaman şikayet etse de, işini seviyordu. FBI Davranış Analiz Birimi'nde ortak oldukları zamankinden daha iyi uyum sağlamıştı.

Rafael Kincaid da bebeğe bakıyordu. Sierra'yı sevmediğinden değil, ama üniversitede o kadar zaman harcamış değildi ki, evde çocuk bakıcı olarak kalabilsin. "Hayır, ben iyiyim."

Cam bir anlığına ona baktı. "İstersen şerif yardımcısı pozisyonu senin. Nate seni almaktan mutluluk duyacaktır. Logan kalıcı olarak istifa ettiğinden beri başvurularla sorun yaşıyoruz. Mel başvuru formunu doldurdu, ancak işin unvanını şerif yardımcısından Baş Uzaylı Avcısı'na değiştirdi. Bu işi bedavaya yapacağını söyledi, ama polyester karışımli kumaşlar uzaylı kökenli olduğu için üniformayı giymeyecek. Şu anda tek adayımız o."

"Başka kasabalardan da birkaç başvuru olduğunu sanıyordum." Şerifin departmanında neler olup bittiğini çok iyi biliyordu.

Cam, bariz bir hayal kırıklığıyla gözlerini devirdi. "Monte Vista'dan ilgilenen iki kişi vardı. Nell haftalık protestosunu yapmadan önce başvurularını vermek üzereydiler."

Rafe inledi. "Nell'in sloganlarını kaldıramıyorlarsa, uygun değiller demektir."

Nell'in protestoları Bliss'te bir yaşam biçimi haline gelmişti. Bliss'teki bir şerif yardımcısı, her türlü tuhaf karşılaşmaya katlanmak zorundaydı.

"Ne dersin?" diye sordu Cam, gözlerinde umutla.

Rafe başını salladı. Orası Cam'in yeri idi. Bir zamanlar iş arkadaşlarıydılar, ama burada kendi kimliğine ihtiyacı vardı. "Birimiz Sierra'yla burada kalacaksa, farklı vardiyalarda çalışmamız gerekecek. Asla bir aile olarak bir arada olamayız. Ve bir seferde sadece birimizin ateş hattında olabileceği konusunda anlaşmıştık."

Bir eşleri ve bir çocukları vardı. Korumaları gereken bir gelecekleri vardı ve Cam'in işi çoğunlukla turistlere ceza kesmek ve Main Street'te herkesin giyinik kalmasını sağlamak olsa da, kurşunların uçuşmaya başladığı anlar da oluyordu. Bliss bazen tehlikeli bir yer olabiliyordu.

"Rafe, dostum, ev erkeği olarak mutlu olamazsın."

Sinirlenmeye başlamıştı. Cam'in söylediği hiçbir şey onun zaten bilmediği bir şey değildi. "Uygun bir iş çıkarsa, kabul ederim. Cole Roberts'ın kayak merkezinde hizmetçi arattığını duydum. İşsizliğim seni bu kadar rahatsız ediyorsa, hemen gidip başvururum."

Cam gözlerini kısa bir süre kapattı, bu da sabrının zorladığının açık bir işaretiydi. "Beni rahatsız ettiğini söylemedim. Senin için endişeleniyorum. Miami'den döndüğünden beri aynı değilsin. Ne olduğunu bana anlatmak ister misin?"

"Annemle keyifli bir ziyaret geçirdim," diye yalan söyledi.

Cam'in gözleri kısıldı. "O zaman neden düğüne gelmedi?"

Cam'in gözlerine bakmak istemediği için başını eğdi. "Uçakları sevmez."

"Tabii," diye karşılık verdi Cam. "Sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Bence üçümüzün birlikte olup çocuk yetiştirme fikrini tamamen reddetti ve seni hayatından çıkarmakla tehdit etti."

Bu, durumu gayet iyi özetliyordu. Cam, çok iyi bir FBI ajanıydı.

"Bu bir tehdit değildi. Annem her zaman söylediği şeyi kasteder. Beni hayatından çıkardı ve kardeşim de onun dediklerini yapacaktır. Hatta bunu seve seve yapacak, çünkü bu sayede mirasını benimle paylaşmak zorunda kalmayacak." Rafe kucağındaki bebeğe baktı. Sevgi dolu bir büyükannesi olmayacaktı. Miami'deki büyük evlerinde annesinin masasına oturup pastelitos pişirilirken kokusunu alamayacaktı.

Evlat edindiği bebeğe bakarken hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti. Bebeğin ona bunun için teşekkür edip etmeyeceğini, onun babası olduğu için gurur duyup duymayacağını ya da onu normlara uymayan bir aileye getirdiğinden dolayı ondan nefret edip etmeyeceğini merak etti.

Cam onun arkasına geçti. "Annen yanılıyor. Biz kötü bir şey yapmıyoruz. Elimizden gelen en iyi dünyayı inşa etmeye çalışıyoruz. Belki bunu normların dışında yapıyoruz, ama bu bizim hayatımız. Başkalarının standartlarına göre yaşayamayız, yaptığımız şey kimseye zarar vermiyorsa."

Cam'in haklı olduğunu biliyordu, ama annesinin onu bu kadar reddetmesi içindeki bir şeyi öldürmüştü.

Kardeşiyle iletişime geçmeye zahmet etmemişti. Zaten yakın değillerdi ve Miguel her zaman Rafe'den daha çok annelerine yakın olmuştu. Babası yirmi yaşında biriyle bir yıllık bir gemi seyahatine çıkmıştı. Noel kartları bile zar zor gönderip alıyorlardı.

Sierra iki babası olduğu için mutlu olmalıydı, çünkü çok küçük bir aile olacaklardı.

Cam elini omzuna koydu. "Yazılım tanıma programını bitirdiğimde işler değişecek. Seth Stark'la ona ilk deneme hakkını vermek konusunda konuştum bile. Altı ay sonra para içinde yüzeceğiz ve tüm bunlar anlamsız hale gelecek. İnsanlar, deli gibi para söz konusu olduğunda birçok tuhafılığı affederler."

Rafe başını salladı ve Cam ona bir kez daha güven verici bir şekilde sırtını sıvazladı. Sonra Cam gitti ve sadece o ve Sierra kaldı, çünkü Laura da çalışıyordu.

Cam iyi niyetliydi, ama anlamıyordu. Para, içindeki bu boşluğu doldurmayacaktı. Bunun yanlış olduğunu biliyordu. Çoğu insandan daha fazlasına sahipti. Çılgınca sevdiği bir kadını, en iyi arkadaşını ve çok sevdiği bir çocuğu vardı. Ve önemli olmak istiyordu.

Onların kendisini sevdiğini biliyordu ve eski hırslarından vazgeçmeye fazlasıyla hazırды. Rekabetçi hayata geri dönmek istemiyordu, ama katkıda bulunması gerekiyordu.

Sierra'ya bir büyükanne bile veremiyordu.

Bir süre onu salladı, zihni dalıp gitti, hissettiği bu ıssızlıktan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. Ailesinin en son ihtiyacı olan şey acımasız bir adamdı.

Kapısı çalındı. Kısa bir süre gözlerini kapattı. Muhtemelen Gemma'ydı. Gemma, Jesse ve Cade, Holly'nin eski kulübesine taşındıklarından beri, zaman zaman biraz huysuz kişiliğiyle ve Cade'in ekmeğinden bir somunla ortaya çıkıyordu. Cade ve Jesse'nin, onu komşularla tanıştıtararak yumuşatmaya çalıştıklarını düşünüyordu.

Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Kollarında uyuyan Sierra'nın hafif ağırlığı, onu gülümsetmeye devam eden tek şeydi.

Kapıyı açtı ve Gemma'yı her zamanki gibi garip geçen beş altı dakikalık bir sohbet için içeri davet etmeye hazırды, ama hayatının garip olmasına hızla alışmaya başlamıştı.

Ve bu sadece garip olmaktan öteydi, çünkü Gemma onun verandasında duran kişi değildi. Zane Hollister'ın iri cüssesi kapının büyük bir kısmını kaplıyordu, ama yalnız değildi. Stella Talbot mor saçaklı kırmızı botlarını giymişti. Marie Warner haki renkli bir tulum giymişti ve yüzünde sert bir ifade vardı. Uzun saçlı Roger, kel kafasına kamyoncu şapkası takmıştı ve Polly's Cut and Curl'un sahibi Polly başını sallıyordu. Grup arasında gözden kaçması imkansız bir gerginlik vardı.

Zane kapıda durmuş, yüzünde sert bir ifadeyle bakıyordu. "Rafe, Bliss'in şimdiye kadar gördüğü en büyük felaketi durdurmak için yardımına ihtiyacımız var."

En azından gün sıkıcı geçmeyecekti.

Dördüncü Bölüm

Leo, Shelley ve Wolf

"Anne, seni seviyorum, ama düğünümüzde pancar suyu ikram edeceğimizi bir an bile düşünüyorsan, sen delisin," dedi Leo cep telefonuna.

Bu konuyu on bin kez konuşmuştu, ama iki dakika önce güzel gelini onu aramış ve tatlı sesiyle, düğününde pancar olursa, onun aletinin kuruyup öleceğini bağırarak söylemişti.

Ona inanıyordu. Sevgilisi inatçı olabilirdi. Ne yazık ki, annesi de öyleydi. Shelley ile nasıl başa çıkacağını uzun zaman önce öğrenmişti. Onu bağlayıp kışına şaplak atabilirdi. Bu genellikle oldukça iyi sonuç verirdi. Annesi ise hâlâ bir muammaydı.

"Leonardo, tatlım, seni uzaylı spermin için kullanıp kullanmadığını bilmek istemiyor musun?"

Hayır. Spermimin herhangi bir şekilde kullanılması benim için hiç sorun değil. Ama düğün, onun seks yapma yeteneğini ciddi şekilde engelliyordu. Düğün bittiğinde ve evlenebildiğinde çok mutlu olacaktı. "Anne, Shelley'i seviyorum. Wolf, Shell'i seviyor. Onunla evleniyoruz. Mutluyuz. O yüzde yüz insan, tüm insan kadın organlarına sahip. Lütfen bizim için mutlu ol."

Main Street'te yürüyerek avını takip ediyordu. İleride, avladığı adam Trading Post'a giriyordu. Harika. Konunun diğerleriyle etkileşimini tekrar izleyebilirdi. Adamı iki gün önce keşfetmişti ve onu incelemek, tüm sorunlarını unutturuyordu.

Bu adam hakkında koca bir kitap yazabilirdi. Bu adam Chase Dawson'ı normal gösterirdi.

"Leonardo, seni ve Wolfgang'ı seviyorum. Shelley gerçekten iyi birine benziyor, ama artık aklını başına toplamanın zamanı geldi. O, pancarı kabul etmeyecek. Denemeye bile kalkışmayacak."

Annesinin "pancarı al" ifadesini kullanması onu neredeyse öldürüyordu. "Hiçbirimiz pancarı almak istemiyoruz. Bu, uzaylı olduğumuz için değil. Pancar iğrenç ve dokunduğu her şeyi lekelediği için. Shelley'nin elbisesine çok fazla para harcadım. Monique Lhuillier adında biri kendi yeteneğine inanıyor ve gelecekteki kızlarımızdan biri bu elbiseyi tekrar giyebilmeli çünkü bu elbise bana bu kadar pahalıya mal olduğu için onun tek mirası bu olabilir. Gelecekteki kızım, elbisenin her tarafı pancar suyu ile lekelenmişse onu giyemez."

Tabii ki hiç çocuğu olmayacaktı. Bir erkek çocuk sahibi olmak için seks yapmalıydı ve şu anda karısıyla bile yaşamıyordu.

Yasal bir anlaşmaları olmayabilir, ama gerçekte o, onunla evlenmeyi kabul ettiği günden beri onun karısıydı. Ama o, bu lanet olası eski moda, evlenmeden önce bir hafta seks yapmama saçmalığını ısrarla sürdürmüştü.

Ve Wolf da buna boyun eğmişti. Bu konuda onunla tartışmamış bile.

Şimdi çocukluklarının geçtiği kulübede, eski odalarındaydılar. Bu, onun ne kadar yol katettiğini hatırlatması gerekiyordu. Hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Harap bir kulübenin çatı katındaki iki tek kişilik yataktan ne kadar yol katettiğini çok iyi biliyordu. Dallas'taki lüks dairesini elde etmek için çok çalışmıştı. Julian'ı, her şeyin en iyisini alabileceği kadar yüksek bir maaş elde etmek için yeterince manipüle etmişti.

Yine de, buraya geri dönmenin içini delen bir tatlılık olduğunu kabul etmek zorundaydı. Baktığı her yerde, deli gibi annesinin onu ne kadar sevdiğini, bu yerin onu ne kadar şekillendirdiğini hatırlatan şeyler vardı. Wolf ile takılmak bile eğlenceliydi. Balık tutmuşlar, Movie Motel'e gidip *Die Hard* filmini izlemişler, oturup içki içip sohbet etmişlerdi. Çoğunlukla ne kadar zor durumda olduklarını konuşmuşlardı, ama gerçekten iletişim kuruyorlardı.

Aldığı e-postayı düşündü. Birdenbire gelmişti ve nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Wolf'a bundan hiç bahsetmemişti. Annesi'ne de kesinlikle söylememişti. Bir şey söyleyecek miydi, yoksa yokmuş gibi mi davranacaktı? Emin değildi. Ona e-postayı gönderen adam, son otuz küsur yıldır onun varlığını yok saymıştı. Bu durumda intikam almak, sil tuşuna basmak kadar kolaydı.

"Anne? Orada mısın yoksa evi terk mi ettin?" Bu soruyu sormak zorundaydı çünkü birden fazla kez, annesi duymak istemediği bir şey söylediğinde telefonu bırakıp uzaklaşmıştı. Tabii ki, o zamanlar uzaylılar tarafından kaçırıldığını iddia etme eğilimindeydi.

"Zaten başladı." Annesinin sesi fısıltı gibiydi. "Büyütülüşüne sırtını döndün. Eskiden pancarı severdin."

Midesinin gerçekten bulandığını hissetti. Annesi tarihi yeniden yazmakta çok başarılıydı. Pancar yemesinin nedeni, çoğu zaman sadece pancar alabilecek kadar paraları olmasıydı. Ama annesiyle bu konuyu tartışmayacaktı. Annesini o kadar seviyordu ki, tarihi yeniden yazabilirdi. "Hayır, hayatım boyunca pancarları sevmedim. Onları yememin tek nedeni, tabağımı bitirmezsem dondurma yiyemeyecektim. Burada başka bir şey mi var? Daha derin bir endişe mi?"

"Bana psikanaliz yapma, Leonardo Michelangelo Meyer. Seni hala dizimin üstüne yatırabilirim, biliyorsun. Ve uzaylılar tarafından kaçırılmaktan daha derin bir endişe yoktur. O uzaylı kraliçeye, onun beeting'i olmadan düğüne katılmayacağımı söyle."

Hızlı bir tıklama sesi duyuldu ve Leo iç geçirdi.

Annesi "beet" kelimesini fiil olarak kullanıyordu. Evet, Dallas'taki dairesi son derece huzurlu görünüyordu.

Yüksek bir gürültü dikkatini çekti. Ticaret Merkezi'nin kapıları açıldı ve iki genç adam koşarak dışarı çıktı.

"O herif tam bir deli. O oltayla az kalsın gözümü çıkaracaktı."

"Bu yerin nesi var lan? Buraya Sasquatch için geldim, Şeytan için değil."

İki genç adam neredeyse koşarak yoldan aşağı indiler.

Max Harper yine iş başındaydı.

Evet. Bu, günlerce inceleyebileceği bir konuydu. Aslında yine heyecanlanmıştı. Logan ayrıldığından beri, düzeltmesi gereken tek bir boktan herif bile olmamıştı. Leo, insanları düzeltmek için yaşıyordu, ama Max'in en nadir görülen boktan heriflerden biri olduğuna inanmaya başlamıştı. Doğal olarak boktan olan. "Gerçek bir nedeni olmayan, sadece biraz deli" bir aptal.

Bu, genç adamın bahsettiği Sasquatch'ı bulmak gibiydi.

Evet, Max Harper'a tamamen ilgi duyuyordu.

Trading Post'un önünde durdu, konuya çok yaklaşmak istemiyordu. Gözlem döneminde mesafesini korumak zorundaydı.

Ve cep telefonu tekrar çaldı. Numaraya bir göz attı.

Wolf.

"Selam."

"Annemle ilgili bir şeyler yapmalısın."

Leo iç geçirdi. "Shelley bunu kabul etmeyecek dostum."

"Annem ağlıyor. Ve Mel'i aramakla tehdit ediyor. Mel'i ararsa ne olacağını biliyorsun."

Mel. Bliss'teki en çılgın adamdı ve bu çok şey ifade ediyordu çünkü Caleb Burke kasabanın doktoruydu. "Onun sığınağına girerler ve düğün bitene kadar dışarı çıkmazlar, o zaman bu aptal şeyi yapmamızın tüm sebebi ortadan kalkar."

Hayal kırıklığı kabardı.

"Ya da tatlı kölemizi lanet pancar suyu içmeye ikna edebiliriz," diye cevapladı Wolf.

Evet, bu makul bir tepki olurdu. "O hayır dedi."

"Parti yapmadan önce hayır dedi ve sen ona bir buçuk bardak pancar suyu içmesi karşılığında havalı ayakkabılar hediye ettin," diye açıkladı Wolf. "Bir arkadaşım var ve o her şeyi ayarlamaya hazır. Bu öğleden sonra resepsiyona gidecek ve ben Prada wedges adında bir şey sipariş edeceğim. Laura, nane yeşili renginin bu sezon çok moda olduğunu söylüyor. Tanrım, bu cümleyi söylerken kendimi aptal hissediyorum, ama onları internette gördüm ve aslında oldukça seksiydiler. Tanrı biliyor ki çok pahalılar. İşe yaramaları gerek."

Kardeşi kafası mı güzeldi? "Laura ile çıkmıyor muydun?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Birkaç kez. Artık evlendi."

"Dostum, eski sevgilinden tavsiye mi alıyorsun?" Leo, cevabı bildiği halde sordu. "Kızımız hakkında mı? Shelley bunu öğrendiğinde ne olacağını sanıyorsun? Ve öğrenecektir. Pancar suyunu içmeyecek. Yüzüne fırlatacaktır."

Telefonun diğer ucunda uzun bir iç çekiş duyuldu. "Laura eski sevgilim değil. Onunla yatmadım."

Buna inanmak zordu. "Sen herkesle yattın."

"Laura ile yatmadım," diye ısrar etti Wolf. "O yüzden o sayılmaz. Onunla hala arkadaş olabilirim."

O haklıydı. Laura'ya aşık değildi. Kardeşi sadece Shelley'i sevmiştir. "Peki. Karımızı, annemizi yatıştırıp ailemizi bir dereceye kadar uyum içinde yaşatacak, tamamen sahte bir törene ikna etmek için, bir çift berbat pahalı ayakkabı mı kullanmak istiyorsun?"

Wolf bir saniye tereddüt etti. "Evet."

Bir partnerinin olması, Shelley ile ilişkisini çok daha kolay hale getirdiği zamanlar kesinlikle vardı. "Bence bu harika bir fikir. Lanet olası ayakkabıları al. Üstüne biraz da mücevher ekle. O iğrenç pancar suyunu içmesi için onu mutlu etmek istiyoruz. Bunu bu akşam Trio'da yapabiliriz."

"Neden evde yapamıyoruz?" diye sordu Wolf.

"Çünkü annem bunu bir ritüel haline getirdi. Ona 'pancar töreni' diyor."

Wolf inledi. "Shell yarın gelirse şanslı sayılırız."

Leo yüzünde bir gülümseme belirdi. Emin olduğu tek bir şey varsa, o da Shelley McNamara'nın yarın öğleden sonra düğün törenine katılacağıydı. Kardeşinin koluna tutunacak ve o muhteşem gülümsemesini gösterecekti ve zaten onlara ait olduğu için onlara ait olacaktı. "Bu, çocuklarımızla paylaşacağımız bir hikaye olacak kardeşim."

Hiç çocuk sahibi olacağını düşünmemişti, ama son zamanlarda siyah saçlı erkek ve kız çocukları hayal ediyordu. Aslında bir geleceği olduğunu fark etmişti.

Hatta bir sessizlik oldu. "Evet. Onlara ebeveynlerinin düğününün ne kadar çılgın olduğunu anlatacağız. Hediyeleri ben sipariş edeceğim. Logan, ortağı Seth'in Bergdorf'tan birini gönderip onları buraya getirebileceğini söyledi."

Seth milyarderdi, bu yüzden bundan şüphe duymadı. "Yapman gerekeni yap ve Mountain and Valley'e git. Bu öğleden sonra Mel ile olan randevumuzu unutmadığını söyle bana."

Wolf inledi. "Nasıl unutabilirim ki? Davetiyesi pancara kazınmıştı, bu yüzden asla unutmam. Seni Mel ile yalnız bırakmayacağım. Bu her ne ise, oraya gideceğim. Bu her ne ise, biliyor musun?"

Leo dönüp Main Street'e baktı. Yıllardır Bliss'e gitmemişti, ama hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu. "Buna Erkekler Toplantısı diyor. Jen Talbot, Talbot malikanesinde kadınlar için bir resepsiyon düzenliyor. Bu Mel'in versiyonu. Eminim çok utanç verici olacaktır. Bildiğim tek şey bu."

Wolf güldü. "O zaman saat üçte görüşürüz. Sence bu, bizi çılgın bir bekarlığa veda partisiyle şaşırtmak için bir yol olabilir mi?"

Yabancı avcısı Mel tarafından mı? "Hayatta olmaz, kardeşim. Gerçeküstü bir aşağılanmaya hazır ol, ama daha fazlası olmayacak."

Kardeşi telefonda içini çekti. "Orada görüşürüz."

Telefon kapandı ve Leo, elindeki işe geri dönmeye hazır olarak döndü. Leo, yalnız olmadığı için neredeyse kalbi yerinden çıkacaktı. Uzun zamandır kimse ona gizlice yaklaşmamıştı, ama dikkati dağılmıştı.

Max Harper elinde bir çanta ile ona bakıyordu. "Beni takip mi ediyorsun?"

Yalan söyleyip büyük bir hikaye uydurmak mümkündü, ama bunun için çok yaşlıydı. Gerçeği söylemek çok daha kolaydı. "Ben psikologum. Seni takip ediyorum ve sen tamamen delisin. Senin hakkında bir kitap yazmayı düşünüyorum."

Max'in gözleri kısıldı. "Bu kitabın kahramanı ben miyim?"

"Tabii, neden olmasın?" Onun genel psikozu, psikoloji dünyasındaki herkese yardımcı olabilirdi.

Max'in yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Peki, o zaman sana bir içki ısmarlayayım. Trio'ya gidelim. Zaten oraya gidiyordum!"

Büyük kovboy arkasını dönüp caddede yürümeye başladı. Leo onu takip etti, çünkü şu anda reddedemeyeceği tek şey sert bir içkiydi.

Wolf Meyer masanın karşısındaki Laura Kincaid-Briggs'e baktı. "Bunların ayakkabılar olduğundan emin misin?"

Güzel sarışın gülümsedi ve tabletini geri verirken ona anlamlı bir göz kırptı. "Evet. Onlara bayılacak. Pancar suyu içmeye kesinlikle degecek. Yani seninle yatmayacağım için sayılmıyorum, öyle mi?"

Kahretsin. O kısmı duymamış olmasını ummuştu. "İki kez çıktık. Büyük bir aşk hikayesi değildi. Sen o iki FBI ajanını bekliyordun."

Yanakları pembe bir renk aldı. "İsimleri Rafe ve Cam, keşke düğüne gelseydin."

O da öyle istiyordu. "Üzgünüm. Gelmek istedim. Dani seyahatleydi. Onu ve çocuğu korumak benim işim. Julian'a zarar vermek isteyen birçok insan var ve bunun olmasına izin veremem."

Gündüzleri Dani'nin korumasıydı ve geceleri okula gidiyordu. Harika bir hayattı.

Elini masanın üzerinde kaydırıldı. "Biliyorum. Mutlu görünüyorsun Wolf. Ne kadar sevindiğimi anlatamam. Ama hatırladığım kadarıyla, asla bir ménage çocuğu olmayacağını söylemiştin."

Omuz silktili. "O zamanlar uzun süreli paylaşımından hoşlanmıyordum. Shelley fikrimi değiştirdi."

"Evet, o zamandan beri kısa süreli paylaşım hakkında çok şey duydum."

SEAL'lerdeki görevi bittikten sonra Güney Colorado'da geniş bir alan kaplamıştı. Arkadaşları Logan ve Jamie ile kadınları paylaşmıştı, sonra hepsi yerleşip evlenmişti. Logan en iyi arkadaşıyla, Jamie ise kardeşi Noah ile paylaşıyordu. Hepsi şanslıydılar. "Kısa vadeden daha iyi bir şey buldum. FBI'dakilerle anlaşmana sevindim."

Gözlerinde bir parça hüznün belirdi. "Evet."

Kısa süre önce bir bebek evlat edinmişti. Mutluluktan parıldaması gerekirdi. Laura'yı seviyordu. Parıldamaması hoşuna gitmiyordu. "Ne oldu?"

Kafasını salladı. "Hiçbir şey." İcini çekti. "Rafe mutlu görünmüyor."

Rafe şehirden gelen kişiydi. Rafe ve Cam ikisi de Washington DC'de yaşamışlardı, ama Cam açıkça güneyli, küçük kasaba çocuğu iken, Rafe her halinden büyük şehir çocuğu olduğu belliydi. "Washington DC'yi özleyor mu?"

"Sanırım FBI'yı özleyor."

"Küçük kasaba hayatı herkese göre değildir." Kincaid kasabaya geldiğinde onun için endişelenmişti. "Karım, pardon, nişanlım, burada tam zamanlı yaşayamaz. Ziyaret edebiliriz, ama onun hedefleri küçük bir kasabanın kaldırabileceğinden daha büyük. O da küçük bir kasabada büyüdü ve şimdi daha fazlasına ihtiyacı var. Tiyatrolara, sanata ve binlerce restoran arasından seçim yapabilmeye ihtiyacı var."

"Peki ya sen? Sen burayı seviyordun."

Bliss'i çok sevmişti. Ama Shelley'yi daha çok seviyordu. "Ben iyiyim. Dallas harika. Yazları buraya gelmek için burada bir arazi satın almayı düşünüyoruz. Çocuklarımızın burayı tanımasını, anneme yakın olmasını istiyorum."

Artık sürekli geleceği düşünüyordu. Leo neden geçmişe bakıyordu? Kardeşi, aldığı e-postadan haberi olmadığını sanıyordu, ama Wolf onu görmüş, okumuş ve durmadan düşünmüştü.

Ve huzurunu bulmuştu. Nedense, onların çılgın altına aşık olduğundan beri, huzurunu bulmak daha kolay olmuştu. Kardeşinin de onun bulduğu aynı huzuru bulmasını umuyordu.

Laura kahvesinden uzun bir yudum aldı. "O mutlu değilse ne yapacağım? Yeterli olamazsam nasıl başa çıkacağım? Bir çocuk evlat edindik. Şu anda her şeyin mükemmel olacağını düşünmüştüm."

Elini uzattı ve onun eline dokundu. Laura ona iyi bir arkadaş olmuştu. "Çocuklar zor olabilir. Bebekler hayatı değiştirir. Sen bir geçiş dönemindeydin. Üçlü bir aile olmaktan anne ve baba olmaya geçiyordun."

Tanrım, o bunu istiyordu. İşletme bölümünde iki dönem okumuştı ve kendi çocuğu için her şeyi askıya alacaktı. Ya da iki ya da üç çocuk. Büyük bir aile, birbirlerine güvenebilecek, ortak bir geçmişi olan kardeşler istiyordu. Leo olmasaydı bunu başaramayacağını düşünüyordu. Tabii ki çocukları şanslı olacaktı çünkü Chloe, Olivia ve Josh olacaktı.

Sonunda Ben, Chase ve Nat'in de çocukları olacaktı. Bir grup çocuk büyüyecek, kendi kardeşler ve kuzenlerden oluşan ailelerini kuracaklardı.

O ve Leo yalnızdılar, ama çocukları sevgi dolu bir ortamda büyüyeceklerdi. Laura'nın kızı da öyle.

"Ya başaramazsak?" Laura biraz solgunlaşmıştı.

"Bunun olacağını sanmıyorum. Sen büyüyorsun. Her insan büyür. Hepiniz birlikte büyümeyi ya da ayrı büyümeyi seçmek zorundasınız." Ne yapacağını biliyordu. Rolünün ne olduğunu biliyordu. O, ikisinin arasında duran kişiydi. Leo'nun entelektüel uğraşları vardı. Shelley'nin hırsı vardı.

Ve Wolf, onları bir arada tutan yapıştırıcıydı. Her şeyden çok ailesini istiyordu. O, köprüydü. Leo ve Shelley kendi başlarına kalırlarsa, birkaç yıl sonra birbirlerinden uzaklaşıp aralarında büyük bir mesafe oluşması ihtimali yüksekti.

Wolf bunun asla gerçekleşmemesini sağlayacaktı. Asla. Diplomasını alacaktı. Buna kendini adanmıştı, ama hayattaki en önemli görevi hepsini bir arada tutmaktı. Aşk emek isterdi ve o da çok çalışkan biriydi.

Lanet olası iyi bir iş ahlakıyla sonsuza kadar mutlu yaşamak çok daha kolaydı.

"Bliss'te onun için yapacak hiçbir şey yok. Rafe'in ev babası olarak mutlu olacağını sanmıyorum." Laura burnunu çekti. "Biliyor musun, buraya geldikten yaklaşık altı ay sonra içimde bir huzur buldum. Burayı sevmeyeceğimi düşünmüştüm. Gidecek başka yerim olmadığı için kaldım. Param, zamanım, her şeyim bitmişti. İlk birkaç ay, sanki arafta gibi hissettim. Sonra kapımı açtım ve etrafıma gerçekten baktım. Burada dünya daha yumuşak. Dünyanın parıltısına aşık oldum. Rafe neden bunu göremiyor? Cam gördü. Cam buraya adımını attığı anda burayı sevdi."

Kalbi onun için acıdı. "Belki daha fazla zamana ihtiyacı vardır."

Laura başını öne eğdi. "Ve belki bazen aşk yeterli olmaz. Ne yapacağım ben?"

Tanrım, ona çok acıyordu. "Öncelikle onunla konuşmalısın. Ona neler olduğunu sormalısın. Onunla konuştun mu?"

Laura'nın elleri önünde, birbirine kenetlenmişti. "Korkuyorum"

"Korkmamalısın. İşler böyle yürümüyor. Cesur olmalısın Cesur olmalısın. Bir kızın var. Artık tereddüt etmenin sırası değil. Ona sor." Laura başını salladı. "Haklısın. Onunla konuşmam gerek." Ve Wolf'un Leo ile konuşması gerekiyordu. Birçok şey hakkında. "Ebeveynlik nasıl bir şey?"

"Bayıldım." Laura şimdi ıslıl ıslıl parlıyordu. "O benim yaptığım en iyi şey. Tanrım, Wolf, ona her baktığımda ağlamak istiyorum. Kötü anlamda değil. Daha çok, çok önemli bir şey gibi. Onu kucağıma aldığımda, neden buraya getirildiğimi anlıyorum. Onun annesi olmak için doğdum. Ve Rafe'in ona bakışını gördüğümde, onun da aynı şekilde hissettiğini anlıyorum. Cam, onun minik ayaklarının dibine uzandı. Onu sevmek çok kolay. İkisini de elde edemezsem ne yapacağım? Sierra'ya babalarının her zaman yanında olacağına söz verdim. Şu anda bir kelime bile anlamadığını biliyorum, ama ben anlıyorum. Ona sonsuza kadar sevecek iki baba söz verdim."

"O zaman bunu gerçekleştirmelisin. O sana kötü davranmıyor, değil mi?" Laura'nın incitildiğini öğrenirse müdahale etmek zorunda kalırdı.

"Tabii ki değil. Rafe çok tatlıdır. Sadece üzgün ve ben buna dayanamıyorum. Ve bu kasaba ile ailem arasında seçim yapmak zorunda kalma düşüncesine dayanamıyorum. Ne diyorum ben? Bu kasaba benim ailem. Rafe ile ailem arasında seçim yapıyorum. Neden bunu göremiyor?"

Leo, ailelerinin genişletmeye karar verene kadar tam olduğunu neden göremiyordu? Wolf çocuk sahibi olmayı o kadar çok istiyordu ki, bu ona acı veriyordu, ama Leo veya Shelley'i istedikleri hızdan daha hızlı hareket etmeye zorlamayacaktı. "Bilmiyorum tatlım, ama bunu çözmek gerekiyor. Tek seçeneğin bu."

Ve Leo ile konuşmak zorundaydı. Başka seçeneği yoktu.

* * *

"Demek düzenli olarak hapse giriyorsun." Bu bir soru değildi. Leo, bunun Max Harper'ın hayatının basit bir gerçeği olduğundan oldukça emindi.

"Hapishanede o kadar çok zaman geçiriyor ki, yemek siparişlerini dosyaya kaydediyoruz. Akşam yemeklerini biz sağlıyoruz. Sanırım hapse girmesinin tek nedeni, Buffalo kanatlarını ancak orada yiyebilmesi." İri Rus barmen

önlerine iki bira ve bahsedilen kanatlardan oluşan büyük bir sepet koydu.

Max gözlerini kısarak barın etrafına bakındı. "Bunda bir parça doğruluk olabilir, ama bu küçük kızarmış mutluluğu üçümüz arasında saklayalım." Max Leo'ya baktı. "Karım kolesterolüm konusunda çok ciddi. Fiziksel muayeneye gitmek gibi korkunç bir hata yaptım ve görünüşe göre iyi ve kötü kolesterol arasında bir fark var ve benimki kötü olanından. Bu yüzden Rach benim tavşan gibi beslenmem gerektiğine karar verdi. Erkeklerin yemeğe ihtiyacı vardır. Erkeklerin ete ihtiyacı vardır."

Leo, Buffalo kanatlarının et sayılabileceğinden emin değildi, ama Harper öyle düşünüyor gibiydi. O, bira içmek için ara vererek, kızarmış lezzetleri iştahla yedi. "Genelde nasıl hapse giriyorsun?"

Omuz silkti. "Normal şekilde. Birine yumruk atarım ve Nate buna sinirlenir. Nadiren geceyi orada geçiririm. Çoğu zaman Rye gelir ve beni çıkarır. Sana şunu söyleyeyim, Gemma'yı çok seviyorum. Avukat olması umurumda değil. Rüşveti kolayca kabul ediyor. Callie ve Hope, ben ne yaparsam yapayım Rach'ı ararlardı."

"Şiddet eğilimin çocukluğundan mı geliyor sence?" Bu röportajı ofisinde yapmak çok daha iyi olurdu. Orası sessiz ve sakin olurdu. Müzik kutusu bir partiyi mahvetmekle ilgili bir şeyler haykırıyordu, ama Harper bu kaosu seviyor gibiydi.

Harper'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Sanırım şiddet eğilimim, insanların pislik olmasından kaynaklanıyor."

"Tamam, başka bir şekilde sorayım. Çocukluğun nasıldı?"

Gözleri parladı. "Harikaydı. Rye ve ben dağda koşuştururduk. Annem en iyi kurabiyeleri yapardı. Rye, Stef ve ben çocukken dağ adamlarıydık. Çadırımızı alıp dağda uyurduk. Bundan daha güzel bir şey yoktu."

"Peki ya baban?"

Harper iç geçirdi. "O kadar uzun kalmamalıydı." Leo kaşlarını çattı. "Bu tuhaf bir ifade."

Harper ne söyleyeceğine karar veriyormuş gibi bir an durdu. "O baba olmak için yaratılmamıştı, biliyorsun. Bence elinden gelenin en iyisini yaptı

elinden geleni yaptı ama annemizi daha erken terk etseydi hepimiz için daha iyi olurdu."

Leo kafası karışmıştı. "Seni terk etmesine sevindin mi?"

"Hayır. O zamanlar çok kızgındım," diye itiraf etti Harper. "Ama artık bir yetişkinim ve buradan bakınca her şey farklı görünüyor. Annemi çok severdim. O iyi bir kadındı. Yapmaması gerektiğinde bile kocasının yanında durdu. Bana acımayın. Erkek rol modellerim yoktu değil. Hiram, Mel ve Bill vardı. Tabii, Hi ayılar onu yakalamak istiyor sanıyor. Mel uzaylıları avlıyor ve Bill hep çıplak dolaşıyor, ama bir çocuğa yardım ettiler. Annemin onu daha çok sevecek birini bulabileceğini düşünüyorum."

"Yani annenle babanın birbirlerini sevmediklerini biliyor muydun?"

Harper kanadın suyunu emdi. "Babamı gerçekten sevebilecek birinin olup olduğunu bilmiyorum. Tamamen pislik olduğu için değil, ama kapalı bir insandı. Annemi sevdiğini düşünüyorum, ama birini gerçekten sevmeyi bilmiyordu."

"Annen sen küçükken mi öldü?" Birkaç hikaye duymuştu.

"Ben daha on sekiz yaşındaydım. Annem öldüğünde, babam olduğunu söyleyen adam bizi terk etti. Beni ve Rye'ı kız kardeşim Brooke'la birlikte bıraktı. O zamanlar Brooke yedi yaşındaydı. Devletin gelip onu almaması için çok çalışmak zorundaydık. Ama sonra Rach'la tanıştım. Rach'la tanıştıktan sonra birçok şey değişti. Sevmek, bir kadını gerçekten sevmek ve karşılığında sevilmek, dünyadaki en önemli şey budur. Annem iyi bir kadındı. Bir erkeğin tüm dünyası olmayı hak ediyordu."

Bu adam neden deliydi ki? Tamamen mantıklıydı. İşlevsel bir erkek olmak için gerekli tüm özelliklere sahipti. Öyleyse Max Harper neden pislik olmaya ısrar ediyordu?

Belki de öyle olmayı seçmişti. "Leonardo?"

Leo başını çevirip solundan gelen sesi takip etti. Orada bir adam duruyordu. Leo onu altmışlı yaşlarında bir adam olarak tahmin etti. Kıyafetleri orta kalitede olmasına rağmen iyi giyinmişti. Adamın kim olduğunu anlamaya çalışarak ona baktı.

"Evet?"

"Leonardo, ben senin babanım. Konuşabiliriz diye düşündüm."

Harper kanadını ona doğru uzattı. "Şimdi dramaya geliyoruz.

Güzel."

Leo, bunun bir halüsinasyon olduğunu umarak başını salladı. Belki de Harper'ın süper acı tavuk kanatlarının keskin kokusu, ona hayaller görmesine neden oluyordu. Çünkü bu boktan durum, düğününden hemen önce olamazdı. Zaten başa çıkması gereken yeterince sorun vardı. Uzun süredir kayıp olan babasına ihtiyacı yoktu.

"Ne istiyorsun?" DNA'sının yarısını veren adama baktı. Adam, hatırladığı babasına hiç benzemiyordu, ama genç bir zihin insanı yanıltabilirdi. Hafıza kırılğan bir şeydi. Karşısında duran adam, hatırladığından çok daha yaşlıydı, yüzünde on yıllarca süren zorlu bir hayatın izleri vardı.

Robert Meyer'in yüzünde derin bir kaş çatma belirdi. "E-postamda söyledim. Oğlumla konuşmak istiyorum."

"Zamanlaman ilginç," diye cevapladı Leo.

Max, sanki bir tenis maçını izliyormuş gibi bu diyalogu izledi. Gözleri Leo'dan Robert'a, Robert'tan Leo'ya gidip geliyordu, bir yandan da değerli acı kanatlarını mideye indiriyordu. "İlginç buluyorsun çünkü evlenmek üzereyken hayatına geri dönüyor, değil mi? Ekstra drama için olabilecek en kötü zaman."

Max'in görüşüne gerçekten ihtiyacı var mıydı? "Evet. Ben de bunu kastetmiştim."

Max gülümsedi ve devam etmelerine izin veriyormuş gibi başını salladı. "Ben de bunu ilginç buldum. Muhtemelen sana şantaj yapmak için buraya geldi."

"Öyle değil." Robert başını salladı, ama babasının gözlerinde Leo'nun onun yalan söylediğini düşündüren bir şey vardı.

Orospu çocuğu.

"Sadece konuşmak istiyorum, Leonardo. Bence annen uzun zamandır sana benim hakkımda yalan söylüyor. Artık geçmişi geride bırakıp yeniden bir aile olmanın zamanı gelmedi mi?"

Max, Robert'a kanadını doğrulttu. "Onun ne kadar zengin olduğunu öğrendin, değil mi?" Leo'ya bakarken kaşlarını çattı. "Sen de çok zenginsin, değil mi? Yani, o deli gibi zengin Julian denen adam için çalışıyorsun, yani mutlaka zengin olmalısın."

"Lodge için mi çalışıyorsun? Onu duymuştum." Robert'ın yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. "İlginç bir adam. İşin çok heyecan verici olmalı. Kendini iyi geliştirmişsin."

"Saçmalamayı kes." Oyun oynamak istemiyordu. "Ne istiyorsun? Bak, ne yaptığını ya da nerede olduğunu hiç bilmiyorum. Wolf ve benim hayatımızı seni merak ederek geçirdiğimizi sanıyorsan, yanılıyorsun. Sensiz de gayet iyi büyüdük. Eğer yeniden bağlantı kurmaya çok ihtiyacın varsa, düğünden sonra tekrar dene."

Babasının yanakları hafifçe kızardı, bu da sinirlendiğinin açık bir işaretiydi. Bu, açıkça planladığı gibi gitmiyordu.

"Bence psikolog sana defolup gitmeni söylemeye çalışıyor, yoksa beni tutacak ve kışına bir beyzbol sopası sokacak." Max başını salladı. "Bunun için çok iyi bir fiyat veririm. Cassidy ile evliydi, değil mi? Çok iyi bir kadındı. Deli gibi, ama iyi biriydi."

"Beni tehdit mi ediyorsun, pislik herif?" Babasının hoş maskesinin düştüğünü gördü.

Ah, Leo şimdi onu hatırladı.

"Git buradan. Seninle konuşmak istemiyorum. Hayatımı devam ettiriyorum. Sen de hayatını devam ettirmeni öneririm. Aksi takdirde, Bay Harper'ın teklifini kabul etmek zorunda kalabilirim."

Max uzun bir nefes aldı. "Lütfen yap. Rach artık kimsenin ölümüne izin vermiyor. Aylardır böyle."

Robert geri çekildi, ağzında inatçı bir gülümseme vardı. "Bunun bittiğini sanma."

Kapıdan çıktı.

Max eğildi. "Yani sana e-posta mı gönderdi? Ben e-postaya inanmıyorum. İnsanların sana bir şeyler yaptırmak için kullandıkları bir başka yol. Benim gibi olmalısın. Onu sil ve bir daha yükleme. Ben sistemin dışındayım. Tabii, cep telefonu hariç. Ve kablolu yayın. Dizilerimi kaçıraramam. Ama onun dışında, tamamen sistemin dışındayım. Uydu radyosu sayılır mı?"

Leo homurdanmak istedi. Babası uzun zaman önce çekip gitmiş olabilir, ama Leo bu pisliği kafasından silemiyor gibiydi.

Beşinci Bölüm

Aidan, Lexi ve Lucas

Lucas, Aidan gelene kadar sabırla bekledi. Aidan, muhteşem kahverengi ve beyaz bir mustangın üzerinde oturuyordu, sırtı dik, alnında ter damlaları vardı.

Çalışkan bir adam. Kovboy. Ter ve deri. O muhteşem adamı görünce sikini hemen kaldırdı.

Lexi'ye sahip olamadığı için Aidan'a ihtiyacı vardı. Bu tam olarak doğru değildi. Aidan'a her zaman ihtiyacı vardı, ama Lexi'ye sahip olamadığı için şu anda Aidan'ı sikmesi gerekiyordu.

Aidan başını kaldırdı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. En azından hala efendisini güldürebiliyordu.

Aidan bindiği atı durdurdu ve zarif bir şekilde attan indi, vücudu o kadar uzun ve inceydi ki Lucas'ın ağzı sulandı.

Tabii ki Lexi'yi yatağa atmaya çok yaklaşmışken, vücudu seks için hazırды. O an, Lexi'nin elini tutup onu birkaç saatliğine kaçıracağını düşündüğü andan beri, cinsel arzuyla yanıp tutuşuyordu. Onu yere yatırıp üstüne çıkacağını, onu bağlamadan önce sikini emmesini emredeceğini ve onu her türlü pozisyonda siktiğini hayal etmişti.

Onu becermeyeli sanki bir asır geçmişti. Aylardır becerememişti, Daphne doğmadan önce bile, o zaman bile hamileydi. Nazik ve şefkatli olmak zorundaydı, ama bazen sert olmak istiyordu.

"Bir sorun mu var?" Aidan ipi sıkıca tutuyordu.

Korkunç görünmüş olmalıydı. Kahretsin. Kendini kontrol etmek zorundaydı, yoksa efendisini korkutacaktı. Aidan'a ne kadar kızgın olduğunu belli edemezdi.

Bunu bastır. Sıkıntı yaratma. Yardımcı ol. Bunu kurtarmanın tek yolu bu. "Hiçbir şey. Buraya gelip gününün nasıl geçtiğini görmek istedim."

"Hey, Ghost'u senin için bağlayayım." Trev'in elleri dizginleri aldı. "Yardımanın için teşekkürler, O'Malley."

Aidan genç adama teşekkür etti ve Lucas'a döndü. "Buraya gel."

Lucas iç geçirdi, Aidan'ın karanlık sesi tüylerini diken diken etti. Eğer hakim olamıyorsa, o zaman boyun eğecekti. O bir switch'ti, her zaman olduğu gibi iki dünya arasında sıkışıp kalmıştı. Adım attı ve Aidan hemen elini saçlarına geçirdi. Efendisinin her zaman iyi bir tutuşa sahip olmasını istediği için saçlarını uzun tutuyordu.

"Benden bir şey mi istiyorsun, itaatkar?"

Söylediğinden çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. Aidan ve Lexi'nin rollerini oynamasına ihtiyacı vardı, ama ortalığı karıştıramazdı. Herkes elinden geleni yapıyordu. "Sanırım temizlik yapmanız gerekiyor, efendim. Yardım etmemi ister misiniz?"

Gülümseme kaşlarını çatlattı. "Bence bu iyi bir fikir. Çocuklar nerede?"

"Beth ve Hope onları Hope'un evine götürdüler. Arkadaşları Gemma uğradı ve görünüşe göre 'küçük insanlar' dediği şeyleri kaldıracak mı diye görmek istiyor."

Aidan diğer eve doğru baktı. "Çocuklarımdan birinin deneyine maruz kalmasını istediğimi sanmıyorum."

"Lütfen, efendim. Hope ve Beth onlara iyi bakacaklar. Sadece bir saat, lütfen." Bir saatliğine kafasını boşaltması gerekiyordu. Sonra Lexi'ye ne olduğunu merak etmeye geri dönebilirdi. Uzun zamandır tüm dünyası onun etrafında dönüyordu, artık ona ihtiyacı yokmuş gibi görüldüğü için ne yapacağını bilemiyordu.

Başlangıçta kendini vazgeçilmez hale getirmişti. Onun için her şeyi yapmıştı. Arabasına benzin mi gerekiyordu? Lucas depoyu doldururdu. Kahve mi istiyordu? Lucas koşarak giderdi.

Artık sormaya bile zahmet etmiyordu. Her şeyi asistanına yaptırıyordu.

Artık kendi yerinin ne olduğunu bilmiyordu.

Aidan onu kendine çekti, göğüsleri birbirine değdi. "Tabii ki."

Aidan, dudaklarını birbirine değdirdi, dudakları birbirine sürtündü ve sonra Aidan'ın dili derinlemesine daldı.

Lucas'ın bir kısmı rahatladı, itaat etmesi gereken kısmı. O kısmın kontrolü ele almasına izin verdi ve Aidan'ın öpücüğü kontrol etmesine izin verdi. Aidan ona karşı çekingen davranmadı. Lucas'ın saçlarını çekerek, ağzını yalarken onu bir o yana bir bu yana çevirdi. Aidan'ın dili onun dilinin üzerinde tekrar tekrar kayarken, Lucas tüm vücudunun beklentiyle gerildiğini hissetti.

"Acele et, Lucas. Temizlenip tekrar kirlenmek istiyorum."

Eve doğru aceleyle yürüdüler.

Trev arabayla geliyordu ama sadece şapkasını kaldırdı ve yüzünde anlamlı bir gülümseme belirdi.

Saklanmadılar. Aidan açığa çıktığından beri, Efendisi hiçbirinin ilişkilerini gizlemesine izin vermiyordu. Küçük kasabalarında bile, Aidan isterse belediye meclisi ve kilise korosunun gözü önünde Lucas'ı öpebilirdi.

Seni öpeceğim çünkü sen benimsin, Lucas. Sana Lexi'ye davrandığım gibi davranacağım. İkiniz de benimsiniz ve hiçbir toplum kuralı beni kölelerimden alıkoyamaz.

Bunu uzun zaman önce, evlenmeden hemen önce söylemişti. Neden değişmişti? Onları ayıran kurallar değildi. Lexi'ydi. Efendisi neden kontrolü ele alıp onu geri getirmedi?

"Lucas?"

O düşünceleri bir kenara itti. Bir şekilde Trev'in onlara tahsis ettiği odalara ulaşmışlardı. Circle G'de iki ana ev vardı. Çocuklar ve Lexi şu anda Glen-Bennett evindeydiler. O ve Aidan, McNamara-O'Malley evini kendilerine ayırmışlardı ve bunu boşa harcamayacaktı. "Suyun ne kadar sıcak olduğunu bir görelim."

Aidan onu geri çekti. "Lucas, belki konuşmalıyız."

Konuşmak istemiyordu. Konuşmak hiçbir işe yaramıyordu. Ve konuşmaları gereken kişi burada değildi. "Beni istemediğine karar verdiysen

, ben gidip başka bir şey yapabilirim."

Aidan'ın gözleri çılgınca parladı. "Bu cümleyi yeniden kurmalısın, çünkü ben sadece bir tehdit duydum."

Ne demek istiyordu? "Eğer sevişmek istemiyorsan, gidip çocuklarla oynarım. Bu günlerde tek yapabildiğim şey bu gibi görünüyor."

Aidan iç geçirdi. "Başka birini bulacağını söylediğini sanmıştım."

Ne demek istiyordu ki? "Kim? Çiftlik işçileri mi? Sanmıyorum. Fark etmediysen, burası çok izole bir yer."

"Aklından ne geçiyor?" Ses tonu yumuşamıştı.

Lucas banyoya girdi. Aidan istese de istemese de efendisinin duş alması gerekiyordu. "Naturist topluluğuna gitmemize bir buçuk saat kaldı. Önce Lexi'yi bırakmam lazım. Sen duş alıp benimle orada buluşur musun?"

Suyu sıcak ayarladı. Bugün şanssız bir gündü. Karısı ve partnerinden kopuk hissederken, evlilik törenini nasıl atlatacağını bilmiyordu.

Aidan kolunu tuttu. "Lucas, neyin var söyle bana."

Gözlerini kapattı. Sorunlarını unutmak istiyordu, konuşmak değil. "Hiçbir şey yok, sadece reddedilmekten bıktım. Aşarım."

Aidan onu kendine doğru çektiğinde buhar odayı doldurmaya başladı. Aidan kalçalarını kavradı ve ikisini birbirine yaklaştırdı. Aidan'ın penisinin ne kadar sert olduğunu fark etmemek imkansızdı. "Seni reddetmiyorum, aşkım. Böyle bir şey mümkün değil. Lexi sana ne dedi?"

Her zamanki gibi aynı şeyleri. "Hiçbir şey. Bir an için onu ikna ettiğimi sandım."

Aidan başını salladı. "Eve gidince bu konuyu açıklığa kavuşturacağız."

"O bizimle eve gelmiyor. Sana göre, Denver'a gidiyor."

Aidan'ın elleri kot pantolonunun önüne gitti ve fermuarını açana kadar çekip durdu. Boxerinde penisinin attığını hissetti. "Denver'dan döndüğünde onunla ilgileneceğim."

Hayal kırıklığı kabardı. Bu konuyu ilk kez konuşmuyorlardı. Aidan neden bekliyordu? Dünyada en çok sevdiği iki insanın birbirinden uzaklaştığını hissediyordu ve artık bu mesafeyi kapatmasına izin vermiyorlardı.

"Lucas, haklısın. Şimdi Lexi hakkında konuşmayalım." Aidan'ın elleri boxerının bel kısmının altına girdi. "Buna ihtiyacımız var. Onu iki saniye olsun unutmak istiyorum. Düşünmek istemiyorum. Lexi ile nasıl başa çıkacağımızı sonra konuşabiliriz. Söyleyeceğin her şeyi dinleyeceğim ama şimdi bana bunu ver."

Lucas, penisi hariç her yeri yumuşadı. Efendisi ona ihtiyaç duyuyordu. Ve Lucas'ın ihtiyaç duyulmaya ihtiyacı vardı.

Tanrım, ihtiyaç duyulmaya ihtiyacı vardı.

Başını salladı ve kalçalarını öne doğru eğdi. Aidan'ın eli penisini kavradığında inledi.

"Bu kime ait?" Aidan soruyu homurdandı.

"Sana." Cevabın geri kalanını eklemedi. Penisi onlara aitti — Aidan ve Lexi'ye. Ama Lexi artık onu istemiyor gibiydi.

"Peki o zaman, köle, sanırım onunla istediğimi yapacağım." Aidan dizlerinin üzerine çöktü.

Lucas'ın nefesi kesildi. Efendisinin hakimiyet anlayışı, çok fazla hizmetle ilgiliydi. O, altlarının sürekli bir şeyler verip hiçbir şey almayan bir Dom değildi. Hayır. Aidan O'Malley uzun zaman önce ona, alıp vereceğini ve Lucas'ın buna alışması gerektiğini söylemişti. Aidan Lucas'ın sikini ağzına almak istiyorsa, Lucas onu ona gümüş tepside sunacaktı. Aidan, Lucas'ın sikini çıkarıp dudaklarına götürmek için öne eğilirken verdi.

Lucas'ı bir sıcaklık sardı. Aidan'ın ağzı sikini yalarken başını geriye attı.

Alay yoktu, oyalanma yoktu, sadece penisini uzun bir yudumda yuttu. Aidan sert ve güçlü emiyordu, Lucas'ı başından tabanına kadar ağzına çekiyordu. Aidan'ın dili, Lucas'ın etinde kaslı bir varlıktı.

"Nasıl hissettiğini söyle." Aidan testislerini çekti.

Acının şoku onu ateşledi, Aidan'ın verdiği zevkli yalamayı çok daha iyi hale getirdi. "Çok iyi, Efendim. Seni istiyorum. Bana sert davranmanı istiyorum."

"Sana ihtiyacın olanı vereceğim, köle." Penisinin başını ısırđı.

Lucas dişlerini sıktı ve boşalmamaya çalıştı. Penisini boyunca bir acı yayıldı, sonra Aidan yukarı aşağı emmeye başlayınca tatlı bir zevke dönüştü. Aidan'ın elleri testislerini sertçe sıktı, sonra yuvarladı. Sert, sonra yumuşak ve nazik. Bir ısırık ve bir yalama. İhtiyacı olan buydu. Sınırdaki olması gerekiyordu, efendisinin ona büyük bir zevk vereceğinden emin olmak dışında, sonra ne olacağını bilmiyordu.

Tüm endişelerini, karşılanmayacak tüm ihtiyaçlarını, karşılanacak olan tek ihtiyaç karşılığında bıraktı.

"Ver bana, Lucas. Sahip olduğun her şeyi ver ve tadını çıkar, çünkü önümüzdeki bir saat benim."

Lucas, Aidan'ın söylediğı her kelimeyi penisine karşı düşük bir gürültü olarak hissetti.

Efendisi açtı, onu domine etmek için açtı, kendi sorunlarını da unutmak için açtı.

Lucas rahatladı ve Aidan'ın tamamen kontrolü ele almasına izin verdi. Evlendikleri yıllar boyunca, Aidan onun merkezi, özü haline gelmişti.

Aidan, ona ve Lexi'ye denge sağlayan güçlü bir temeldir, onlar çizgiden çıktıklarında ustaca bir düzen ve tatlı bir disiplinle onları tekrar bir araya getirir. Aidan, onları asla bırakmayacak olan kişidir.

Ama Lucas yine başıboş kalmıştı ve bunun nasıl olduğunu bilmiyordu.

Kıçına attığı sert bir tokat onu gerçeğe geri döndürdü.

"Benimle kal." Aidan onu sertçe emdi ve Lucas omurgasının dibinde bir karıncalanma hissetti.

Aidan'ın ağzının sıcaklığı onu mahvetti. Boşalırken nefesi göğsünde takıldı. Aidan hepsini yuttu, onu yuttu, kıçını tutarak, onun tam da olmak istediğı yerde olduğunu hiç şüpheye yer bırakmadı.

Lucas'a ihtiyaç duyulduğunu, sevildiğini ve istendiğini hissettirdi. Evet, ihtiyacı olan şey buydu.

Aidan, ayağına kalkıp Lucas'ın dudaklarına sertçe yapışmadan önce, onun penisini son bir kez uzun uzun emdi. Dili derinlere daldı ve Lucas orada kendi tadını alabildi. Aidan nefes almak için başını kaldırdı, yüzünde karanlık bir ifade vardı

. "O kıyafetleri çıkar Lucas ve duş'a gir. Kendini bana sun."

Sadece bu kadar, penisi yeniden canlanmaya başladı. Lucas hızla kot pantolonunu, gömleğini ve botlarını çıkardı. Duş'a girdi, buhar ve sıcaklık onu sardı. Ellerini fayanslara koydu ve kığını havaya kaldırdı.

İlk tokat vurduğunda, neredeyse tekrar boşalacaktı.

Rahatladı ve sonunda, gerçekten teslim oldu.

* * *

Aidan, kölesine bakarken elleri hafifçe titriyordu. Lucas lanet olası bir sanat eseri idi. Vücudundaki her kas tonluydu, adamın cildinin her santimetresi güzelliğinin kanıtıydı. Lucas'a karşı nasıl bu kadar uzun süre direnebilmişti? Lexi ve Lucas'la yıllarını kaybetmişti çünkü bir erkeği isteme fikrine alışamamıştı. Lucas hayatına girmeden önce hiç bir erkek istememişti ve ona bir şey olursa, bir daha başka bir erkekle birlikte olmazdı.

Onun için sadece Lucas vardı. Sadece Lexi. Ve başka türlü asla olamazdı.

"Gördüğün şey hoşuna gitti mi, Efendim?" Lucas başını hafifçe çevirerek sordu. O muhteşem dudakları, Lucas'ın Efendisinin cevabının ne olacağından emin olduğunu gösteren şakacı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Yine de ona sözlerini söyledi. Lucas'ın her zaman nasıl hissettiğini bilmesini istiyordu. "Gördüğüm şeyi seviyorum. Bacaklarını daha fazla aç."

Lucas, ihtiyacı olandan çok daha az bir mesafe daha açtı.

Yüzsüz köle daha fazla oyun zamanı istiyordu. Evet, Aidan ona bunu da verecekti. Lucas'ın mükemmel kığına beş hızlı şaplak attı, ses duşun içinde yankılandı.

Lucas'ın nefesi kesildi, omuzları titriyordu.

"Bacaklarını aç dedim."

Bu sefer Lucas bacaklarını iyice açtı ve Aidan'a istediği erişimi sağladı.

Tokat attığı yanaklarını eliyle okşadı. Kaslı ve pürüzsüz olan Lucas'ın kalçaları tam anlamıyla mükemmellikti. "Ne kadar muhteşem olduğunu biliyorsun

senin ne kadar güzel olduğunu biliyorsun, itaatkar."

"Seninleyken öyle hissettiğimi biliyorum." Lucas'ın yumuşak sözleri Aidan'ı gülümsetti.

Tam da ihtiyacı olan şey buydu. Lucas'la olan kolay sevgiye ihtiyacı vardı. Lucas'ın ona sunduğu her şeye kendini kaptırması gerekiyordu. Güven. Aşk. Bağlılık.

"Seni seviyorum, Lucas." Bunu yeterince söylemiyordu. Asla yeterince söyleyemezdi.

Lucas pozisyonundan çıktı ve kollarını Aidan'ın boynuna doladı, onu tatlıca öptü. "Ben de seni seviyorum, Aidan."

Aidan onu tekrar öptü, dillerinin tembel, şehvetli bir kayma ile birbirlerine sürtünmesini sevdi.

Ama Lucas yine yaramazlık yapmıştı çünkü Aidan ona hareket etme izni vermemişti.

"Yerine dön. Yirmi saniye sayacağım. Uslu durmazsan, aşkım, kendini Trev'in bankına bağlanmış bulursun ve o tatlı sikini saatlerce işkence ederim."

Lucas hızla yerine geri döndü ve sıcak suyun vücudunu kaplamasına izin verdi. "Evet, Efendim."

Lucas'ın içinde biraz acı fahişesi vardı. Kaçınılmaz olarak sonra gelecek olan sekse olduğu kadar oyuna da ihtiyacı vardı. Ve su, cildini o tatlı acıya hazırlayacaktı.

O buna ihtiyaç duyuyordu ve Efendisi ona bunu vermek niyetindeydi. Kendini tutmadı. Aidan, Lucas'ın kıkına sertçe vurdu ve bunun karşılığında, kölesinin vücudunu saran bir titremeye ödüllendirildi. Lucas'ın göğsünden uzun bir nefes çıktı ve başı öne düştü.

"İstedğin bu mu, köle?"

"Tanrım, evet, Efendim. Verin bana. Sertçe. Çok iyi geliyor."

Lucas'ın vücuduna dört şaplak daha. Vücudu zaten kırmızı bir parlaklıkla kaplanmıştı. **ŞAPLAK. ŞAPLAK. ŞAPLAK.** Aidan hareket ederek, Lucas'ın vücudunun en yumuşak olduğu yerlere bu hissi yaydı. Kalçalarının, güçlü bacaklarıyla birleştiği yerdeki yanaklarının altını tokatladı. Tekrar tekrar. Lucas'ın çığlık attığını duydu, ama bu da kölesinin zevkinin bir parçasıydı. Lucas çok şey içinde tutuyordu, acısını iyi saklıyordu.

Lucas'ı tekrar tokatladı ve kölesinin gözlerinden damlayan gözyaşlarını izledi. Gözleri kapalıydı. Gözyaşlarına rağmen yüzü huzurluydu,

neredeyse taparcasına huzurluydu. Burası onun için güvenli bir yerdi. Aidan onu oraya götürebilirdi.

Beş hızlı tokat daha ve Aidan'ın penisi ölmek üzereydi. Lucas'ın içine girmesi gerekiyordu. Bağlantıya ihtiyacı vardı. "Uslu dur."

"Evet, Efendim." Sesi artık rahattı, gerginliği görünüşte yok olmuştu.

Ama Aidan için gerginlik kesinlikle geçmemişti. Tüm vücudu hazırды ve sikişmeye hazırды. Tıraş setinden aldığı kayganlaştırıcıya uzandı.

"Arkanı dön," diye emretti.

Lucas mutlu bir iç çekişle itaat etti. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Elini uzattı ve kayganlaştırıcıyı aldı. "Efendim, kölesini sikmeden önce hazırlık yapması mı gerekiyor?"

Hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Kaya gibi sertleşmişti, ama ikisini de mağdur etmeyecekti. "Evet, aşkım. Biraz ilgiye ihtiyacım var. Dizlerinin üzerine çök."

Yüzünde seksi bir gülümsemeye Lucas zarıfçe dizlerinin üzerine çöktü ve duş başlığının omuzlarını ıslatmasına izin verdi. Saçları ıslaktı, kulaklarının etrafında kıvrılıyor ve gözlerinin üzerine düşüyordu, bu da onu yaşından daha genç gösteriyordu. Aidan ellerini o siyah ipeğin içine soktu ve başını geriye çekti, Lucas'ın ağzını gergin sikine hizaladı.

Lucas'ın dili dışarı çıktı ve başından zaten atan nemi yaladı.

Onun penisi, ilgi görmek için çaresizce sıçradı.

Lucas, Aidan'ın kalın penisini eliyle kavradı ve penis başını emerek sertçe pompaladı.

Aidan, Lucas penisini taparcasına okşarken gözlerini kapattı. "Daha sert. Daha fazla al."

Lucas, Aidan'ın penisini yutarken eli kayboldu. Uzun, sert hareketlerle onu emdi, köküne kadar aldı ve Aidan'ın boğazının arkasındaki yumuşak yeri hissetmesini sağladı.

Aidan onu yönlendirdi, saçını çekerek daha hızlı emmesini sağladı. Lucas onu tekrar tekrar emdi, Aidan'ın penisini neredeyse kaybedecek kadar geri çekildi, sonra tekrar derin boğazına aldı.

"Dur." Aidan bir saniye daha dayanamadan boşalacaktı ve bunu Lucas'ın ağzında yapmak istemiyordu. Boşalırken Lucas'ın kıcının sıcaklığında gömülmek istiyordu.

Lucas'ın saçını sertçe çekerek onu penisinden uzaklaştırdı.

Lucas, dilini son bir kez gezdirdikten sonra sonunda pes etti. "Efendim çok lezzetli."

"Efendin aç." Onu arzuluyordu. Lucas'ı tekrar ayağa kaldırdı ve onu doğru pozisyona getirdi — elleri duşun duvarında, bacakları genişçe açılmış, mükemmel kıcı havada.

Aidan gergin sikini yağladı, tabandan ucuna kadar okşadı. Lucas'ın kaslı kalçalarını ayırdı ve sıkı göt deliğine bir an baktı. Lanet olsun, bu manzarayı çok seviyordu. Pembe ve mükemmel şekilli, ne kadar sıkı olacağını düşünmek sikini zıplatıyordu.

Aidan, Lucas'ın kıcının gül deliğine yağ dökerken, başparmağıyla dairesel hareketlerle masaj yaparken Lucas nefesini tuttu. Lucas'ın kık deliği ilk başta büzüldü, ama Aidan sabırlıydı. O, ovuşturup yağ ekledi ve çok geçmeden başparmağı ilerleme kaydetti, kaygan maddeyi en çok ihtiyaç duyulan yere yaydı.

Elini çıkardı ve Lucas'ın bacaklarının arasına girerek kendine yer açtı. Penisini hizalarken sıcaklık onu sardı.

Aidan penisini içeri sokmaya başladığında Lucas'ın göğsünden düşük bir inilti geldi.

Lucas'ın kalçalarını kavradı ve içeri girmeye başladı. Lexi ile yavaş davranmak zorundaydı. Onun kıcını her siktiğinde dikkatli olmak zorundaydı. Lucas ile öyle değildi. Lucas geriye doğru bastırdı ve Aidan'ın sikini deliğinin derinliklerine zorladı.

Siktir. Siktir. Siktir. İnanılmaz derecede iyi hissettiriyordu. Sıcaklık onu sardı. Lucas'ın kıcı penisini sıktı ve prostatın sert yumrularının onu sürüklediğini hissetti.

Lucas'ın koyu renkli başı öne düştü ve zevkten inledi. "Evet, Efendim. Çok iyi hissettiriyorsun. Lütfen beni sertçe sik. Hissettir bana. Seni bütün gün hissetmek istiyorum."

Aidan tam olarak ne istediğini biliyordu. Ağrımak istiyordu. Seksin ne kadar iyi olduğunu hatırlatan o tatlı acıyı istiyordu

, birbirlerine ne kadar sert davrandıklarını hatırlatan o tatlı acıyı istiyordu.

Temiz elini Lucas'ın beline doladı, gergin penisini kavradı ve sıktı. "Sana istediğin her şeyi vereceğim, köle. Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Lucas'ın kıkına girerken, eli o sert penisi okşuyordu.

Lucas ona direndi, ona yardım etti, onu köküne kadar alan her geri itişle onu daha da ateşledi. Testislerinin sıkılaşıp boşalmaya hazırlandığını hissedebiliyordu, Lucas'ın derisine çarptığını hissedebiliyordu.

Sikişmelerinin sert sesleri düşün yumuşak ritmiyle çakışıyordu, ama Aidan hepsinden zevk alıyordu. Lucas'ın çıkardığı her sert iniltiyi, erkeğini sert ve hızlı bir şekilde alırken etin ete çarpmasıyla çıkan her sesi seviyordu.

Elindeki penis şişti ve Lucas'ın boşalmak üzere olduğunu anladı.

"Benim için boşal, köle. Elimin üzerine boşal. Hissetmek istiyorum."

"Evet, Efendim. Evet." Aidan'ın elini kaplamaya başladığında zayıf vücudu titredi.

Lucas'ın penisesinden fışkıran o sıcaklığın elinde hissetmesi onu çıldırttı. Mümkün olduğunca derine girdi ve sonra Lucas onu sıkıca kavradı, kıkı penisini neredeyse boğuyordu.

Bir saniye daha dayanamadı. Uzun darbelerle boşaldı. Zevk vücudunu sardı, gözleri geriye yuvarlandı, beyni durdu.

Lucas'ın üzerine düştü, vücudunu fayanslara bastırdı ve dengede kalmak için ona tutundu.

Sıcak su cildini okşadı ve o da sevgilisine sıkıca sarıldı.

Lucas başını hafifçe çevirdi, Aidan'ın gerçekten memnun olduğunda yüzüne yayılan o muhteşem sırıtışı görebilecek kadar. "Kesinlikle kirlenmişsiniz, Efendim. Sanırım sizi tekrar temizlemem gerekecek."

Aidan yaklaşarak sevdiği o ağzı öptü. O an için dünyasında her şeyin yolunda olduğunu varsayabilirdi.

* * *

Lexi, Aidan'ın sözleri zihninde yankılanırken gözlerini kapattı. Yirmi dakikadır bu sözleri sindirmeye çalışıyordu.

Onu iki saniye olsun unutmak istiyorum. Bunu düşünmek istemiyorum.

Banyo kapısının önünde durmuş onları dinlemişti. Onları takip etmiş değildi. Çalışan bir kalem bulmak için odaya girmişti, ama öpüşme, birbirlerinin kıyafetlerini yırtma, sevişme sesleri onu yakalamıştı.

Ve onu düşüncelerinden silip attılar.

McNamara'ların evinden, orada olduğunu belli etmeden çıkmıştı. Jamie, Hope ve Noah'ın yaşadığı ana eve gitmişti. Bebeklerinin oynadığı yere, ama gördüklerini kafasından atamıyordu.

Aidan işkence çekiyormuş gibi ses çıkarmıştı, sanki onu bir saniye bile düşünmeye dayanamıyormuş gibi.

Gerçeği öğrendiğinde ondan daha da nefret edecekti; O'Malley Çiftliği'ni kaybetmesine neden olan kişinin o olduğunu ve her şeyin aptalca bir şey yüzünden olduğunu öğrenince.

Tek bir şansı vardı ve o da, onların yeterince uzun süre dayanmasını ummak ve böylece büyük bir ödeme alıp çiftliği kurtarmak için bu parayı teklif etmektir. Ya da yeni bir mülk satın almak için.

O parayı ondan kabul eder miydi ki? Daha önce yüzlerce kez onu reddetmişti. Bu yüzden yazdıklarından kazandığı her kuruş bankada duruyordu. Aidan ona bakmak istiyordu. Aidan sorumluluk almak istiyordu.

Ve şimdi onun ne kadar sorumsuz olduğunu görecekti.

Kapının dışında durup dinlediğinde, bir şaplak sesi, bir elin ete vurduğu sesi ve Lucas'ın saf zevkten çıkardığı düşük iniltiyi duymuştu. Hâlâ zihninde yankılanıyordu.

Bu ses fiziksel bir anıyı canlandırdı. Ellerin, kalçasının etli kısmına vurduğunu, acı ve ardından gelen rahatlamayı, o sıcak ve tatlı hissi neredeyse hissedebiliyordu. O sıcaklık onu sardığında, kendini bırakabilirdi. O anlarda, hisler ve onları sevme eylemi dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Cildi kızardı, görüşü bulanıklaştı. Altuzaya gireli ne kadar olmuştu? Dünyada endişesizce süzüleli ne kadar olmuştu?

Lucas yakında orada olacaktı, ama Lucas onun gibi her şeyi mahvetmemişti. Lucas onların evlerini kaybetmelerine neden olmayacaktı.

Sonunda Lucas'a söylemek zorunda kalacaktı. Onları tek başına kurtaramazdı. Lucas'ın da sakladığı parası vardı ve buna ihtiyaçları olacaktı. Ama ona söylemek zorunda kalacağı gerçeği onu korkutuyordu.

Başka bir odadan kızının ağlama sesini duydu.

Derin bir nefes aldı ve göz kapaklarının kenarında biriken gözyaşlarını zorla durdurdu. Kimseye yaşadıklarını anlatamazdı. Bunu kocalarından saklamışken, arkadaşlarından birine yükünü paylaşamazdı. Bu yükü tek başına taşımak zorundaydı.

Kimse onu duymadan ve Lucas ya da Aidan'ı aramadan önce Daphne'yi almaya koştu. Bazen Daphne, ebeveynleri dışında kimsenin kendisini kucağına almasına izin vermezdi. En son istediği şey, onların samimiyetini bozmaktı. Onlara kalan tek şey buydu. Onlara verebileceği tek şey bu olabilirdi.

Hayatını mutlu sonlar yazarak kazanıyordu, ama onların mutluluğunu mahvedeceğini korkuyordu.

Rafe'in Miami'deki işi kabul etmesinin artıları ve eksileri

Pros	Cons
Actual salary	Cost of living
Proximity to daycare and schools	Could be hard to fit in
Closer to my family	Closer to my family
Beach	No mountains
No bears	Way more people
Less protests	More corruption
Lower murder rate per capita	No Teeny's fudge
Avoid Doc's yearly exam	Colon cancer
Higher self esteem	Taking my wife from her home

Altıncı Bölüm

Rafe

Rafe, elinde bir tepsi kahveyle oturma odasına geri döndü. Kahretsin, Laura'ya ihtiyacı vardı. O bu karışık grubu idare edebilirdi. Neredeyse bir saattir onlarla uğraşıyordu ve hala neden burada olduklarını anlamamıştı.

Ev sahibi rolünü oynuyordu. Tanrım, ne kadar da düşmüştü. Bir zamanlar FBI'daki kodamanların önünde durup tavsiyelerde bulunur, toplantıları yönetirdi. Şimdi ise kahve ve çay kekleri servis ediyordu. Kilerde dolaşana kadar çay kekleri olduğunu bile fark etmemişti.

Tepsiyi masaya koydu ve birinin bir an önce konuya girmesini umdu.

Polly ve Uzun Saçlı Roger odanın karşı köşelerinde oturmuş, ara sıra birbirlerine dik dik bakıyorlardı. İşleri birbirleriyle hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, uzun zamandır rakiptiler. Uzun Saçlı Roger — gerçekte biraz saçlı olan ve kendini Rogerville'in kralı ilan ettiği söylenen Roger ile karıştırılmamalıdır; Rogerville, onun on dönümlük arazisinde var olan, ABD'den ayrı bir ülkedir — bir tamirciydi. Bir dükkanı vardı ve iki tamirci çalıştırıyordu: Rafe'in komşuları Jesse ve Cade. Polly ise yerel kuaför salonunu işletiyordu. Rafe'in bildiği kadarıyla, uzun süredir devam eden düşmanlıkları, Cut and Curl'ün parlak neon pembe dudakları yüzünden başlamıştı. Bu dudaklar, Uzun Saçlı Roger'ın eski köpeğine nöbet geçirmesine neden oluyordu. Belediye meclisi toplantılarında sürekli birbirleriyle çatışıyorlardı. Bir ara belediye terapi masraflarını karşılamıştı, ancak zavallı terapist ikinci seanstan sonra kaçmış ve geri dönmeyi reddetmişti.

Bu yüzden, şimdi birleşik bir cephe oluşturmaya çalışmaları Rafe'in merakını uyandırdı.

Stella, kapıdan içeri girer girmez Sierra'yı kucağına almış, kendi kızıymış gibi onu sevip okşamıştı. Konuşurken odada volta atıyor, Sierra'nın sırtını rahatlatıcı bir şekilde okşuyordu. "Bu ciddi bir durum, Rafe. Burada daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı."

Uzun saçlı Roger ciddiyetle başını salladı. "Çünkü sadece bir belediye başkanımız vardı. Hi yıllardır belediye başkanı. Sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi. Hiç böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalmadık."

"Belediye başkanına bir şey mi oldu?" Hiram Jones, Bliss'i kuran hippiler çevredeki şehirlerle ilişkiler kuracak birine ihtiyaç duyduklarını fark ettikleri andan itibaren Bliss'in belediye başkanıydı. Hikayeleri duymuştu. Görünüşe göre Hiram, hem hippilerle hem de çiftçilerle ilişkiler kurabilecek tek kişi olduğu için seçilmişti.

Hayat arkadaşı Teeny ile birlikte Trading Post'un sahibi olan Marie başını salladı. "Öyle de denebilir."

"Hiram kalp krizi geçirdi," diye açıkladı Zane.

Bu haber onu şaşırttı. Hiram, insanlarda görülen neredeyse tüm hastalıkları olan 97 yaşındaki birine göre sağlıklı görünüyordu. Her gün en az bir kez sokaklarda yürürken, karşılaştığı herkese şapkasını kaldırarak selam verirdi. "Bunu duyduğuma üzıldüm. Hiram'ı gerçekten severim. Durumu nasıl?"

Polly elini salladı. "İyi."

"Polly, o öldü," diye karşılık verdi Uzun Saçlı Roger. "Senin vücudunda hassas bir kemik yok mu?"

"Muhtemelen yok." Tek omzunu silkti. "Şey, ben sadece bedeninin iyi olduğunu kastetmiştim."

"Ölmüşse bedeni nasıl iyi olabilir?" Rafe biraz şaşırmıştı ve neden ona bu şekilde söylediklerini hiç anlamıyordu. Ev ev dolaşıyor muydular?

"Ona yeterince çabuk ulaştık. Onu Zane'in dondurucusuna attık," Polly, sanki birinin kâkülleri nasıl kestiğini anlatır gibi açıkladı.

Stella, Sierra'yı hafifçe salladı. "Sorun değil, Rafe. Zane'i bilirsin. Her şeyi tamamen büyük beden almaya mecbur, çünkü

"Ya da ben paraya cimri değilim ve mterilerimin en iyisini almasını istiyorum," diye cevapladı

"Ya da ben sadece paraya cimri değilim ve mterilerimin en iyisini almasını sağlamak istiyorum," diye cevapladı Zane.

Zane ve Stella dostane rakiplerdi. İkiisi de Bliss'teki iki restorandan birini işletiyordu. Stella's, Güney Colorado'daki en iyi kahvaltısıyla tanınıyordu ve Trio, Bliss'in eski belediye başkanının geğici olarak yatakhanesi olarak kullanılan, insan boyunda bir dondurucuya sahip olduğu söylenen rahat bir tavernaydı.

Ve bunların hiçbiri, onunla konuşmaya gelmelerinin nedenini açıklamıyordu. "Eğer aranızdan birinin avukata ihtiyaı varsa, Gemma ile konuşmalısınız. Artık Colorado'da lisansı var. Size yardımcı olabilir. Onu aramamı ister misiniz?"

Hepsi dehşete kapılmış görünüyordu. Uzun Saçlı Roger şapkasını çıkardı ve elini başının üzerinden geçirdi. "Gemma'ya söyleyemezsin. Tanrım, dostum. Bu korkunç bir fikir."

Zane tamamen aynı fikirdeydi. "Gemma bu durumun sonuçlarını çok sevecektir. O kız aptalca yasalar ve yönetmeliklerle işleri karmaşıklaştırmayı sever."

"Kasabanın belediye başkanını derin dondurucuya koymamak gibi mi? Bununla ilgili bir tür yasa olmalı," dedi Rafe.

Eh, endişelerinden uzaklaşmak istemişti. Kesinlikle ailesinin sorunlarını ya da iş bulmayı düşünmüyordu. Bliss Ticaret Odası üyelerini tutuklamak için Cam'i çağırması gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Onlardan biri zavallı belediye başkanını öldürmüş olabilir miydi? Nedense bunu pek olası bulmuyordu. Amerika'nın en kötü seri katillerinin profillerini çıkarmıştı ve karşısındaki beş kişi klinik olarak deli olsalar da, gerçekten şiddet eğilimli değillerdi.

En azından Uzun Saçlı Roger değildi. Geri kalanlar...

Marie gözlerini devirdi. "Onu derin dondurucuya koymasaydık, kokmaya başlayacaktı. Ya da hayvanları çekecekti. Uzun zaman önce, başka bir hayvanın Hi'yi parçalamasına izin vermemeye yemin ettim. O zamanlar Mel'in tonikinden kafamız güzeldi, ama burada yeminler önemlidir. Neden bir ayının ya da geyiğin Hi'yi yemesine izin vermek istiyorsun?"

"Bir geyik mi?" Konuşmayı tam olarak takip edemiyordu, ama sonra ne olacağını görmek için kendini tamamen büyülenmiş buldu.

"Oh, sen de geyiklerin hepsinin Bambi gibi olduğunu düşünen duygusal insanlardan mısın?" diye sordu Marie, gözlerini suçlayıcı bir şekilde kıсарak. "Sakın buna inanma. O geyik gözlerine bakıp, yeterince uzun süre orada yatarsan geyiklerin seni de yiyeceğini bilmiyorsun. Burası vahşi doğa, Kincaid. Burası komşuların birbirini kollamadığı, yumuşak başlı bir banliyö değil. Hi geyik tarafından yenilseydi ne kadar utanırdı, biliyor musun?"

"Cesedinin dondurucuya tıklılmasından daha mı az, yoksa daha mı fazla?" diye sordu Rafe.

"Gerçekten çok rahat bir dondurucu," diye açıkladı Zane, sanki bu tamamen mantıklı bir şeymiş gibi. "Bak, biz burada biraz plansız hareket ediyoruz. Bambi Polly'yi arayıp Hi'nin öldüğünü söylediğinde hepimiz şok olduk."

Belki de rüya görüyordu. Bu her şeyi açıklardı. Uykuya dalmıştı ve çok garip bir rüya görüyordu. "Yani bir geyik Hi'yi yakaladı."

Zane, Rafe'e anlamadığını ve aptal olduğunu ima eden bir bakış attı. "Hayır, Bambi bir fahişe."

Marie omuz silkti. "Ama bence o bir insanı da yerdı."

Polly, Marie'ye sert bir bakış attı. "Senin gibi bir kadın için, alternatif yaşam tarzlarına karşı çok hoşgörüsüzsün, Marie."

"Fahişelik alternatif bir yaşam tarzı değil. Cinsel yolla bulaşan hastalıkları ve vücut parlaticılarını her yere yaymanın bir yolu," diye karşılık verdi Marie.

"Bambi en iyi müşterilerimden biri ve sen cehaletini gösteriyorsun. Bambi asla vücut parlaticısı kullanmaz. Sen iki kasaba ötedeki kulübün striptizcilerini düşünüyorsun. Hayır, Bambi tamamen tırnaklarına önem verir. O kız tırnaklarının parasını ödemek için fahişelik yapmak zorunda." Polly kendi tırnaklarına kısa bir süre baktı. "Birkaç küçük tırnakta ne kadar çok parıltı var. Yemin ederim, ışıklar ellerine vurduğunda sanki etrafında yetmişli yılların disko kulübü beliriyor."

"Bekle. Striptiz kulüplerimiz mi var?" Uzun saçlı Roger, kaşlarını kaldırarak sordu. "Bu ne zaman oldu?"

"Kırsal bir striptiz kulübü. Oraya gitmek istemezsin. O pisliği görmezden gelemezsin." Zane öne doğru eğildi.

"Biri bana ne olduğunu açıklayabilir mi?" Sanki bir grup küçük çocukla uğraşıyor gibiydim. Hepsi parlak nesneleri kovalıyordu.

Zane devam etti. "Sonra Bambi aradı, Hiram ölmüş ve Polly çıldırmış."

"Çıldırmadım, Zane Hollister." Polly, son derece uzun tırnağını doğrudan Zane'e doğrulttu. "Dünyanın sonuna karşı tamamen makul ve mantıklı bir tepki verdim. Ne olacağını çok iyi biliyorsun. Planladık, hazırladık ama hepsi duman olup gitti, ucuz, sahte parfüm gibi, çünkü kimse sorumluluk almak istemedi ve Hiram çok inatçıydı. Yemin ederim, o adam sonsuza kadar yaşayacağını sanıyordu."

Rafe elini kaldırdı. "Bu Bambi, fahişe Bambi, Hiram'ı öldürdü mü?"

Belki de kaçmıştı ve Rafe'in onu bulması gerekiyordu. Uzun zaman olmuştu ama bunu yapabiliirdi.

Stella nefesini tuttu. "Tabii ki hayır. Bambi bir pasifist. Bir müşteri ona para ödediği sürece asla şiddet kullanmaz. Sen de hoşgörüsüz konuşuyorsun. Belki de tüm bu olayı yeniden düşünmeliyiz."

Bu kez Rafe iç geçirdi. Dikkatli olmazsa, biri Nell'e onun tüm insanların haklarına saygı duymadığını söyleyecek ve Nell kapısının önünde protesto gösterisi yapacaktı. "Hatalıydım. Bambi belli ki tırnaklarını ve dünyadaki barışı seven, geçimini oral seks yaparak sağlayan tatlı bir kadın. Hiram'ın ölümüyle ne ilgisi var?"

Zane gülümsememek için cesurca çabaladı. Dudakları sürekli yukarı doğru çekiliyordu ve o da onları zorla aşağı doğru bastırıyordu. "O, şey, Hi öldüğünde onunla birlikte çalışıyordu."

"Yani Bliss belediye başkanı bir fahişeyle sevişirken kalp krizi geçirdi," diye tahmin etti Rafe.

Zane sonunda sırtıttı. "Evet, eminim güzel bir ölümdü. Yaşlı adamın yüzündeki gülümsemeyi görmeliydin."

"Aslında görebilirsin," dedi Uzun Saçlı Roger. "Gülümsemesi kaybolmadan onu derin dondurucuya koyduk."

"Gerçekten iyi görünüyordu," dedi Polly.

"O gülümseme onu yeniden 86 yaşında gibi gösteriyordu," diye hatırladı Stella. "Onun için iyi bir yıldır."

Onları tekrar işe döndürmezse, onları tekrar kaybedecekti. "Tamam, Hiram'ı bir fahişenin kollarında ölmenin skandalından kurtarmak için derin dondurucuya koydunuz."

Polly başını salladı. "Oh, o kadının kollarında değildi. Seks askısında duruyordu."

Zane kafasını kaşdı. "Evet, o şeyi nasıl kullanacağını bilmiyordu galiba."

Rafe'in hayal kırıklığı artıyordu. "Lütfen biri bana neden bana bunları anlattığınızı açıklayabilir mi? Nate ile konuşmanız gerekmez mi? Ya da Caleb ile. Caleb ölüm belgesini yazmalı ve biri Hiram'ın ailesine haber vermeli."

"Caleb'e söyleyemeyiz çünkü Caleb gerçek ölüm saatini yazmak isteyecektir. Bunu yapamayız. Tam da kaçınmaya çalıştığımız şey bu. Oh, ve Hiram'ın ailesi onu uzun zaman önce evden attı," diye açıkladı Marie. "Hippiler gelmeden önce burada yaşıyorlardı. O zamanlar burada tam zamanlı olarak yaşayan yaklaşık beş aile vardı. Hippiler komünlerini kurduktan sonra, iki aile — Joneslar ve Penningtonlar — onları satın aldıkları araziden atmaya çalıştılar. Bu işe yaramayınca, taşındılar. Hi o zamanlar kırklı yaşlarındaydı, ama evlenmemişti. On erkek ve beş kız kardeşi vardı ve babası bir papandı. Hiram'ın hippilerin kulübelerini kışa hazırlamasına yardım ettiğini öğrendiğinde, Hi'ye bir seçim sundu. Ailesiyle birlikte daha dindar bir yere gidebilir ya da Colorado'da kalıp cehenneme gidebilirdi. Onlar Idaho'ya gittiler ve Hi burada kaldı. Ondan sonra onları bir daha hiç görmedi."

Yani Hiram bu kasaba için çok şeyden vazgeçmişti. "Hiç aramadılar mı, mektup yazmadılar mı?"

Stella başını salladı. "Hayır, ama Hi onlarla iletişim kurmaya çalıştı. Onlar onu reddetti. Annesi ve babası onunla bir daha hiç konuşmadı. Ve o da tüm kardeşlerinin izini kaybetti."

Rafe'in başına gelecek gibi. Kardeşi Doğu Kıyısı'nda yaşıyordu. Önceden yakın değillerdi, ama Rafe Noel'de Miguel'i annelerinin evinde görmekten hoşlanıyordu. Miguel kısa süre önce evlenmişti. Kardeşinin çocuk sahibi olması ne kadar sürerdi? Rafe yeğenlerini tanımayacaktı ve Sierra kuzenleri olduğunu bilmeyecekti. "Yani Hiram'ın bir ailesi yoktu."

Stella şaşırmış gibiydi. "Tabii ki öyle yaptı."

"Bu kasabaya kim isim verdi biliyor musun?" Uzun Saçlı Roger sordu.

"Bliss adını hippiler buldu sanıyordum." Çok hippie tarzı bir isim gibi geliyordu.

Polly başını salladı. "Hayır, hayır. Hiram verdi. Kasabaya Bliss adını verdi çünkü her zaman burasının mutluluğunun kaynağı olduğunu söylerdi. Hiram'ın bir ailesi vardı. Biz vardık."

Stella'nın gözleri doldu. "Hiram başlangıçta herkesin amcası ya da kardeşi gibiydi. Bir keresinde bana, o hippie kızlardan birine aşık olduğunu, ama onun karşılık veremediğini söylemişti. Ailesini terk etti çünkü onu sevmek ve ona göz kulak olmak, önyargıları yüzünden onu terk edecek bir aileden daha önemliydi."

Zane, bu hikayeye açıkça ilgi göstererek başını kaldırdı. "Gerçekten mi? Hiram aşık mıydı? Kız buralarda kaldı mı?"

Uzun saçlı Roger'ın ağzı açık kaldı. "Hiram bana hiç anlatmadı, Stella. Vay canına. Bu, Rye'in annesi öldükten sonra şerif yardımcısı pozisyonunu nasıl aldığını ve onunla Max'in Brooke'un velayetini korumak için işe ihtiyaç duymalarını açıklıyor."

"Yani Hiram, Max ve Rye'in annesine aşıktı," diye tahmin etti Zane.

Stella'nın yüzünde hüznü bir ifade vardı. "Evet, ama o hiçbir zaman onunla kocasının arasına girmeye çalışmadı. Jimmy'nin durumu pek de iyi olmadı. O adam bir daha Bliss'e adını atmasa iyi olur. Hayır, Margie öldükten ve Jimmy gittikten sonra, kasabanın geri kalanı onların yerini aldı ve Hiram her şeyi organize etti. O bu kasabanın kalbiydi ve onsuz ne yapacağımızı bilmiyorum."

Rafe, bu hikayeden etkilenerek arkalarına yaslandı. Adamı sadece kısa bir süre tanımişti ve Bliss'in birçok sakini gibi, o da hayattan daha büyük bir figür gibi görünmüştü. Biraz çizgi film karakteri gibiydi, ama her insan görünüşünden daha derindi. Bu, yol boyunca unuttuğu bir şeydi. Bir adam ne kadar neşeli veya tuhaf görünürse görünsün, yüzeyin altında bir kayıp ve sevgi kuyusu vardı, bir insan hayatını oluşturan bir kuyu.

Hiram bir aileyi kaybetmiş, başka bir aile bulmuştu. Gerçekten mutlu muydu?

"Onsuz ne yapacağımızı bulmalıyız, yoksa onun tüm mirası yok olacak." Uzun saçlı Roger, Chicken Little sendromunu abartmaya kararlı görünüyordu.

"Bir dakika yas tutamaz mıyız?" diye sordu Stella.

"Bir dakikadan fazla olmaz," diye cevapladı Zane. "Çünkü pazartesi sabahı bir kamyon dolusu kanat geliyor ve dondurucuyu boşaltmam gerekecek."

Hepsi aynı anda konuşmaya başladı, yüksek sesle tartışıyorlardı.

"Kesin şunu," dedi Rafe alçak sesle. Bu, en sinir bozucu muhbirlerle karşı kullandığı ses tonuydu.

Sesini yükseltmemiş olmasına rağmen, hepsi sessizleşti ve beş kişi arasında uzun uzun bakışlar geçti.

Polly sonunda Zane'e başını salladı. "Tamam. Bu konuda seninle tartışmayacağım.

Onun hakkında haklısın."

Diğerleri iç geçirdi ve odadaki gerginlik bir miktar azalmış gibiydi.

Zane, Rafe'e döndüğünde yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

"Herkese bu ses tonunu kullanın, her şey yoluna girecek, Sayın Belediye Başkanı."

Kahretsin. Günü kötüye gitmişti.

Yedinci Bölüm

Aidan, Lexi ve Lucas

Aidan derin bir nefes aldı ve Circle G'ye doğru baktı. Öğle vakti hava ılık ama sıcak değildi. Teksas'ın aksine. Evde olsaydı, gün çoktan cehennem gibi sıcak olurdu. Burası, büyüdüğü ve hayatını geçirdiği Teksas'ın düz ovalarından çok farklı, güzel bir ülkeydi. Her tarafını dağlar çevreliyordu, yüksek ovalardan devasa koruyucular gibi yükseliyor, çiftliği, evi ve sürüyü koruyorlardı. Karla kaplı hali nasıl olurdu acaba diye merak etti.

Lexi'nin sevimli bir parkayla Lucas'la birlikte karda oynarken nasıl görüneceğini merak etti. Birbirlerine kar topu atarak şakacı bir şekilde kavga ederlerdi. Onların dünyadan habersiz çocuklar gibi oynadıklarını izlemeyi çok severdi. İkisi için de yeterli olduğu zamanları özliyordu.

Lucas uyuyordu. Aidan onu büyük yataklarında bırakmıştı ama Lexi olmadan yatak boş görünüyordu. Lucas vücuduna iyi bakmıştı. Ancak, şimdi yine yalnız kaldığı için kızını düşünüyordu.

"Burası farklı, değil mi?" Trev McNamara aniden yanına geldi. "Colorado'da hava bile farklı geliyor. Ve gökyüzü çok mavi. Henüz alışamadım. Bazen çocuklarımdan Teksaslı değil de Colorado'lu olacağına inanmak zor geliyor, biliyor musun? Onların her zaman Teksaslı olacağını düşünmüştüm."

Tanrım, başlangıçta Trev'e çok kötü davranmıştı. Eski futbol yıldızı olan ve uyuşturucu bağımlısı haline gelen bu adamla hiçbir ilgisi olmak istememişti. Trev McNamara, hayatını tamamen değiştirene kadar striptizciler ve uyuşturucu satıcılarının arkadaşıydı. Trev,

Çok az kişinin başarabileceği bir şeyi başarmıştı. İkinci şansını değerlendirmiş ve kendini geliştirmişti.

Aidan, kardeşinin ortağı olan adama aslında söyleyecek çok şeyi vardı. "Farklı, ama bunda yanlış bir şey yok. Teksas'ı seviyorum, ama itiraf etmeliyim ki, burayı neden sevdiğini anlamak kolay. Arazi muhteşem ve insanlar... beklenmedik. Onları seviyorum. Biraz çılgınlar ama çok dürüstler. Ve ne de olsa, Deer Run belediye meclisiyle uğraşmak zorunda değilsin. Bir avuç pislikler."

Onlar para düşkünü pisliklerdi, ama o onların elini zorlamayı başarmıştı. Bu, onlara onun topraklarını ele geçirmeye kalkışmamaları gerektiğini öğretirdi. Onların yapmaya çalıştıkları şeyi düşünmek hâlâ onu kızdırıyordu. Tanrıya şükür Lexi'ye bundan bahsetmemişti. Onun böyle bir şey için endişelenmesini istemiyordu.

Trev, Jamie ve Noah ile paylaştığı arazisine bakarken gülümsedi. "Hayır, ama bazı dezavantajları var. Nell Flanders'ın bazen ineklerimi sendika kurmaya ikna etmeye çalıştığını görüyorum. O, tüm canlıların şefkatli siyasi görüşlere tepki verdiğini düşünüyor. Hayatında hiç doğa belgeseli izlemediğini düşünüyorum."

Burası tuhaf bir yerdi, ama memleketindeki iğrenç politikadanse bu tuhaflığı tercih edebilirdi. Ailesi, çiftliğin kasabaya getirdiği para sayesinde kabul görmüştü. Kabul görmek yanlış bir kelimeydi. Kasabadan kovulmamışlardı. Sadece hoş görülmüşlerdi. Çocukları okula gidecek yaşa geldiğinde ne yapacağını hiç bilmiyordu. Lexi'yi bu durumdan uzak tutabildiği için minnettardı. "Bana göre Bo burada mutlu görünüyor. Trev, Bo'yu kanatlarının altına aldığı için ne kadar mutlu olduğumu söylemek istedim. O çok iyi ve mutlu bir adam. Sen ve Beth onunla muhteşem şeyler başardınız."

Trev başını salladı. "Hayır, tek yaptığımız ona kendini bulabileceği bir yer vermektir. Herkesin böyle bir yere ihtiyacı vardır. Bir Dom'un yapması gereken budur."

Ve bu da Aidan'ın sorununun bir parçasıydı. Artık Lexi'nin güvenli limanı değildi. Artık onun Dom'u olduğundan bile emin değildi. Başlangıçta ona ihtiyacı olduğunu düşündüğü şeyi vermeye çalışmıştı, ama şimdi ihtiyacı olan şey o değildi. "Eğer itaatkarım için alan açmak onu kaybetmek anlamına geliyorsa ne yapmalıyım?"

Trev ona döndü, yüzünde bir kaş çatma vardı. "Lexi'nin bir yere gitmek istediğini sanmıyorum. Lucas'ın istemediğini çok iyi biliyorum. Bu çok açık. Sana nasıl baktığını gördüm. Erkeklerle hiç ilgi duymam ama bu sabah seni kışkırttığımı söylemeliyim. Sensiz bir dakika daha dayanamayacakmış gibi görünüyordu. Benim Beth'im bu günlerde bana öyle bakacak kadar yorgun. Sanırım onu kullanmama izin vermektense sikimi kesmeyi tercih eder. Hamileliğinin son yarısında böyleydi. Yorgun ve hastaydı. Caleb birkaç hafta sonra onu serbest bıraktığında durumun değişeceğini umuyorum." Trev'in sert sözleri, eğlenceli bir kıkırdama ile yumuşadı. "Bunun için dua ediyorum çünkü ölmek üzereyim."

"Lexi hamileyken doymak bilmezdi. Sanırım her kadın farklıdır." Daphne'yi doğurduktan sadece birkaç hafta sonra tamamen iş moduna geçti. Hamileyken onu dışlamamıştı. Ona ve Lucas'a yapışıp kalmış, onların onu kraliçe gibi davranmasına izin vermişti. O zamanları çok sevmişti.

"Ama şu anda öyle değil, değil mi?" diye sordu Trev. "İtiraf etmeliyim ki, bebek doğduktan sonra işlerin eskisi gibi olmayacağından endişeleniyordum. Umarım her şey yoluna girer. Beth şimdi daha mutlu görünüyor. Biraz daha sevgi dolu davranıyor. Kahretsin, ona sarılmayı özlemişim."

"Yeni bir normal bulacaksın. Jack'ten sonra biz de öyleydik. Birkaç ay sonra tekrar ritmimizi bulduk. Belki de bir tane daha yapmak için çok erkendi. Belki de daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Daphne'yi tam olarak planlamamıştık. O mutlu bir kazaydı, ama Lexi'nin doğum sonrası depresyonu olduğundan endişeleniyorum. Bir yerde bunun uzun sürebileceğini okudum. Ona Leo ile konuşmasını söyledim, ama Leo onun iyi olduğunu söylüyor. Bence ona yalan söyledim. O çok zeki ve kurgusal hikayeler uydurmakta oldukça başarılı." Leo'yu kandırmak, onu her fırsatta uzaklaştırmak için yaptığı birçok manipülasyonun ilkiydi. Leo sorunu çözmeye çalıştığı her seferinde, Lexi başka bir bahane uyduruyordu. "Onunla konuşmaya çalıştım, ama beni başından savdı ve hiçbir sorun olmadığını, sadece işine geri dönmeye çalıştığını söyledi. Daphne yüzünden bir ay izin aldı, ama görünüşe göre romantik roman yazarlarının dünyası çok hızlı. Eğer ayak uydurmazsa yerini kaybedeceğini söyleyip duruyor."

"Bazen, yerimizin ne olduğunu hatırlatılması gerekir," dedi Trev. "Bazen bu hatırlatma en iyi şekilde güzel bir kırbaçlama ile yapılır. İhtiyacın olursa, birkaç kırbaç var. Yepyeni. Bu benim hobim. Kahve içmek ve kırbaç yapmak."

Aidan başını salladı. "Hayır. Hâlâ çok hassas. Son hamileliği ona çok zor geldi. Jack'i doğururken çok daha kolay geçmişti."

"Ve sen onun doğumunu izledin mi?"

Aidan başını salladı. "Evet, ben ve Lucas tüm süreç boyunca oradaydık. Doğumun ortasında kan basıncı düştü. Neredeyse kalbi duruyordu. Onu odasında ameliyat etmek zorunda kaldılar. Acil servise götürmeyi bile bekleyemediler."

Trev, yüzünde sert bir ifadeyle başını salladı. "Yani onu neredeyse kaybediyordun ve şimdi de onu başıboş bırakıyorsun. Bu dürtüyü anlıyorum, ama o hayatta ve karından daha fazla Dom'undan kontrolü ele almasını isteyen bir kadın görmedim."

Yerdeki tüm o kanın zihnindeki görüntüsünü silkeledi. Lexi'nin kanı. Ve onu oraya koyan oydu. Oh, Daphne teknik olarak onun çocuğu olmayabilirdi, ama Lexi'yi tekrar hamile bırakmak istemişti. Onun yuvarlaklaşıp yumuşamasını izlemeyi seviyordu. "Ona istediği her şeyi vermem gerektiğini hissettim. Neredeyse ölüyordu."

"Eminim hissettiğin kadar yakın bir durum değildi. O doktorlar artık kadınları pek kaybetmiyorlar. Olanları hafife almıyorum, ama ben birkaç kez ölümün eşiğine geldim ve sonrasında neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Kontrole ihtiyacım vardı. Kendimi güvende hissetmeye ihtiyacım vardı. Lucas bu durumu nasıl idare ediyor?"

"İhtiyacı olanı alamıyor." Aidan uzaklara baktı. Hayatı paramparça olmuşken dünya nasıl hala güzel olabilirdi? "O bir switch."

Trev ıslık çaldı. "Kahretsin. Ona hakim olacak kimse yok."

"Denedim, ama o benim bundan hoşlanmadığımı biliyor. Kendimi çaresiz hissediyorum. Bunun bizim için ne kadar hassas bir denge olduğunu hiç fark etmemiştim. İlişkimizin sağlam olduğunu sanıyordum. Zorlu dönemleri atlattığımızı sanıyordum."

"Hayat zorluklarla doludur. Bunu bilmelisin. Bu yüzden evleniriz, tüm bunları birlikte atlatacak birine sahip olmak için. Bo, Beth ve benim için hayat çok sakin ve mutlu geçiyor, ama kötü şeyler yaşayacağımızdan şüphem yok. Önümüzde uzun bir

zamanımız var ve eminim çocuklarımız bize zor anlar yaşatacak. Bunlarla nasıl başa çıktığımız, evliliğimizin gerçek ölçütü olacak. Düşünlere çok önem verdiğimiz biliyorum, ama hikaye bununla bitmiyor. Bu sadece başlangıç. Gerisi o kadar güzel olmayabilir, ama hayat böyle."

Ve o hepsini es geçiyordu. "Lucas beni suçluyor galiba. Söylemiyor ama, onu çoktan yola getirmem gerektiğini düşünüyor. Onun hayallerini gerçekleştirmelerine yardım ettiğimi sanıyordum. Çiftçiliği bırakmamı söyleseydi ne yapardım bilmiyorum."

"Eğer sana işleri azaltmanı söylese ne derdin?" diye sordu Trev.

Bu soruyu cevaplamanın kolay bir yolu olmadığı için iç geçirdi. "Çiftliğin ihtiyaçları vardır dedim. Bunun dokuzdan beşe kadar bir iş olmadığını çok iyi biliyorsun."

"Hayır, ama ekstra işçi tutacak paran var. Bunu dokuz-beş işine dönüştürebilirsin. Yeni bebekle birlikte, ihtiyacımız olursa birimiz her zaman yanında olabilmesi için ekstra para ayırıp başka bir yardımcı tuttuk."

Aidan başını salladı. "O kadar param yok. Sahip olduğum her şey araziye yatırılmış durumda. Elimizdeki serbest para Lexi'nin ve Lucas'ın parası. Bu parayı..." Kahretsin. Gerçek, kaçak bir boğa gibi üzerine çöktü. Ne yapıyordu o? "Bu parayı çiftliğime yatırmamalıyım demek üzereydim."

Trev, sorunu çoktan çözmüş gibi başını salladı. "Seninkine. Onlarınkine değil. Kendini onlardan uzak tutuyorsun. Sence bunu hissetmiyorlar mı?"

Aidan, yaptığı şeyin büyüklüğü midesi bulandırırken inledi. "Öyle demek istemedim. Anlamalısın. Lucas zengin bir aileden geliyordu. Lexi'nin üvey babaları tanrıdan daha zengin. Benim tek getirebildiğim şey, Jack Barnes'ın kurtarmama yardım ettiği o harap çiftlikti. Onların bunu isteyeceğini düşünmemiştim. Bunun benim yüküm olduğunu düşünmüştüm."

Ama Lucas her hafta sonu yardım etmişti. Ofisini Deer Run'a taşıyana kadar, Dallas'tan eve arabayla gelir, şık takım elbisesini çıkarır ve onunla ve çiftlik işçileriyle birlikte basit işler yaparak terlerdi. Lucas hiç şikayet etmezdi. Uzun

gece boyunca buzağların doğmasına yardım etmiş, hava o kadar soğuktu ki ellerini hissedemediği halde çitleri onarmıştı.

Ve Aidan, buraya bir kuruş bile harcamasına izin vermezdi.

Lexi çok çalışıyordu ve kazandığı paradan gurur duyuyordu, ama o, Lexi'nin çalışkanlığının kendi çiftliğine harcanmasını istemediği için parayı ayrı bir hesapta tutmasını istedi.

Bu durum onları nasıl hissettirmişti? Çiftliği onlardan saklamaya çalıştığını mı düşünüyorlardı? Sanki paylaşamayacak kadar özel bir şey gibi mi?

"Bo parasıyla ne yaptı biliyor musun?" diye sordu Trev.

Sevgili pislik babaları öldüğünde, oğullarını imkansız bir duruma sokmuştu. Aidan'a çiftliği, Bo'ya ise çiftliği ayakta tutmak için gereken parayı bırakmıştı. Aidan ve Bo kötü bir durumdaydılar ve ikisi de birbirlerine yardım etmek istemiyorlardı. Aralarındaki anlaşmazlığı çözdüklerinde, Lucas ve Lexi sahneye çıkmış ve Jack, O'Malley Çiftliği'ni küçük organik çiftlikler kooperatifine katarak Bo'ya yardım etmişti. Bo, Teksas'tan ayrıldığında mirasını elinde tutmuştu. "Hayır, parayla ne yaptı?"

"Öncelikle, Beth'e evini tamir etmesi için bir kısmını verdi, şu anda hepinizin yaşadığı evi."

Aidan burnunu çekti. "Evet, o işten kar etti." Lucas, Beth'in güzel bir eve dönüştürdüğü büyük, dağınık çiftlik evi için çok yüksek bir bedel ödemişti.

"Evet, ve bana her kuruşunu getirdiler ve geleceğimizden adil paylarını talep ettiler. Bu yeri on milyon dolara satın aldım, ama bunun neredeyse bir milyonu Bo ve Beth'in parasıydı. Kulağa saçma geldiğini biliyorum. Son futbol sözleşmemden on milyon dolar kazanmıştım, ama onlar için önemli olan, benim onlara verdiğim bir şey değil, kendi paylarına sahip olmalarıydı. Paranın geri kalanını güvenli bir yere koyduk ve şimdi burada kazandıklarımızla ve Beth'in evleri yenileyerek kazandıklarıyla yaşıyoruz. Bu, birlikte inşa ettiğimiz bir şey. Bunu onlardan alamazsın."

Ama öyle yapmıştı. Yıllarca onlara, hayatının o çok önemli kısmında onların önemi olmadığını söylemişti. Çiftlikle ilgili endişelerini onlarla paylaşmamış, sadece her şeyin iyi olduğunu ve endişelenmemeleri gerektiğini söylemişti. Tanrım, o şehir meclisiyle cehennemini yaşamıştı

şehir meclisiyle cehennemi yaşadı ve Lexi'ye tek kelime bile etmedi. Lucas'ı sadece avukatı olduğu için yanına almıştı.

İş hayatlarından da kendini soyutlamıştı. Onları onurlandırmak için, onları dışlamıştı.

Eve güvenli bir şekilde vardıkları nda , ikisini de oturtup durumu düzeltecekti.

"Bir şeyler değişmeli." Ve bu değişim onunla başladı.

Sekizinci Bölüm

Rafe

Rafe, Sierra'yı beşiğine yatırdı ve elini uzatıp siyah saçlarını okşamak için duyduğu dürtüye direnmeye çalıştı. Belki onu tekrar uyandırırsa, oturma odasındaki çılgın insanlardan bir saat kadar daha uzak durabilirdi.

Zane o kader belirleyici sözleri söyledikten sonra — Sayın Belediye Başkanı — Sierra tam da o sırada kakasını yapıp çok huysuzlanmıştı. Stella onu değiştirmeyi teklif etmişti ama sonra Polly, Uzun Saçlı Roger'a yeni tabelasının yerleştirilmesi hakkında bir şey söylemiş ve Uzun Saçlı Roger, yanıp sönen dudakların işine zarar verdiğini söyleyerek tartışmaya başlamıştı ve Stella hakemlik yapmak zorunda kalmıştı.

Çünkü Hi artık bunu yapacak durumda değildi.

Bütün sabah geçmişti ve şimdi öğleden sonra başlıyordu ve o, huzurlu evini geri kazanmaya hiç de yaklaşmamıştı.

Hızla tüm dünyasının merkezi haline gelen minik bebeğe baktı.

Hiram Jones'u düşünmeden edemiyordu. Ailesini takip etmemek ne kadar zor olmuştu? Elbette Hiram bir yetişkindi, ama yetişkinler bile aileyle bağ kurmak isterdi. Bliss'te kalma kararını vererek, daha önce bildiği her şeyi bırakmıştı.

Yalnız mı kalmıştı? Bütün bu yıllar boyunca Bliss'te, hayatının nasıl olabileceğini merak ederek mi yaşamıştı?

Rafe için durum farklıydı. Laura, Cam ve bebekleri vardı. Yalnız değildi. Zaten bir ailesi vardı.

Yerini bulması gerekiyordu. Ya yeri Miami'deyse?

"Uyurken çok tatlılar," dedi Zane sessizce. Büyük tavernanın sahibi kapı çerçevesine yaslandı, normalde sert olan yüzü bebeğe bakarken yumuşadı. "Bir bebeğin uyumasını izlemenin bu kadar huzur verici olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Rafe, pembe battaniyesine sarılmış kızına baktı. Küçük karnı, rüyasında emziği veya biberonu emdiği için inip kalkıyordu. "Ebeveyn olmak dünyadaki en önemli iştir."

Ona asla sırtını dönmeyecekti. Asla. Ne yaparsa yapsın. Kırk yaşına geldiğinde bile, babasının yanında olduğunu bilmek isteyecekti.

Zane başını salladı. "Evet. Bunu herkesten daha iyi bilirim. Babam ben on yaşındayken evi terk etti ve annem çocuk yetiştirmekten çok partilere gitmekle ilgileniyordu. Çocukluğum biraz istikrarsız geçti. Düşününce garip geliyor ama Nate Wright, bu kasabaya gelmeden önce hayatımdaki tek sabit şeydi."

Zane ve Nate, Uyuşturucu ile Mücadele Dairesi'ndeki işleri kötüye gittikten sonra bu kasabaya gelmişlerdi. Nate, Bliss'in şerifi olmuş, Zane ise Trio'yu açmıştı. "Eski işini özlüyor musun?"

Rafe bazen FBI'ı özlüyordu. Kovalamacanın adrenalinini, bulmacaların gizemini özlüyordu. Önemli olduğunu hissetmeyi özlüyordu.

Zane'in ağzı alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Uyuşturucu kaçakçısı gibi davranıp, soruşturduğum kişiler benim uyuşturucu kaçakçısı olmadığımı anladıklarında işkence görmeyi özlüyor muyum? Hayır."

Evet, işleri çok farklıydı. Zane gizli görevdeydi, Rafe ise Davranış Analizi Birimi'nde profil oluşturunuyordu. Gerçi birkaç kez kışına kurşun yemişti.

"Eski işini özlüyorsun," diye tahmin etti Zane.

Rafe iç geçirdi. Bundan daha fazlası vardı. "İşimin olmasını özlüyorum."

"Bu iyi, çünkü sana yeni bir iş teklif ediyorum, seni kesinlikle meşgul edecek bir iş."

Rafe başını salladı ve Zane'e salona geçmesini işaret etti. Bebek monitörünün ışığının çalıştığından emin olduktan sonra Sierra'nın odasının kapısını kapattı. "Bana nasıl bir iş teklif edebileceğinizi hala tam olarak anlamış değilim."

"Buna darbe denir." Zane'in iri vücudu odanın büyük bir kısmını kaplıyordu. "Bu eski usul bir siyasi darbedir. Aynı zamanda bu kasaba için en iyisi ve muhtemelen senin için de en iyisi. Sen sürükleniyorsun."

Bu sözleri hiç hoşuna gitmedi. Bir bakıma doğru olsa bile. "İş arıyorum."

"Yine de bütün gün bu kulübede kalıyorsun. Hey, federallerle olanları biliyorum. Üzgünüm dostum." Yeşil gözleri ciddileşti. "Tekrar devlette çalışmak istiyorsan, yaşam koşulların hakkında yalan söylemen gerekecek. Bliss'te çalışmıyorsan tabii. Keşke böyle olmasaydı, ama dış dünya Cam'i kabul etmeyecek. Onu işyerinde gizli tutmayı konuştunuz mu?"

Cam Briggs, Rafe'in en iyi arkadaşı ve tanıdığı en iyi insandı. "Bunu düşünmediğimi söyleyemem. Ne yapmam gerekiyor? Cam'in misafir odasında yaşayan tembel bir arkadaşımış gibi mi davranayım? Bunu Sierra'ya nasıl açıklayabilirim?"

Cam, evlat edinme belgelerine adını yazdırmaktan vazgeçen kişiydi. Sierra yasal olarak Rafe ve Laura'nın çocuğuydu. Cam ona güveniyordu. En iyi arkadaşını bu şekilde ihanet edemezdi.

Ayrıca hayatının geri kalanını kulübede geçiremezdi. Ama belediye başkanı seçilmemesi gerekmez miydi?

"Bliss dışında çalışmaya karar verirsen, bunun ileride sorunlara yol açacağını düşünüyorum. Tabii ki, kızının büyüyeceği bu kasabada bir fark yaratabilirsin." Zane, Mephistopheles'i makul bir şekilde taklit ediyordu. Rafe'in ihtiyacı olan tam da buydu, şeytanla kendi kişisel anlaşması.

"Bana bu darbe girişimini açıkla." Arka planda Marie'nin Polly ile tartıştığını duyabiliyordu.

Zane bir şey söylemeden önce, Laura kısa koridora girdi. Alan daralmaya başlamıştı.

"Neler oluyor? Neden oturma odamızda belediye toplantısı var?" Laura endişeyle sordu.

"Çünkü belediye binasında bir belediye toplantısı yapılmasını engellemeye çalışıyoruz," diye açıkladı Zane.

"Hiram öldü." Bunu karısından saklamayacaktı.

"Lanet olsun, Kincaid." Zane duvara vurdu. "Senin sağduyunu geliştirmemiz gerekecek."

Laura'nın gözleri yaşlarla doldu, yüzü yumuşadı. "Oh, onun yaşını düşünürsek bu pek de beklenmedik bir şey değil. Çok üzücü. Cenaze ne zaman?"

"Onu Zane'in dondurucusundan çıkarmaya karar verdiklerinde." Gözyaşlarıyla dolu gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne?"

"Arkadaşlarımız burada çünkü Hiram'ı iktidarı ele geçirmek için Zane'in dondurucusuna tıkmışlar." Bu çok Bliss tarzı bir darbeydi. Gerçek bir şiddet yoktu, sadece pasifist bir fahişe ve dondurularak kurutulmuş bir belediye başkanı vardı.

Laura, vücudu tam alarm halindeyken Zane'e döndü. "Şu anda neler olduğunu açıklamalısın, Zane Hollister, yoksa yemin ederim Callie'ye söyleyeceğim ve o da sana kızacak."

Zane, Laura'nın öfkesi karşısında etkilenmiş görünmüyordu. "Trio'daki dondurucuyu kim önerdi sence? Callie akıllıdır. Bu işe tamamen dahildi. Nate'i aramaya kalkma. O da beni destekliyor. Ne olabileceğini biliyor."

Laura başını salladı ve konuşmaya devam ederek oturma odasına geri döndü. Rafe ve Zane'in onu takip etmekten başka çaresi yoktu. "Buna inanamıyorum. Hepiniz kendinizden utanmalısınız."

"Ona söyledin mi?" Uzun Saçlı Roger sordu. "Belki de bunu yeniden düşünmeliyiz. Rafe, Zane'in dediği kadar sinsi biri değil."

Rafe biraz kırılmıştı. İsteddiği zaman sinsi olabilirdi. Ağzını kapattı. Kimse onun sinsi olduğunu düşünmezse, bu aslında onun yararına olurdu. "Ben karıma yalan söylemem."

Tabii ki Miami'deki teklifi de ona söylememişti.

"Stella, nasıl yaparsın?" Laura kafe sahibine baktı. "Hiram en iyi arkadaşlarından biriydi."

Stella ona dik dik baktı. "Ve ben onun mirasını korumaya çalışıyorum."

Marie öne çıktı. "Bunu iki saniye düşünür müsün, Laura? Hiram, belediye başkan yardımcısı atanmadan ölürse ne olacak?" "Bu ülkedeki diğer tüm kasabalar gibi yapacağız. Özel seçim yaparız." Laura kollarını göğsünde kavuşturdu, bu da sinirlendiğinin açık bir işaretiydi.

"Evet," dedi Zane, kanepeye geri otururken. "Özel seçim yaparız. Nell bunu nasıl halledecek?"

Laura iç geçirdi. "Muhtemelen aday olur. Bunu vatandaşlık görevi olarak görür." Nell, Laura'nın en yakın arkadaşlarından biriydi, ama Rafe bile bu fikrin onu rahatsız ettiğini görebiliyordu. "Tabii ki kazanamaz."

Aklı başında hiç kimse Nell'in gerçek siyasi güce sahip olmasını istemezdi. Vatandaşları çevre dostu arabalara geçmeye zorlardı. Belediye binasını hayvan barınağına çevirirdi. Rafe, Zane Hollister'ın devasa vücudunu bir Prius'a sıkıştırmaya çalıştığını hayal etmeye çalıştı.

"Öyle düşünürsün," dedi Stella. "Ama ben o kadar emin değilim. Birkaç senaryo üzerinde çalıştık ve sonuçlara şaşıracaksın. Farley kardeşlere en olası sonucu bilgisayar simülasyonu yapmalarını istedim. Stef'in kendi adayını getireceğini biliyorum."

"Stef iyi birini seçecektir. O bu kasabayı seviyor. Doğru adayı bulacaktır ve o zaman Nell'in hiç şansı kalmaz," dedi Laura.

"Ah, ama Bliss'in artık iki kralı olduğunu ve onların birbirleriyle savaştığını düşünmüyorsun." Polly üzgün bir iç çekişle başını salladı. "Seth Stark eve döndüğünden beri, Stef kadar cömert olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Zavallı Gene. Stef, drive-in sinemasındaki projektörlerini yenilemesi için ona kredi verdi, ama Seth hemen ardından yeni ekranlar satın aldı. Sonra Stef yeni patlamış mısır makineleri ve yepyeni bir ses sistemi getirdi ve Seth, Gene'e tüm bu aletleri kullanmayı öğretmesi için birine para ödemek zorunda kaldı. Ağlıyordu, inan bana. İki milyarder arasında kalmış. Bu korkunç bir şey."

Rafe'in tanıdığı birçok kadın bunun korkunç olduğunu düşünmezdi, ama o da sorunu anlamaya başlamıştı. "Kendi belediye başkanlarını seçmek için rekabet edeceklerinden korkuyorsun."

Marie başını salladı. "Korkmuyorum. Bunun olacağını biliyorum. İkisini de vurmayı teklif ettim, ama Stella buna karşı çıktı."

"Oğlumu vurmana izin vermeyeceğim." Stella, Sebastian Talbot ile evlendiğinden beri Stef'i oğlu olarak adlandırmaya başlamıştı. Omuz silkip, onun sadece üvey oğlu olduğunu kastettiğini söylerdi, ama Rafe gerçeği biliyordu. Stella, Stef'i büyütmüştü.

Bliss'te tuhaf aileler vardı.

"Onu öldürmeyecektim," diye karşılık verdi Marie. "Ama yataklara düşmesini sağlayacaktım. O ve Seth aynı iyileşme odasını paylaşabilirlerdi ve belki de birbirlerine iyi davranmayı öğrenirlerdi."

"Kimse Stef ve Seth'i vurmayacak." Artık birinin kuralları koymasının zamanı gelmişti. Onlara devam etmelerine izin verirse, saatlerce aynı konuyu tartışacaklardı. "Ve Seth şu anda zamanının çoğunu New York'ta geçiriyor. Stef'in bir bebeği olacak. Küçük kasaba politikasıyla uğraşacak zamanları yok."

Stella öksürdü ve fısıldayarak mırıldandı.

"Ne dedin?" diye sordu Polly, gözlerini kısarak.

Stella boğazını temizledi. "Stef'in zaten bir planı var dedim."

Marie, Stella'yı suçlayıcı bir şekilde parmağıyla işaret etti. "Biliyordum. Stef işin içindeyse, Seth de çok uzak olamaz."

"Stef'in ne tür bir planı var? Hey, Bambi'yi Hi'ye onun gönderdiğini düşünmüyorsun, değil mi?" Uzun Saçlı Roger sordu.

"Kesinlikle göndermedi." Stella tamirciye sert bir bakış attı. "Stef Hiram'ı severdi, ama onun istifa etmesini bekliyordu ve kesinlikle Stef'in entrikalarına dostça davranacak birini göreve getirmek istiyordu. Bir siyasi danışman tuttu ve şu anda ikisi de Bliss'te yaşamayan iki aday arasında seçim yaptı. Onları buraya taşınmayı planlıyor."

Rafe yüzünde bir kaş çatma hissetti. Aslında bu planın kulağa hoş gelmediğini düşündü. "Stef neden dışarıdan birini getirsin ki?"

"Çünkü kasabada kendisinden başka bu işi yapabilecek kimse olmadığını düşünüyor ve bunun için zamanı yok," diye açıkladı Stella.

Gerçekten mi? Stef, Ivy League okulunda eğitim görmüş bir adamın küçük kasaba siyasetini idare edemeyeceğini mi düşünüyordu? "Belediye başkanı olmaya karar verirsem, bu işi yapabileceğime emin olabilirsiniz."

Laura, açıkça şaşkın bir şekilde geriye baktı. "Sen mi?"

Kimse onun bu işi yapabileceğini düşünüyor muydu? "Muhtemelen hayır, ama bu konu tartışıldı, ancak görünüşe göre Stef ve Seth tarafından değil. Yani Stef bir aday getirmek niyetinde ve sen Seth'in de kendi adayını getirerek onu takip edeceğini düşünüyorsun."

Zane inledi. "Oh, kesinlikle takip edecek. Gerçekten takip etmeyeceğini mi düşünüyorsun? Her şeyi ortaya koyacaklar. Birbirlerini yenmeye çalışacaklar. Haftalarca bu siyasi telefonlarla uğraşacağız. Klasik rock çalan yerel radyo istasyonunu seviyor musun? Unut gitsin, çünkü tek duyacağımız iki partinin reklamları olacak ve tüm bunların sonunda ne olacağını biliyor musun?"

Laura bunun anlamını anlayınca nefesini tuttu. "Aman Tanrım. Herkes şehir halkından bıacak ve Nell'e oy verecek. Nell, Bliss'in belediye başkanı olacak."

Zane ona başparmağını kaldırdı. "Dediğimiz gibi, bu kıyamet."

Laura ona döndü. "Rafe, bizi kurtarmalısın. Lütfen bir planın olduğunu söyle."

Evet, bir planı vardı. Taşınmak gittikçe daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu.

İki Milyarder E-posta Yoluyla Birbirlerine Karşı Oynamak...

Rachel Harper

Konu: yaklaşan kış festivali

Alıcı: Georgia Stark-Warner; Jennifer Talbot

Merhaba kızlar. Yine o zaman geldi. Hava çok soğuduğunda hepimizin Florida'da olmak istediği zaman. Kış festivali yaklaşıyor ve Nell hamile olduğu için yine kek satışı yapmak istemiyorum, çünkü onun vegan brownielerini yemek istemediğimde muhtemelen kırılacaktır. Kurtarın beni.

Georgia Stark-Warner

Konu: Yaklaşan kış festivali

Kime: Rachel Harper; Jennifer Talbot

Nell çok tatlı ve onun bir bebeği olacağı için çok heyecanlıyım. Jen ve ben az önce konuştuk. Artık endişelenme!

Georgia Stark-Warner

Konu: Kış Festivali

Alıcı: Seth Stark

Selam bebeğim. Az önce Rachel ile konuştum ve Kış Festivali için çok heyecanlı! Beni götüreceğine söz vermiştin ve tatil sezonunu seninle ve Logan ile geçirmek için sabırsızlanıyorum. Çok eğlenceli olacak. Karnaval oyuncaklarının çok eski olması üzücü ama yine de eğlenceli olacağına eminim. Rachel, Stef'in bu yıl bazı değişiklikler yapacağından bahsetti. Ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Kasabayı düşünen birinin olması çok güzel. Akşam görüşürüz!

Jennifer Talbot

Re: Yine başladı!

Kime: Stef Talbot

Az önce Rachel ile konuştum, Seth karnaval oyuncaklarını yenilemek için baskı yapıyor. Ne kadar eğlenceli, değil mi? Eskileri sevdiğini biliyorum, ama bazen ilerlemenin önünü alamayız. Sanırım küçük Logan yepyeni bir deneyim yaşayacak.

Seth Stark

Konu: Hiçbir şeyi değiştirme

Kime: Rachel Harper

Stef karnaval oyuncaklarını değiştirmek mi istiyor? O oyuncaklar çocukluğumuzdan beri var. Eskiyip yıpranmışlarsa, tamir etmeliyiz ya da uygun alternatifler bulmalıyız. Sana on bin dolarlık bir çek yazıyorum. Daha fazlasına ihtiyacın olursa haber ver. Stef'in tamir edilmesi gerekmeyen bir şeyi "tamir" etmesine izin verme.

Stefan Talbot

Konu: Kış

festivali

Alıcı: Rachel Harper

Bir kasabaya gidip oradaki şeyleri değiştirmek cazip gelebilir, anlıyorum. Özellikle de her şeyin sürekli değiştiği New York'tan geliyorsan. Ama burası Bliss ve bizim geleneklerimiz var. Karnaval oyuncaklarının tamir edilmesi gerekiyorsa, ben hallederim, ama Seth Stark'ın gelip bize korkunç bir oyuncak dayatmasına izin veremeyiz. Eğer ona izin verirsiniz, neon ışıklar bizi ele geçirecek ve tüm festival bir şirket tarafından sponsor edilecek. Hayır. Asla olmaz. Festival fonuna on bin dolar aktarıyorum. Daha fazlasına ihtiyacınız olursa bana söyleyin.

Rachel Harper

Konu: Bütçe fazlası

Alıcı: Callie Hollister-Wright; Hope Glen-Bennett; Beth McNamara-O'Malley

Bayanlar, biraz eğlenelim...

Dokuzuncu Bölüm

Stef ve Jen

Jen balkona çıktı ve aşağıdaki muhteşem bir şekilde dekore edilmiş parti alanına baktı. Sabah çabucak geçmişti ve şimdi öğleden sonra gelmiş, parti başlamıştı. Kendisi de söylemeliydi ki, oldukça iyi iş çıkarmıştı. Arka bahçe zarif bir şekilde dekore edilmişti. Bakımlı çimlerin üzerinde, güzel giyinmiş insanlar, onun alabileceği en iyi yemekleri yiyor ve en iyi şarapları içiyorlardı. Uzaklardaki dağlar, sahneye dünyayı büyük, güzel boyanmış bir manzara gibi gösteren, puslu, yumuşak bir hava katıyordu.

Tüm erkekler dağdaki partilerindeydi. Stef'in gülümsüyor ve iyi vakit geçiriyor mu diye merak etti.

"Her şey çok güzel," dedi Shelley McNamara, yakında Meyer olacak olan, balkondan etrafına bakarken. Gelin adayı, koyu saçlarını ortaya çıkaran güzel bir yazlık elbise giyiyordu. Küçük Bliss düğün öncesi resepsiyonuna gelen konuklarla çimlerde sohbet ediyordu. Yakından bakınca daha da güzel görünüyordu.

Jen, ıslıl ıslıl gelinin yanında kendini bir karpuz gibi hissediyordu. Shelley McNamara'nın harika bir stil anlayışı vardı. Koyu siyah saçları ve şık elbisesiyle, Jen'i hızla yaşlı bir inek gibi hissettiriyordu.

"Teşekkürler. Parti vermekten çok hoşlanırım," diye mırıldandı Jen. Bir yudum şarap, tekila, herhangi bir şey içebilmeyi diledi.

"Bu partiyi uzun süre hatırlayacağım. Teşekkür etmek istedim." Shelley çimlerdeki birine el salladı. "Aşağı iniyorum. Arkadaşlarımı gördüm. Tekrar teşekkürler."

Topuklu ayakkabıları zemine vurarak aceleyle uzaklaştı. Jen şu anda topuklu ayakkabı giyemiyordu. Shelley'nin giydiği o ince, şık

elbiseye sığamazdı.

"O bakışı tanıyorum. Ben de yüzümde birçok kez o bakışı gördüm." Rachel kalabalığa bakarak başını salladı. "Ondan nefret ediyorum."

Jen gülümsemek zorunda kaldı. Rachel her zaman yardım etmeye hazırdı. Dünyada arkadaşı Rachel'dan daha sadık kimse yoktu. Onu bulmak bir lütuftu. "Hayır, bilmiyorsun."

"Evet, nefret ediyorum. Senin nefret ettiğin herkesi nefret ediyorum."

Callie elinde bir margarita ile yanlarına geldi. "Kimi nefret ediyoruz?"

Onlar onun kızlarıydı. Callie ve Rach her zaman onu desteklerdi. Kötü ruh hali düzelmeye başladı ve arkadaşını taklit etmekten kendini alamadı. "Tatlım, senden nefret ediyoruz çünkü aramızda içki içebilen tek kişi sensin. Düğün öncesi resepsiyon için iki barmen tuttum ve tek isteyebileceğim şey bir Shirley Temple."

Callie içkisini masaya koydu. "Eh, hamile olmayan tek kişi benim. Ve bir süre daha olmayacağım. Gebe kalmaya ara verdim. Evimde dört erkek yaşıyor. Bebeklerim ergenlik çağına geldiğinde ortalığın ne hale geleceğini hayal edebiliyor musun? Bütün kulübem ayak kokacak. Tekilaya gerçekten ihtiyacım var."

Rachel yine hamileydi, ama henüz belli olmuyordu. Ve plaj topu kadar şişkin olsa bile kocalarını kendinden uzak tutmak zorundaydı. Birkaç hafta önce, Rachel ve Max öğleden sonra eğlenmek için kaçtıkları sanat galerisinde bir dolaba kilitlemişlerdi.

Stef artık ona dokunmazdı. Arkadaşları kocalarını baştan çıkarmakta hiç sorun yaşamıyor gibi görünürken, o bu konuyu onlarla nasıl konuşabilirdi? Max ve Rye Rachel'ın peşindeydi, Nate ve Zane ise bebekleri malikaneye getirip misafir evinde vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Callie ise ne kadar ağrısı olduğunu anlatmaktan hoşlanıyordu.

Jen'in sırtı ve ayakları dışında hiçbir yeri ağrı mıyordu ve bu da bebeğin suçu idi. Hatırladığı zevkle birlikte gelen bazı ağrı ve sızıları istiyordu.

Stef ayaklarını ve belini ovuşturdu, sonra "dinlenmeye ihtiyacı olduğu" için ışıkları kapattı. Kocasına ihtiyacı vardı, ama kocasının ona ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu.

"Ne oluyor tatlım?" diye sordu Rachel. "Üzgün görünüyorsun."

Aniden bunu paylaşamayacağını anladı. Bu aptalcaydı. Arkadaşlarıyla her şeyi paylaşabilmeliydi. Onlar onu seviyordu, o da onları seviyordu, ama kocasının artık onu istemediğini onlara söyleyemezdi. Hâlâ biraz gururu vardı. Ne yapacaktı şimdi?

"Sadece yorgunum," dedi Jen, çimleri seyrederek. Herkes harika vakit geçiriyor gibiydi. Hepsi rahatlamıştı. Tamamen mutlu olmadığına endişe dolu bir insan oluyordu. Oğlunun yakında doğacak olmasıyla heyecanlanırken, Stef'in mutlu olmadığına dair derin bir endişeye kapılıyordu.

"Öyle olmalısın," dedi Callie, sırtını okşayarak. "İki kişi için nefes alıyorsun, iki kişi için yiyorsun, iki kişi için yaşıyorsun."

"Kendine bu kadar sert davranma," dedi Rachel. "Bu senin ilk bebeğin. Yarın yokmuş gibi yemek yemelisin ve bir daha asla uyuyamayacakmışsın gibi uyumalısın, çünkü öyle olacak. Stef bebeğinle uyanık kalsa da umurunda değil, sen yine de kalkacaksın çünkü o senin oğlun."

Bebeği şu anda tek oğlu olabilirdi. Binlerce senaryo düşünmüştü: Stef'in ona başından beri şaka yaptığını söylemesinden, kaçınılmaz boşanmalarına ve Bliss'e ilk geldiğinde yaşadığı o küçük tek yatak odalı dairede Stella'nın yerine bebeği büyütmesine kadar.

"Birkaç ay içinde her şey daha iyi olacak," dedi Callie. "İlk birkaç ay zor geçer, ama sonra her şey normale döner. Ya da yeni bir normal bulursun. Stef sakinleşecektir."

Hepsi çimlere baktılar. Uzakta, tek bir cip yol boyunca hızla ilerliyordu.

"Oh, hayır. Sanırım Cassidy araba yolundan geliyor." Rachel, malikanenin uzun yoluna bakarken gözlerini kısarak dedi. "Onun sığınağa gittiğini sanıyordum. Bugün radyoda öyle söyledi."

Callie margaritadan uzun bir yudum aldı. "Onun ve Shelley'nin uzaylı kraliçesi meselesinde anlaşılmadıklarını duydum. Shelley pancar yemiyor. Görünüşe göre pancarın rengi onu rahatsız ediyor."

"Ya da pancarın tadı bok gibi olduğu içindir," diye mırıldandı Rachel.

Jen burnunu kırıştırdı. "Onu bunun için suçlayamam. Dişleri nasıl lekeleyebildiğini biliyor musun? Nell bana pancar smoothie verdi ve günlerce dişlerim mor kaldı."

Kan basıncını düşürmesi gerekiyordu, ama mor dişler fikriyle onunki sadece yükselmişti.

Rachel kollarını göğsünde kavuşturdu. "Cassidy, Shelley'nin tadı beğenmemesini umursamayacaktır. O, pancarın uzaylı istilasını önlediğine gerçekten inanıyor. Görünüşe göre fikrini kabul ettirmeye çalışıyor. Gidip onu durdurmalıyız."

Rachel ve Callie merdivenlerden aşağı koşarak indiler.

Jen yine yalnız kaldı. Neden onlarla konuşmamıştı ki? Onlar onunla konuşurlardı. Callie, Jen zorlandığında ona elini uzattı. Rachel da bir süre bağırdı. İkisi de onu dinler ve bir çözüm bulmasına yardım ederdi. Öyleyse neden kendini bu kadar yalnız hissediyordu?

"Bir şey ister misin?" diye sordu erkeksi bir ses.

Döndü ve şaşırtıcı derecede yakışıklı yüze bir isim bulmaya çalıştı. Onunla hiç tanışmamıştı ama o zümrüt yeşili gözleri başka bir yüzünde görmüştü. "Sen Jack'in kardeşisin."

Adam gülümsedi. "Lucas O'Malley. Jack ve ben üvey kardeşiz. Lexi ve Aidan ile evlenmemiş olsaydım, adımı Barnes olarak değiştirdim. Ne yazık ki babamla yakın değilim. Özellikle de hapse girdikten sonra."

"Üzgünüm," dedi Jen.

Lucas'ın yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. "Hayır, değilim. Bana verebileceği en güzel hediyeydi. Onun sabıka fotoğrafını çerçevelettim. Peki, yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Eşimle birlikte geldim, ama o bir telefon görüşmesi yapıyor. Ona veda öpücüğü verip gidip ortağı mı bekleyecektim, ama o meşgul."

Bu sözlerde bir parça acı vardı. O'Malley ailesinde her şey yolunda değildi, ama herkesin sorunları vardı. Lucas, siyah saçlı bir kadının telefonla konuşurken bahçede volta attığını gördü. Jen bu kadını tanı mıyordu. Daha önce hiçbir toplantıya gelmemişti. "Her şey yolunda mı?"

Lucas gözlerini karısından ayırmadı. "Oh, bana her şeyin neredeyse mükemmel olduğu söylendi, en azından karımın kariyeri açısından."

Lexi O'Malley bir yazardı. Jen'in duyduğuna göre, çok popüler olmaya başlamıştı. Bliss'te birkaç kadın, Jen de dahil olmak üzere, onun eserlerini dini bir titizlikle okuyordu. Lexi çok üretkendi. Jen'in tamamen anlayabileceği bir şekilde BDSM ve romantizmi birleştiren kitaplar yazıyordu. "Çok çalışıyor, değil mi? Ben bir sanatçıyla evliyim. Onların nasıl olduklarını bilirim. İşlerine odaklandıklarında, senin hayatta olduğunu fark etmelerini sağlamak zordur."

Jen de bir sanatçıydı, ama nedense Stef gibi kendini hiç kaybetmemişti. Her zaman kendini uzaklaştırabiliyordu. Başka bir sanatçı ile evlenmemiş olsaydı durum farklı olabilirdi, ama evlenmişti ve ayakları yere basan kişi olması gerekiyordu. Stef işine odaklandığında bu onu hiç rahatsız etmezdi. Her zaman ona geri döneceğini bilirdi, ama şimdi merak ediyordu.

Lucas, Jen'in bahçesinde volta atan kadına boş bir bakışla baktı. "Evet, sanırım öyle." Arkasını döndü ve yüzü aydınlandı. Tekrar çekici ve yakışıklı haline döndü, yüzünde en ufak bir endişe belirtisi yoktu. "Kocanızın çalışmalarının büyük hayranıyım."

Jen ona gülümsedi. "Ve itiraf etmeliyim ki, eşinizin tüm kitaplarını okudum. Yani ikimiz de başarılı sanatçılarla evliyiz. Neden ikimizin de şu anda onlardan pek memnun olmadığı hissine kapılıyorum?"

Arkadaşlarına itiraf edemediği şeyi Lucas'a söylemek bir şekilde kolaydı.

"Artık bunu saklamakta pek iyi değilim." Lucas iç geçirdi. "Eskiden memnuniyetsizliğimi saklamakta oldukça iyiydim. Belki de o zamanlar bunun önemi yoktu."

"Hiçbir şeyi saklamakta hep berbat olmuşumdur. Sanırım yalan söylemek için gerekli sabırla doğmamışım." Bu özelliği onu birçok kez başını belaya sokmuştu. "Korkarım biraz şımarık olabilirim."

Jack Barnes bu yaşam tarzına sıkı sıkıya bağlıydı. Lexi yaşam tarzı romanları yazıyordu. Lucas'ın da bu yaşam tarzına sahip olması mantıklıydı, ancak onun bir Dom mu yoksa bir sub mu olduğunu anlayamıyordu. Hiçbirine tam olarak uymuyor gibi görünüyordu.

"Biraz yaramazlık kimseye zarar vermez. Bazen ihtiyacın olanı elde etmenin tek yolu budur." Yakışıklı yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. "Asıl soru, yaramazlık yapan kişi ilgisini kaybettiğinde ne yapacağımızdır."

Derin bir sempati duydu. O duyguyu çok iyi biliyordu, ancak ilgisini kaybeden kişi onun Dom'uydu. "Komik. O adamın bana tasma takıp parmağıma yüzük takmasını sağladığımda, gerisinin çocuk oynacağı olacağını düşünmüştüm."

"Sen de mi? Düğünlerle ilgili bir şey olmalı. Başka birinin yeni bir hayata başlamasını izlemek, kendi evliliğinin durumunu düşünmeni sağlar. Bu bana birçok şeyi düşündürüyor. Anne babamın hayatlarının çoğunda son derece mutsuz olduklarını gördüm. Babam mutsuz değildi. Evlilik, onun aldatmasını kolaylaştırdı. Babam, aldatacak biri olmasaydı gerçekten mutlu olamazdı."

Jen bu duyguyu iyi bilirdi. "Annem hayatı boyunca bir tür başıboş yaşadı. Kötü bir anne değildi. Sadece hiç yerleşik bir hayat sürmedi. Her yerde yaşadık."

"İşler zorlaştığında, o da gitti, ha?"

Tanrım, o bu bebek için böyle bir hayat istemiyordu. Bunu kabul edemezdi. Bebeğinin istikrarlı bir yuvası ve ailesi olması için ne gerekiyorsa yapacaktı. Bu da Stef'in her korktuğunda çekip gidemeyeceği anlamına geliyordu. Bebekler korkutucuydu. Çocuklar ise daha da korkutucuydu. Çocuklar, ebeveynlerinin onlar için belirlediği planları her zaman uygulamazlardı. Stef her zaman kontrolü elinde tutamazdı. Jen için bu daha kolaydı. O, kontrolün bir seçenek olmadığını uzun zaman önce kabul etmişti. "Evet, babamın kim olduğunu gerçekten bildiğini sanmıyorum. Her zaman onun bir asker olduğunu söylerdi, ama bana hiç bir isim vermedi. Doğum belgemdeki babamın adı gizemli bir şekilde eksik."

Lucas O'Malley'e neden bu kadar açık davrandığını bilmiyordu, ama onunla konuşmak kolay görünüyordu ve ikisinin de birçok ortak sorunu vardı. Etraflarındaki herkes mutlu bir şekilde konuşuyor ve geline kadeh kaldırıyor, sadece o ve Lucas ayrı duruyorlardı. Üstelik o ev sahibesiydi.

Nell iyi bir iş çıkarıyor gibi görünüyordu. Arkadaşları onun yükünü hafifletiyordu. Rachel ve Callie, Cassidy'nin etrafında oluşan kaosa uğraşırken, Nell ve Holly konukların ihtiyaçlarını karşıladıklarından emin oluyorlardı. Holly çimlerde dolaşarak tüm konuklarla konuşuyordu. Yüksek topuklu ayakkabılar giymişti ve yüzünde günlerce süren bir gülümseme vardı. Nell catering şirketiyle ilgileniyordu. Tanrım, umarım Nell

onları yengeç sosunu tofu ile deęiřtirmeleri için ikna etmiyordu, ama bu harikaydı ve ona dūřunmek için bolca zaman bırakıyordu. Ve o çok fazla dūřunuyordu.

Konuşmak iyi geliyordu.

"Seni anlıyorum. Babamın kim olduğunu bilmediğimden değil, ama o saçma sapan konuşmalarından bahsediyorum." Lucas da konuşacak birini bulduğu için mutluymuş gibi rahatlamış görünüyordu. "eşitli yatılı okullarda çok zaman geçirdim. Okullardan atılmakta çok bařarılıyđım. Hepsi de ailemin dikkatini çekmek için yaptığım girişimlerdi. İşe yaramadı. Okulların bir listesi vardı. Bir sonrakine gönderildim. Ama denemekten vazgeçmedim. Sonunda birinin beni fark etmesini sağlayacak kadar kötü bir şey yaptım."

"Kim?" Meraklanmıştı. Onun hikayesi kendisinininkinden çok da farklı değildi. Stef'in dikkatini çekmek için rol yapmıştı.

Adamın ağzı gülümsemeye kivrıldı. "Jack. Jack'e şantaj yapmaya çalıştım. Beni öldürüp cesedimi çiftliğin her yerine gömeceğini söyledi ve ben neredeyse altıma sıacaktım."

Kafasını salladı ve bu dūřnceye glerek. Lucas O'Malley cesur bir adamdı. "Jack'i tehdit edecek birini hayal edemiyorum. Stef'in korkutucu olabileceğini kabul etmeliyim, ama Julian ve Jack birbiri ardına gelen iki yumruk gibidir."

"Oh, Julian'ı da tehdit ettim," diye itiraf etti Lucas, gözleri bu anıyı hatırlayarak yumuşadı. "Julian, beni nasıl öldüreceğini söylemek gibi kaba bir şey yapmadı. Sadece, takım elbisesini kirletmemek için, iyi para veren bir kiralık katil tarafından beni acımasızca öldürttü. şanslıyım ki Jack zorlu görevleri sever."

"Seni kabul etti mi?"

"Oh, evet. Kötü davranışlarım ilk kez istediğim ilgiyi çekmişti ve bu, kötü davrandığım son seferdi. Jack, benden çok da büyük olmasa da, benim için bir kardeşten çok bir baba gibiydi. Hayat, aşk ve ev kurmak hakkında bildiğim her şeyi Jack Barnes'tan öğrendim. Onun vey kızıyla evlendim." Gözleri hüzünle doldu. "Herkesi gururlandırmaya alışıyor. Bu onun hayaliydi, biliyorsun. Jack veya Julian ona bunu kolaylaştırabilirdi, ama o zor yolu seti. Bunu hak etmek istedi."

"Bunu anlayabiliyorum. Ben de resim yapıyorum. Ama Stef kadar hırslı değilim. Bunu kendim için yapıyorum. Dünyanın benim resim yapabildiğimi bilip bilmediğini umursamıyorum. Ama Stef umursuyor. Kabul etmiyor ama sanat eleştirmenleri onu etkiliyor. Karın için de eleştirmenler için durumun aynı olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Aidan uzun zaman önce ona bunları okumamasını söyledi. On harika eleştiri ve bir kötü eleştiri alsa, hangisini hatırlar sence? Hayır, onun kariyerini sürdürmesini istiyorum, ama ara sıra nefes almasını da isterdim." Karısını izlerken gözlerinde özlem vardı.

"Artık seni görmediğini hissettiğin oluyor mu?" Stef hakkında böyle hissediyordu.

"Bu iyi bir ifade." Lucas'ın yüzü sert bir maskeye dönüştü. "Ve hayatımın çoğunu birinin beni görmesini sağlamak için harcadım. Sanırım onun aramayı bırakacağını hiç düşünmemiştim."

"Lucas?" Uzun boylu, yakışıklı, koyu sarı saçlı bir adam kapıda duruyordu, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Lucas'ın yüzündeki ifade yumuşadı ve en seksi gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Merhaba, Efendim."

Tanrım, Teksas'ı daha sık ziyaret etmesi gerekiyordu. Buradaki üçlü sekslerin hepsi kızla ilgiliydi. Teksaslılar paylaşım konusunda daha açık görünüyorlardı. Kocasını sevmesine rağmen, iki seksi erkeğin sevişmesi fikrinin libidosunu biraz da olsa tahrik etmediğini söyleyemezdi.

Lucas'ın Efendisi ona katıldı ve partnerinin omzuna tanıdık bir el koydu. "Sub'ımızın nerede olduğunu sormama gerek var mı?"

Switch. Bu, onun sorusunu cevapladı. Aidan O'Malley Efendi, Lucas switch ve Lexi de iyi bir sub'dı.

"O meşgul. Ama sorun yok. Her şey yolunda. Aidan, lütfen ev sahibemiz Jennifer Talbot ile tanış. O, ... ile evli."

"Stefan Talbot," diye tamamladı Aidan, elini uzattı.

Jen elini sıktı. "O benim kocam. G'de mi kalıyorsunuz?"

"Evet, kardeşim Bo O'Malley, Beth ve Trev'in ortağı," diye açıkladı Aidan. "Bizi misafir ediyorlar. Biz çiftlik insanlarıyız, bu yüzden ineklerin yanında olmaya alışkınız. Tanıştığımıza memnun oldum. Shelley için bu partiyi düzenlediğiniz için teşekkür ederiz. Misafirperverliğinizden çok memnun kaldık. Ama şimdi erkeklerin resepsiyonuna gitmemiz gerekiyor."

davetiyede kıyafet giymenin isteğe bağılı olduğu yazıyordu. Bu bir şakaydı, değil mi?"

Oh, o duvarın üzerinde bir sinek olmak için neler yapmazdı. Erkekler, naturist topluluğunda düğün öncesi partilerini veriyorlardı. "Hayır. Orası bir çıplaklar tesisi. Bir sürü erkek organı görmeyi bekleyin. Mel organize etmedi mi?"

Aidan başını salladı. "Evet, şey, o komedyen falan mı? Çünkü davette uzaylıların girmesi yasak yazıyordu."

"Oh, uzaylılar konusunda çok ciddi," diye cevapladı Jen. "Onlar hakkında şaka bile yapma. Anlaşılan düzenli olarak sorguya çekiliyor ve bazıları pek nazik davranmıyor, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Aidan, Jen'in kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışır gibi ona baktı. Jen yüzünü tamamen ciddi tuttu. Doms'larla dalga geçmek eğlenceliydi.

Aidan başını salladı ve Lucas'a döndü. "Tamam o zaman. Gidelim."

Hoşça kal dedi ve dışarı çıktı.

Lucas gülmemeye çalıştı. "Doms'larla dalga geçmek eğlencelidir, değil mi?"

Jen gülümsedi. Lucas, Bliss'te yaşasaydı harika bir arkadaş olurdu. "Elimde değildi. Mel, uzaylıları destekleyen konuşmaları pek hoş karşılamaz. Onlara karşı olduğunu söyle, sorun olmaz. Ve tonik içme. O, berbat bir viski. Mel kendi yapıyor. Üç yudumda insanı sarhoş ettiği biliniyor."

Lucas içini çekti. "Tanrıya şükür. Bugün bir şeyler yolunda gidiyor. Biraz sarhoş olmak iyi gelir." Elini nazikçe uzattı. "Seninle tanışmak çok güzeldi, Jennifer. Kocan sana ilgi göstermiyorsa, belki de durumu tersine çevirmenin zamanı gelmiştir. Dinlemiyorsa, dinlemekten başka seçeneği kalmamasını sağla. Duyduğum kadarıyla o bir dominatrikse, sana da aynısını yapardı."

Lucas, sözleri etkisini gösterirken uzaklaştı.

Oh, yanlış arkadaşlarla konuşmayı düşünmüştü. Arkadaşlarının tek yapacağı, elini tutup Stef'in adını lanetlemektir.

Ama Stef'in arkadaşları... onlar bambaşka bir hikayeydi. Tamamen pislik olabiliyorlardı ve belki de Stef'in ihtiyacı olan şey buydu.

Rye Harper'a kısa bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra, kararını verdiğini anladı. Öyle ya da böyle, Stef ile bugün hesaplaşacaktı.

Derin bir nefes alıp sinirlerini yatıştırdı ve çimlere doğru baktı. Lucas ve Aidan araba yoluna doğru yürüyorlardı. Lucas karısının dikkatini çekmeye çalıştı, ama karısı eliyle onu reddeden bir hareket yaptı. Balkonundaki yerinden bile Lucas'ın omuzlarının çöktüğünü ve Aidan'ın yüzünde öfkenin yükseldiğini görebiliyordu.

Lexi telefonunu göğsüne koydu ve onlara bir şey söyledi. Onlara doğru birkaç adım attı ve sonra tekrar telefonuna baktı.

Lucas uzaklaştı. Aidan bir şey söyledi ve onu takip etti.

Lexi gözyaşlarını sildi, ama yine de telefona cevap verdi.

Lucas onun sorununu çözmüş olabilir. Belki de şimdi onun yardım etme sırası gelmişti. Işık, çalılarının arasında saklanan ve şüphesiz, ustaca ve biraz da şeytani icatlarından biriyle ilginç konuşmaları dinleyen davetsiz misafirleri aydınlatacak şekilde parladığında, metal bir şey gördü.

Evet, kurnaz bir deha gerekiyordu ve Farley kardeşler her zaman bu göreve hazırды.

Çimlerin üzerinden doğruca yürüdü ve tabii ki oradaydılar. Kızılıcık çalılarının arasında saklanıyorlardı. Bobby ve Will çömelmiş, birinin kucağında bir bilgisayar vardı. Mükemmel ikizlerdi ve Jen onları ayırt etmeye bile çalışmadı. Sessizce konuşuyorlardı, ama sessiz olmayı bilmeyen bir arkadaşları vardı.

"İnsanların ne dediğini bilmek istiyorsan, neden onlara sormuyorsun?" diye sordu Olivia Barnes-Fleetwood.

Jen'in Bobby olarak düşündüğü çocuk onu susturdu. "Sesini alçalt, evlat. Bu gizli bir görev. Ve yetişkinler sana asla gerçeği söylemez. Neyin yanlış olduğunu sorduğunda, her zaman hiçbir şey demiyorlar ve bu her zaman bir yalan."

"Ben çocuk değilim," diye karşılık verdi Olivia. "Sekiz yaşımdayım. Bu neredeyse ergenlik yaşı ve ergen olmak neredeyse yetişkin olmak demektir. Dört ay sonra dokuz yaşına gireceğim, yani çocuk olamam."

Oh, hayır. O ses tonunu tanıyordu. Çocukluğunda birine aşık olduğunda ve onun dikkatini çekmeye çalışırken kullandığı ses tonuydu. Stefi ikna etmeden önce ona karşı da o küstah ses tonunu kullanmıştı.

"Evet, şey, partiye gitmen gerekmiyor mu? Annen seni aramıyor mu?" Will yumuşak bir ses tonuyla sordu. "Burada çalışıyoruz sayılır. Uzaylıların varlığını ortaya çıkarabilecek ya da çıkarmayabilecek konuşmaları kaydetmek için para alıyoruz."

Zavallı Shelley. Jen, Cassidy'nin çocuklara ne kadar ödediğini merak etti, ama muhtemelen bedavaya da dinlerlerdi. Bu onların hobisi gibiydi. Kilometrelerce çevrede kendi yaşlarında tek çocuklardı. Bebeğinin Paige, Charlie ve Zander gibi arkadaşları olacağı için çok mutluydu.

"Uzaylılar hakkında her şeyi biliyorum. Bir keresinde bir tane gördüm. Çiftliğimizdeydi ve birkaç ineğimizi kaçırdı," diye ilan etti Olivia.

Cassidy onlara ne ödüyorsa, Jen daha fazlasını ödeyecekti ve ikizler için yeni bir işi vardı.

"Tamam, oyun zamanı bitti çocuklar." Çocuklar neredeyse ödlerini koparacak kadar korkunca, içten bir heyecan duydu. Anneliği çok sevecekti.

Bobby, elinde dizüstü bilgisayarıyla dışarı çıktı. "Üzgünüm, Bayan Jen. Partinin olduğunu bilmiyorduk. Yeni bir bilimsel deney üzerinde çalışıyorduk."

"Benim barberilerimde mi, Bobby?"

Olivia dışarı çıktı. Kızıl saçları ve yeşil gözleriyle annesine benziyordu. Bir gün çok güzel bir kadın olacaktı. "O Will."

Will omuz silkti. "Aslında bizi birbirimizden ayırabiliyor. Biraz garip."

Olivia başını salladı. "Zor değil. İkisi çok farklı. Okul için yapraklarla ilgili bir deney yapıyorlar. Bilim dersinden kalmalarını mı istiyorsun? Bu çok acımasızca. Ben onlara yardım ediyordum."

Olivia bir gün harika bir yardımcı olacaktı. Daha zayıf bir kadında işe yarayacak cesur bir hamleydi. Jen çocuğa hakkını vermek zorundaydı.

Bobby dışarı çıktı. "O bunu yutmayacak. Muhtemelen dinliyordu. Bakın, Bayan Jen, bunu yapmasaydık, Cassidy NSA'yı arayacaktı ve biz zaten onların web sitesini masum bir şekilde hacklediğimiz için başımız belaya girmişti."

Will sırtıttı. "Bunu yapamayacağıma dair benimle iddiaya girdi."

"Tamamen yanılmışım," diye itiraf etti Bobby. "Çok hızlı yaptı ve bu bazı insanları kızdırdı. Şimdi de ailelerimiz kızgın çünkü görünüşe göre bir tür gözetim listesindeyiz. Annemin kız kardeşini görmek için Tampa'ya gitmeye çalıştığımızda, hepimiz üst aramasına tabi tutulduk ve sorguya çekildik. Sanırım Mel'in kastettiği şey buydu, ama bu bir uzaylı değildi. TSA'dan kıllı bir adamdı."

Will başını salladı. "Babam onun sorgulamasından hoşlanmadı."

Bobby titredi. "Evet, hayatımın geri kalanında bundan kaçınabilirim. Bliss'te kalacağım. Cassidy'ye yardım ederek tüm kasabayı radarın dışında tutmayı umuyorduk. İyi haber şu ki, uzaylılar ayakkabılara gerçekten meraklı değillerse, Leo ve Wolf'un kızı iyi durumda. Uzaylıların ayak kemerleriyle sorun yaşadıklarını duydum. Çılgın topuklu ayakkabılar giyiyor, bu yüzden normal bir insan kızı olduğunu düşünüyorum."

"Güzel göğüsleri var," dedi Will sırtarak.

Tanrım, sonunda kızları keşfetmişlerdi. Olivia bir an durup tamamen düz göğüslerini dışarı çıkardı. Genç neslin kendi başlarına bir pembe dizi olmaya doğru ilerlediğini bilmek güzeldi.

"Misafirlerimin teneke kutularına bakmayı bırakın ve düşünmeye başlayın. Size bir görevim var." Lexi, Olivia'nın kız kardeşi idi. Belki de onun önünde planlarından bahsetmemeliydi.

Olivia başını salladı ve gülümsemesini biyolojik babası Sam Fleetwood'dan aldığını görmek kolay olsa da, Jack Barnes'ın inatçı iradesini osmoz yoluyla miras almış gibi görünüyordu. "Üzgünüm, Bayan Jen. Onlar benim için çalışacaklar. Kız kardeşimin cep telefonunu kesmeleri için onlara harçlığımı ödeyeceğim. Onu çalmaya çalıştım ama çok yakınında tutuyor. Onlara vereceğiniz iş ne olursa olsun beklemek zorunda kalacak çünkü kız kardeşim hayatını mahvedecek ve ben onu kurtarmak zorundayım."

Jen gülümsedi ve çocuğa elini uzattı. Oğlunun da bu kız kadar kurnaz olmasını diledi. "Oh, Bayan Olivia, çok iyi anlaşıcağız."

* * *

Stef çimlere bakındı ve iç geçirdi. Jen'in ne yaptığını merak etti. Kadınların resepsiyonu ve erkeklerin toplantısı aynı saatte planlanmıştı, ama Jen'in kendisinden daha çok eğlendiğini umuyordu.

Bugünün eğlenceli bir gün olması gerekiyordu. Herkesin çıplak olması onun için sorun değildi. Hatta bunu tercih ediyordu. Bir grup erkeğin aletleri dışarıda dolaşmasını izlemekten hoşlandığı için değil, ama aslında çıplaklık onun için sorun değildi. Hoşuna gidiyordu. On sekiz yaşındayken Mountain and Valley'e gelmeye başlamıştı. O, Max ve Rye orada yaşayan bir kadınla tanışmış ve çıplak yaşam tarzıyla tanışmışlardı.

Çimlerin karşısına baktı ve onu BDSM yaşam tarzıyla tanıştıran adamı gördü.

Julian Lodge çıplak değildi. Her zamanki üç parçalı takım elbisesini giymişti ve saçları geriye taranmıştı, tek bir tel bile yerinden oynamamıştı. Yanında koyu saçlı, gülümseyen bir adam vardı. Adam çıplaktı ve Julian ara sıra ona bakarak, Julian'ın üçlüsü ile Stef'in etrafındakiler arasındaki farkları işaret ediyordu. Julian, Finn Taylor'ın çıplaklığıyla ilgilenirken, Bliss ortakları birbirlerinin cinsel organlarına bakmaktan tamamen kaçınıyorlardı.

En azından Julian dürüsttü.

Ve Stef'in yaşadıklarını kendisi de yaşamıştı.

Düşünmeden aralarındaki mesafeyi aşmış buldu kendini. Julian onun akıl hocasıydı. Stef, üye olmaya hak kazandığından beri Dallas'taki The Club'a gidiyordu. Julian onu kanatları altına almıştı. D/s'nin felsefesi ve gerçekleri hakkında uzun saatler boyunca tartışmışlardı. Belki de tüm hayatı kontrolden çıkmış gibi görüldüğünde Julian'ın yanında olmak iyi olurdu.

Julian elini uzattı. "Stefan, seni görmek güzel. Senin evinde kalıyorum ve sen hepimizden kaçınıyormuşsun gibi görünüyor, bunu ilginç buluyorum."

Ya da belki de değil. Julian, onu her şeyi mahvetmiş beş yaşındaki bir çocuk gibi hissettirmekte çok iyiydi. Uzatılan eli sıkı. "Üzgünüm. Şu anda bir proje üzerinde çalışıyorum. Çok zamanımı alıyor."

Julian hafifçe başını salladı. "Evet, eminim her zaman bir proje üzerinde çalışıyordur. Finn, canım, ben Stefan'la konuşurken bana bir kokteyl getirir misin?"

Finn, efendisine gülümsedi. "Tabii ki, efendim. Bira mı istersiniz, yoksa damıtılmış içki mi?"

Julian hafifçe titredi. "Tek seçeneklerim bunlar mı?"

Julian'ın Mel'in sponsor olduğu bir etkinliğe katıldığını izlemek eğlenceli olabilir. "Tonik, Mel'in kendi yaptığı bir şey. Uzaylıları uzak tutuyor." "Evet, sizin halkınız uzaylılar tarafından çok rahatsız ediliyor gibi görünüyor.

içeri girdiğimde uzaylı teknolojisi için üstüm arandığında fark ettim. Giysilerimi çıkarmadığım için rahatsız olmuş görünüyorlardı. İstemediğim sürece giysilerimi çıkarmam. Bunu anlıyorsunuz, değil mi? Deli birinin ekstra parçalarını olup olmadığını kontrol etmek istemesi için giysilerimi çıkarmayacağım."

Tanrım, Julian'ı Mel ile tanıştırması gerekiyordu. "Mel'in testlerini geçerseniz, onun umurunda olmayacağını göreceksiniz."

"Ben zaten pancar tabletini yuttum. Vitaminlere ihtiyacım olduğu için aldım. Burası garip bir yer, hoşuma gittiğinden emin değilim."

"Çünkü kontrol edemiyorsun." Julian kontrolü elinde tutmaya alışkindi.

Finn, Dom'una bakarak sırtıyordu. "Tatilimizden çok keyif alıyorum, Efendim."

Julian'ın dudakları samimi bir gülümsemeye kıvrıldı. "Eminim öyledir, Finn. Buna alışma. Yakında Dallas'a döneceğiz ve kontrol yine bende olacak."

Koyu saçlı adam iç geçirdi ve penisinin seğirdiğini fark etmemek imkansızdı. Ama Finn, Kulüp'te çıplak olmaya alışkindi. "Sabırsızlanıyorum. Sana bir bira bulacağım. Tercihen ithal bir şey. Hemen dönerim."

"Ve daha fazla güneş kremi sür, evcil hayvanım!" Julian, Finn'in uzaklaşmasını izledi. "Oldukça kolay yanıyor, ama onu yerlilere katılmamaya ikna edemedim."

"İkna etmek mi? Senin itaatkarlarına hiçbir şey ikna ettiğini sanmıyorum. Onlara sadece ne yapmaları gerektiğini söylediğini sanıyordum."

Julian hafifçe burnunu çekti. Bir şekilde bunu zarif bir sese dönüştürdü. "Bunu bilmek için yeterince uzun süredir buradasın sanıyordum."

Tam kontrol asla işe yaramaz. Bazıları için işe yarayabilir, ama itiraf etmeliyim ki ben bunu çok sıkıcı bulurdum. Danielle ve Finn ile tanışmadan önce hayatımın en büyük sorunu buydu. Kimseyi, onun can sıkıcı insanlık kusurlarıyla uğraşacak kadar sevmediğim için tam kontrolü elinde tutmayı tercih ediyordum. Bu tamamen doğru değil. Her zaman benim istediğim gibi gitmeyen birkaç arkadaşlığımı sürdürdüm.

"Jack Barnes mı?"

"Evet," diye itiraf etti Julian. "O kulüpten ayrılıp Samuel'i de yanında götürdüğünde oldukça üzül müştüm. Onların etrafımda olmasını seviyordum. Leo her zaman sinir bozucu biriydi, ama onunla birlikte olmak garip bir şekilde beni rahatlatıyordu. Şimdi ise daha sakinim. Öyle olmak zorundayım, yoksa Chase'i düzenli olarak öldürürdüm. Gerçi bunu düşünüyorum. Ama şu anda yapamam. Güvenlik şirketim onun yerini dolduramayacaklarına yemin ediyor ve onun bir karısı var. Nedense Natalie onu seviyor."

Stef, Julian'ı tam olarak rahat biri olarak tanımlamazdı, ancak eskisine göre kesinlikle daha sakin olduğunu kabul ediyordu. "Bunun içinde senin parmağın olduğunu duydum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Stef'in anladığı kadarıyla, Julian yarın öğleden sonra gerçekleşecek düğünde de parmağı vardı, ama görünüşe göre çöpçatanlık yaptığını itiraf etmek istemiyordu. Zaten Stef'in aradığı şey, müdahale ettiğini itiraf etmesi değildi. "Babalık nasıl gidiyor?"

"Ah, bu konuyu ne zaman açacağını merak ediyordum." Julian'ın yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi. "Jennifer'a ne oldu?"

Kahretsin. Julian, Stef'in ne yaptığını bilmediğini itiraf etmesinin utancını hafifletebilecek kibar oyunları oynamayı hiç sevmezdi. "Birkaç ay önce bir korku yaşadık. Kanaması vardı."

Caleb buna lekelenme demişti, ama Stef'in kafasında kanama vardı. Bazen, onun kanadığını ve bunu durduramadığını gösteren kabuslar görürdü.

Julian, böyle bir şey bekliyormuş gibi başını salladı. "Bu korkunç bir durum, eminim. Hamilelik, kontrolün tamamen kaybedilmesi nedeniyle hiçbir Dom'un kolayca başa çıkabileceği bir şey değildir. Bununla birlikte gelen acıyı bizler yaşasaydık daha kolay olurdu. İtaatkarlarımızın acı çekmesini izlemek zor

. Danielle'in hamileliğinin başında sabah bulantıları vardı. Korkunç bir mide bulantısı. Onun bu durumu yaşamasına seyirci kalmak benim için zordu. Durumu kontrol edemiyordum. O çok hasta oluyordu ve ben ona yardım edemiyordum. O duyguyu çok iyi hatırlıyorum. Çaresiz kalmaktan hoşlanmıyorum."

Jennifer hamileliği boyunca oldukça sağlıklıydı, ama bir kez bile olsa sağlıklı olmadığı anlar hala onun aklından çıkmıyordu. "Doğum odasında ne olacağından korkuyorum. Hiçbir şeyi kontrol edemeyeceğim."

Bu düşünceye dayanamıyordu. Başkaları onun kaderini kontrol edecek, onun bakımıyla ilgili kararlar verecekti.

"Hayır, yapmayacaksın. Zor, ama ne yazık ki bu senin itaatkarının üstlenmesi gereken bir yük. Danielle çığlık atmazdı. Beni korkutmak istemiyordu. Acı çekmiyormuş gibi, acıya dayanabilirmiş gibi davranmaya çalışırdı. Epidural anestezi konusunda benimle tartıştı, sonra bana yalvardı. Ona ilaç vermekten mutluluk duydum. Aslında ben de kendime bir tane almayı düşündüm. Yemin ederim, o gün hayatımın en uzun günüydü. Sonra Chloe'mi gördüm ve ona aşık oldum. Ama tekrar huzur bulmam haftalar sürdü."

Stef mükemmel gökyüzüne bakakaldı. Muhteşem maviliği bozan tek bir bulut bile yoktu. "O zaman neden bunu yapıyoruz? Tanrım, kendime ne düşündüğümü sorup duruyorum. Hayatımız güzeldi. Neden her şeyi mahvediyoruz?"

Julian güldü. "Çünkü itaatkarlarımızın bunu isteyeceğine inanıyorum. İtiraf etmeliyim ki, değişim fikri beni heyecanlandırmıyordu. Bir yanımda, baba olmaya uygun olup olmadığımı merak ediyordu, ama bu, kimsenin seni hazırlayamayacağı bir şey. Okuduğun hiçbir kitap ya da konuştuğun hiçbir arkadaş, sana yedi kiloluk bir insanı kucağına verip ona bakmanı söyledikleri an için seni hazırlayamaz. Şu anda kontrolünü kaybettiğini düşünüyorsan, o an gelene kadar bekle."

"Bu her şeyi değiştirecek." O buna hazır değildi.

Julian elini omzuna koydu. "Evet. Oğlun her şeyi değiştirecek ve neden eskisi gibi kalmadığını merak ettiğin günler olacak. Ama bir şey keşfettim. Chloe olmasaydı hayatım

Chloe olmasaydı eksik kalırdı. Ve zamanı geldiğinde, ki geleceğini biliyorum, dışımı sıkıp her şeyi yeniden yaşayacağım."

Stef, Julian'a baktı. "Dalga mı geçiyorsun? Kontrolü yine bırakacak mısın?"

"Hayat kontrol etmekten ibaret değildir. Eğer karıma bunu söylediğimi söylerseniz, inkar ederim ve ben mükemmel bir yalancıyım. Başıma gelen en güzel şeyler, hayatın bana sunduklarına teslim olduğumda gerçekleşti. Kendinizi koruyup, kötü bir şey olmaması için dua edebilirsiniz. Riskleri azaltabilirsiniz. İki elinizle sıkı sıkı tutunabilirsiniz, ama yine de işler ters gidebilir. Ve o zaman çocuk sahibi olmanın gerçek mutluluğunu asla öğrenemezsiniz."

"Peki nedir o? Çünkü ben göremiyorum."

Julian'ın yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. "Dediğim gibi, sana anlatabilirim, ama şu anda anlamayacaksın. Çocuk sahibi olmanın gerçek mutluluğu, dünyayı onların gözünden görmek. Bir insanın yapabileceği neredeyse tüm sapkınlıkları yaptım, ama kızımın gözlerine baktığımda kendimi temiz hissediyorum. Dünya yeniden taze geliyor."

Stef bunu anlayamıyordu. Julian bu konuda haklıydı. "Hâlâ karımın hayatını riske atmaya degeceğini düşünmüyorum."

"Ama o öyle düşünüyor. Karın, çocuğu söz konusu olduğunda bir kaplana dönüşür. Benim istediğim gibi olsaydı, Danielle bu yönünü asla keşfedemezdi. Finn bu deneyimi yaşayamazdı. Ben olgunlaşamazdım. Günlerimizi yaşardık, ama bizim için bir şeyler eksik olurdu. Jennifer yüz farklı şekilde ölebilir. Yarın her şeyin yok olabileceğinden korktuğun için, bugün onunla yaşayabileceğin her şeyi feda etmeye hazır mısın?"

Stef derin bir nefes aldı. Yaptığı şey bu muydu?

"Komik," diye devam etti Julian. "Bu günlerde anne babamı çok düşünüyorum. Ben çok küçükken öldüler. Evlilik hayatlarının büyük bir kısmını birbirlerinin tadını çıkarmak yerine bana bakmakla geçirdikleri için pişman olup olmadıklarını merak ediyorum. Birlikte gitmekten mutlu olup olmadıklarını merak ediyorum."

Stef, Julian'ın anne babasının kötü evliliğini çok iyi biliyordu. "Peki neye karar verdin?"

Julian'ın dudaklarında huzurlu bir gülümseme belirdi. "Oh, benimle kalmak için mücadele edeceklerini biliyorum. Ailem birbirini seviyordu, ama birinin benimle kalmasını isterlerdi. Fırsat olsaydı fedakarlık yaparlardı. Ben yetişkin bir adamım, ama bunu fark ettiğimde içimde bir şey yerleşti. Çocukluğumuz çok uzak görünebilir, ama her zaman yüzeyin altında kaynıyor."

Babası evi terk etmişti. Doğru şeyi yaptığını düşünmüştü. Stef de Bliss'i terk etmezdi, ama şimdi sadece kötü bir şeyin olmasını beklediğini merak ediyordu. Mutluydu. Karısını seviyordu. Neden kötü bir şeyin olmasını bekliyordu?

"Efendim? Biraz viski buldum." Finn'in gözlerinde bir yumuşaklık vardı, bu da Stef'in onun ne kadarını duyduğunu merak etmesine neden oldu. "Ayrıca biraz güneş kremi de buldum."

Julian içkiyi aldı. "Harika. Güneş kremi konusunda sana yardım ederim. Birazdan döneriz. Stefan, karınla konuşmalısın. Biz dominantlar, altlarımızın da bizim elimizden tutabileceğini unutuyoruz."

Julian, Finn'in omzuna elini koyarak sub'ıyla birlikte uzaklaştı.

Huzursuz ve endişeliydi. Bu duygudan nefret ediyordu. Ve şimdi Jennifer'a adil davranıp davranmadığını merak etmek zorundaydı. O, onun çocuğunu taşıyordu ve o ondan uzaklaşıyordu. Elbette ona bakıyordu, ama ona gerçekten ihtiyacı olan şeyi veriyor muydu? O, onunla birlikte o anı yaşamıyordu. Bebeğin tekmelemesinden zevk alamıyordu. Son birkaç ayı onunla kesinlikle keyifli geçirmemişti.

Jennifer ona yüzlerce farklı şekilde sevişmesini istemişti, ama o korkuyordu.

Her şey ters gittiğinde bu kadar zayıf mı olacaktı?

"Talbot! Seni orospu çocuğu!"

Stef başını kaldırdı ve Max Harper'ın öfkeli bir şekilde çimlerin üzerinde yürüdüğünü gördü. Rye onun yanında yürüyordu ve yüzü de en az onun kadar sert görünüyordu.

Şimdi ne halt etmişti? Max neredeyse bir yıldır onunla kavga etmemişti. Rye ise hiç kavgalarına katılmamıştı. Rye her zaman onların ne kadar aptal olduklarından bahsederdi.

Elleri güzel yumruklar haline geldi. Evet, uzun zamandır biraz egzersiz yapmamıştı. Belki Max'i dövmek kafasını

. Onu yere sermek çok iyi hissettirecekti.

"Çıplak olmanın beni durduracağını bir saniye bile düşünme! Senin aletinden korkmuyorum." Max normal botları ve kot pantolonuyla giyinmişti. Bu ona avantaj sağlıyordu.

"Senin aletinden korkuyorum," dedi Rye. "Kimse bana yüzüme sallanan bir erkek aleti olacağı konusunda uyarmadı. Bir arkadaşım için yapabileceğim şeyler sınırlıdır."

Stef, Rye'ı görmezden geldi. Tehlikeli olan Max'ti. "Senin sorunun ne, ucube?"

"Sorunumun ne olduğunu çok iyi biliyorsun!"

Max, yirmi yılı aşkın süredir Stef'in en yakın arkadaşlarından biriydi ve hatırlayabildiği kadarıyla, sık sık birbirlerini dövüyorlardı. Çoğu insan bunun Max'in deliliğinden kaynaklandığını düşünse de, Stef gerçeği biliyordu. Uzun zamandır buna ihtiyacı vardı. O kadar kapalı bir insandı ki, yılda iki kez Max ile kavga ederek kendini rahatlatması gerekiyordu.

Ama artık öyle değildi. Bir bebek bekleyen bir yetişkindi. En iyi arkadaşıyla yumruk yumruğa kavga edemezdi. Kendini sakinleşmeye zorladı. "Max, hadi ama dostum. Bunu burada yapmayacağız. Çıplakken seninle kavga etmeyeceğim."

Max kötü bir adamdı. Tanrı bilir ne yapardı. Stef, Max'in onunla kavga etmek için cinsel organını kullanacağını düşünürdü.

Max her şeyi yarıda bıraktı. Sanki duymayı beklediği son şey buymuş gibi kaşlarını çatı. "Ama kavga etmek için can atıyordun."

Öyleydi. Aslında bir aydır Max'i kışkırtıyordu. Aptalca ve çocukçaydı, ama o lanet kavgalara güveniyordu.

Ve baba olacağı için buna son vermesi gerekiyordu. Max zaten babaydı. Hoşuna gitse de gitmese de, anlasa da anlamasa da, dünyası değişiyordu ve o da buna ayak uydurmak zorundaydı. Bu da Max Harper ile kavga etmemesi anlamına geliyordu.

Aslında daha olgun davranması gereken kişi oydu. İkinci çocuğu yoldaydı.

"Artık on iki yaşında değiliz."

Max gözlerini devirdi. "Belli ki."

"Bir noktada sorumlu yetişkinler gibi davranmaya başlamalıyız."

"Çıplak duran adam diyor."

Stef dişlerini sıktı ve kendini cevap vermeye zorladı. "Burası bir naturist tatil köyü, pislik. şimdi bana bu sefer ne tür hayali saçmalıklar uydurduğunu söyle. Ya sen, Rye? Sana ne yaptım ben?"

Rye ve Max uzun uzun birbirlerine baktılar, Max'in öfkesi bir anda söndü.

"Bir nedenin olduğunu sanmıştım," dedi Max.

Rye başını salladı. "Hayır, senin bir nedenin olduğunu düşündüm."

Max ellerini havaya kaldırdı. "Rye, bu operasyonun beyni sensin. Ben sadece yakışıklı olanım. Ben Stefi dövmem gerekiyordu, sen de bunun için iyi bir neden bulman gerekiyordu. Sen burada ne arıyorsun ki? şimdi ne yapacağız? Jen çok kızacak."

"Jen mi?" Karısının bununla ne alakası vardı ki? Karısı genellikle Max'le kavga ettiğinde gözlerini devirirdi.

"Max, seni aptal." Rye, genellikle atlara kullandığı yüksek sesli bir ıslık çaldı, ama bu sefer ortaya çıkan bir at değildi.

Caleb Burke ve Alexei Markov ortaya çıktı. Caleb sakinleştirici silahını taşıyordu.

Stef bir adım geri attı. "Caleb, şunu bir kenara koy. Onu sadece Mel çıldırdığında kullanman gerekiyor."

Caleb içini çekti. "Düşük doza geçtim. Bebek gibi davranma."

Kötü bir rüyaya mı girmişti? "Senin neyin var lan? Yemin ederim, o şeyle bana ateş edersen, seni dava ederim."

Caleb gözlerini devirdi. "Hayır, dava açmayacaksın. Kırk mil içinde tek doktor olmanın en güzel yanı da bu. İyi geceler, Stef."

Ve o orospu çocuğu ona ateş etti. Uyuşturucu ok, Stef'in üst bacağına isabet etti ve Stef yere yığıldı, sırtı çimlere çarptı. Siktir. Başı çoktan dönmeye başlamıştı.

Max'in yüzü ona bakıyordu. "Her şey yoluna girecek dostum. Aslında çıplak olduğun için teşekkür etmek istiyorum. Bu işleri çok

kolaylaştırdı. Alexei, bacaklarını tut. Ve hayalarına dikkat et. Sanırım müşteri onlarla ilgileniyor."

Caleb öne çıktı. "Hey, senin doktorun ve karının doktoru olarak, uyandığında seks yapmana tamamen izin veriyorum. Hadi yap şunu dostum. Jen tamamen sağlıklı. Hatta, doğurmaya hazır bile. Biraz seks süreci başlatabilir."

Caleb'den nefret ediyordu. Neden bir doktoru kasabaya getirmek iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü ki?

Görüş alanı daralmaya başladığında, bir şeyin farkına vardı.

Sorumlu bir yetişkin olsun ya da olmasın, Max'in kıcını tekmeleyecekti. Hatta hepsinin kıcını tekmeleyebilirdi. Bazı şeyler asla değişmezdi.

Olivia'nın Notu

To: Bobby & Will

Do you like Olivia
Barnes-Fleetwood?

☐ Yes

☐ No

This note did not come from Olivia. Please give this note
back to Josh Barnes-Fleetwood. He's the little one.

Onuncu Bölüm

Leo, Shelley ve Wolf

Shelley McNamara saatine baktı. Etrafında gelin partisi devam ediyordu, ama tek düşünebildiği şey, yaklaşık yirmi dört saat sonra artık Shelley McNamara olmayacağıydı. Shelley Meyer olacaktı ve Shelley Meyer olarak ölmeyi planlıyordu. Daha önce tam bir pislik olan biriyle evlenmişti, ama bu seferki farklıydı. Bu sefer deli gibi aşıktı.

Ancak, gerçek aşkın yolu her zaman düzgün gitmezdi. Bazen, pancara derin bir sevgi besleyen çılgın bir kişi tarafından yoldan çıkarılırdı.

Cassidy Meyer, altmışlı yaşlarında tatlı bir kadındı. Shelley'yi kollarını açarak karşılamış, sonra da o kollarından birini kullanarak ona pancar yedirmeye çalışmıştı.

"Oh, hayır." Beth çimlerin ötesine bakıyordu. "Kayınbiraderim ve onun altları arasında tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama iyi bir şey değil."

Shelley, Lexi O'Malley'nin telefonda konuşurken gözyaşlarını sildiğini ve Lucas ile Aidan'ın uzaklaştığını gördü. Muhtemelen erkeklerin toplantısına gidiyorlardı, ki bu Jennifer Talbot'un düzenlediği muhteşem bahçe partisinden çok daha tuhaf görünüyordu.

Shelley, Lucas ve Aidan'ın uzaklaşmasını ağır bir kalple izledi. Aidan'ı uzun zamandır, Lucas ve Lexi'yi ise birkaç yıldır tanıyordu. Yaşadıkları kasaba onların yaşam tarzını onaylamasa da, onların birbirlerine destek olduklarını görmüştü. Çok yakındılar.

Leo ve Wolf'a yakın olduğu gibi.

"Çok fazla çalışıyor," dedi Beth kaşlarını çatarak. "Ama yavaşlarsa kariyerini mahvedeceğini düşünüyor."

"İvmeyi bırakmak zor." Shelley bunu iyi bilirdi. "Lexi'nin işi benimki gibiyse, ne kadar çok iş alırsan, kârın o kadar artar. Tasarım işi neredeyse tamamen ağızdan ağıza yayılır. Ne kadar çok müşterim olursa, o kadar çok çoğalırlar. Yıllarca çalışırsın ve sonra önünde daha çok iş olduğunu fark edersin. Lexi için durum daha da kötü olmalı."

"Nasıl?" diye sordu Beth.

"Çiftçiliğin ne kadar riskli olduğunu unuttun mu? Henüz kar elde etmiş olsalar çok şaşırdım. Lucas'ın iyi para kazandığını biliyorum, ama Lexi'ye kıyasla bu hiçbir şey. Bir düşün. Lucas maaş alıyor. Her yıl ne kadar kazanacağını biliyor. Lexi'nin geliri ise sadece sattığı kitap sayısı ile sınırlı. Bu bir siren şarkısı. Ne kadar çok kitap satarsa, ailesi için o kadar çok fırsat olur. Aidan'ın çiftliğine gerçek bir şans verebilir. Karlı hale gelene kadar çiftliği sübvansedeabilir. **B e n** bir çiftlikte büyüdüm. Annemin bir sonraki baharda yaşayacak bir yerimiz olup olmayacağını bilmediği yıllar oldu."

Beth yüzünü buruşturdu. "Onun çiftliğe para yatırmasına izin verdiğini sanmıyorum."

Bu, hiçbiri için kolay olamazdı. "O zaman gururu engel oluyor. O çiftlik Lexi'nin de evi. Çiftlik her an iflas edebilir, bu yüzden korkuyor olmalı."

"O kadar da kötü değil," dedi Beth iç çekerek.

Shelley başını salladı. "Oh, kendi deneyimini buna benzetmeye çalışma. Trev satın aldığı anda Circle G yeniden canlanıyordu. Aidan'ın çiftliği iflas etmişti çünkü Bo tüm parayı almıştı." Aidan ve Bo'nun babası adi herifti. Aidan'a araziyi vermişti ama onu idare edecek parayı vermemişti, Bo'ya ise tüm parayı vermiş ama yatırım yapacak arazi vermemişti. Ve onlar da bariz çözümü göremeyecek kadar inatçıydılar. Sonuçta her şey yoluna girmişti çünkü Bo, Beth ve Trev'i bulmuş ve Circle G'ye taşınmıştı, Aidan ise kendi başına daha mutluydu.

Ama bu Lexi'ye ne kadar stres yaratmıştı? İki çocuğu vardı.

Beth limonatasından bir yudum aldı. "Sanırım bu şekilde düşünmemiştim. Her zaman iki taraf vardır. Onların mutsuz olduğunu düşünmeye dayanamıyorum."

mutluz olmaları dūřüncesine dayanamıyorum."

Shelley de bundan nefret ediyordu. "Çocukların olduğunda Dom olayı tamamen değişiyor mu?"

Beth dūřünceli görünüyordu. "Biraz, sanırım. Neden?"

"Çünkü çok fazla çalışırsam, Leo nefes almadan beni kucağına yatırırđı." Ve bu tam da onun hoşuna giden bir şeydi.

Bazı yönlerden fazla hırslıydı. Yapamayacağını bildiğı işleri bile reddetmekte zorlanıyordu. Leo bunu kolaylaştırmıştı. Aynı anda üç işi birden yapabilirdi ve dördüncüyü de kabul ederse, bir kat derisini feda etmeye hazır olması gerekirdi. Bu, dengesini bulmasını kolaylaştırmıştı.

Beth'in burnu tatlı bir şekilde kırıştı. "Şey, sanırım bu farklı bir durum. Çocuklar her şeyi karmaşıklaştırır. Sadece sen varken Dom'un emirlerine uymak kolaydır, ama bu bebeğı ellerine verdiklerinde, birdenbire kendini düşünmezsin. Tamamen farklı önceliklerin olur ve kimsenin sana buna hazırlıklı olabileceğini söylemesine izin verme. Hiçbir çocuk bakımı dersi sana bununla nasıl başa çıkacağını öğretemez. Bebeğın tekmelediğini hissedebilirsin ve onu sevdiğini bilirsin, ama bu, bebeğın tamamen sana bağılı olduğı gerçeğini tam olarak anlamana yardımcı olmaz. Dünyaya bir hayat getirdin ve sorumlusun, ve ne kadar itaatkar olursan ol, bu sorumluluğı bırakamazsın. Trev'i seviyorum, ama o kız çocuğı söz konusu olduğunda alfa benim. Ben onun annesiyim. Evet, bu durum değişir. Arkanıza yaslanıp Trev'in karar vermesine izin veremem, Bo da veremez. Birlikte karar vermeliyiz ve bazen Trev'in pes etmesi gerekir. Kızımız büyüdükçe ve sonunda bir tane daha çocuk yaptığımızda durumun daha da kötüleşeceğini düşünüyorum.

Bu fikir Shelley'i çok korkuttu. "Leo'nun çocuk istediğini bilmiyorum. Belki de haklıdır. Belki de evliliğimize odaklanmalıyız."

"İlk başta öyle yapmalısın, ama bence fikrini değiştirecek. Wolf ne istiyor?" diye sordu Beth.

İki erkeğinden Wolf daha tatlı olanıydı. "Şu anda hamile olmamı istiyor."

"Üçünüz bunu konuştunuz mu? İkinizin hiç çocuk istemediğı bir evliliğe girmek doğru gelmiyor."

"Öyle demedim." Shelley'nin midesinde bir karıncalanma hissetti. "Sanırım istiyorum. Ama sonra onların hayatı nasıl değiştirdiğine bakıyorum ve onlar olmasa daha mutlu olur muyduk diye merak ediyorum."

"Wolf Meyer gördüğü her çocuğu kucağına alır," diye işaret etti Beth. "Sadece cevabı bildiğim için sordum. Wolf çocuklar olmadan tam olmaz. Ve birçok erkek, biri kucağına bir bebek koyup o tatlı yüzüne bakana kadar çocuk istediğini bilmez."

"Wolf'a adil davranmadığımızı mı düşünüyorsun?" Bu fikirden nefret ediyordu. Mide bulandırıcı bir şekilde nefret ediyordu.

Ve gerçekten bebekler olmadan yaşayabilir miydi? Birdenbire etrafı bebeklerle çevrili gibi görünüyordu. Olivia ve Josh. Chloe. Burada, Bliss'te, bu sayı on katına çıkmıştı. Yeni yeğeni vardı ve G'ye gelen çocukların geçit töreni hiç bitmeyecek gibi görünüyordu.

Kendi bebeğini kucağına almadan bir ömür yaşayabilir miydi? Wolf ya da Leo'ya benzeyen bir ufaklığı görmeden? Ama Leo bu fikre kayıtsız görünüyordu. Leo'nun bebeği istememesi düşüncesine de dayanamıyordu. Bu çok saçmaydı.

Birkaç dakika önce deli gibi sevdiği düğün, şimdi çok yakın ve rahatsız edici geliyordu.

Ya bir hata yapıyorlarsa? Aidan, Lexi ve Lucas mutlu görünüyorlardı, ama şimdi mutsuzlardı. Ya aşk uzun vadede yürümezse? Ya insanlar birbirlerinden çok farklı oldukları için bu ilişki yürümezse?

"Korkuyorsun," dedi Beth, elini tutarak. Öyleydi. "İlk evliliğim korkunçtu."

"Ama Leo ve Wolf seni buna zorlamadılar. İkisi de seni uyuşturucu ticareti ve bilgi satıcılığı işleri için paravan olarak kullanmıyorlar."

Gerçekten berbat bir evlilikti.

"Ya tüm kararlarımı yanlış verirsem?" Bu düşünce daha önce de birden fazla kez aklından geçmişti. "Belli ki iyi bir içgüdüm yok."

Beth elini sıktı. "Sen kötü kararlar almıyorsun. Bryce'ın tuzağına düştün. Leo ve Wolf, Bryce'dan olabildiğince uzaklar, o yüzden bu düşünceyi kafandan çıkar. Şimdi, çocuklar meselesi senin çözmen gereken bir şey."

Ama fazla zaman kalmamıştı. Yaklaşık yirmi dört saat sonra evlenecekti ve düğün törenine kadar Leo veya Wolf'u görmemesi gerekiyordu. Aptalca bir gelenektir, ama o zamanlar romantik görüldüğü için ısrar etmişti. Şimdi ise sadece saçma geliyordu.

Belki de bu konuda endişelenmemeliydi. Belki de sonunda her şey yoluna girecekti.

Bryce'ın dünyasına girmesine izin verdiği gün de tam olarak böyle düşünmüştü. Adliye binasında durmuş ve her şeyin yoluna gireceğine kendini ikna etmişti. Ama yoluna girmeyi.

Lexi uzaklara bakıyordu, gözleri hala kocasının ondan uzaklaştığı yeri izliyordu. Lexi için durum iyi değildi.

Bu sefer neden iyi olacağını düşündü ki? "Oh, Uzaylı Kraliçe!"

Shelley döndü. Normalde, uzaylı kraliçesini çağıran çılgın bir sesin kendisini kastettiğini düşünmezdi, ama burada, Colorado'da, bunun kendisiyle ilgili olduğunu çok iyi biliyordu. "Merhaba, Cassidy."

Daha önce tanıştığı iki kadın, neredeyse kayınvalidesi ile birlikteydi. Rachel Harper ve Callie Hollister-Wright, boynuna pancar kolyesi takan Cassidy Meyer'in iki yanında duruyorlardı. Evet. "Her şey yoluna girecek" fikrini yeniden düşünmesi gerekebilir.

"Üzgünüm," dedi Callie özür dilercesine. "Onu vazgeçirmeye çalıştık "

"Ama görüldüğünden daha güçlüdür," diye ekledi Rachel.

Cassidy ona baktı. "Lütfen çocuklarıma dokunma, Yabancı Kraliçe. Onun yerine beni al."

Shelley başının ağrımaya başladığını hissetti ve evliliğini yürütmek için gerçek bir şansı varsa, uzlaşmaya başlaması gerektiğini fark etti. "Biri bana pancar getirsin ki insan olduğumu kanıtlayabileyim."

Cassidy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Pancarı yiyecek misin?"

Görünüşe göre bir tür ritüel vardı. "Tabii. Pancarı alacağım ve sonra biri ihtiyaç duyuyorsa el bana biraz beyazlatma

diş macunu çünkü mor dişlerle evlenirsem lanetleneceğim." Cassidy gülümsedi ve mor rengin onu rahatsız etmediğini gösterdi. Duyduğuna göre, yaşlı kadın düğüne gelecek uzaylıları uzak tutmak için pancar smoothie'leri içiyormuş.

"Harika. Bu akşam Trio'da yapalım."

"Bana kolyedeki pancarı verip bir ısırık almama izin veremez misin?" Bu işleri kolaylaştırırdı.

Cassidy, sanki omuzlarından dünyanın yükü kalkmış gibi, şimdi tamamen gülümsüyordu ve Shelley biraz suçluluk duydu. İnatçı davranmıştı. "Hayır. Tam bir tören yapmalıyız. Pancar Törenin düğünden bile daha güzel olacak. Bir kız çocuğu için ne kadar uzun süre beklediğimi biliyor musun?"

Muhtemelen Shelley'nin, bir yerlerde gizli tentacles'ları olabileceğini düşünen kayınvalidesini beklediği süreden daha uzun bir süre. Ama aklına bir düşünce geldi. "Çocuklar törene katılmak zorunda mı?"

"Kesinlikle. Çok önemli bir rol oynuyorlar."

Ve o zaman onlarla yüz yüze konuşabilirdi. Belki de onları görebilirse korku duygusu geçecekti.

"Yemek yapmam lazım. Pancar turtası, pancar yahnisi ve daha pek çok harika yemek yapmamız gerekiyor. Rachel ve Callie, Nell'i bulun ve benim evime gelmesini söyleyin." Cassidy, Shelley'e utangaç bir gülümseme attı. "Korkarım sana karşı çıkacaktı. Onu vazgeçiririm, sonra da yemek yapmaya başlarız."

Cassidy neredeyse sevinçten zıplayarak geri döndü.

Callie, Shelley'nin eline bir margarita tutuşturdu. "Muhtemelen buna ihtiyacın olacak. Ve bil diye söylüyorum, bu gece Trio'da tüm içkiler bedava. Orası benim kocamın yeri."

Shelley uzun bir yudum aldı. "Teşekkürler. Çok naziksin."

Callie'nin yüzü hoş bir yeşil renge büründü. "Pancar turtası yedim. Sana ihtiyacı olacak."

Evet. Öyle görünüyordu.

* *

Wolf, Mountain and Valley Naturist Community'nin bakımlı çimlerini seyretti ve kısa bir süreliğine neden Bliss'ten ayrıldığını merak etti. Oh, ayrıldığına memnundu çünkü aksi takdirde Shelley ile tanışamazdı, ama bazen burayı özliyordu.

"Neden herkes çıplak, kardeşim?"

Evet, bu kesinlikle o anlardan biriydi. Leo, Mel'in bir resepsiyonun nasıl olması gerektiğini düşündüğü şeye bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bir soğutucu dolusu bira vardı ve Mel, Leo'nun bir sürü soğuk et satın alıp tepsiye koyduğunu düşündü.

Shelley, Talbot malikanesinde, muhtemelen şampanya yudumlarken ve muhteşem bir yemek yiyordu, ama onlar ise Mel'in Stop 'n' Shop'tan aldığı soğuk etler ve bir sürü çıplak erkekle kalakalmışlardı.

"Ekmeği unutmuş," dedi Chase Dawson, onlara doğru yürürken. Çıplaktı ve bunu umursamıyor gibiydi. "Ama tonik denen bir şey var ve Ben şimdiden sarhoş olmuş. Sadece bir içki içti. Nat'e şoförlük yapacağıma söz verdim, Tanrıya şükür. Sanırım bu Ben'in beynini etkilemiş olabilir. Eğer içimizden birinin beyni hasar göreceksen, bu aptal olmalıdır."

Chase, rulo şeklinde bir jambon dilimi gibi görünen bir şeyi yiyordu. Ben, yüzünde çılğın bir gülümsemeyle yanına geldi.

"Hey, hepimiz çıplakız. Ve domuz kabukları var. İğrenç olacaklarını düşünmüştüm, ama birkaç içkiden sonra, gerçekten çok lezzetliler. Tuzlu. Çok güzel."

Evet, Ben tonik içmişti. Mel onu kendisi yapmıştı. Daha fazla insanın kör olmamasına şaşırmıştı, ama Mel'in toniki Bliss'te bir tür geçiş ritüeli gibiydi.

Wolf bira ile yetinecekti. Düğün törenine çıkmadan önce midesini yıkatmak zorunda kalırsa gelininin kızacağını düşünüyordu.

"Burası tamamen çılğın bir yer." Leo, geçebileceği sihirli bir çıkış varmış gibi etrafına bakınıyordu. "Öğleden sonrasını Max Harper ile konuşarak geçirdim ve yemin ederim ki, küçük bir sorun dışında o benim bir sonraki projem olacaktı. O tamamen mutlu. Evlenip çocuk sahibi olmanın bir yolunu bulan bir deli. Bu rahatsız ediciydi. Sonra bir telefon aldı ve bir şey söyledi.

bir kaçırlma olayı hakkında. Birine zarar vereceğinden endişeleniyorum. Polisi aramalı mıyım?"

"Harper mı? İkizleri olan mı?" diye sordu Chase.

Ben homurdandı. "Onlar tuhaf. Birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlar falan. Sinir bozucu. Hey, o tuhaf çadır şeyine girecek misin? İçine girdim ama çok sıcaktı."

Leo başını salladı. "Hayır. Oraya girmeyeceğiz." Wolf'a döndü, yüzünde çaresiz bir ifade vardı. "Bana bunu yapmadığını söyle."

"Evet, sanırım bizim için bir ter odası hazırladı. Ne bekliyordun ki dostum? Mel'in birkaç striptizci tutmasını mı? Tutmazdı. Görünüşe göre striptizcilik, uzaylıların tercih listesinde üst sıralarda. Hayır. Çıplak Mel ve eski bir Kızılderili geleneği ile baş başa kaldık."

"Huh. Bu komik." Ben gülmeye başladı. Wolf onun neye güldüğünü anlamadı. Ben, voleybol sahasına doğru sendeleyerek ilerlerken, bir plaj bulmakla ilgili bir şeyler söyleyerek kıkırdamaya devam etti.

"Kendini öldürmemesini sağlayacağım," dedi Chase gülümseyerek. "Muhtemelen birkaç video da çekeceğim. Sarhoş Ben'i seviyorum. Eğlenceli biri."

Kardeşini takip etti.

"Neden Vegas'a gitmedik?" diye sordu Leo.

"Çünkü Shelley büyük bir düğün istiyordu ve annem oğullarının evlendiğini görebileceği tek zaman bu. Çünkü aile için fedakarlık yaparız ve bu, düğün günümüzden hemen önce öğrenmemiz gereken çok iyi bir ders."

Leo'nun omuzları çöktü. "Nerede giyineceğim?"

O, konuyu tamamen kaçırıyordu. "Ne giyeceksin kardeşim?" "Peki. Giysilerimi nereye bırakacağım?"

"Dağda her şey serbest ve rahat. İstedğin yere bırakabilirsin. Sanırım spor salonunda kilitli dolaplar var. Dostum, havlu olmadan o tesisleri kullanmak istemezsin, sana söylüyorum."

Leo döndü, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Konuşmamız lazım."

Tanrıya şükür. Wolf, Leo'nun bu konuyu konuşmayacağından endişeleniyordu. "Sevgili babamın aradığı gerçeği hakkında mı?"

Leo gözlerini kısa bir süre kapattı. "Seni de aradı mı?"

Wolf başını salladı. "Hayır. Bilgisayarını açık bırakmışsın. Birkaç hafta önce sinema biletlerimizi almak için kullandım. Peki bu pislik ne istiyor?"

Babaları, Wolf onu gerçekten hatırlayabilecek yaşa gelmeden çok önce evi terk etmişti. Babaları evi terk ettiğinde o henüz bir bebektir. Bildiği kadarıyla, adam annesinden boşanmamıştı. Bir gün öylece ortadan kaybolmuştu.

"Sence ne istiyor?" diye sordu Leo alaycı bir tonla.

"Oğullarıyla yenilenmiş ve sevgi dolu bir bağ mı?" Evet, o da alaycı olabilirdi.

"Para."

Bu, onun beklediği cevaptı. "Nasıl almayı düşünüyor?"

"Şantajla, tabii ki."

Bu mantıklı gelmiyordu. "Elinde ne var?" "Elinde hiçbir şey yok. Annemi aramakla tehdit ediyor."

Siktir. Annelerinin geçmişinin büyük bir kısmı, babalarının aslında hiç var olmadığına ve hem onun hem de Leo'nun uzaylılar tarafından kaçırılmasının ve uzaylıların derin sondalama sevgisinin sonucu olduğuna olan sarsılmaz inancıyla doluydu. "Onu gördüğünde nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun?"

Leo'nun kaşları belirgin bir endişeyle çatıldı. "Bak, annem harika biridir, ama bu durumda endişeleniyorum."

"Çünkü o adamla olan tüm o boktan şeyler onu ilk başta mahvetti, değil mi?" O adama "baba" demek istemiyordu.

"Bence Ma'nın mutlu olmasını sağlayan özenle inşa edilmiş duvarları var ve bunların yıkıldığını görmek istemem," diye açıkladı Leo.

"Peki o piç kurusu nerede?" Bu küçük sorunu halledebilirdi. Güney Colorado'da ceset saklayabileceği pek çok yer vardı. Son zamanlarda kimseyi öldürmemişti. Uzun bir kuraklık dönemi geçirmişti.

"Yani onu öldürüp cesedini saklayabilirsin?" diye sordu Leo, kardeşinin onu çok iyi tanıdığını kanıtlayarak.

"Bu sorunun bir çözümü." Kötü bir düşünce aklına geldi. "Ona para vermedin, değil mi?"

Leo burnunu çektirdi. "Tabii ki vermedim. Vermeyeceğim de. Gitmezse onu fena halde tehdit ettim. Harper aslında bu konuda yardımcı oldu

. Adam tehdit konusunda yaratıcıdır. Ve başka bir adamın hayalarını tehdit etmekten çekinmez."

Wolf, Max'in böyle bir şey yapacağına inanabilirdi. "Ama o adam gitmeyecek. Bir şeye ihtiyacı var ve bizim ona bunu verebileceğimizi anladı. Neden şimdi?"

"Bizi araştırmış ya da takip etmiş olabileceğini düşünüyorum."

Bunun bir sorun olacağını hiç düşünmemişti. "Ne kadar istedi?"

"O kadar ileri gitmedik." Leo elini saçlarının arasından geçirdi. "Annem sana olanları hiç anlattı mı?"

Wolf homurdandı. "Oh, birçok kez. Sondaj hakkında istediğimden çok daha fazlasını duydum. Anlaşılan, annem Reticulan Gray DNA'sını iki kat almış, bu yüzden ben devasa boyutta doğmuşum. Neden ürkütücü görünümlü grilerden gelmek zorundayım ki?"

Leo gözlerini devirdi. "Ben gerçekte ne olduğunu soruyordum."

"Oh, hayır. Ondan tek öğrendiğim şey sondajlardı."

"Tamam." Leo arkasını döndü. "Onun bize benzeyeceğini düşünmüştüm. Biz annemize pek benzemiyoruz. Sanırım o piçi görürsem, bana benzeyeceğini düşünmüştüm. Ama o kısa boyluydu ve muhtemelen saçları grileşmeden önce sarıydı."

Wolf, o pislğe hiç benzemediği için mutluydu. Reticulan Grays'e de hiç benzemediği için mutluydu. "Konuşmuş olabileceği bir kişi var, biliyorsun."

Leo'nun omuzları çöktü. "Kahretsin. Ter odasına girmek zorunda kalacağız, değil mi? Mel'in giyinik olma ihtimali var mı?"

"Hayatta olmaz." O kadar şanslı olamazlardı.

Leo titredi ve ana binaya doğru yürümeye başladı. Kardeşi, onun kadar çıplak dolaşmaktan rahatsızdı. Wolf etrafına bakındı. Julian giyinikti, ama Finn, kendine çok rahat davranan Sam Fleetwood ile çıplak at nalı oyunu oynuyordu.

Wolf, Max ve Rye'ın baygın Stef Talbot'u çimlerin üzerinden taşıdığını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hey, çok fazla tonik mi içti? Caleb'i aramalı mıyız? Çünkü bunun bir insanı gerçekten kör edebileceğinden endişeleniyorum."

Caleb, omzuna bir tüfek dayayarak ağaçların arkasından çıktı. "O iyi. Kızgın, ama iyi. Ama hey, Jen'in seks kölesi olarak uyanacak, yani sonunda her şey yoluna girecek. Bugün çok güzel bir gün, Meyer. Çok güzel."

"O bizi öldürecek," diye şikayet ediyordu Rye.

"Muhtemelen," diye onayladı Max. Wolf'a gülümsedi. "Hey, Wolf. Ağabeyin çok havalı. Benim hakkımda bir kitap yazıyor."

"Aptal," diye karşılık verdi Rye. "Kardeşi psikolog. Senin ne kadar berbat biri olduğunu anlatan bir kitap yazıyor."

Max'in gülümsemesi genişledi. "Evet, ve kahraman benim."

Rye inledi. "Çekil. O ağır. Hey, onu nereye tıkacağız? Paige'in araba koltuğu arkada. Çıplak bir adamın Paige'in araba koltuğuna binmesi fikri hoşuma gitmiyor."

"Olmaz kardeşim," dedi Max. "Çıplak adamlar bizim kızımıza dokunamaz. Onu kamyonetin kasasına atabiliriz. Onu bağlayabileceğimiz bir ip var mı? Oh, ve kesinlikle birkaç fotoğraf çekmeliyiz."

Rye'in yüzü aydınlandı. "Sanırım bu gruptan biri bize ip konusunda yardımcı olabilir."

Max ve Rye Stef'i götürdüler.

Stef onları kesinlikle öldürecekti.

"Burası berbat bir yer dostum. Sanırım o adam keskin nişancı tarafından vuruldu." Chase aniden yanında durdu ve Stef Talbot'un cansız bedeninin taşınmasını izledi.

Chase her zaman keskin nişancılardan endişe duyardı. Her yerde olduklarından emindi. Wolf ona bunun olasılığının düşük olduğunu söylemeliydi. "Bence sakinleştirici oklar kullanıldı. Caleb insanları vurmaya sever, ama onları gerçekten öldürmez."

"Keskin nişancılık keskin nişancılıktır, kardeşim." Chase'in tuhafıkları vardı. Aynı zamanda olağanüstü yetenekleri de vardı.

Bunlardan biri, bir insanın ihtiyaç duyabileceği her türlü bilgiyi bulmaktı. "Hey, benim için hızlıca bir iş yapabilir misin?"

Chase canlandı. "Tabii. Ben voleybol sahasında bayıldı. Nefes alabildiğinden ve tuvaletini yapabildiğinden emin oldum, ama güneş kremi tekrar sürmeyeceğim. Onun kızı parlak kırmızı olacak o düğün

yarın. Kilise sırasına oturabilirse şaşırırım. Nat çok kızacak.

Wolf, Ben'in çıplak kıcını gölgeye sürüklemek zorunda kalacaktı. Neden biri bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü ki? "Robert Meyer hakkında bulabileceğin her şeyi bulmanı istiyorum."

Chase kaşlarını kaldırdı. "Baban mı? Zaten bir dosyam var. McKay-Taggart birkaç yıl önce hazırlamıştı. Yılda iki kez güncelliyorum."

Chase'in Robert Meyer hakkında bir dosyası olmasının tek bir nedeni vardı. "Julian. Tabii ki."

"Tabii ki. Julian 'insanlar bana yeterince güvenene kadar bekle' gibi bir şey yapmaz. Bir şeyleri öğrenir ve ihtiyacı olana kadar bu bilgiyi saklar. O pisliği bulmak istediğinden emin misin?"

"Hayır, bilmiyorum." Wolf iç geçirdi. "Sorun şu ki, o bizi bulmuş gibi görünüyor."

On Birinci Bölüm

Aidan, Lexi ve Lucas

Shelley'nin düğün öncesi partisi etrafında devam ediyordu, herkes sanki önlerinde yaşanan gergin sahneyi görmemiş gibi kibarca başka yere bakıyordu. Onun evliliğinin çöküşünü izlememiş gibi davranıyorlardı. Tanrım, keşke son birkaç dakikayı geri alabilseydi.

Lexi, Lucas ve Aidan'ın dikkatini çekmeye çalıştıkları yere bakarken son derece mutsuzdu. Romanlarını sesli kitaba dönüştürebilecek bir anlaşmanın ayrıntılarını dinlemenin ortasındaydı ve menajerini duymak zordu. Buradaki cep telefonu çekimi pek iyi değildi.

Tabii ki, çiftliğe döndüğünde onu bekleyen sinyal alımına kıyasla muhtemelen mükemmeldi. Etrafına baktı ve herkes hayatına devam ediyordu. Güzelce dekore edilmiş çimlerin üzerinde şampanya ve margarita yudumlayan ve arkadaşlarıyla sohbet eden kadınlar vardı.

En son ne zaman oturup iş dışında bir şey hakkında konuşmuştu? Jessica ile bir araya geldiğinde, yaklaşan kongreler hakkında konuşurlardı. Dallas'ta bazı yazarlarla arkadaşlık kurmuştu ve onlarla konuşmayı çok seviyordu, ancak uzun telefon görüşmelerinde kaçınılmaz olarak birbirlerine karakterlerinin hikayeleri ve sorunları hakkında yardım ediyorlardı.

Eskiden Lucas'la bu tür şeyleri konuşurdu, ama bir ara, o sadece yan odada olmasına rağmen, onunla iletişimi kaybetmişti.

Ve şimdi, Lucas'ın ev sahibiyle konuşmasını izlediği için kıskanç bir cadaloz olmuştu, çünkü bir an için Lucas'ın yüzü aydınlanmıştı ve o yine onun Lucas'ı olmuştu, gülümseyen, çekici ve esprili, ama o gülümseme ona yönelik değildi.

Kalbi sıkışmıştı ve Lucas'ın yanına gidip, karısı yüz metre bile uzaklıkta dururken başka bir kadına gülümsediğini sormaya hazırdı.

Ve artık o hakkı olmadığı için kendini durdurmaya zorlamıştı. İki kocasına da ayıracak bir dakikası bile yokken, Lucas'ın ilgisizliğinden şikayet etme hakkı kesinlikle yoktu.

Neden anlamıyorlardı? Aidan, onu kovduğunda ona öfke dolu bir bakış atmıştı. Sözleşmeler önemliydi. Mümkün olduğunca çok para kazanması gerekiyordu. İşler kötü giderse, çiftliği kurtarmak için her kuruşa ihtiyaçları olacaktı. O arazi yüz yıldır Aidan'ın ailesine aitti. Onların onu kaybetmesine izin veremezdi. Orası çocuklarının mirasıydı.

Telefonuna baktı. Kararlı olmalıydı. Adamları uzun vadeli düşünmüyorlardı ve onlar düşünmezse, o düşünmeliydi.

"Başka bir numarayı aramaya kalkma, küçük kız!"

Kahretsin. Annesi bahçede yürüyordu, yüzünde inatçı bir ifade vardı. Tasarımcı kıyafeti ile çok şık giyinmişti, ama Lexi'ye doğru yürürken topuklu ayakkabılarını elinde taşıyordu.

Bu yüzden Trev'in yanında kalacaklarını öğrenince çok sevinmişti, Stef Talbot'un yanında değil. Dallas çetesi Talbot malikanesindeydi ve hiçbiri kariyerinin her şeyi mahvettiği konusunda ona nutuk atamazdı.

Tanrım, annesiyle konuşmak ne zaman bir angarya haline gelmişti? Ne zaman fikir sahibi olan herkesten kaçınmaya başlamıştı? Neredeyse bir yıldır Willow Fork'taki çiftliğe gitmemişti. Ailesi geldiğinde sinirlenirdi, çünkü çalışması gereken zamanını alıp götürüyorlardı.

Suçluluk duygusu içini kapladı.

"Alexis Ann, benden kaçınıyorsun ve nedenini bilmek istiyorum."

"Senden kaçmıyorum anne. Çalışıyorum." Bu sözler kendi kulağına bile zayıf geliyordu.

Annesinin yeşil gözlerinin üzerinde tek bir kaş yükseldi. "Sen hep çalışıyorsun. Lucas gitmeden önce onunla konuştun mu?"

Annesinin bunu görmemiş olmasını diledi. "Telefonda konuşuyordum. El salladım."

Annesi ona baktı, yüzünde açık bir yargılama ifadesi vardı. "Ona ne yaptığının farkında mısın?"

Bu konuşmayı yapmak istemiyordu. "Lucas'a mı? Anne, Lucas'ı incitmek istemiyorum. O da benim sorunlarla başa çıkmam gerektiğini biliyor. Ayrıca menajerimi geri aramam gerekiyor. O sözleşmeler sonsuza kadar beklemez."

Annesi ellerini havaya kaldırdı. "Menajerinle konuşuyorsan, o da bu görüşmede olmalı. Lucas sözleşmelerine bakıyor mu? Neden bu konuyla uğraşıyorsun? Lucas senin avukatın."

"Kendi başıma halledebileceğim bir şeyle onu rahatsız etmeyeceğim. Lucas'ın uğraşacak yeterince işi var." Telefonuna baktı. Sinyal yoktu. Ne oluyordu? Dağlarda olmalarına rağmen, bir kez bile sinyalini kaybetmemişti. "Hey, senin sinyalin var mı?"

"Lexi, seninle konuşuyorum."

Lexi başını kaldırmadı. "Biliyorum anne, ama bu önemli. Cep telefonum çalışmıyor."

Annesinin sesinden uzun bir iç çekiş geldi. "Tanrıya şükür. Belki de Lucas'ı önemsiz biriymiş gibi davrandığını ve bunun onu öldüreceğini anlayacak kadar kafanı kışından çıkarırsın."

Bu sözler onu şaşırttı. "Lucas mı? Önemsiz mi? Bu delilik. Ben Lucas'ı seviyorum."

Aralarında bir sessizlik oldu. "O zaman neden ona babasının yaptığı gibi davranıyorsun?"

Gerçek, kafasına beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi onu vurdu. Lucas'ın babası, diğer çocuklarını tercih ederek onu bir kenara iterek ona çok kötü davranmıştı. Ve Lucas'ın şimdi neden aynı şekilde hissedebileceğini anlayabiliyordu. Onlar için daha iyi bir dünya kurmaya çalışırken bile onu dışlamıştı.

daha iyi bir dünya inşa etmeye çalışırken onu dışlamıştı. Onları dışlamıştı. Kimsenin yardımı olmadan her şeyi tek başına üstlenmeye çalışmıştı.

Çünkü annesinin yaptığını izlemişti. Annesi çok çalışmıştı, ama mecburdu. Annesi Lucas ya da Aidan gibi birine sahip değildi. Annesi kendi başına kalmıştı ve bu kendi tercihi değildi.

"Sana layık olmaya çalışıyorum."

Annesi kafasını karıştırılmış bir şekilde salladı. "Neden bahsediyorsun?"

Başı dönüyordu, bu itiraf vücudunda fiziksel bir etki yaratmıştı. "Hayatım boyunca sana hayranlık duydum çünkü her şeyi hallediyordun. Şikâyet etmiyordun. Sızlanmıyordun. Yapılması gerekeni yapıyordun. Herkesin ihtiyacı olanı aldığından emin oluyordun."

Annesinin gözleri yumuşadı. "Ah, tatlım. Herkes senin ve benim gibiydik, ve benim başka seçeneğim yoktu. İnan bana, baban hayatta olsaydı, ona güvenirdim. Adam ölmeden önce bana çok iyi baktı. Üvey baban da bana değer verdi. Yine de bir iş bulabilirdim, ama kesinlikle sana tek başıma bakmak zorunda kalacağımı düşünmezdim."

"Lucas ve Aidan'ın kendi endişeleri var. Çiftliği idare etmek zorundalar. Çiftçiliğin nasıl olduğunu bilirsin. Riskli bir iş. Kötü bir kışla her şey mahvolabilir." Ya da kötü bir seçimle.

Annesi başını salladı. "Hayır, olamaz çünkü Jack bunu garanti altına aldı. Sence neden Aidan, Trev ve James Glen'i ortak olarak aldı? Ödülü paylaşıyorlar ve riskleri paylaşıyorlar. Birinin kötü bir yılı olursa, diğerleri yardım ediyor. Kimse batmıyor. Tatlım, neden bu konuda endişeleniyorsun? Lucas iyi para kazanıyor."

"Batarsak bizi kurtaracak kadar para kazanmıyor. Ya da biri bizi ortadan kaldırmaya çalışırsa." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, geri almak istedi. Bu sırrı o kadar uzun süre içinde saklamıştı ki, bu sözleri söylemek tuhaf geldi.

Annesinin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kim senden kurtulmaya çalışıyor?"

Bu soru, nefes nefese bir merakla değil, daha çok potansiyel bir şiddet eğilimi ile sorulmuştu. Annesi, dünyanın en uysal insanı sayılmazdı. Sevdikleri için savaşırdı. Onları korurdu ve Lexi'ye de aynısını yapmasını öğretmişti.

Kocalarını gerçeklerden korumaya çalıştığı gibi.

Lexi başını salladı. Annesini bu işe karıştırmanın bir faydası olmazdı. "Önemli bir şey değil. Sadece aptalca bir şey. Kasabanın nasıl bir yer olduğunu bilirsin."

Annesi Willow Fork'ta hâlâ kötü şöhretli bir kadın olarak görülüyordu, ancak herkes Jack'ten çok korktuğu için bunu yüzüne söyleyemiyordu. Deer Run, Willow Fork'un başka bir versiyonuydu.

Bunu gerçekten yapacaklar mıydı? Onun yaşam tarzını onaylamadıkları için kocasının evini gerçekten ellerinden alacaklar mıydı? Tanrım, Aidan'ın çiftliğini kaybetmesinin sebebi o olamazdı.

Onları güvende tutacak tek şey paraydı, hem de çok para. Lanet olası belediye meclisini satın alacak kadar paraları olsaydı, kimse O'Malley Çiftliği'nin peşine düşmezdi.

Telefonuna tekrar baktı. Neden hiç sinyal yoktu? İki hafta sonra bir kitabı çıkacaktı ve her şey buna bağlıydı. Belediye meclisi bir ay içinde oylama yapacaktı ve Aidan'ın ne kadar yaklaştıklarını asla öğrenmemesi için rüşvetleri hazırlamak için zamana ihtiyacı vardı.

"Artık konuşmaya başlamalısın, kızım." Annesi kemik peşinde bir köpek gibiydi. Bu yüzden ondan kaçıyor, babalarından kaçıyor. Jack ve Sam yıllar içinde onun babaları olmuştu ve artık onlara üvey baba demeye bile çalışmıyordu. DNA önemli değildi. Önemli olan sadece sevgiydi.

"Anne, önemli bir şey değil. Cep telefonumun çalışmaması daha çok endişelendiriyor beni. Seninkini görebilir miyim?"

Annesi cep telefonunu cebinden çıkardı ve aşağıya baktı. "Üç çubuk var."

"Ödünç alabilir miyim?"

Annesi kaşlarını çattı. "Hayır."

Olivia koşarak geldi. Pazar günü giydiği en güzel kıyafetini giymişti: temiz bir kot pantolon ve lekeli olmayan bir tişört. "Merhaba anne. Merhaba abla."

Lexi'nin kalbi kabardı. Küçük kız kardeşi tam bir kaos yumağıydı ve Lexi onu o kadar çok seviyordu ki, bu sevgi ona acı veriyordu. Annesi ondan uzaklaşmaya başladığından beri Olivia'yı görmemişti. Tanrım, çiftliği kurtarmak için ne kadar fedakarlık yapması gerekecekti? "Selam Liv. Nasılsın?"

Liv yüzünü kaldırdı. "İyiyim, ama bir elbise bulmam lazım. Sanırım elbise giymeye başlamalıyım ve daha fazla fen dersi almak istiyorum."

Annesinin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen fen derslerinden nefret edersin." Olivia omuz silkti.

"Hayır. Aslında eğlenceli."

"Tanrım, o çocuk kim?" diye sordu Lexi. Hiçbir erkek fatma, bir erkek dışında bir şey için kot pantolonunu asmazdı. Olivia Barnes-Fleetwood'la başa çıkabilecek çocuğu tanımak istiyordu.

Olivia kaşlarını çattı. "Erkek falan yok. İğrenç. Sadece Will ve Bobby ile konuşuyordum."

İsimler, umursamayan bir kızın rahat tavrıyla söylendi. Bu da umursadığı anlamına geliyordu. Hem de çok. Küçük kız kardeşi erkeklerle ilgileniyordu. Bu, yıllardır başına gelen en iyi şeydi.

"Aman Tanrım, ikizlerin peşinde." Lexi kendini tutamadı.

Daha önce hiç küçük kız kardeşi olmamıştı ve onunla dalga geçmek çok eğlenceliydi.

Onu görmezden gelmekten çok daha iyiydi. Kız kardeşine yakın olmak istiyordu. Uzakta değil.

Olivia ayağını yere vurarak kararlı bir şekilde konuştu. "Kimsenin peşinden gitmiyorum. Onlarla sadece çok nazik oldukları için konuşuyordum." Lexi'nin telefonuna baktı. "Telefonla birini arayacak mısın? Hep telefonda konuşuyorsun."

Bu doğrudu ve şimdi çalışmayan bir telefonla kendini çıplak hissediyordu. "Kimseyi arayamam. Sinyalim yok."

Annesi bir dizinin üzerine çöktü. "Livie, bebeğim, gidip Danielle teyzeni bulabilir misin? Kız kardeşinle konuşmam gerek."

Olivia'nın yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Tabii anne. Telefonun için üzüldüm Lexi. Sanırım artık çalışmıyor."

Lexi gözlerini kısarak baktı. Olivia sadece kaosun kaynağı değildi. Yaşı ilerledikçe daha da sinsi oluyordu. "Telefonuma bir şey mi yaptın?"

Olivia sadece sırtıttı ve ana eve doğru koşarak uzaklaştı.

Bunu nasıl başarmıştı? Lexi telefonuna baktı. Şarjı yüzde yetmiş beş doluydu. Bir dakika önce mükemmel çalışıyordu, bir dakika sonra ise tamamen kapanmıştı. Sanki biri onu şebekeden koparmanın bir yolunu bulmuştu.

Yıllardır hiç olmadığı kadar genç hissederek annesine döndü. "Anne, sanırım bir şekilde hesabımı iptal ettirmiş. Olivia, buraya gel!"

Annesi gözlerini devirdi. "Tanrım, ikinizi yirmi yıl arayla doğurduğum için çok mutluyum. Hâlâ kardeşler gibi kavga ediyorsunuz. Livie telefonunu kapatmayı başardıysa, ona harçlığını artıracağım çünkü bunu yapmaya cesaret eden tek kişi o. Şimdi bana Deer Run'da neyin yanlış olduğunu anlat."

Ama zihni çeşitli senaryolarla doluydu. "Gitmeliyim. Yeni bir cep telefonu alabileceğim en yakın yer Alamosa galiba. Kahretsin. Lucas ve Aidan arabayı aldılar. Belki Beth beni şehre götürür."

Annesi önüne geçerek yolunu kesti. "Lexi, şimdi benden uzaklaşırsan, Jack'e neler olup bittiğini anlaması gerektiğini açıklayacağım."

Lexi durdu. Kahretsin. Jack, onun karşı koyamayacağı tek tehditti. "Lütfen babama söyleme."

Annesi gülümsedi. "Ona böyle dediğinde biraz yumuşadığını biliyorsun, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Lucas bunu ondan sakladığı için şanslısın, yoksa çoktan olaya karışmış olurdu."

Babasını bu işe karıştırmak istemiyordu. Jack'in ne kadar aptalca davrandığını bilmesini istemiyordu. "Lütfen ona söyleme."

Annesi ayağıyla yere vurarak sabırsızlandığını belli etti. "O zaman konuşmalısın."

"Ona söylemeyeceğine söz ver."

Annesi kısa bir süre başını salladı. "Yapamam, kızım. Bu sözü veremeyeceğimi biliyorsun. Onu bu işe karıştırmadan sana yardım etmeye çalışacağıma söz veriyorum."

Lexi derin bir nefes aldı ve sonunda annesine itiraf etti.

Onikinci Bölüm

Leo, Shelley ve Wolf

Shelley verandaya çıktı ve Talbot malikanesinin bahçesine baktı. Neredeyse akşam karanlığı çökmüştü. Duşunu bitiriyordu. Gözlerini kapattı ve o anı hafızasına kazımaya çalıştı. Öğleden sonra eski ve yeni arkadaşlarıyla dolu, tatlı bir gün olmuştu. Her şeyi hatırlamak istiyordu.

Kayınvalidesi ile olan saçmalıklar hariç.

Bir an sessizliğin tadını çıkardıktan sonra, gözlerini açtığında gözleri fal taşı gibi açıldı, çünkü büyük siyah bir kamyonet, garaj yoluna ve çimlere park etmiş çok sayıda arabanın arasından dikkatlice manevra yaparak yaklaşıyordu. Kamyonet dairesel yolu geçip konuk evi gibi görünen yere doğru ilerledi.

Jennifer Talbot, sanki o kamyonun gelmesini bekliyormuş gibi çimlerin üzerinden aceleyle geçti. Kamyonun kasasına vardığında durdu, aşağıya baktı ve sonra kamyonun inen adamlara kıyameti koparmaya başladı.

Kovboylar, birbirlerini suçlamak için birbirlerini işaret eder gibi aynı şekilde ellerini kaldırdılar.

Shelley tartışmayı duyamıyordu, ama Jennifer'ın onların yaptıklarından memnun olmadığı belliydi.

Arkasını döndü ve Leo ile Wolf'un partide eğlenip eğlenmediklerini merak etti. Bliss'teki tüm kadınlarla ve memleketindeki arkadaşlarıyla vakit geçirmeyi seviyordu, ama kendine ait birkaç dakika geçirmek istiyordu. Düğün, dünyalarının tüm merkezi haline gelmişti ve erkeklerine odaklanmaya geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Birlikte geçirdikleri sabahları özlemişti.

Leo önce kalkar, ona kahve hazırlarken kendisi balkona çıkıp yoga yapardı. O da kalkar ve onun zayıf ve esnek vücudunun zarif hareketlerini izlerdi.

Sonra Wolf içeri girer, karnını kaşırdı. Kanepeye uzanır, başını onun kucağına koyar ve bir süre daha uykuya dalardı.

O tatlı sabahları özliyordu. Çocukları olduğunda sabahları nasıl olacaktı? Telaşlı ve kaotik mi? Yoksa ailesiyle oturup kahvaltı yaparken derin bir huzur mu bulacaktı?

Annesiyle, babasıyla ve Trev'le olduğu gibi. Annesi ve babası artık yoktu, ama kardeşinin karşısına oturup onun şurubu kendisine uzatması, içini delen bir tatlılık yaratırdı.

Ve şimdi Trev bir baba olmuştu. Bir kızı vardı. O bir teyze olmuştu. Bu, onun hafife almadığı bir sorumluluktı. O kızın hayatında bir yeri vardı. Sadece bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildi.

Hâlâ seçimlerinden korkuyor muydu? Bryce onu o kadar kötü etkilemişti ki, bir çocuğa ne yapacağı konusunda endişeleniyor muydu?

"Hanımefendi?" Erkek sesi onu düşüncelerinden kopardı.

Döndü ve verandadan geçen bir adam gördü. Kot pantolon ve kovboy gömleği giymişti. Saçları griydi ve sert bir kesimi vardı. Onu hiç tanımadı. "Erkeklerin partisini arıyorsanız, dağa çıkmanız gerekecek."

Adam başını salladı. "Hayır, korkarım orada hoş karşılanmam, ama sizinle şansım daha yüksek olabilir."

"Bende mi?" Bu sözler pek hoşuna gitmedi. Cassidy, onun davasını savunması için başka bir deliyi mi göndermişti?

"Evet. Sen Shelley McNamara'sın, değil mi?" Gözlerini kısarak onu baştan aşağı süzdü.

Evet, o bakıştan hoşlanmamıştı. Ve şimdi Jennifer Talbot gitmişti ve çimlerde kimse yoktu. Bu sessizliği kesinlikle sevmemişti. Arkada partinin devam ettiğini duyabiliyordu, ama hayatında yeterince kötü şey yaşamıştı ve tanımadığı bir erkekle yalnız kalmanın ne zaman uygun olduğunu bilirdi.

Asla.

"Sanırım onu arkada gördüm. Gidip onu getireyim." O, dünyadaki en nazik adam olabilir, ama o riske girmeyecekti.

Evin kapısına doğru yürümeye başladı, ama adam yoluna çıktı.

"Senin Shelley olduğunu ve benim oğullarımla evleneceğini biliyorum."

Bu sözler onu durdurdu. Bir ürperti içini kapladı. "Sen Leo ve Wolf'un babası mısın?"

Onları terk edip yalnız bırakan kişi mi? Onları çok erken büyümeye zorlayan kişi mi? Kocaları geçmişlerini ondan saklamamışlardı.

Omuz silkti. "Onlar bunu kabul etmiyorlar. Muhtemelen onlar için en iyisi bu, ama korkarım onlarla biraz aile zamanı geçirmek için ısrar etmek zorunda kalacağım. Leo her konuda çok inatçı. İşe yaramaz annesi gibi."

Gözlerinin arkasında yaşlar birikti, ama bunlar üzüntüden değildi. Öfke içini yakmaya başladı. Kendisine işe yaramaz olduğu söylendiğinde nasıl hissedileceğini çok iyi biliyordu. Bryce onu tamamen değersiz hissettirmeye çalışmıştı. Yapabileceği hiçbir şey yokken, ona iyi bir eş olmaya çalışarak yıllarını boşa harcamıştı.

Cassidy'nin kocası da aynı şeyi mi yapmıştı?

O lanet pancarı alacaktı. Kayınvalidesinin yalnız olmadığını bilmesini sağlayacaktı. Cassidy, bir şekilde tanıdığı en iyi erkekleri yetiştirmeyi başarmıştı.

"Ne istiyorsun?"

Elini beline koydu ve soruyu en iyi şekilde nasıl cevaplayacağını düşünürcesine bir anlığına ona baktı. "Bana ait olanı istiyorum. Benim gördüğüm kadarıyla, siz üçünüzün durumu oldukça iyi. Hepiniz o zengin şehirli adam için çalışıyorsunuz."

"Julian Lodge'dan mı bahsediyorsun?" Leo'yu seven Julian. Önündeki adamı öldürecek birini bulacak olan Julian. Taggart ona hizmetlerinde indirim yapar ve bu adama büyük acı çektirmekten mutluluk duyardı.

"Evet, o adam. Onun hakkında okudum. Çok güzel bir karısı var."

O, Dani'nin tüm tiksinti duygularını uyandırıyor. Karşısındaki adam, Julian Lodge'un ona elini sürerse ne yapacağını tam olarak bilseydi

O zaman onu o kadar da güzel bulmazdı. Onun acı verici bir ölüm gibi göründüğünü düşünürdü. "Julian ne olacak?"

"Oğullarımın ikisi de onun için çalışıyor, değil mi? Bu düğünü duyduğumda, Stef Talbot'un benim beyaz çöpçü oğullarımı ağırlayacağını düşününce garip geldiği için biraz araştırma yaptım. Meğer artık beyaz çöpçü değillermiş."

Bu terimden nefret ediyordu. Oldukça fakir bir ortamda, Güney'de büyüdüğü için bu isimle birden fazla kez çağırılmıştı. "Çok başarılı oldular."

"Artık gerçekten zenginler. Leo bir tür prestijli diploma aldı. O her zaman akıllı bir çocuktur. Bunu benden almış olmalı. Wolf ise annesi kadar aptal. Ona gidersem, muhtemelen beni dövmeye çalışır. Senin mantıklı olan kişi olacağını düşünüyorum. Yani, hayatından memnunsun, değil mi kızım?"

Evet, öfkesi artık volkanik bir hal almıştı, ama yüzünde hiçbir ifade yoktu. Leo bunu ondan ve belki de Wolf'tan saklamıştı. Neden böyle yaptığını biliyordu. Düğünlerinin onun için olabildiğince mutlu geçmesini sağlamaya çalışıyordu, ama görünüşe göre bu küçük sorunu halletmesi gereken kişi o olacaktı. Çünkü bu pisliğin adamlarının yanına bir daha yaklaşmasına izin vermeyecekti. Yeterince zarar vermişti. Onun planının ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. "Hayatımı çok seviyorum."

Gözleri kadının vücudunu baştan aşağı süzdü, bu da kadının balıkçı yaka bir kazak ve belki de bir zırh giymiş olmayı dilemesine neden oldu. Bu adamın tanıdığı en nazik iki erkeği nasıl yetiştirdiğini hiç anlamıyordu.

Ama birdenbire anladı. Cassidy onları nazik yapmıştı. Cassidy onları, çevrelerindeki herkese karşı centilmen ve gerçek dostlar olarak yetiştirmişti. DNA'nın bununla hiçbir ilgisi yoktu. Cassidy'nin iradesi ve azmi galip gelmişti.

Gözleri kısıldı, ağzı acımasız bir ifadeye büründü. "Benim bakış açıma göre, güzel kıyafetlerin, ayakkabıların ve benzeri şeylerin olduğu o güzel hayatı korumak istemelisin."

"Öyle yapacağım." Adamlarının bu pislik hakkında endişelenmemeleri için ne gerekiyorsa yapacaktı.

"Leo ve Wolf'un nereden geldiğini bilse, o şık patronun ne derdi? Bana öyle geliyor ki, benim çocuklar onu kandırmış."

Talbot'u nasıl tanıdıklarını bilmiyorum, ama muhtemelen onu da kandırmışlardır. Sen yüksek sosyete içinde dolaşıyorsun, ama o sosyete, Leo ve Wolf'un hapishanede geçirdikleri süreden daha fazla zaman geçiren bir adamın çocukları olduğunu öğrendiklerinde seni uzun süre kabul etmeyecektir.

Julian Lodge bunu zaten bilmiyor olsaydı, Jimmy Choos ayakkabılarını yerdı. Ama oyuna devam etti ve yüzüne dehşet dolu bir ifade takındı. "Hapishane mi?"

Bay Meyer ciddiyle başını salladı. "Evet, kızım. Oldukça uzun bir süre hapis yattım ve oldukça çirkin suçlar işledim. Julian denen adam, senin iki erkekle de yatmana açık fikirli olabilir, ama bir suçlunun oğlunun kızını koruduğunu görünce ne hissedecek?"

Wolf'un işi Dani ve Chloe'nin güvenliğini sağlamaktı. Julian davalarından biri hakkında endişelendiğinde Finn'i de gözetiyordu. Robert Meyer'in ödevini yapmadığı belliydi. Julian Lodge'ı araştırmış ve Julian'ın ona gösterdiği şeyi görmüştü: güzel bir eşi ve kızı olan üst düzey bir iş adamı. Bu, Julian'ın gazetecilere sunduğu imajdı. Çok gizli bir hayat süren Julian'ın en son isteyeceği şey, üçlü ilişkisiyle ilgili gazete haberleri olurdu.

Görünüşte Julian, görünüşte istikrarlı olan koruması aslında karanlık bir geçmişe sahip olduğunu öğrenince dehşete kapılacak türden bir adam gibi görünebilirdi. Onun konumundaki birçok iş adamı, korumayı hemen kovar ve daha uygun birini bulurdu.

Julian Lodge ise Robert Meyer'ı vurur ve dünyayı daha iyi bir yer olarak görürdü.

O, burnunu çekerek, "Ne diyorsun sen? Julian'a söyleyecek misin?" dedi.

Sorunu nasıl çözeceğini biliyordu. Adama istediği her şeyi verip, durumla erkeklerinin ilgilenmesine izin verecekti. Onlara her konuda güveniyordu.

"Tek söylediğim, öyle bir adamın sorunu çözmektense ortadan kaldırmayı tercih edeceği. Julian'ın kapısına gidersem Leo ve Wolf için pek iyi olmaz. Ya da gazetelere konuşursam. Söylesene, o kaltak hâlâ deli mi?"

"Kimden bahsettiğini bilmiyorum."

O, ona alaycı bir şekilde baktı. "Anneleri. Leo, bu insanlarla görüşebilmesi için ona ne tür ilaçlar veriyor acaba?"

bu insanlarla görüşebilsin?"

"Bu insanlar" Cassidy'yi olduğu gibi kabul ediyor gibi görünüyordu. Belki Shelley "bu insanlar"ın arasında olsaydı, bu kadar uzun süre berbat bir evlilikte kalmazdı.

Tanrım, neredeyse kayınvalidesi ile hayal ettiğinden çok daha fazla ortak noktası vardı. Ve ona borçluydu. Bunu fark etmeye başlamıştı. Başlangıçta Cassidy'nin katlanmak zorunda olduğu biri olduğunu düşünmüştü. Belki de Cassidy'den çok şey öğrenebileceği biriydi.

"Ona herhangi bir ilaç vermiyor."

Robert, tamamen iğrenç bir sesle burnunu çektirdi. "Şimdi yalan söylediğini biliyorum. Onunla evlendiğimde deliydi. Ve hala tüm ilçede dedikoduları duyuyorum. Herkes onun hakkında konuşuyor. Kimse çocuklarını ondan almadığı için şanslıydı. Herkes onun ne kadar deli olduğunu biliyordu. O, buralardaki en büyük şaka."

Shelley o orospu çocuğuna tokat atmak istedi, ama zaten bir plan yapmıştı. Biraz daha rol yapması gerekiyordu. "Bizden ne istiyorsun?"

"Lodge'a gitmemi ya da gazetelere gidip seni ülkenin alay konusu yapmamı engellemek mi? Bu iyi bir haber olmaz mı? Kadın iki erkek kardeşle yatıyor. Herkesin sana fahişe demesini istemezsin, değil mi?"

Erkeklerini gördükten sonra, çoğu kadın ona tebrik ederdi. Kim ne derse desin umurunda değildi, ama mahremiyetine önem verirdi. "Hayır, istemiyorum. Neyi gizli tutmak istiyorsun?"

Leo'nun onu neyle tehdit ettiğini sadece tahmin edebiliyordu. Ve Wolf'a gitmediği için çok şanslıydı. Wolf konuşmazdı. Wolf önce ateş ederdi.

"On bin dolar beni oldukça sessiz tutar diye düşünüyorum."

Ama uzun sürmezdi. Bu, onun şantajcılarla tek deneyimi değildi. İlk kocası, dekorasyon işini kullanarak yüksek rütbeli yetkililerin evlerine girmiş, onları dinlemiş ve öğrendiklerini kullanarak politikacıları ve işadamlarını kurutmuştu.

Bu yüzden Robert Meyer'in on bin doları alıp harcayacağından ve daha fazlasını aramak için Dallas'a geri döneceğinden oldukça emindi.

Tabii ona bu dolandırıcılığın zamanına değmeyeceğini kanıtlamazsa. Yine burnunu çekti ve ağlamamaya çalışır gibi elini ağzına koydu.

"Bunu halledebilirsin, Shelley," dedi, ona çok yakın durarak. "Gidip bana bir çek getirebilirsin, sonra bir daha beni görmek zorunda kalmazsın."

Kafasını sallayıp uzaklaşmayı başardı. "Çek defterim çantamda."

Onun etrafından dolaşarak, gözlerini yere dikti, böylece gözlerinde yanan nefreti görmesin diye. Eve geri girdi ve hemen Rachel Harper'la karşılaştı.

"Hey, Cassidy konusunda üzgünüm. Aslında oldukça tatlı biridir. Uzaylılara karşı bir ilgisi var. Sana diş beyazlatıcı gargara hazırlayacağıma söz veriyorum."

Şu anda bunu düşünmüyordu bile. Tek düşündüğü şey, o pisliğe gerçek durumu açıklamazsa, onun Beeting Törenine gelebileceği ve bunun Cassidy için çok önemli olduğu idi. Çılgın, "sen uzaylı kraliçesi değilsin" partisini, bir pislik tarafından bölünmesine izin vermeyecekti. "Silahın var mı?"

Rachel'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Tabii ki yok. Bu muhtemelen aptalca olurdu."

"Çünkü bana bir silaha ihtiyacım var ve yanımda taşımıyorum."

Rachel tekrar yukarı baktı, gözleri değerlendirici bir şekilde. "Bu 'köylüleri alay etme' şeylerinden biri mi?"

Shelley ne demek istediğini anlamadı, bu yüzden tek yapabileceği doğruyu söylemekti. "Hayır, bu 'birini vurmam gerekiyor' şeylerinden biri."

Ağzı mutlu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Oh, şükürler olsun. Evet, çantamda var. Kullanmayı biliyor musun? Kimi vuracağız? Çünkü arabada da bir tane var. Birkaç dakika bekleyebilirsek, Marie'yi arayabilirim ve tüm ekibi buraya getirebiliriz."

"Ekip mi?"

Rachel başını salladı. "Orospu çocuğunu vurdum kulübü. Her iki haftada bir Salı günü toplanıyoruz. Sanırım bir orospu çocuğunu vuracağız."

Durun. Wolf'u vurmayacağız, değil mi? Diğerini tanımıyorum. Onu vurabilirim."

Shelley başını salladı. "Hayır. Adamlarımı vurmayacağız. Hayatımı mahvetmekle tehdit ederken sürekli göğüslerime bakan, işe yaramaz, şantajcı, suçlu, pislik babalarını vuracağız."

Rachel çantasını bardan aldı. "Oh, onu kesinlikle vurabiliriz. Cesedi saklamak için ekibi çağırırsam mı, yoksa meşru müdafaa olarak mı göstereceğiz?" Dört aylık hamile gibi görünen çilek sarısı saçlı kadın, bebek çantasından büyük bir tabanca çıkardı. Kabzayı silerken kızardı. "Üzgünüm. Paige'in pişik kremi bazen açılıyor. Al bakalım."

Neyse ki Wolf onu atış poligonuna götürmüştü. Emniyeti açtı, mermileri kontrol etti ve hazırды. "Aslında ona ateş etmeyeceğim. Sadece geri dönmeyeceğinden emin olmak istiyorum."

Rachel onu kapıya kadar takip etti. "Sadece öldürmenin genellikle en iyi yol olduğunu söylüyorum. Nell'in huzursuz ruhlar ve cinayetin kötü karma getirdiği hakkında söylediklerine bakılmaksızın, normalde geri gelmezler."

Shelley derin bir nefes aldı. Adamı gerçekten vurmamayı umuyordu. Bir şey ona Bliss County hapishanesinde evlenmek zorunda kalmanın kötü olacağını söylüyordu, ama o bu riski almaya hazırды.

Kapıyı açtı ve adam hala orada duruyordu, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeye. İnanılmaz derecede çirkindi, karakteri bir şekilde vücudunun hatları ve düzlemlerinden belli oluyordu.

"Paramı aldın mı, kızım?"

Shelley, tabancayı onun kafasına doğrultmaktan büyük zevk aldı. "Sana vereceğim her şey burada."

Adam nefesini tuttu ve birkaç adım geri çekildi, ellerini kaldırdı. "Şimdi, bunu konuşmalıyız."

"Oh, seninle konuşmak istemiyorum, ama birkaç şeyi açıklığa kavuşturacağım."

Yüzü doğal olmayan bir kırmızıya döndü. "Oradaki iyi arkadaşının polisi aramasını istemezsin, değil mi?" Arkasına, Rachel'ı işaret etti.

"Oh, polisi aramayacağım. Ona yardım edeceğim. Ona seni kesinlikle öldürmesi gerektiğini ve bununla ilgili iyi bir hikaye uydurmamız gerektiğini söyledim. Lexi arkada, değil mi? O bir yazar. Çok hızlı bir şekilde bir şeyler uydurur. Ve benim dağımda cesedini gömebileceğin yaklaşık bir milyon yer var." Bahçeye baktı. "Hey, Max! Rye! Buraya gelin. Sizin yardımınıza ihtiyacımız olabilir!"

Robert Meyer terliyordu, ayakları sürünüyordu. "Beni vurmak istemezsin."

Belli ki onu yeterince araştırmamıştı. "Oh, seni kesinlikle vurmak istiyorum. Ve bir daha aileme yaklaşırsan, bunu yapacağım. Bu mesajı sana Julian Lodge değil de benim vermemden memnun olmalısın. Julian'ın senin hakkında kocamdan daha fazla şey bildiğinden hiç şüphem yok ve ailesinin herhangi bir üyesini tehdit edersen seni ortadan kaldırmaktan çekinmeyecektir. Ve inan bana, o kocamın ailesini de ailesi olarak görüyor."

"Hey." Kamyonetten ikiz kovboylardan biri yaklaşıp Robert'i işaret etti. "Sen bu sabah Trio'daki o pisliksin. Psikologla birlikte seni korkutup kaçırdığımızı sanıyordum."

Rachel, bir elini beline koyarak kocasına baktı. "Trio'da ne işin vardı? Sende Zane'in kanat sosu kokusu aldım!"

İri kovboy başını salladı ve yüzü soldu. "Hayır, bebeğim. Psikologla görüşüyordum. Leo denen adamla benimle ilgili tüm sorunlarımı konuşuyordum. Zihinsel sorunlarım olduğunu biliyorum."

"Yalancı." Rachel elini uzattı. "O silahı geri almam gerek, Shelley."

Ama henüz amacını açıklamamıştı. "Bir dakika."

Wolf'un ona öğrettiği şekilde ayaklarını yere sağlamca bastırdı, onun solundaki bir noktayı dikkatlice nişan aldı ve ateş etti.

Yüksek bir çığlık duyuldu ve Robert Meyer yüzünü kapattı ve dizlerinin üzerine çöktü, ancak Shelley onun pantolonunun önünün aniden lekelenip ıslandığını görmeden önce.

Evet, amacına ulaşmıştı.

"Stella'da yulaf ezmesi yediğini söylemiştin." Diğer ikiz, bir adamı neredeyse öldürdüğü için hiç rahatsız görünmüyordu. Tek

kardeşine bağırarak meşguldü. "Lanet olsun, Max."

Max tavrını korudu. "Senin kızarmış yiyecekler yiyebilmen ve benim yiyememem adil değil. Neden kötü kolesterol DNA'sı bana geçtiğini anlamıyorum. Sana geçmesi gerekirdi."

"Lütfen beni öldürme." Görünüşe göre suç işlemekle çok zaman geçirmiş bir adam için Robert Meyer silahlardan gerçekten korkuyor gibiydi.

"Bu sana kalmış." Shelley birkaç adım ona doğru yaklaştı ve üzerinde durdu. "Bir daha bana veya benimkilere yaklaşırsan, seni vururum ve bir dahaki sefere ıskalamam. Anlaşıldı mı? Bir dahaki sefere hayatımı tehdit edersen, senin hayatını alırım. Ve gazetelere gidebileceğini sanıyorsan, bir daha düşün. Julian hepsini satın alır ve o pislikleri kapatır. Şimdi defol buradan."

Titreyerek ayağa kalktı ve merdivenlerden aşağı koşarak avluyu geçmeyi başardı.

"Ve yulaf ezmesinden nefret ediyorum, Rye. İçine bir fincan şeker koysam bile tadı karton gibi," diye bağırıyordu Max.

"Ben de senin kalp krizi geçirmeni düşünmekten nefret ediyorum." Rachel kocasının yüzüne yaklaşıyordu. "O yüzden şimdi seni vuracağım ve kendimi bu ızdıraptan kurtaracağım."

Sesi ciddiye. Shelley, düşmanının ormana koşup kaybolmasını izledi. Belki bir ayı tarafından yenilirdi ve tüm sorunları çözüldü.

O adam kayınvalidesine zarar vermişti. Hikayeyi dinlemesine gerek yoktu, bunu biliyordu. Bu adamın başkalarını incitmekten zevk aldığı belliydi. Karısını incitmekten de zevk alırdı. Muhtemelen çocuklarını incitmekten de zevk alırdı.

Onlar savunmasız, küçük ve incitilmesi kolay olurlardı. Robert Meyer gibi bir adam, küçük çocukları işkence etmekten güç alırdı.

Tabii biri karşı koymazsa. Tabii biri çocuklarını o kadar çok sevmezse, o da bu döngüden kurtulmak için güç bulmazsa.

O pancarı yiyecekti. Onu yiyecek ve kayınvalidesine bu lezzeti tatma fırsatı verdiği için teşekkür edecekti.

"Shelley, silahıma ihtiyacım var. Aptal kocam ölmek istiyor," dedi Rachel.

"Ölmek istemiyorum," diye karşılık verdi Max. "Sadece lezzetli bir şeyler yemek istedim. İki haftadır bana salata yediriyorsun. Zayıflıyorum. Bir erkeğin ete ihtiyacı vardır."

Evin kapısı birden açıldı ve bahçe partisine katılanların çoğu aniden verandaya çıktı.

"Silah sesi duyduğumuzu sandık." Callie, Shelley'nin elindeki tabancaya baktı.

"Kimse ölmedi," diye açıkladı Shelley. "Ama Rachel'ın kocalarından birini öldürebileceğini düşünüyorum." Yeni arkadaşına yardım etme zamanı gelmişti. Rachel'ın yanına gidip silahını geri verdi. Sarışının kanat seven kocasını gerçekten öldüreceğinden pek emin değildi. "Harika bir yemek kitabım var. Düşük tuzlu ve düşük kolesterolü rahatlatıcı yemekler var içinde. Wolf eskiden beş yaşındaki bir çocuk gibi yerd. Bu yüzden yüksek tansiyonu vardı. İnan bana. Birkaç hafta boyunca salata ve meyveden başka bir şey yiyemeyince, o tarifler ona cennetten gelmiş gibi geldi. Yeni patates püresinin karnabahar olduğunu hiç fark etmedi bile."

Rachel ona döndü. "Gerçekten mi?"

Elindeki son kozu oynadı. "Ve beş kilo verdim."

Sarıışının yüzünde bir gülümseme belirdi. "Kulağa harika geliyor. Ve eğer o orospu çocuğunu öldürmeye karar verirsen, cesedi saklamana yardım ederiz."

"Rachel, bugün Max'in Jen'e bir iyilik yapması gerektiği için kamyonetimin arkasında zaten bir ceset var. Az önce temizlettim," diye şikayet etti Rye.

Harpers ailesi ilginç bir aileydi.

Ama o kendi ailesine odaklanmalıydı. Harperlar, Rye'ın değerli kamyonetinin suç faaliyetlerinde kullanılıp kullanılmayacağı konusunda tartışmaya başladıklarında, Shelley Callie Hollister-Wright'a döndü. Bilgili bir kadın gibi görünüyordu.

"Hey, Cassidy hakkında konuşabilir miyiz?"

Callie'nin gözleri büyüdü. "Tabii. Onu vurmayacaksın, değil mi?"

"Hiç de değil, ama onu daha iyi anlamak istiyorum. Sonuçta, ona oğullarını yabancı bir ırkı yaymak için kullanmadığımı kanıtladıktan sonra, o benim annem olacak."

Callie gülümsedi ve onu bara geri götürdü. Kesinlikle sert bir içki içmek gerekiyordu.

On Üçüncü Bölüm

Rafe

Rafe, Hiram'ın kabinine kapıdan girerken sadece hafif bir endişe duydu. Çılgın mürettebatı kızıyla birlikte geride bırakmıştı, ama günün çılgınlığı henüz bitmemişti. Sonuçta, bu onun ilk gerçek hırsızlık girişimi idi, ama kanun onun tarafındaydı, daha doğrusu arkasındaydı. Cam hemen arkasındaydı.

"Sence onu nereye bırakmış olabilir?" diye sordu Cam.

"Sanırım masasının üzerinde bir yerde olmalı." Rafe küçük kabini etrafına bakındı. Duvarlar balıkçılık ekipmanları ve fotoğraflarla kaplıydı, her biri özenle çerçevelenmişti.

"Çekmecelere bir bakayım." Laura içeri girdi. Haneye tecavüz fikrine şiddetle karşı çıkmıştı. "Neden başka bir form basamıyoruz ki?"

Bu konuyu çoktan konuşmuştu. Zane, Hiram'ın birkaç ay önce imzaladığı orijinal niyet mektubuna neden ihtiyaç duyduklarını açıkça belirtmişti. Ne yazık ki, Zane Trio'ya geri çağırılmıştı. Grup, o mektubu almazsa dünyanın sonunun geleceğini uzun uzun anlatarak Rafe'yi ikna etmişti. Bu yüzden şu anda bir ikilem içindeydi. "Çünkü belgenin üzerinde kasabanın mührü var."

"Tamam, yeni bir mühür alabiliriz," diye önerdi Laura.

"Mühür damgası olan tek kişi Stef. Hiram, bir geyik onun damgasını yediğini iddia etti, bu yüzden Stef, ilçenin baş mühendisi olarak, geriye kalan tek damgaya sahip," diye açıkladı Rafe. Çok küçük bir yönetimdi.

"Ne karmaşa ama. Hiram bir halef belirledi ve biz de evrakları bulmak zorundayız, öyle mi?" Cam, işten eve çağırıldığından beri biraz yavaş kalmıştı.

Çünkü işten eve çağrılmıştı. Rafe ona neden ihtiyaçları olduğunu açıklamadan telefonu kapatmıştı, bu yüzden Sierra'ya bir şey olduğunu düşünerek aceleyle gelmişti. Hatta sirenini ve ışıklarını da alıştırmıştı.

Cam'in sakinleşmesi gerekiyordu.

"Hayır, Hiram bir belediye başkan yardımcısı ataması gerekiyordu, ama ismi yazmamış," diye açıkladı Rafe. "Kim olacağı konusunda hep birlikte tartışıyorlardı. Görünüşe göre Hi her şeyi dikkate almadan karar vermezdi."

Cam konuşmaya katıldı. "Ve biz o belgeyi bulup senin adını taklit edeceğiz, böylece kasabanın tüm siyasi gücünü ele geçirecek ve kendimizi Bliss'in ilk ailesi olarak konumlandıracağız. Belediye başkanının bir malikanesi var mı?"

Laura gözlerini devirdi. "Etrafına bir bak, bebeğim. Burası."

Hiram'ın kulübesi küçüktü ama iyi inşa edilmişti. Bu yerde siyasi gücü simgeleyen hiçbir şey yoktu. Burası balıkçılık ve avcılığa adanmış bir tür tapınak gibiydi.

"Ve biz sadece belgeyi bulacağız," diye ısrar etti Rafe. "Ben belediye başkanı olmayacağım."

Cam döndü. "Neden olmasın? Bana sorarsan oldukça güzel bir iş gibi görünüyor."

"Bana baş belası gibi geliyor." Birden fazla belediye meclisi toplantısına katılmıştı. Ve Zane'in düşündüğünün aksine, eninde sonunda seçimler yapılacaktı.

Hiram hiç seçimle karşı karşıya kalmamıştı. Kimse ona karşı aday olmamıştı. O, herkes tarafından çok seviliyordu.

Rafe, rahat kulübeye bakındı ve Hiram'ın Bliss'ten ayrılmama kararından pişman olup olmadığını bir kez daha merak etti.

"Sadece belediye başkanının ofisinde kolluk kuvvetlerine daha dostça davranan birinin olması yararlı olur derken. Hiram tamamen radikal biriydi."

"Hiram radikal değildi," diye itiraz etti Laura. "Nate'in karakolda bir şeyi yenilemek istediğinde her seferinde ceza kesmemesi gerektiğini düşünüyordu. Turistleri korkutuyordu."

"O zaman kasabanın kasasını açmalıydı. O buzdolabına ihtiyacımız vardı. Eskisi 60'lardan kalmaydı. Hiram, Nate'e 60'ların soğutma teknolojisinin zirveye ulaştığı dönem olduğunu söylemeye çalıştı.

Nate'e 60'ların soğutma teknolojisinin zirvesi olduğunu söylemeye çalıştı. En azından ikiyüzlü değildi." Cam, Hiram'ın elli yıllık olduğu belli olan beyaz Frigidaire buzdolabına elini koydu. "Rafe belediye başkanı olsaydı, gece konaklama odasındaki yatağı yenileyebilirdik. Yemin ederim, o yatak o kadar pütürlü ki sırtım günlerce ağrıyor."

"Sana açık çek yazmazdım." Kasaba fonlarını dikkatli kullanırdı. Parayı daha çok vatandaşlara yangın söndürme ve önleme eğitimi vermek için harcardı. Bliss, ulusal orman arazileriyle çevriliydi ve her zaman orman yangını tehlikesi vardı. Evet, gönüllü itfaiyecilere fon ayırırdı.

Bir okuldan da söz ediliyordu. Bobby ve Will evde eğitim görüyorlardı, ama Sierra okula gidecekse, her iki yönde de kırk beş dakikalık bir otobüs yolculuğu yapması gerekecekti. Bliss'in küçük, yenilikçi, çok sınıflı bir eğitim kurumuna ihtiyacı vardı.

İşte burada Stef ve Seth'i kullanacaktı. İhtiyacı olan bazı şeyleri tesadüfen bahsedecek, hatta para toplamak için bir tür kermes düzenlediğini bile ima edecekti. Stef gözlerini devirecek ve Rafe'e bunun ne kadar zaman kaybı olduğunu söyleyecekti, ama birdenbire Rafe'in elinde altı haneli bir çek belirecekti.

Sonra Seth'e Stef'in inanılmaz cömertliğinden bahsederdi. Bliss Kralı'nın geleceğe nasıl yatırım yaptığını uzun uzun anlatırdı.

Seth de ona daha büyük bir çek yazardı.

Sierra, dağların güzelliği, küçük bir kasabanın sıkı sıkıya bağlı ailesi ve dünya standartlarında bir eğitim gibi dünyanın en iyi şeylerine sahip olacaktı. Tek gereken, Bliss sistemini nasıl çalıştıracağını bilen bir adamdı. Bu herkes için iyi olacaktı. Bliss'te bir bebek patlaması yaşanıyordu ve birinin buna hazırlıklı olması gerekiyordu.

"Bence bu harika bir iş olur," dedi Cam. Aniden yüzünde bir kaş çatma belirdi. "Nell ve Henry'nin etkileşimleri hariç."

"Aslında onlar için endişeleniyorum," dedi Laura. "Bir şeyler ters gidiyor. Nell iyi görünüyor, ama Henry bir şeyden endişeli. Eskisi gibi protestolara kendini adamıyor."

Cam etrafına baktı, gözleri tamamen masum bir ifadeyle odayı süzdü. "Bana gayet iyi görünüyor. Dün Jack Barnes'ı protesto ediyorlardı

. GörünüŖe göre organik olmasına rağmen hala inekleri öldürüyor ve bu kötü bir Ŗey. Bilemiyorum. Hamburgerleri oldukça lezzetli."

Gözlerindeki bir Ŗey onu ele verdi. Cam, bir Ŗey saklamadığı sürece asla o kadar masum görünmezdi. Laura iç geçirdi ve erkek hormonlarının bununla ilgisi olduğunu mırıldandı, ama sonra Hiram'ın ofisini incelemek için uzaklaştı.

"Henry'nin nesi var?" diye sordu Rafe sessizce.

Cam, Hiram'ın küçük barındaki postaları inceledi. "Dediğim gibi, kesinlikle hiçbir Ŗey yok."

Cam buna inanmıyordu. "Onun geçmişini araştırdın."

Gemma ve eski sevgilisiyle olan olaydan beri kasabada bu konuda söylentiler dolaşıyordu. Caleb, Henry'nin adamın nasıl tökezlediğine dair hikayesine inanmadığını birkaç kişiye söylemişti. Caleb, Henry'nin onu çok hesaplı bir şekilde, profesyonelce yere düşürdüğünü düşünüyordu.

Omuzlarını bir kez yukarı aşağı kaldırdı.

"Ne zamandan beri benden bilgi saklıyorsun?"

Cam'in gözleri yukarı kalktı ve orada alışılmadık bir sertlik vardı. "Bu kasabanın vatandaşlarını korumak ve savunmak için yemin ettiğimden beri." Rafe'in omurgasından bir titreme geçti. O her zaman, her zaman Ŗunu biliyordu

Henry'nin görüldüğü gibi biri olmadığını biliyordu. Henry'nin karısını sevdiğinden hiç Ŗüphe etmemiŖti, ama Henry'nin sakin görünüşünün altında bir tehlike akıntısı vardı.

Rafe çok uzun zamandır profil oluŖturuyordu. Bu konuda çok iyiydi. Henry Flanders'ın profilini oluŖtursaydı, onu avcı kategorisine koyardı. Hareketleri, kimse bakmadığını sandığında gözlerinin sertleşmesi, izlendiğini hemen fark etmesi... Rafe insanları sessizce incelemekte de iyiydi, ama Henry her zaman onun bakışlarını hisseder ve rahat tavırlarıyla onu etkilerdi. "Henry'nin geçmiŖi onu yakaladı mı?"

Cam'in çenesi gerildi ve Rafe, onun ne sırları olursa olsun, bunların kötü ve potansiyel olarak çok tehlikeli olduğunu anladı. "Karakol dışında bu konu hakkında konuşamam."

"Stef biliyor mu?" Mutluluğun Kralı her Ŗeyi biliyordu.

"Evet, ama bunun için beni suçlayamazsın. Hiram da biliyordu. Stef ve Hi bu kasabadaki tek siyasi figürler. Stef bir makamda.

Belediye başkanlığı görevini üstlenirsen, seni hemen bilgilendiririm. Bunun dışında, bilmen gerekenleri bilirsin, bilmen gerekmeyenleri bilmen gerekmez."

"Bliss'te bir şey olacaksa, bana haber verilmeli." Herkese haber verilmeliydi. Kasaba, motosiklet çetelerinden seri katile kadar her türlü olaydan etkilenmişti. Rafe, buranın uzaylıların faaliyet gösterdiği bir yer olduğuna inanmıyordu, ama Mel yine de kasabada megafonla dolaşıp, araştırma sezonu başladığında vatandaşları bilgilendiriyordu.

Cam'in mavi gözleri yukarı doğru baktı ve gözlerinde çelik gibi bir öfke vardı. Rafe kendini hazırladı çünkü bu bakış, Cam'in bilmemesi gereken bir şeyi bildiğini gösteriyordu. "Evet, peki, hepimizi Miami'ye taşıma planını bana önceden bildirmeni isterdim, ama bu nezaketi göstermedin, o yüzden sanırım sen de benim gibi hayatta kalacaksın."

Siktir. "Bu işi kabul etmedim."

"Bu sözlerde 'henüz' kelimesini duyuyorum, ortak."

"Ve ben de neden beni gözetlemeye başladığını merak ediyorum." Bu durumu tersine çevirebilirdi. Ne yapacağına karar vermediği için tek kelime bile etmemişti. Cam onu zorluyordu ve bu durumdan hiç hoşlanmamıştı.

"Peki, hayatınla ilgili tüm kararları bizden saklamaya başladın saklamaya başladın."

"Ne oluyor?" Laura kapının eşiğinde duruyordu, elinde bir kağıt parçası vardı. "Bulabildin mi?"

"Buldun mu?" Belki bu konuşmayı önleyebilirdi.

Gözlerini ona çevirdi. "Evet. Bir liste de buldum. Sanırım potansiyel belediye başkan yardımcılarının listesi. En üstte kim var bilmek ister misin?"

Artık önemi yoktu, ama onun asıl sorusuna cevap vermek zorunda kalmamak için her şeyi söylerdi. "Kim?"

Elinde tuttuğu çizgili kağıda tekrar baktı. "Bu, artıları ve eksileri içeren bir liste. Nell en altta. Artıları, *çalışkan olması ve mükemmel ekmek yapması*. Eksileri ise, *kasabadaki herkesin kafasını uçurması*. Cade Sinclair de burada. Akıllı ve çalışkan. Eksleri: *O çocuk neden gömlek giyemiyor?* Ama listenin en başında Rafael Kincaid var."

Bunu duymak istiyor muydu? Yüzündeki ifadeyi dikkatlice kontrol etti. "Peki benim artılarım neler?"

"İlçenin en zeki adamlarından biri. İyi bir aile babası. Çılgınlığı idare edebilir ve herkesi hizada tutabilir. Bu iş için en uygun adam."

"Eksileri neler?" diye sordu Cam, kaşlarını çatarak.

"Rafe, kendini açarsa en iyi belediye başkanı olabilir. Muhtemelen kalmayacaktır. Sonunda ailesini şehre geri götürecektir." Laura başını kaldırdı. "Planın bu mu?"

Görünüşe göre burada ve şimdi hesaplaşacaklardı. "Burada kalmamın şartı, iyi bir iş bulmamdı. Kimse para kazanmıyorsa kızımızı nasıl büyüteceğiz? Şu anda biriktirdiğimiz parayla yaşıyoruz. Onun üniversite fonu için paramız olmayacak. Kulübeyi tamir edemeyeceğiz. Tekrar evlat edinmeye karar verirsek, çocuğu nereye koyacağız? Siz ikiniz bu konuları düşünmüyor gibisiniz, bu yüzden ben düşünmek zorundayım."

"Kabin için para var. Burada kalmak istemediğin için bunu erteliyorsun," diye suçladı Laura.

"Parayı boş ver dostum." Cam araya girdi. "Sen Miami'de şirket işine başladığında ben nereye sığacağım?"

"Zaten bir işin mi var?" Laura'nın sorusu nefes nefese çıktı.

"Bana altı haneli maaş, şirket arabası ve alabileceğimiz en iyi sigorta ile bir iş teklif edildi." Belki de bunun en iyisi olduğunu anlayacaktı.

Laura başını salladı. "Yani senin işin olduğu, bizim ise olmadığı Miami'ye taşınmamızı mı bekliyorsun?"

Bu, onun çürütemeyeceği bir argümandı. "Laura, sen bir market çalışanımsın."

Laura ona kaşlarını çatı. "Ben kasabamdaki insanlara yardım ediyorum ve yerime geçecek birini bulur bulmaz bazı projeler üzerinde çalışmaya başlayacağım. Georgia Stark'ın bir okuldan bahsettiğini biliyorsun."

"O okul belediye başkanının yetkisi altında olmalı." O projeyi kontrol etmek istiyordu. Georgia'nın bu işi halletmesine izin verirse, okul uniformaları Prada tarafından sağlanacak ve mezuniyet için 12 cm topuklu ayakkabı giymek zorunlu hale gelecekti.

Ama o bu işi üstlenmeyecekti.

Laura'nın yüzü çarpıcı bir pembeye dönmüştü. "Bu sana bağlı değil çünkü sen Miami'de olacaksın. Söylesene Rafe, bunu sana annen mi yaptırdı? Sevgili oğlunun Colorado'nun ücra bir kasabasında sıkışıp kalması fikrine dayanamıyor mu?"

"Laura," diye uyardı Cam.

Laura'nın iyi giydirilmiş ayağı yere indi. "Hayır, artık bıktım. Rafe mutlu değilse, annesinin yanına geri dönebilir. Zaten beni sevmiyor. Sierra'yı görmeye bile gelmek istemedi. Kendi torununu umursamıyor. Bizim yerine onu tercih ediyorsun, Rafe."

"Laura, durmalısın," diye emretti Cam.

"Hayır," diye karşılık verdi Laura. "Gitmeyeceğim. Annesini o kadar çok seviyor mu? O zaman onunla yaşasın. Ben taşınmıyorum. Burada kalacağım. Başından beri Bliss'ten ayrılmayacağımı sana açıkça söyledim. Sana Washington'a dönüp BAU'daki işine devam etmen için her fırsatı verdim, ama sen hem pastanı hem de onu yemek istiyorsun. Bu benim ailem. Gitmeyeceğim. Çocuğumu, bizim çocuğumuzu, sahip olduğu aile yapısı nedeniyle alay edileceği bir dünyada yetiştirmeyeceğim. Yoksa Cam'in arka planda kalacağını mı umuyordun? Belki de Sierra'ya Cam'in babası olduğunu hiç söylememeliyiz. Ona Cam Amca diyebilir ve bizimle yatmıyormuş gibi davranabiliriz. Muhtemelen her şeyi düşünmüşsündür."

Her kelime onu bıçak gibi deliyordu çünkü hepsi doğrudu. Ona gitmeyeceğini söylemişti. İsteklerini açıkça belirtmişti, ama burada kendisine bir yer olup olmadığından emin değildi. Cam doğal olarak yardımcısı, kahraman ve küçük kasabanın iyi adamı rolünü üstlenmişti.

Rafe hala pahalı şarapları seviyordu ve balıkçılığa hiç ilgi duymamıştı. Evlendiğinden beri zamanının çoğunu iş aramakla ya da Caleb ile Sierra'yı evlat edinmek için uğraşmakla geçirmişti. Kasabaya uyum sağlayamamıştı. Önce işe ihtiyacı olduğu için denememişti. İşsizken kendini nasıl tanıtabilirdi ki?

Ve Bliss'te asla bir iş bulamazdı.

Çılgın komşularının teklifini kabul etmedikçe.

"Hiçbir şey anlamadım." Onun yanlış anlamasını yüzüne vurmanın bir anlamı yoktu. Kızgın değildi. Derin bir üzüntü

onu bunaltıyordu. Annesi onu reddetmişti ve şimdi karısı ve ortağı da aynı şeyi yapıyormuş gibi geliyordu.

"Peki, o zaman seni rahat bırakayım. Eve gidip bebeğimize bakacağım. Belki de onu düşünmelisin. Bunu Zane'e vereceğim. Bu işi halledebilmemiz için Cade ile konuşması gerekiyor." Laura, sarı saçları arkasında dalgalanarak öfkeyle odadan çıktı.

Onu seviyordu, ama şimdi aşkın tek başına yeterli olup olmadığını merak ediyordu. Belki de Bliss'i terk etmek, Laura ve Cam'in ait oldukları yerde kalmalarına izin vermek daha iyi olurdu. Hiram'ın kanepesine çöktü. Ayaklarının dibinde, başı ve pençeleriyle birlikte bir ayı postu vardı. Hikayeye göre Hiram, ayı ile savaşmış ve sonunda kazanmıştı ve her postun üzerine bastığında sevinçle kıkırdıyordu.

Rafe, Laura ve Cam gibi renkli birisi değildi. Hi gibi değildi.

"O bilmiyor dostum. Gerçekten üzgünüm ama annenle aranızdaki anlaşmazlığı bilmiyor çünkü sen bize bundan bahsetmedin. Kendini bizden uzak tutuyorsun." Cam onun yanına oturdu. "Bu da beni senin gideceğinden şüphelenmeye itiyor. Ve bir an bile olsa beni bir kenara itmeyi planladığını düşünmüyorum. Sen asla böyle bir şey yapmazsın."

En azından Cam ona inanıyordu. "Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Cam önüne bakarak, "Benim bu konuda biraz suçluluk duyduğumu söyleyeyim. Annenin asıl sorunu benimle. Küçük kasabayı ve senin geleceğin olmamasını aşardı. Kabul edemediği şey bu tuhaf evlilik. Sanırım bize söylememenin bir nedeni de bu."

Kalbi acıdı. "Evet. Bunun seni nasıl hissettireceğini biliyordum."

"Ama, tanrım, Rafe, senin benimle konuşman için suçluluk duygusunu üstleneceğim. Benimle konuşmak istemiyorsan, en azından Laura'ya söyle. Sen bir ana kuzusuydun. Bunu hakaret olarak söylemiyorum. Ona ne kadar yakın olduğunu biliyorum. Ben de annemi severdim. Ve onu kabul etmeyen bir yerde çocuk yetiştirmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum." Cam mutfığa geçip buzdolabını açarken devam etti. "Benim kasabam onu kabul etmedi çünkü beni doğurduğunda evli değildi. Miami'de bizim için nasıl olurdu biliyor musun? Ben bu hayatı yaşadım. Ben

kızımız için istiyoruz. Aynı zamanda, nasıl hissettiğini de anlıyorum. Altından halı çekildi.

Çünkü annesi her zaman yanında olmalıydı. Çünkü o, oğlunun yanlış yaptığını düşündüğünde bile onun yanında durmalıydı. Ona, onun için öldüğünü söylememeliydi. Onu hayatından çıkarmamalıydı.

Onu terk etmemesi gerekiyordu.

"Bunu zor karşılayacağını biliyordum." Rafe yavaşça konuşmaya başladı, kelimeleri zorla çıkardı. "Bu yüzden ona gerçeği söylemeyi erteledim. Ona sadece Laura'yı bulduğumuzu ve sorunları çözmeye çalıştığımızı söyledim. Bu sözleri nasıl karşılayacağını biliyordum."

"O, 'biz' kelimesini sen ve Laura olarak algıladı," diye tahmin etti Cam. Rafe başını salladı.

Cam oturdu ve ona bir bira uzattı. "Eh, sanırım bu beklenen bir şeydi." Kendi birasının kapağını açtı. "Onun beyni Bliss dalga istasyonunda değil. Bu onun için sürpriz olmuş olmalı."

Rafe biraya baktı. "Bundan emin değilim. Adamın mutfağını karıştırmak yanlış geliyor."

Cam güldü. "Hi artık buna ihtiyaç duymuyor ve paraya cimri olmasına rağmen, her zaman bir bira ikram etmekte hızlıydı. Öyleyse bana ne olduğunu anlat, iki saniyelik berbat versiyonunu değil."

"Tamam." Birayı uzun bir yudumla içti. En iyi arkadaşıyla oturup ucuz bir bira içmenin rahatlatıcı bir yanı vardı. "Ona nazikçe açıklamaya çalıştım. Sierra'nın fotoğraflarını gösterirsem yumuşayacağını düşündüm. Neden bana benzeyen bir çocuk sahibi olamadığımı bilmek istedi. Sierra'nın kanı olmadığı için bir taşıyıcı anne bulmamız gerektiğini söyledi."

Cam arkasına yaslandı, gözlerinde düşünceli bir ifade vardı. "O her zaman soyuna önem verirdi."

"Ailemizin uzun bir tarihi var." Büyürken bunu defalarca duymuştu. O ve Miguel, yüzyıllar önce yeni dünyaya gelen uzun bir İspanyol kraliyet soyunun son temsilcileriydi. En iyisi olmak, soyu devam ettirmek gibi bir görevleri vardı.

Öyle olduğunu düşünüyordu. Bir kızı vardı ve kızı güzel ve tatlıydı ve ona tüm mirasını öğretmek niyetindeydi.

Kızı, Amerikan idealizmiyle yetiştirilmiş, dünyaya açık, tipik bir Amerikalı olacaktı.

Annesi sadece Sierra'nın damarlarında akan kanı önemsiyordu.

Sierra'nın kanı hiçbir şey ifade etmiyordu. O, Laura ve Cam'in ona vereceği sevgi, onları bir aile olarak bir araya getirecek olan şeydi.

Cam ona anlayışlı bir bakış attı. "Fikrini değiştirebilir.

Miami'de ona bu kadar yakın yaşamak fikrini değiştirebilir."

Kafasını salladı. "Miami'deki işi bu yüzden düşünmüyordum. Bu bir tesadüftü. Orada sadece tanıdıklarım var. Bu işi düşünüyordum çünkü bana teklif edilen tek iş buydu."

"Bu doğru değil." Cam ayağa kalktı ve etrafına işaret etti. "Bana öyle geliyor ki, sana başka bir iş teklif edildi."

Durumu biliyordu. "Nell Flanders'ı siyasi görevden uzak tutmak için kurbanlık koyun olarak sunulmuşum."

Cam'in dudakları kıvrıldı. "Bana bu çok önemli bir iş gibi geliyor. Şerif departmanının şiddet içermeyen yöntemlere geçmesi gerektiğini düşündüğünü biliyorsun... her şeyde. İlçedeki tüm ateşli silahları yasaklamak ve vatandaşlara aylarla konuşmayı öğretmek istiyor, böylece onları öldürmeyelim."

Rafe iki ay önce bir ayı ile yakın temas kurmuştu. Ayı, Laura'nın evin etrafına yerleştirdiği kolibri besleyicilerine çekilmişti. Rafe ödü patlamıştı. "Bizi yiyecekler."

"Ve Nell bunun hak ettiğimizi söylerdi. Nell'in belediye başkanlığını devralmasının getireceği kaosu anlıyor musun? Bence belediye başkanlığının Bliss için ne kadar önemli olduğunu hafife alıyorsun. Ve bence sen bu işi çok iyi yaparsın. Karar senin. Laura da ikna olacaktır. Onu ikna edebilirim. Miami'ye bir şans vermek istersen, bunun gerçekleşmesini sağlarım. Nate'in DEA ile bağlantıları var ve eminim bana ciddi tavsiyelerde bulunabilir. Belki Miami Polisi'ni deneyebilirim."

Cam'in sokaklarda olmasını hiç istemiyordu. Hiç istemiyordu. "Ama sen burayı seviyorsun."

Cam öne doğru eğildi, yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. "Ve sen benim ortağımsın. Bir şans verdin. Senin mutsuz olmanı istemem. Bir yolunu buluruz. Bir aile olduğumuz için uzlaşacağız. Ben gidip karımızla konuşacağım. Sen de bir süre düşün. Wolf'un kızının uzaylı kraliçesi olmadığını kanıtlamak için Trio'da garip bir tören var. Detector 6000'i çalıştırmam lazım. Stef onu düşün için özel olarak yaptı. Kaçırarak istemezsin."

Kapıdan çıktı ve Rafe'yi Hiram'ın küçük kulübesinde yalnız bıraktı.

Miami Polis Departmanı'nda Cam için Detector 6000 olmayacaktı.

Sierra'nın midilli binebileceği Büyük Av Yemeği veya Kış Festivalleri de olmayacaktı. Çılgın belediye toplantıları da olmayacaktı.

Etrafına baktı. Hiram son elli yıldır yalnız yaşıyordu, ama Rafe duvardaki resimlerden bunu anlayamadı. Ayağa kalktı ve o duvara bakakaldı. Kırk kadar fotoğraf ucuz çerçevelere asılmıştı, ama bir şekilde bu adamın hayatının zengin bir tablosunu oluşturuyorlardı. Eski siyah beyaz fotoğraflar vardı, biri çok kalabalık bir ailenin fotoğrafıydı. Belli ki baba olan adamın yüzünde sert bir ifade vardı, diğerleri de etrafında toplanmış, benzer şekilde stoik bir ifadeyle bakıyorlardı. Sadece bir çocuk deli gibi sırıtıyordu.

Hiram. Belki de o büyük, ciddi aileye hiç uyum sağlayamamıştı, ama fotoğrafı saklamıştı. Hiram ve Max ve Rye Harper'a çok benzeyen bir kadının fotoğrafı vardı. Yetmişli yılların sonlarında giyilen kıyafetler giymişlerdi. Kadın kameraya gülümsüyor ve yakaladığı alabalığı tutuyordu, ama Hiram'ın yüzü kadına dönüktü ve adeta parlıyordu.

Hiram'ın Stella ve genç Stef ile, Jamie ve Noah'ın babaları ve anneleriyle Circle G'de çekilmiş fotoğrafları vardı. Stella bir gece ona albümlerini gösterdiği için, kendisinden çok önce buraya yerleşmiş bazı yerlileri tanıdı. Hiram'ın Max, Rye, Stef ve Callie'ye diploma verdiği bir fotoğraf vardı.

Son fotoğraf Rafe'in boğazını düğümledi. Hiram'ın Sierra Rose'u kucağında tuttuğu bir fotoğraftı.

Hiram, kızını karşılayan küçük partiye gelmişti. Hiram onu kucağına almış, mükemmel olduğunu söylemiş ve Bliss'in en yeni vatandaşı olarak onu karşılamıştı.

Rafe'in gözleri yaşlarla doldu çünkü sonunda bir şeyi fark etmişti.

Sierra zaten bir büyükbabasını kaybetmişti. Ve Rafe ailesini Bliss'ten götürürse, tüm ailesini kaybedecekti.

Kan. Hayatı boyunca bu kavram beynine kazınmıştı. Kan, bir aileyi, tarih kitaplarında bahsedilen atalarıyla onu birbirine bağlayan uzun bir DNA zincirini oluşturuyordu.

Ama burada burada bir bütün yaşam düz
düzenlendi bir solmuş resimler ve biblolarla düzenlenmişti
ve birdenbire ona çok hoş gelmeye başladı. Hiram'ın geçmişi
Avrupa'yı kapsamıyordu. Her şey Bliss'te geçirdiği bir ömürle ilgiliydi.

Aile haline gelen arkadaşların dünyasıyla ilgiliydi. Kan bağına
ihtiyaçları yoktu. Çoğu zaman, yaşadıkları yer dışında hiçbir ortak
noktaları yoktu, ama nedense Hiram için bu durum işe yaramıştı.
Çünkü o açık bir insandı. Çünkü kararını vermiş ve geriye bakmamıştı.

İleriye doğru ilerlemişti. Kendi hayatını, kendi
kendi yolu.

Bir babanın çocuğundan isteyebileceği tek şey bu değil miydi?

Rafe arkalarına yaslandı ve zihninde zengin bir tarihsel geçmişin canlanmasına
izin verdi.

Erkekler Toplantısına Davet

MELVIN HUGHES CORDIALLY
INVITES YOU TO A
MEETING OF MEN
IN HONOR OF
LEO AND WOLF MEYER

Join me in a celebration of
masculinity and humanness in honor
of my beloved stepsons, Leo and
Wolf, as they prepare themselves
for the marital bed.

JUN 14 3 PM

THE MOUNTAIN AND VALLEY
NATURIST SOCIETY

BEER, SWEAT LODGE, AND SEXUAL HEALTH LECTURE PROVIDED

CLOTHING OPTIONAL

NO ALIENS. IF YOUR BLOOD IS GREEN STAY UNSEEN.

On Dördüncü Bölüm

Leo, Shelley ve Wolf

Leo'nun bir içkiye ihtiyacı vardı. Ya da beş. Ama tonikten uzak durması gerektiğinden emindi, çünkü yaklaşık üç dakika sonra şiddetli bir şekilde susuz kalacaktı. Bu öğleden sonra hiç bitmeyecek gibiydi. Saatine bakmak istedi, ama saatini kıyafetleriyle birlikte bırakmıştı.

Ter odasının kapağını çekti ve buhar onu boğmak üzereydi. Yine de içeri süründü, yoğun ısı nedeniyle gözleri bir anlığına kör oldu.

Leo buharın içinden geçerek oturma alanını buldu. Mel'in düşünceli bir şekilde hazırladığı bankta oturdu. Kulübenin ortasında küçük bir ateş ve onu örten bir grup kaya vardı. Mel'in yanında bir kova vardı. Kovadan kepçeyi aldı ve kayaların üzerine su döktü, zaten nemli olan havaya daha fazla ısı yaydı.

"Hoş geldiniz, ruhani oğullarım."

Tanrım, keşke "ruhani babası" giyinik olsaydı.

Wolf eğilip fısıldadı. "Zayıf bir adam için, çok büyük bir..."

Leo kardeşine dirsek attı. Oraya gitmeyecekti. Annesinin Mel'de ne bulunduğunu bilmek istemiyordu. "Bu buluşmayı düzenlediğin için teşekkürler."

Buna parti denemezdi. Parti, Julian ve Jack'in onurunu koruduğu, bir grup çıplak erkeğin ucuz viski içtiği bir şey değildi. Daha çok cehenneme benziyordu.

Mel gülümsedi. "Benim için bir zevk. Arkadaşların çok hoş görünüyorlar. Julian hariç. Onda bir avcı havası var."

Dünyada doğal uzaylı avcıları var, biliyorsun. Dünyamızı korumak için doğmuşlar. Onunla savaşa katılmak konusunda konuşmalıyım."

"Kesinlikle öyle yapmalısın," dedi Wolf cesaret verici bir şekilde. Wolf gerçeküstü olanı severdi.

Leo gerçekliği severdi. "Bence Julian işleriyle meşgul. Mel, seninle başka bir şey hakkında konuşmak istiyoruz."

Mel başını salladı. "Öyle olacağını tahmin etmiştim. Bu yüzden ter odasında biraz zaman geçirmemizi istedim. Burası erkekler için bir yer. Biliyorum, seninle konuşacak bir baban yok, bu yüzden annen sana bazı şeyleri açıklamamı istedi."

"Aslında, biz de sana bunu sormak istiyorduk," diye başladı Leo.

"Seks korkulacak bir şey değil, çocuklar," dedi Mel ciddiyetle.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Wolf, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Seks konuşması yapacağız."

Mel öne eğildi. "Bakın, bir kadınla evlendiğinizde, o sizden fiziksel yakınlık da dahil olmak üzere belirli şeyler bekleyecektir. Siz çocukların bir insan kadını nasıl zevke ulaştıracağınızı anladığınızdan emin olmak istiyorum. Bu, uzaylı içgüdülerinizin size söylediğinden farklıdır. Kadınların erkeklerden farklı organları vardır. Size göstermek için birkaç dergi getirdim."

Leo elini uzattı. Mel ile çadırda oturup yetmişli yılların porno dergilerini bakmayacaktı. "Seks hakkında her şeyi biliyoruz."

"Tanrım, hiç eğlenceli değilsin," diye homurdandı Wolf.

Mel bilgece başını salladı. "Cassidy'ye ikinizin muhtemelen anladığını söylemeye çalıştım, ama ikinizin de saf olduğunuz konusunda çok ısrarcıydı."

"Mel, ben daha önce evliydim," diye işaret etti

Leo. "Oh, o zaman anlıyorsun."

"Ama ben tamamen safım," dedi Wolf çabucak. "Biraz ipucu işime yarayabilir."

"Güney Colorado'nun yarısını becerdin. Yurtdışında ne yaptığını bilmek bile istemiyorum." Kardeşinin gerçeküstü olan şeylere olan derin sevgisini hoş görmeyecekti. "Mel, yardımına ihtiyacımız var, ama seksle ilgili değil."

"Uzaylılarla ilgili bir sorun mu?" diye sordu Mel.

Leo ılık atmamayı başardı. Belki de psikolojik çabalarını Max'ten Mel'e ynlendirmeliydi. "Hayır. Bu bir aile meselesi, ama o adamı ailem olarak adlandırmak midemi bulandırıyor."

Mel'in gözleri kısıldı. "Robert'tan mı bahsediyorsun?" En azından uzaylılar konusunu kapatmışlardı. "Evet."

"Eğer babanla yeniden bir araya gelmeyi düşünüyorsan, bunu bir kez daha düşünmeni rica edeim. Bir babanın olmamasını özlediğini biliyorum, ama o iyi biri değil."

Mel, zaman zaman akıly başında olabileceğini kanıtlamıştı. "O piç kurusuyla hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Beni o buldu, ben onu değil."

Mel'in gözleri kısa bir süre kapandı. "Geri döndüyse, para istiyordur. Sana şantaj yapmaya çalışacağını bilmelisin. Neyle gelirse gelsin, ona hayır de, ben durumu hallederim. Siz ocuklar hiçbir şey için endişelenmeyin. Dğnnzle ilgilenin."

"Anneme de bunu yapmış mıydı?" Annesi ondan ne kadarını saklamıştı?

Mel içini çekti. "Arada sırada hapisten çıkıp para istemeye gelir. Siz ikiniz çocukken, ona sahip olduğu her şeyi vermezse kızını bakım evine yatırıp velayetini elinden alacağıyla tehdit ederdi. Annem yıllarca para biriktirirdi, ama babam gelip hepsini alırdı, çünkü annemin güvenebileceği kimse yoktu."

"O pisliliği öldüreceğim." Wolf, yanında neredeyse hırıldadı.

Mel, Wolf'a sert bir bakış attı. "Hayır, ldrmeyeceksin, çünkü ikinizden birine bir şey olursa, annen yatıp ölecektir. Hayatını sizi korumak için harcadı."

"Ona vuruyor muydu?" Annesi, babası evi terk etmeden önceki yıllardan asla bahsetmezdi. Leo, fiziksel şiddet uygulandığından neredeyse emindi.

"Evet," dedi Mel, su şişesinden derin bir yudum alarak. En azından Leo bunun su olduğunu umuyordu.

Leo, anne babasının neden ayrıldığını hep merak etmişti. Annesi bu konuyu konuşmak istemiyor, o konuyu açtığında uzaylı istilalarını tartişmayı tercih ediyordu. Leo'nun birkaç teorisi vardı.

Annesinin kendine özgü çılgınlığıyla onu kendinden uzaklaştırdığından hep endişelenmişti, ama artık gerçeği bildiğinden emindi ve bu, annesini daha da çok sevmesini sağladı. "O, babam bana vurduğu güne kadar bunu kabul etti."

Wolf oturdu, başı çadırın tepesine değdi. "Leo?"

Bu, çocukluğundan beri kurduğu bir hayaldi, ama şimdi bunun daha çok bir anı olduğunu fark etti. Babası onun üzerinde duruyordu, gerçek bir varlığı olmayan gölgeli bir figür. Annesi çılgılık atıyor ve sonra ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu.

Annesi, onun sandığından çok daha güçlüydü.

Mel elini uzattı ve Leo'nun omzuna koydu. "Onu sen güçlü yaptın, Leonardo. Sana ve Wolfgang'a olan sevgisi onu gerçekten güçlü yaptı ve sen de o piçten uzak durarak bunu onurlandırmalısın. O, hayatı boyunca bunun için savaştı. Kendini baban olarak gören adam hakkındaki gerçeği öğrenmemen için her şeyden vazgeçti."

"Kahretsin." Wolf başını ellerinin arasına gömdü. "Bunu nasıl bilemedik? Chase bana polis raporundan bahsetmişti, ama bu kadar kötü olduğunu düşünmemiştim. Sadece bir tane rapor vermiş."

Leo, McKay-Taggart'ın birkaç yıl önce Julian için hazırladığı raporu görmemişti. Ana binadan çıktığında, eşyaları ortalıkta durduğu için kendini tamamen savunmasız hissetmişti ve Chase ile Wolf'un olayın ayrıntılarını tartıştıklarını görmüştü. Julian'ın her şeyi zaten biliyor olması onu şaşırtmamıştı. Ama annesine yakın birinden bunu duymak, olayı bir şekilde daha gerçekçi hale getirmişti. "Mel, onun anneme daha fazla zarar vermesine izin veremeyiz. Biz çocuk değiliz. Artık ona göz kulak olma zamanı geldi."

"Hayır."

Leo bir an bekledi, ama Mel başka bir şey söylemedi. "Hayır diyemezsin."

"Elbette söyleyebilirim," diye cevapladı Mel basitçe. "Annen artık bana ait ve bu durum benim ilgilenmem gereken bir şey. Ve bu konuda ciddiylim."

Mel'i tanıyorsa, Mel muhtemelen bu durumu uzaylıları çağırarak hallederdi. "Annemin onun burada olduğunu bilmesini istemiyorum."

"Öğrenmeyecek. Düğünden önce ben hallederim. Endişelenme." Mel arkalarına yaslandı. "Şimdi, ikiniz orgazm hakkında bilgi sahibi olduğunuzdan emin misiniz? Çünkü orgazm kadınlar için çok önemlidir. Uzun süre orgazm olmadıklarında çok gergin olurlar. Ve buradaki kadınların silahları var. Bencil bir pisiğe karşı silahlarını kullanmaktan çekinmezler."

"Mel, bu bilgiyi öylece ortaya atamazsın." Bu konuyu konuşmaları gerekiyordu.

Mel'in şaşırtıcı derecede kaslı omuzlarından biri silindi. Normal tulumunu giymediğinde aslında o kadar da zayıf görünmüyordu. "Tabii ki söyleyebilirim, çünkü ben hallettim. Endişelenmeyin. Ona geri dönerse ne olacağını söyledim."

Vurular devam etti. "Biz büyüdüğümüzden beri kendini topladı mı?"

"Tabii," diye cevapladı Mel. "Yaşlı kadınları sosyal güvenlik çeklerinden dolandırdığı için hapis yattıktan sonra

Wolf donanmadan eve döndükten hemen sonraydı ve Cassidy onun için çok endişeleniyordu. Robert ortaya çıktı ve belki de zavallı yaralı çocuğuyla yeniden bağlantı kurması gerektiğini söyledi."

Wolf öfkeyle nefes aldı. "Yüzüne kurşun sıkamayacak kadar yaralı değildim."

Wolf, yaralanmaları nedeniyle SEAL kariyerini kaybetmesinin ardından biraz kaybolmuştu. Leo, Robert'ın tehdidinin annesini neden korkuttuğunu çok iyi biliyordu. Wolf savunmasızdı ve hayatına anlam katacak bir şey arıyordu. İyi bir dolandırıcı Wolf'u kolayca kandırabilirdi. "Annem ona para verdi mi?"

"Hayır." Mel bu düşünceyi eliyle savuşturdu. "Bana geldi. Bu sefer yalnız değildi ve bunu benden saklamaya çalışmayacak kadar akıllıydı. Sorunu onun için halledeceğimi biliyordu."

"Tamam, peki, o benimle hiç iletişime geçmedi, bu yüzden senin bir şey yaptığını varsaymak zorundayım," dedi Wolf.

Mel başını salladı. "Tabii ki yaptım. O pisiği tekrar hapse gönderdim. Şartlı tahliye edilmişti. Şartlı tahliye toplantısını kaçırmamasını sağladım. Misafirim olduğu süre boyunca, birkaç konu hakkında konuştuk, bunlardan biri de bir daha kadınıma yaklaşırsa ne olacaktıydı. Görünüşe göre sonuçları daha ayrıntılı anlatmalıyım. Cassidy, tek bir şeye

tek bir Şeye odaklanıp detayların ne kadar önemli olabileceğini unuttuğumu söylüyor."

Leo, Mel'e bakarken kendini tamamen Şok olmuş halde buldu. "Onu oyaladın, böylece Şartlı tahliye memuruyla görüşmesine gidemedi mi?"

Mel başını salladı. "Oh, hayır. Dikkatini dağıtmak doğru kelime değıil. O randevuyu almakta çok ısrarcıydı. Ben de onu bağıladım ve uzun uzun konuştuk. Ama ben korkunç bir pislik değıilim. Ona uzaylı istilasından da bahsettim. Bu sefer o pisliklerin onu almasına izin vereceğim, anlarsın ya."

Mel deliydi ve bu oldukça havalıydı. Belki de Mel ve Julian, ikisinin de itiraf etmek istediğinden daha fazla ortak noktaya sahiptiler.

"Onu resmen kaçırdın," dedi Wolf, sesinde açıkça saygı duyduğu belliydi.

Mel eliyle bunu reddetti. "Hayır, çok dikkatli seçilmiş tanıkların ifadesine göre öyle değıil. Hell on Wheels'da onu içerken gören birçok kişi vardı. Nate ne derse desin, Sawyer iyi bir adam. Tüm avcı topluluğumuza karşı çok iyi davrandı. Ayrıca çok güzel bir terleme kulübesi kurdu."

Leo güldü. Annesi ve çılgın Mel için çok endişelenmişti ama çılgın Mel ona çok iyi bakmıştı. Kardeşine baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Wolf gülümsedi ve elini saçlarına sürdü. "Bence yarın evleneceğiz ve annemizin ne istediğini bildiğine güvenmeliyiz."

Ve annesi Mel'i istiyordu. Mel, annesinin yanında duran ve ona bakan kişi ydi. Leo ona döndü ve saygıyla başını salladı. "Bunu hallettiğin için teşekkürler, Mel."

Wolf elini uzattı. "Teşekkür ederim."

Mel elini salladı. "Bu çok hoş, çocuklar, ama ben her zaman annenize iyi bakacağım. Onu seviyorum. Uzaylıların bizi tuttuğı kalabalık muayene odasında onu gördüğümünden beri onu seviyorum. O bembeyaz ışıklar altında çok güzeldi. Onlar bu ışıklarla gözlerinizi kör edebileceklerini sanıyorlar, ama biz avcılar bu ışıkların ötesini görebilmek için kendimizi eğittik."

Mel, uzaylıların araştırma gemisinde anneleriyle nasıl tanıştığını anlatmaya başladı.

Leo, akıl sağlığının bazen izleyicinin gözünde olduğunu öğrendiği için kendini dinlemeye zorladı.

Annesinin saygısını, sevgisini ve hoşgörüsünü fazlasıyla hak ettiğini biliyordu.

Eğer o görebilseydi ona ona o kabul ederek
kabul onun çılgın, sevgi dolu, koruyucu erkek
arkadaşını kabul ederek, Mel aileden biri olmuştu.

On Beşinci Bölüm

Stef ve Jen

Jen uyuyan kocasına bakarak neden bir erkeğe bir şey yapmasını istediğini merak etti. Onlara onu getirip bağlamasına yardım etmelerini istemişti. Basit bir operasyondur. Telaş yoktu. Karışıklık yoktu. Harper ikizleri iki kişiydi ama Stef tekti. Kolay olmalıydı.

Onu sakinleştirici silahla vurmuşlardı. Bu onların parlak çözümleriydi. Onu vurmak. İlaçla.

Sonra onu Rye'in kamyonetinin arkasına attılar. Çıplak.

Holly ve Rachel'a aptal kocaları hakkında bir nutuk atacaktı. Dördünün arasında tek bir beyin bile yoktu. Bir dahaki sefere kadınları bir araya toplayacaktı. Marie, Stef'i getirmek konusunda insancıl davranırdı. Belki.

Ama bir karar vermesi gerekiyordu ve bunu o uyanmadan önce yapması gerekiyordu.

O, yakışıklı kocasına bakakaldı. Kocasını yatağa bağlanmıştı, kolları ve bacakları açılmıştı. Bronzlaşmış teninin her santimetresi ortada duruyordu. Onu bir sanat eseri gibi öylece seyretmeyeli ne kadar zaman olmuştu?

Geceliğinin ipek askılarını çekiştirdi. Piyasada bir dizi seksi hamile geceliği olduğunu keşfettiğinde çok şaşırmıştı, ama cesaretini toplayıp bir kez giydiğinde, Stef onu üşütmemesi için üzerine bir bornoz giydirmişti.

O hala evlendiği mükemmel adamdı, ama o... değildi.

Gri gözlü oğlu. Tanrım, onu çok seviyordu. Ve o ona çok kızacaktı. Belki de bunu iyice düşünmemiştir.

"Jennifer?"

Kalbi bir an durdu. "Stefan."

Gergin olduğunu nefret ediyordu. O, kocasıydı. Evliydi. Kocasıyla yatmaya çalışırken gergin olmamalıydı.

"Doktorun beni neden vurduğunu, arkadaşlarımla çıplak bedenimi eve sürükleyip yatağa bağladıklarını bana açıklayabilir misin?" Başını kaldırmış ve o muhteşem gri gözleri buz gibi bakarak ona bakıyordu.

O gerçekten yutkundu. Bunu hamilelik beyni yüzünden suçlayabilirdi. Evet, öyle yapacaktı. Hormonlar. Bir sürü hormon. "Şey, seni vurmalarını beklemiyordum. Max ve Rye'dan sadece seni buraya getirip bağlamalarını istedim. Çıplak olacağını düşünmemiştim, ama manzara hoşuma gitti."

Belki iltifat etmek işe yarardı. "Neden?"

Bu çok açık olmalıydı. "Hadi ama Stef."

"Jennifer, sana bir soru sordum. Cevabını almak istiyorum, bu yüzden ya beni hayatımızın geri kalanı boyunca burada bağlı tutmayacaksan ya da bir Lifetime filmi çekmeyi planlamıyorsan, açıklamaya başlamayı öneririm. Geciktiğin her saniye, bir dizi çok kötü ceza anlamına gelir. Anlamalısın ki, sevgilim, bu cezalar senin için erotik bir zevk değildir."

Kahretsin. Dom'unu geri istemiştir. Görünüşe göre evdeydi ve çok kızgındı. Dürüst olmak gerekiyordu. "Dikkatini çekmek istedim."

"Dikkatimin tamamen sana odaklandığını düşün."

Onun ne kadar korkutucu olabileceğini unutmuştu. Uzun zamandır ona o karanlık çikolata rengi sesini kullanmamıştı. Hamile olduğunu öğrendiğinden beri yüzünde saf bir hakimiyetle ona bakmamıştı. Derin bir nefes almak zorunda kaldı, ve bunun sebebi sadece gergin olması değildi. Ona baktığı anda amcığı sıkışmıştı.

O sadece kocası değildi. O, onun efendisiydi ve onu istiyordu.

Titrek ellerle geceliğinin askılarını itti. "Seni seviyorum."

"Bunu gösterme şeklin çok tuhaf." Adam hiç taviz vermiyordu ve kadının gözlerinden, onun kızgın olduğunu dışında hiçbir şey anlayamıyordu.

"Bana başka seçenek bırakmadın. Şimdi bir karar vermezsem, ne kadar sürecek? Bu bebeği doğurmam üç dört hafta daha sürebilir. Bazen ilk bebekler geç doğar. Ve sonra seks yapabilmem için altı hafta daha geçmesi gerekir. Kocamla birlikte olmak için iki üç ay daha beklemek istemiyorum."

"Ve benimle sevişmemi istemek yerine, benim kontrolümü elimden almayı tercih ettin."

Tanrım, nasıl oldu da her şeyi en kötü şekilde yorumlamayı başardı? Geceliği aşağı kayd, göğüsleri ortaya çıktı, ama Stef gözlerini onun yüzünden ayırmadı. Utançtan yüzünün kızardığını hissetti, ama henüz pes etmiyordu. Pes edemezdi.

Elini uzattı ve bacağına dokundu, elini güçlü kasları üzerinde gezdirdi. "Oynamak istedim. Çok uzun zamandır oynamadık. Bebek doğduktan sonra ne kadar zamanımız kalacak bilmiyorum. Hayatımızın bu kısmını kaybetmek istemiyorum."

Yüzü granit gibiydi. "Beni bu duruma sokmayı seçtiğin anda kaybettin. Sözleşmemizde ne yazıyor, karıcığım?"

"Bu bir sözleşmeden daha fazlası." Onu kaybetmek üzere olduğu için sesi titriyordu.

Sözleri kesik kesik ve keskin çıktı. "Oynamak istediğini söylemiştin. Oyunumuz o sözleşmeyle tanımlanıyor, yoksa sen bir şey istediğine karar verdiğin için her şeyi çöpe mi atacağız? Artık işler böyle mi yürüyor? Jennifer Talbot hak ettiğini düşündüğü şeyi alamadığı için sözleşmemiz anlamsız mı oluyor? Bu sana Dom'unu küçük düşürme hakkı mı veriyor?"

"Beni daha önce bağlamıştın. Kendimi aşağılanmış hissetmedim."

"Sana sordum. Her şey rızaya dayalıydı. Beni bu duruma sokmak rızaya dayalı değil. Arkadaşlarımdan peşimden gitmesi rızaya dayalı değildi."

Gözleri yaşlarla doldu. Onu küçük düşürmek istememişti. Ona ne kadar çok istediğini göstermek istemişti. Onun için savaştığını göstermek istemişti.

Ama o onu istemiyordu. Elbisesinin askılarını yukarı çekti ve bornozuna uzandı. Kendini düzgünce örtmeliydi. Artık vücudunu beğenmiyordu. Kızgın olması gerektiğini biliyordu, ama içini kaplayan donuk bir acı her şeyi bastırıyordu.

"Seni hemen kurtaracağım." Rye'ın yaptığı bağları çekti, ayakları serbest kalana kadar çekip durdu. Elllerine geçti ve birkaç saniye içinde bağlarından kurtuldu.

Ona bakamıyordu, bakamıyordu. Sadece kalktı ve onun bornozunu buldu. Onu yatağın üzerine serdi. "Giyineceğim. Rachel ve Callie benim için partiyi idare ediyorlar. Sanırım odama gideceğim. Çok yorgunum."

Odasına varana kadar bekleyecek ve sonra ağlayacaktı. Feryat edecekti. Artık onu istemediği ve bir daha istemeyebileceği için yas tutacaktı. Vücudunu geri kazanmaya çalışabilirdi, ama eskisi gibi olamazdı. Birkaç hafta sonra anne olacaktı ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Bir daha asla Stef'in seksi kölesi olamayacaktı.

Ve belki de o zaman, onun etrafına bakmaya başlaması, onunla evlenmek için nelerden vazgeçtiğini merak etmeye başlaması sadece bir zaman meselesi olacaktı. O zengin ve yakışıklıydı ve istediği her kadını elde edebilirdi.

Onu ne kadar süre elde tutabilirdi? Onu istemeyen bir adamı ne kadar süre elde tutmak isterdi ki?

Derin bir nefes aldı. Şu anda önemli olan tek şey, bu durumdan mümkün olduğunca onurlu bir şekilde çıkmaktı. "Özür dilerim, Stef. Sevimli ve spontane davrandığımı sanmıştım. Bir daha böyle bir şey yapmayacağım. Giyinmek için tuvalete gidiyorum. Lütfen Max ve Rye'ı suçlama. Onlardan bana yardım etmelerini istedim."

"Oh, hepsi için planlarım var, evcil hayvanım." Artık ayağa kalkmıştı, ama bornozla uğraşmadı. "Yıllar sürebilir, ama intikamımı alacağım. Yaratıcı olacağım ve bu kasaba, o dört adama yaptıklarını asla unutmayacak. Max'i sadece boxer şortuyla kasabanın bayrak direğine asmayı düşünüyorum. Ağlayana kadar onu indirmeyeceğim.

Az. Ve Caleb Burke kendi ilacının tadına bakacak. O piçi uyuşturup, belki de kışının üstüne kelebek dövmesi yaptıracam. Evet, bakalım bunu nasıl beğenecek.

"Stef, bunu yapamazsın."

"Neden olmasın ki?" Gözlerini hafifçe devirdi. "Kalıcı bir şey değil ki. Tabii Caleb'e bunu söylemeyeceğim. Büyük adama ne yapacağımı düşünmem lazım. Alexei intikam konusunda çok acımasızdır. Düşüneceğim. Neden giyindin?"

Kafası karıştı. Kalbi hâlâ acıyordu. "Bu aptalca bir fikirdi. Sana üzgün olduğumu söyledim. İntikam planları yapıp ortalıkta dolaşamazsın."

"Oh, ben alacağım. Bak, sakinleştirici etkisini göstermeden hemen önce bir şey fark ettim. Bu konuda tamamen yanlış davranıyormuşum. Oğluma nasıl iyi bir baba olabileceğimi bulmam gerektiğini düşünüyordum. Oğlumuzu öğretmek için kendimi tamamen değiştirmem gerektiğini düşünüyordum. Ama oğlumuz burada yaşayacak. Bu yüzden öğrenmesi gereken ilk ders, Max Harper'ın çocuğunu nasıl döveceğini öğrenmek olacak, çünkü o pislik herif bir gün bir oğlu olacak ve Logan'ımız onunla nasıl başa çıkacağını bilmezse yazıklar olsun bana. Onlar en iyi arkadaş olacaklar. Kavga etmeyi öğrenmeleri önemli. Şimdi, son bir kez daha soracağım, neden itaatkarım oyun odamızda kıyafet giyiyor?"

O burnunu çekerek yerinde durdu. "Kendini açıkça ifade ettin. Özür dilediğimi söyledim."

"Ve şimdi cezayı kabul edeceksin." Başını eğdi. "Oh, şükürler olsun. Bir an için lanet olası ilaçların bunu zorlaştıracığını sandım. Planım bu. Holly'nin onlara tamamen ulaşamaz olduğundan emin olduktan sonra, Doc ve Alexei'nin kahvelerine gizlice Viagra katacağım."

Penisi tekrar çalışmaya başlamıştı, mükemmel bir şekilde kesilmiş koyu renkli kılların arasından yukarı doğru çıkıntı yapıyordu. "Stef?"

"Çocuğumuz için nazik davranacağım, ama sana vereceğim şaplağı kabul etmen gerektiğini anlamalısın. Ve sonrasında gelecek olan sikişi de kabul edeceksin, ve bebek doğduktan sonra doktor seks yapmana izin verir vermez, seni

St. Andrew's Cross'a bağlayacağım ve ben tatmin olana kadar oradan çıkamayacaksın. Bir daha asla, asla Dom'unun kontrolünü elinden almayacaksın. Anlaştık mı, Jennifer?"

Elinde değildi. Gözyaşları hala gözlerinden süzülüyordu. "Hiçbir şey anlamıyorum."

O yumuşadı ve odanın diğer ucundan ona doğru yürüdü. Onun önünde durdu, elini kaldırıp yanağını okşadı. "Seni duydum, aşkım. Ben de üzgünüm."

"Senin acıma istemiyorum."

Gözleri sertleşti. "Hayır, ama belli ki kışına elimi koymamı istiyorsun. Bunu konuşacağız, ama benim istediğim şekilde."

O çok adaletsiz olabiliyordu. "Seninle konuşmaya çalıştım."

"Ve işe yaramadı. O yüzden benim yöntemimi deneyeceğiz. Kıyafetlerini çıkar. Rahat bir pozisyon bul, ama kışını havaya kaldırmanı istiyorum. Dom'unu geri istemiştin, işte sana Dom. Ama uyuyan ayıları uyandırırsan ne olacağını biliyorsun, aşkım."

Biraz titredi. Uyuyan ayıları uyandıran insanlar genellikle yenilirdi.

Ve onunla yemek yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Omuzlarından bornozu çıkardı.

"Bana ne sunduğunu göster. Bana ne kadar güzel olduğunu göster." Adam ona aç bir bakışla baktı.

Ve uzun zamandır ilk kez, kendini yeniden güzel hissetti.

* * *

Karısı onun dikkatini çekmeye karar verdiğiğinde, elinden geleni yaptı. Bu, erkeği gururlandırdı.

Tanrıya şükür ki sertleşmişti. Uyanmış, karısının göğüslerini zar zor kapatan o ince gecelikle orada oturduğunu görmüş ve hiçbir şey hissetmemişti, muhtemelen Caleb'in ona verdiği ilacın etkisini hala atlatamadığı içindi.

Jennifer'in yüzünü gördüğü anda, ne kadar korkak olduğunu ve evliliğini tekrar düzgün bir temele oturtması gerektiğini anladı. Ve buna penisi de dahildi.

Ki o da tekrar düzgün çalışıyordu. Tabii ki pislik arkadaşlarından intikamını almayacaktı. Bu uzun vadeli bir sevgi emekçiliği olacaktı.

Jennifer, omuzlarından askıları indirmeye başlarken hafifçe kızardı.

"Artık genç değilim, aşkım." Artık buradaydı ve neden bu kadar inatçı davrandığını merak ediyordu. Onu arzuluyordu ve çok uzun süre uzak kalmıştı.

"Çok büyükler."

"Çünkü çocuğumuza yemek hazırlıyorlar." O bir pislikti. Ona ihtiyacı vardı ama o korkudan geri çekildi. O, ne kadar güzel olduğunu bilmek istiyordu ama o ona sadece kırılgan olduğunu söyledi. "Onları görmeme izin ver. Göğüslerini seviyorum. Küçük ve ellerime tam oturduklarında onları seviyorum ve şimdi olgunlaşıp dolup taşıtıklarında da seveceğim."

Nefesi kesildi. "Sütyenimi çıkardığımda ve süt odanın her yerine sıçradığında da sevecek misin? Çünkü Rachel bana bunun olabileceğini söyledi."

Oh, onu gülümsetmişti. "Evet, aşkım. Onlara bayılacağım."

O, onu göğüslerinin üst kısmını göstererek kızdırmak için askıları aşağı doğru çekti.

Evet, penisi gayet iyi çalışıyordu. Şimdi titriyordu. Ne kadar disiplin gerekiyordu ona? Çünkü tek düşünebildiği şey, kendini serbest bıraktığı ve onun içine girmek için sabırsızlandığı gerçeğiydi.

Sabırsızdı. Tanrım, sabırsız olmak ne güzeldi. Bir şeyi istemek ve onu elde edebileceğini bilmek ne güzeldi.

Elini uzattı ve parmaklarını yanağından boynuna, sonra da yuvarlak göğüslerine kaydırdı. Göğüsleri çok daha büyüktü, fildişi rengi teninde mavi damarlar belirgindi. Onları izledi, vücudundaki değişikliklerin tadını çıkardı.

"Çok korktum, aşkım. Sen bayıldığında ve kanadığında, dünyam altüst oldu ve henüz kendime gelemedim."

Elini uzatıp onun yanağına dokundu. "Bu birçok hamile kadının başına gelir."

"Önemli olan senin başına gelmiş olması." Göğsünü nazikçe avuçladı. "Ağrıyor mu?"

Kız başını salladı, zevkten gözlerini kapattı. "Hayır. Çok iyi geliyor."

Bağlantı kurmak çok güzeldi. O da aynı şeyi hissettiği için onun ne demek istediğini anlıyordu. Başparmağıyla meme ucunu okşadı, hafifçe çimdikledi. Bu, ayaklarını ovmaktan farklıydı. Onu zevk vermesi için yapmıştı. Bu karşılıklıydı. Bu bir bağdı. Bu, ikisinin de aylardır özlediği şeydi.

Ve onunla konuşmayı özlemişti. Jennifer onu herkesten daha iyi tanıyordu. Jennifer, onunla konuşmanın sorun olmadığını ona öğreten kişiydi. "Senin kanadığını gördüğüm kabuslar gördüm."

Elini onun elinin üzerine koydu. "Bebeğim, bilmiyordum."

"Sana söylemedim. Bilmeni istemedim çünkü o rüyalarda oğlumuz için endişelenmiyordum. Tek umursadığım sendin. Onu umursamadığımı düşünmeni istemem. O benim için henüz gerçek değil."

Yüzü yumuşadı, masum gözleri onun gözlerine baktı. "Tabii ki değil. Sorun değil. O, günde on iki kez kaburgalarına tekme atmıyor. Yakında senin için gerçek olacak. Baba olma becerilerin konusunda endişelenmiyorum."

"Öyleyim." O anda kendini bir Dom gibi hissetmiyordu. Kendini bir bebek sahibi olmak üzere olan bir adam gibi hissediyordu ve ne olacağını hiç bilmiyordu.

Jennifer kollarını ona doladı ve onu kendine çekti. Nasıl başardığını hiç bilmiyordu, ama Jennifer ona kendini güvende hissettiriyordu. Sevildiğini hissettiriyordu. Jennifer'ın kollarına sarıldığında, kendini evinde hissediyordu. "Sen dünyanın en iyi babası olacaksın, Stefan Talbot. Oğlumuza bildiğin her şeyi öğreteceksin, Harperları alt etmeyi de dahil. Harika bir baba olmak için gereken her şeye sahipsin."

Evet. Öyleydi. Çünkü ona sahipti. O, kollarına düştüğünden ve onu Caleb'e taşıdığından beri her gün yapması gerekeni yapmaya devam etti. Onu kucakladı ve onu asla bırakmak zorunda kalmamayı diledi.

Ellerini karısının saçlarına doladı. Saçları hamileliği sırasında kalınlaşmıştı. Şimdi karısına baktığında, onun nasıl

nasıl açtığını görebiliyordu. Onun parıldamasını ve büyümesini izlemeyi nasıl tek bir kötü anın mahvetmesine izin verebilirdi?

"Tanrım, çok güzelsin." Dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

Stef dudaklarını yaladı, dokunuşunun ve kokusunun tadını çıkardı. Bir anlığına onu tatlıca öptü, ama bu ona asla yetmedi. Dilini içine daldırdı, onu kendine çekerek dilini hakimiyeti altına aldı.

Karnı engel oluyordu, ama artık bundan kaçınmıyordu. Şimdi onu öpüyor ve elini oraya koyuyordu. Bebeğin tekmelediğini hissetti, eline karşı güçlü bir hareket.

Stef durdu ve şaşkınlıkla aşağıya baktı. "Çıkar şunu. İzlemek istiyorum."

Jen ona kaşlarını çattı, ama elleri çoktan elbisesinin esnek beline uzanmıştı. "Tamam, ama seks konusunda ciddiyim. Bu, saatlerce karnımın zıplamasını izlemekle sonuçlanmasa iyi olur."

Oh, o bunu istiyordu. Hafifçe döndü ve kıkına sert bir şaplak atmayı başardı. Jennifer sıçradı, ama ağzından çıkan nefes nefese bir iniltiydi ve meme uçları dikleşmişti.

Onun kölesi, efendisini özlemişti.

Kıkına hızlıca on tane hafif şaplak attı. Onu ne kadar zorlarsa zorlasın, istediğini elde edemeyecekti. Onun cildini acıtacaktı, ama yarın hissedeceği bir şey olmayacaktı. Caleb'in iznine rağmen, ona nazik davranacaktı. Şaplak atmanın nazik olabileceği kadar nazik.

"Tanrım, bunu özlemişim."

"Ben de kıkına şaplak atmayı özledim." Elini kıkının yuvarlaklarına gezdirdi. Vücudunun geri kalanı gibi, o da biraz kilo almıştı. Stef, onun yuvarlaklaşmasını, ne kadar çekici olduğunu seviyordu. Onun ince yapısına aşık olmuştu, ama itiraf etmeliydi ki, onu bu haliyle de seviyordu.

Onu seviyordu, o kadar. O, onun için dünyaydı.

"Yine tekmeliyor." Jennifer elini uzattı ve onun elini karnının şişkinliğine götürdü.

Oğlu, Jennifer'dan olan çocuğu, avucunun içinde hareket ediyordu, küçük ve yuvarlak bir şey. Bir ayak ya da dirsek.

Tanrım, orada bir bebek vardı ve o, kendisiyle karısının birleşimiydi.

"Stef, her şey yoluna girecek."

"Korkuyorum. Kendi çocuğumdan nasıl korkabilirim?"

"Çünkü buradaki çocukları gördün, bebeğim. Oldukça yoğunlar." Ona gülümsüyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü ve karısının karnına bir öpücük kondurdu. Bunu atlatacaklardı. Ve Caleb'in onu doğum odasından dışarıda bırakmasına izin vermeyecekti. Ne olursa olsun. Karısının yanında olacaktı.

Ve çocuğunun.

Ama şimdilik karısına odaklanacaktı.

Elini tuttu ve onu yatağa geri götürdü. Rahat olması için yastıkları düzeltti. "Uzan."

Onu yatağa yatırırken öptü, sırtını yukarı kaldırarak onu rahat ettirdi, ama aynı zamanda tatmak istediği o bölgede ulaşabileceği bir pozisyona getirdi.

"Bacaklarını aç, aşkım."

"Beni cezalandırdığını sanıyordum."

"O daha sonra olacak. Bebek doğduktan ve sen tamamen iyileştikten sonra, intikamımı senden alacağım. Sana verdiğim o acı, birkaç ay sonra sana yaşatacağımın yanında hiçbir şey. Ve şimdi sana yaşattığım tüm orgazmların tadını çıkarsan iyi olur, çünkü uzun bir kuraklık dönemi yaşayacaksın."

Bu oldukça boş bir tehditti. Oh, onu fena halde şaplaklayacaktı. O muhteşem kışını kırbaçlayacaktı, ama ona zevk vermeyi reddetmekte zorlanıyordu.

Ona zevk vermek onun işiydi.

Ayak bileklerini ayırdı ve bacaklarının arasına yerleşti. İpeksi bir cilt onu sardı. Onun uyarılmasının kokusu penisini sertleştirdi.

Burnunu labiyasına sürttü, kalçalarının onu sıkıca kavramasını seviyordu.

O, onun en sevdiği tatlıydı. Uzun, sevgi dolu hareketlerle onu yaladı, dilinde onun özündeki balı topladı. Emdi ve yaladı, amının her santimini sevgiyle yıkadı. Dudaklarını ayırdı ve dilini kullanarak onu sikti, tek bir amaçla onun kanalına girdi. Tekrar tekrar ona daldı, vücudunun titremeye ve sallanmaya başladığını hissetti. Vücudundan sıcak inlemeler çıktı.

"Lütfen, Stef. Lütfen."

O Stef'i memnun ediyordu. Her nefes nefese kalışı ve yalvarışı, onun içindeki derin bir şeyi gevşetiyordu. Onu uzak tutmak ikisine de zarar vermişti. Ona yakın olması gerekiyordu. Onunla geçirdiği her anı ihtiyacı vardı.

Klitorisini buldu ve ağzına aldı, dilini kullanarak onu uçurdu.

Jennifer, dilinin üzerinde orgazm olurken bağırdı.

Sırt üstü yattı, yumuşak yorgan tenine değiyordu. Ama yatağın ipek örtüsünün kendisini örtmesini istemiyordu. Karısını istiyordu. "Hadi, bebeğim. Üzerime bin."

O pozisyonunu alırken, dikkatlice üzerine otururken, aletini okşadı. Karnı çok yuvarlaktı, göğüsleri olgunlaşmıştı, cildi parlıyordu. O çok güzeldi ve o, onun kadınıydı.

Sonsuza kadar.

Bir çocukları olabilir ve o onu sevebilirdi. Hayatın iniş çıkışlarını yaşayabilirlerdi ve o onu sevebilirdi. Tüm dünya değişebilir ve tek bir şey sabit kalabilirdi: o onu sevebilirdi. Öldüğü güne kadar ve çok daha uzun süre onu sevebilirdi.

"Beni affet."

Kız başını salladı, ama onun ne kadar duygusal olduğunu görebiliyordu. "Affedilecek bir şey yok. Korkmuştun. Bana geri döndün."

Gülümsemeden edemedi. "Beni uyuşturup geri getirdiler." "Ve bunu tekrar yapacağım Stef, çünkü sen benimsin. Sen bana aitsin . Benim sana ait olduğumu söyledin, bu iki yönlü bir şey."

Elleriyle kalçalarını buldu, penisi çoktan kadının vajinasına bastırılmıştı. "Ben sana kalbimle ve ruhumla aidim, aşkım. Her zaman."

Kendini onun üzerine indirdi. Normalde olduğu kadar zarif değildi, vücudu orada büyüyen çocuk yüzünden hantal hale gelmişti, ama hamile karısının onun penisini vücuduna alırkenki kadar muhteşem bir şey görmemişti. Çok dikkatliydi, onu santim santim içine alırken o muhteşem alt dudaklarını ısıırıyordu.

Sıcaklık onu sardı, Jennifer'ın eşsiz özüyle onu sardı. Onu kaç kez alsa da, asla yeterli olmazdı.

Hareketsiz kaldı, karısının rahatlaması ve aşağı doğru ilerlemesi için zaman tanıdı. Karısının yüzünü, kalçalarını hareket ettirirken gözlerinin kapanışını izledi.

Ölmek üzereydi. Penisini patlamak üzereydi, ama bunu ondan almayacaktı.

"Çok iyi hissettiriyorsun."

"Hiç bilmiyorsun, aşkım. Beni öldüreceksin."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. O her zaman o gülümsemeye sahipti. Julian, çocuğunun gözünden dünyayı yeniden gördüğünden bahsetmişti, ama Jennifer, ona hayatını farklı bir şekilde bakmasını sağlayan ilk kişiydi. Ona, dünyada ne kadar çok güzellik olabileceğini görmesini sağlayan kişi oydu. Onun gülümsemesi, ona kapıyı açan şeydi. "Bunu yapamayız, değil mi?"

O tamamen onlara katıldığında, zevkle iç geçirdi.

Stef, Jennifer durup amını onun sikine tekrar sürtünce dişlerini sıkı. Sıkı, ıslak sıcaklık onu doruğa ulaştırmak üzereydi. Jennifer yavaşça, sürtünerek yukarı aşağı hareket etti. Tekrar tekrar kalkıp indi, onun sikinde dans etti.

O, kalçalarını kavradı ve ona doğru itti.

Kıpırdadı, başı geriye düştü, boğazının derinliklerinden nefes nefese bir inilti çıktı ve onu sıkıca kavradı, orgazmı onun orgazmını da tetikledi.

O kendini kaybetti. Onu sıkıca tuttu ve yukarı doğru itti, penisini onun tatlı noktasını buldu ve o onun adını haykırdı.

Taşakları vücuduna sıkıca yapıştı ve boşaldı, zevk vücudunu kapladı. Yukarı doğru itti ve karısına sahip olduğu her şeyi verdi.

Tatlı bir huzur. Jennifer onun vücudundan kaydı, hafifçe dönerek karnını yastıklardan birine dayadı. Stef döndü, onun vücuduna sarılmak, bağlantıyı koparmak istemiyordu. Belki de bir daha asla bu bağlantıyı koparmayacaktı. Çok aptalca davranmıştı. Endişelendiğinde onu tutması gerekiyordu. Onu kucaklaması gerekiyordu. Bir kolunu omuzlarının altına, diğerini karnının en dolgun kısmının üzerine koydu.

Jennifer iç geçirdi. "Artık onu nasıl uyutacağımızı biliyoruz. Bütün gün futbolcu gibi tekmeliyordu. Sonunda sakinleşti."

Endişe dalgası vücutunu sardı. "Ona zarar verdik mi? Bu yüzden mi tekmelemiyor?"

Jennifer elini onun elinin üzerine koydu. "Hayır, bebeğim. Dediğim gibi, uyuyor. Sevişmemiz onu uyuttu." Esnedi. "Beni de uyutmuş olabilir. Hmmm, bunu daha sık yapmalıyız. Kendimi çok iyi hissediyorum."

Ona yaslandı. Kollarında yumuşak ve tatlıydı ve penisi yeniden hareketlenmeye başlamıştı.

"Uyumana gerek yok, aşkım." Uyumak istemiyordu. Bebek doğduktan sonra, onu tekrar kendine ait hissedebilmesi için bir süre geçmesi gerekecekti. Jennifer, çocuğunun bir dizi dadı tarafından büyütülmesine izin vermeyecekti. Logan'ı yanında tutabilmek için yatak odalarına bir beşik koymuştu bile.

Henüz karısını paylaşmaya hazır değildi. Bazen onu yeni bulmuş gibi hissediyordu.

Kollarından kurtuldu. "Uyuyan bir ayıyı uyandırdığımı bilmeliydim."

Tam olarak ayı değil. Uyuyan bir Dom daha doğru olurdu. "Buraya gel."

Otururken hafifçe döndü. "Geri geleceğim, ama mesanem eskisi kadar büyük değil. Ya da eskisi kadar kapasitesi yok. Temizleneceğim, sonra bu bebeği biraz daha uyutabilir miyiz bakacağız. Sanırım bir yerlerde başka bir enerji patlaması bulacağım."

Kendini kaldırıp banyoya doğru yürüdü ve ona güzel sırtını göstererek bıraktı. Kapıyı kapattı ve o rahatladı.

Bütün vücudu titriyordu, ama kafası yine endişelenmeye başlamıştı.

Jennifer kendinden çok emindi. Doğal bir anne idi. Hiçbir şeyi sorgulamadı, sadece her şeyi halledebileceklerini umdu. Ters gidebilecek şeyler için endişelenmedi.

Çocuğunu, onun ihtiyaç duyduğu kadar sevemeyeceğinden endişelenmiyordu.

Stef babasını seviyordu, ama yıllarca süren ihmal, bu alandaki özgüvenini mahvetmişti. Gerçekten hatırlayabileceği hiçbir anısı yoktu, başlayabileceği hiçbir yer yoktu.

Derin bir nefes aldı. Hala biraz zamanı vardı. Jennifer ile konuşabilir, belki de Max ve Rye'ı iyice dövdükten sonra onlarla oturup, onların bu durumu nasıl hallettiklerini öğrenebilirdi. Max Harper etkili bir baba olabiliyorsa, onun için de umut olmalıydı.

Bunu çözmek için bir iki haftası vardı.

Banyo kapısı birden açıldı ve Jennifer şok olmuş bir ifadeyle orada duruyordu. "Stef?"

Kalbi neredeyse durdu. Ayağa fırladı. "Ne oldu?" "Suyum geldi."

Zamanı dolmuştu.

On Altıncı Bölüm

Rafe

Rafe, son bir yıldır evi olarak kullandığı küçük kulübeye girdi. Ayrıldığında tartışan iş adamları ve kadınlar artık yoktu.

Saate baktı. Saat beşti. Trio'ya gitmesi için sadece birkaç saat kalmıştı. Erkeklerin partisini kaçırdığı için Trio'ya gitmek zorundaydı. Leo ve Shelley'i tanımıyordu ve Wolf'a hala yumruk atmak istiyordu, ama Laura ona söz verdimişti.

Eğer hala onunla konuşuyorsa tabii.

Cam mutfak masasında oturuyordu. Rafe kapıdan içeri girdiğinde başını kaldırdı. "Selam dostum. Herkesi dışarı çıkardım. Onlara senin geri döneceğini söyledim. Birkaç saatliğine iş görür. İyi haber ise Jen Talbot doğum sancıları başladı, bu yüzden birkaç dakika boyunca bununla meşgul olacaklar."

Sierra'nın bir arkadaşı daha. "Bebek nasıl?"

"Biz yokken Stella onu emzirdi ve tekrar uykuya daldı.

Laura şu anda onunla birlikte. Onun bakmayı sevdiğini bilirsin."

Rafe de öyle yapardı. Beşiğinin başında durup ona bakmayı ve uyumasını izlemeyi severdi.

"Rafe?" diye sordu kadınsı bir ses.

Döndü ve nefesi kesildi. Tanrım, karısını çok seviyordu. Birlikte kurdukları bu aileyi çok seviyordu. "Hiçbir yere gitmeyeceğim."

Laura'nın gözleri yumuşadı ve ona koşarak sarıldı, kollarını beline doladı. "Konuşmamız lazım. Senden af dilemeliyim."

Demek Cam ona annesinden bahsetmişti. "Sorun değil, *bella*."

Kafasını salladı. "Önemli. Kötü davrandım. Oh, Rafe, korkmuştum. Seni kaybetme düşüncesine dayanamıyorum, ama seninle konuşmadan emirler verip sınırlar çizemem."

Elleriyle kızın saçlarını okşadı. "Ben iyiyim."

"Annen hakkında öyle şeyler söylediğim için çok üzgünüm. Çok üzülmüş olmalısın. Ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum."

"Öyleydi, aşkım. Yakındık, ama o artık bana yakın olmamayı seçti."

Kollarını sanki onu kendine çekmeye çalışır gibi sıktı. "Bize kızgın mısın?"

"Asla." Kızın başını kaldırdı. "Oh, *bella*, ona bile kızgın değilim. Üzgünüm ve biraz kaybolmuş hissediyorum."

"İş yüzünden mi? Söz veriyorum, her şeyi yoluna koyacağız. Cam yazılımı bitirdiğinde, milyonlarca seçeneğimiz olacak. Bir süre çalışmana gerek yok."

Elbette öyle olacaktı. "Çalışmayı tercih ederim, ama Sierra'ya ben bakacağım."

Bazen bir erkek hayallerinden fedakarlık etmek zorundaydı. Ve *bazen*, içinden bir ses, *bir erkeğin yeni hayaller, yeni umutlar, savaştacak yeni savaşlar bulduğunu* söylüyordu.

Laura ona bakarken gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Ya da oturup Miami'de nasıl yaşayacağımızı planlayabiliriz."

Cam aniden yanında belirdi. "Bunu akşam yemeğinde konuşabiliriz. Birkaç saat sonra Trio'da olmamız gerekiyor. Nate hastanede olacak. Karakolu yönetmesi için birkaç yedek çağırdı. Cassidy'nin tuhaf törenine katılmam gerekiyor. Caleb doktorluk görevinde, bu yüzden Mel'e bakmam gerekebilir, anlarsın ya."

Miami'ye gitselerdi, bunun için endişelenmesine gerek kalmazdı. Mel biraz çıldırırsa ve sakinleştiriciyle uykuya dalması gerekirse, kimse hazırda beklemek zorunda kalmazdı.

Laura'nın elleri onun belindeydi. "Bunu şimdi konuşabiliriz."

Onun sesindeki baştan çıkarıcı tonda vücudu ısınmaya başladı. Sierra'yı sadece birkaç aydır sahiplenmişlerdi. Tüm zamanlarını yeni kızlarını izlemek, onunla oturmak, onu beslemek ve sevmekle geçirmişlerdi.

Karısını özlüyordu. "Ya da konuşmayabiliriz, *bella*."

Karısını susturmanın tek bir yolunu biliyordu. Ağzını onun ağzına yaklaştırdı ve tüm gücüyle onu öptü.

Burası onun güvenli yeri idi. Burası rahatlayabileceği yerdi. Karısı kollarındayken, ne için doğduğunu tam olarak biliyordu. Onu sevmek için doğmuştu.

Dili içini dolaştı ve karısı onu durdurmak için hiçbir hareket yapmadı. Hayır, karısı onun altında yumuşadı, dudakları hevesle açıldı ve ipeksi dilini onun diline dokundurdu.

Cam arkasına geçtiğinde onun iç çekişini duydu.

"Kiss Cam." Partnerini dışlamak istemiyordu. Cam onun arkasını kolluyordu. Cam, aralarındaki uçurumu kapatmış olan kişiydi. Cam olmasaydı, hâlâ kavga ediyor olurlardı. O, kendini açıklamak için fazla inatçı olurdu. O ise soru sormak için fazla kızgın olurdu. Cam aralarını kapattı.

Ve eğer Cam o l m a s aydı, Laura onu ezip geçerdi. Birbirlerine ihtiyaçları vardı.

Ve kesinlikle ona da ihtiyaçları vardı. Yıllar önce onu gördüğünden itibaren bunu biliyordu. Bu süreçte beş yıl kaybetmişlerdi. Bir saniye daha kaybetmelerine izin vermeyecekti.

Laura'nın Cam'i öpmesini izledi. Cam, Laura'yı kendine çekti. Laura'dan daha uzun boylu olduğu için, ona ulaşmak için eğildi. Cam, Laura'yı yalayıp yuttu. Onları izlemek, Rafe'in pantolonunun içindeki sikini titretmişti.

Onu alacaklardı. Onun amını ve kığını alacaklardı ve o, inanılmaz bir şeyin parçası gibi hissedecekti.

Cam, Rafe'e sırtını döndü, Cam elleriyle bluzunu çekti. Bluzu başından çıkardı ve eğildi. "Sütyenini çıkar. Göğüslerini göster bize."

Evet, ihtiyacı olan buydu. Onun itaatkar olmasına ihtiyacı vardı. Onun yumuşak ve tatlı olmasına ihtiyacı vardı. Karısı asla gerçekten itaatkar olamazdı. Bliss'teki bazı üçlüler öyle oynardı, ama Laura kontrolüne ihtiyaç duyuyordu. Yine de, Cam'e itaat ederken, elleri sütyeninin ön kopçasını açıp o mükemmel göğüslerini ortaya çıkarırken, penisi dans etmeye başladı.

Mükemmel ve yuvarlak, sıkı kahverengi ve pembe meme uçları vardı. Göğüslerine bakarken ağzı sulandı. Elleri yukarı kalktı ve onu avuçladı, meme uçlarının sert noktalarını cildine karşı hissetti.

Gözlerini kapattı ve içini çekti, başını Cam'in göğsüne yasladı.

Ve sonra bebek monitöründen yumuşak bir ses geldi. Sierra ağladı ve tüm dünya durdu.

Hep birlikte donakaldılar, sanki yaşanan korkunç olayı durdurabileceklermiş gibi. Üçü arasında tek bir ses bile çıkmadı, tek bir nefes bile alınmadı.

Bir saniye, sonra iki saniye. Üçüncü saniye geçti ve Laura ona baktı. "Şimdi beni sikmelisin. Uyanacak ve orgazm olmaya ihtiyacım var. Acele et, Rafe. Acele et."

Hızlı bir seks. Evet, hızlı bir seks yapabiliirdi. Onun içine girmek için her şeyi yapardı. Çok uzun zaman olmuştu, çok uzun zaman. Bunun için can atıyordu. Tüm endişelerini, tüm kaygılarını bir kenara bıraktı. Tek bir şey önemliydi: karısıyla birlikte olmak.

Onu kucağına aldı, hafif ağırlığı onun gücüne karşı hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu kollarının arasına aldı, tıpkı düğün gecelerinde yaptığı gibi, tıpkı seksen yaşına geldiklerinde ve onu zar zor taşıyabildiği zamanlarda yapacağı gibi. Onu taşımak için bir yol bulacaktı çünkü o onun malıydı. Belki de ikisi birden yapacaktı. Belki de böyle başaracaklardı. O ve Cam, Laura'yı sonsuza kadar seveceklerdi.

"Sessiz ol," dedi Cam, yüzünde bir gülümsemeye. "En kötüsü olursa, bebeği ben alırım, ama bana borcunu ödemeni beklerim."

Her zaman. Cam'e karşı derin bir sevgi duyuyordu. Cam'i öpmek ya da onun iğrenç kıcıyla sevişmek istemiyordu, ama yine de onu seviyordu ve annesinin inancına rağmen, bu iyi, doğru ve mükemmel bir şeydi. Her zaman bir yedeği vardı. Laura'nın yalnız kalacağından, kızının yalnız kalacağından asla endişelenmesine gerek yoktu.

Aile. Annesi, ebeveynleri ayrıldığında yalnız kalmıştı ve bu onu acımasız bir kadın haline getirmişti. Aynı hatayı yapmasına izin verilmeyecekti. Cam, ayrılmaya çalışırsa onu tekmeliyordu. Cam onu eve çağırıyordu.

Küçük odalarının kapısından aceleyle içeri girdi. En az iki oda daha gerekiyordu ve Laura haklıydı. Bunu yapacak parası vardı, ama...

O, risk almaktan kaçınıyordu. Artık değil. Burası onların eviydi. Bebeğini büyütmek için en iyi yer burasıydı. Cüzdanını açıp, ihtiyaçları olan her şeyi alacaktı, Sierra'nın koşturmasını izleyebilecekleri bir teras da dahil. Ve kardeşleri.

Daha fazlasını istiyordu, ama bunun daha fazla para ya da seçenekle ilgisi yoktu. Daha fazla çocuk, daha fazla aile, daha fazla sevgi istiyordu. Daha fazla sorumluluk.

Onu yatağa attı.

"Şimdi kıyafetlerini çıkar." Rafe onu görmek istiyordu, her santimini

Aceleyle pantolonunu çıkardı ve ayakkabılarını çıkardı.

Ayakkabılar sevimli birer topukluydu, ama o kadının çıplak olmasını istiyordu. Kadının cildi, karnının hafif, kadınsı kıvrımlarından kalçalarının dolgunluğuna, mükemmel bir şekilde tıraşlanmış amına kadar santim santim ortaya çıktı.

"Siktir. Bacaklarını aç. Tadına bakmak istiyorum." Aylardır onun amını yalamamıştı. Yapacak çok iş vardı. Sierra onun rahminden doğmamış olmasına rağmen, Laura artık bir anne, bir bebek annesiydi ve çok yorgundu, ama bu bağı kurmaları gerekiyordu. Sierra bunun olmasını istiyordu. Anne babasının birbirlerine karşı tutkulu olmasını istiyordu.

Kendi kıyafetlerini yırttı. Aralarında bir santimetre bile kumaş olması düşüncesine dayanamıyordu. Gömleğini bir kenara itti, pantolonunu çıkardı ve boxerını aşağı çekerek sikini serbest bıraktı. İhtiyacıyla titriyordu, içine girmek için can atıyordu.

"Hadi, bebeğim." Cam üniformasını çıkarmıştı. Tamamen çıplak ve son derece kendinden emin bir şekilde odaya girdi. "Sana dilini sürmesi gerekiyor. İkimizin de öyle. Çok uzun zaman oldu. Ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyoruz, o yüzden o muhteşem bacaklarını erkeklerin için aç."

O geriye uzandı ve ayak bileklerini yavaşça ayırdı, her santimetre flörtöz bir baştan çıkarma gibiydi. Dudaklarını yaladı, onu kendisiyle oynamaya davet etti. "Bacaklarım açık. Senin için hazırım."

Rafe dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü kadının amına doğru uzattı. Kadının kokusunu, tadını ve diline değen labiyalarının yumuşaklığını seviyordu. Derinlere daldı, parmaklarıyla kadını açtı ve kadının her damla kremini yaladı.

O, labiyalarını ayırdı, önce birini, sonra diğerini dudakları arasında emdi. Çok tatlıydı. Cinsel organının kabukları yaprak kadar yumuşaktı ve uyarılma ile nemleniyordu. Onun ağzını kapladı, onu onun özü ile doldurdu.

Gözlerini yukarı kaydırды ve Cam işiyle meşguldü. Ağzı göğsündeydi, meme uçlarını çekip çekiyordu. Sol eli diğer meme ucunu okşuyor, onu gergin tutuyordu. Laura'nın başı geriye atılmıştı, ağzı açık, keskin bir çığlık atıyordu.

Klitorisıyla oynadı, o küçük yumruğu bastırdı ve yavaş daireler çizerek sürükledi. Dilini onun içine soktu, uzun vuruşlarla onu sikti. Ağzıyla tüm amını kapattı, başparmağını klitorisine koydu. Bastırdı ve onun titremeye başladığını hissetti, kalçaları yaklaşan orgazmla titriyordu.

Laura onun dilinin üzerine boşaldı, ağzını kapladı ve onu doldurdu. Mükemmellik. Onu genişçe açtı, alabildiği her damlayı aldı.

Penisi çaresizce zonkluyordu. Dizlerini ayırdı. "Cam, kayganlaştırıcıyı getir."

Onun içine girmek istiyordu, ama yalnız gitmek istemiyordu. Cam'in de onunla birlikte olmasını, üçünün birlikte olmasını istiyordu.

Cam dizlerinin üzerine çökerken sırtıyordu. "Zaten alıyorum." Elinde mavi bir tüp vardı. "Yaratıcı olmaya ne dersin?"

Laura iç çekiyordu. "Yaratıcılığa ihtiyacımız yok. Burada olduğum için mutluyum. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini biliyor musun? Aylardır böyle bir şey hissetmemiştim."

O da öyle. Bebekleri birbirlerine verirken ya da karısı işe gitmek için evden çıkarken kısa öpücükler paylaşmışlardı. Onun özlediği şey, üçü arasındaki derin bağıdı.

Annesine asla açıklayamayacağı şey buydu, bir insanın kabul etmesi gereken şey buydu: birbirlerine bağıydılar, birlikteydiler, ayrı kaldıklarında asla tam olamayacaklardı.

Bu tuhaf ve garipti, ama onlara aitti.

Rafe kendini açtı. Hiram'ın yapmayı reddettiğini iddia ettiği şey buydu. Kendini açtı ve aniden doldu. Sevgiyle doldu. Umutla doldu. Onlarla doldu.

"Hadi oynayalım."

Cam penisini yağladı. Yatağa uzandı, eli penisini yukarı aşağı okşuyordu. "Duymak istediğim sözler bunlar. Hadi bebeğim. Penisime otur. O seksi kıcını penisimde çalıştır."

Laura'nın gözleri parladı ve o, Laura'nın anne olmayı bırakıp kendine kadın olmaya izin verdiği anı gördü. Son birkaç aydır ebeveynlik yaparken sevgili olmayı unutmuşlardı. Laura'nın cildi güzel bir pembeye büründü ve meme uçları dikleşti. Ne kadar güzel meme uçları.

Rafe uzanıp ellerini tuttu ve ona ihtiyaç duyacağı dengeyi sağladı. Daha önce bu özel pozisyonu denememişlerdi, ama Rafe, Cam'in açıkça olduğu kadar maceracı hissediyordu.

Cam, elinde penisini tutuyordu. "Bize yardım et, Rafe."

Bu onun işiydi. Cam'in işi. Onlar ortaklı. Başkaları da kendilerini ortak olarak adlandırabilirdi, ama Rafe bunun ne anlama geldiğini gerçekten anlıyordu. Hayatı paylaşmak anlamına geliyordu. Karılarını ve çocuklarını paylaşmak anlamına geliyordu. Birinin arkasını kollamak anlamına geliyordu.

Onu aşağı indirirken ellerini tuttu. Cam'in parmakları kalçalarını kavradı, onu sımsıkı tuttu.

O, kızın yüzündeki acı ifadesini izledi. "Bu kadar iyi nişan almak zorunda mısın?"

Gülümsedi. Güzel kıcının işgal edilmesinin üzerinden epey zaman geçmişti. "Ah, zavallı sevgilim. Çok mu büyük?"

Gözleri geriye yuvarlandı ve Cam'in üzerine çöktü, dengesini bulurken Rafe'nin ellerini bıraktı. "Çok büyük. Bu yüzden bu kadar iyi hissettiriyor, biliyorsun."

Biliyordu. En azından entelektüel düzeyde. "Onu al. Sana vereceği her santimi al. Onun sikini kıcına al yoksa başka bir şey alamazsın."

Laura bir itaatkar olmayabilir, ama hakimiyete tepki veriyordu.

İnledi, sesi doğrudan Cam'in sikine gitti. Cam ölmek üzereydi, nabızı atıyordu, kan sikine akıyordu ve dünyayı tek bir gerçekliğe dönüştürüyordu. Laura. Karısının içine girmesi gerekiyordu. O amcığa girmesi gerekiyordu, yoksa ölecekti.

"Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun." Cam, onu sikine indirirken inledi. "Daha fazla al."

Laura kıvrıldı, Cam'in penisine batarken gözleri parladı.

O kapana kısılmıştı, vücudu çıplak ve yumuşaktı. Cam kalçalarını tuttu. Bacakları genişçe açılmış, Rafe'i içeri davet ediyordu.

Rafe geri adım attı ve manzarayı izledi. Sapıkça mı? Belki. Ama onunla paylaştıkları şeyin sapıkça ve tuhaf olarak değerlendirilebileceğinden şüphe yoktu, ama aynı zamanda sevgiydi de.

"Rafe? Buraya gel. Sana ihtiyacım var." Laura'nın sesi onu çağırdı.

O da ona ihtiyacı olduğu için yanına gitti. Cam ve Laura. Onlar onun ailesiydi.

Yaklaştı ve karısını öptü, onu Cam'e doğru itti. Penisi, karısının yumuşak amına sürtünerek ağrıyordu.

Vücudu kadının vücuduna yapıştı ve kadının elleri beline dolandı, kalçalarını kavradı.

"Benimle dalga geçiyorsun," diye suçladı.

"Beni öldüreceksin," diye Cam düşük bir iniltiyle karşılık verdi. "Hadi ama dostum. Kızımız her an uyanabilir. Bu otobüsü hareket ettir."

Sonsuza kadar oynamak istiyordu, ama Cam haklıydı. Artık zamanları kendilerine ait değildi ve olması gereken de buydu. Artık üçlüden fazlasıydılar ve her zaman Sierra'nın annesi ve babası olacaktı.

Her zaman. Ve her zaman partnerler ve eşler.

Rafe eğildi ve penisini her zaman olmak istediği yere, yani onun içine yönlendirdi. O kadar sıkıydı ki, küçük hamlelerle içeri girmeye çalıştı. Cam'in kışındaki kocaman penis onu daha da sıkı, daha da tatlı hale getiriyordu.

Sıcaklık onu sardı ve bu deneyimi kısa kesme tehlikesi yarattı. Kendini ona odaklamaya zorladı, mümkün olduğunca uzun sürmesini sağlamak için.

"Çok doğru hissettiriyorsun." O doğru, mükemmel ve iyi hissettiriyordu. Onu sevilmesi gerektiği gibi sevmenin yanlış bir yanı yoktu ve o ikisine de ihtiyaç duyuyordu.

Cam'e ihtiyacı vardı.

"Hazır mısın?"

Cam ona sabit bir gülümseme attı. "Kardeşim, ben bunun için doğuştan hazırım." Cam geri çekilirken Rafe içeri daldı.

Laura nefesini tuttu, başını geriye attı ve kendini onlara teslim etti.

Rafe neredeyse ucuna kadar çıkardı. Kendi ritmini buldu, Cam ile olan ortaklığı o kadar içselleşmişti ki, ne yapacaklarını biliyorlardı,

sanki vücutları senkronize çalışıyormuş gibi.

Tekrar tekrar daldı ve geri çıktı. İçeri girerken sıkıydı, sanki onunla mücadele ediyormuş gibi, ama his akıcıydı, o çekilirken değişiyordu, onu içinde tutmak için çok uğraşıyordu.

Laura'nın kolları onu sarıyor, ona sıkıca sarılıyordu. O üstte olmasına rağmen, Laura onu çevreliyordu, ama onu kendine çeken sadece kolları değildi. Bir saat önce çok küçük görünen bu küçük kabin, hepsini içine alacak kadar büyüktü. Onun tüm dünyasını içine alacak kadar büyüktü.

Rafe, yaklaştığını biliyordu. Çok uzun süre dayanamazlardı. Laura çok iyi hissettiriyordu. Omurgası çoktan karıncalanmaya başlamış, cildi zevkle parlıyordu. Cam'in cildi kızarmıştı. O da yakındı. Önce karılarının boşalmasını sağlamalıydılar.

Elini aralarına soktu, klitorisini buldu ve onu her zaman çığlık attıran düğmeye bastı.

Nefesi kesildi ve orgazm olurken tüm vücudu gerildi.

Sıkı kasları onu sıkıca kavradı ve onu doruğa ulaştırdı. Kontrolünü tamamen kaybetti ve kendini bu duyguya teslim etti. Tüm gücünü kullanarak içine girdi.

Cam bağırdı ve onu sıkıca tutarken içine bastırdı. Huzur, titreyen bir huzur hissi, kemiklerine kadar işledi. Yanına düştü ve onu da yanında sürükledi.

Alması gereken bazı önemli kararlar vardı, ama artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Karısının kolları onu sarıyordu. Ortağı yanındaydı.

Küçük dünyasında her şey yolundaydı.

Ancak, küçük ailesini alıp çok daha büyük bir aile kurmaya karar vermesi gerektiğini biliyordu.

Cassidy Meyer tarafından sorgulandı

Probed podcast'inden bir transkript.

Hoş geldiniz. Benim adım Cassidy Meyer ve bu podcast'leri bir açıklama ile başlatmayı seviyorum. Uzaylı güçler tarafından incelenip hamile bırakıldım. Bunun bazı kısımlarının hoş olmadığını söylemiyorum, çünkü öyleydi. Uzaylı sevgilim, kadınların zevkini artırmak için tasarlanmış ekstra parçalara sahip sevimli bir erkekti. Ancak seks ve aşkın iki ayrı şey olduğunu çabucak keşfettim. İnsan sevgilim Mel'e sadık kalmaya niyetliyim. Bunu Zandar galaksisinden dinliyorsanız, onu büyük avcı Xitilhup olarak tanıyorsunuzdur. Evet, doğru. O sizi izliyor. Oğullarımın gezegen sistemlerini yönetmek için doğduklarını biliyorum, ama biz burada, Dünya'da sakin bir hayat seçtik ve hem insanlar hem de uzaylılar bu özel yaşam seçimine saygı duyarlarsa çok sevinirim. Bu, Cassidy ile Probed ve bugünkü programımızda pancar ve uzaylıların alerjik olmasının tarihsel nedenleri hakkında konuşacağız. İpucu - bunun Lincoln'ün 1889'da Reticulan Gray istilasını geri püskürtmesiyle bir ilgisi var. Bazıları size o zamana kadar öldüğünü söyleyecek, ama biz gerçeği biliyoruz...

On Yedinci Bölüm

Leo, Shelley ve Wolf

Wolf, nişanlısını görebilmek umuduyla barın etrafına bakındı. Onu bulmalı, ona sarılmalı ve tüm dünyanın altüst olmadığını kendine kanıtlamalıydı.

Dışarıda bir piç kurusu onu annesine işkence etmek için kullanmıştı. Mel ve Leo'ya karşı iyi bir yüz takınmıştı, ama "babası" ile güzel bir konuşma yapmaya niyetliydi.

Tanrım, babası annesini ve Leo'yu dövmüştü. Annesi güç bulamamış olsaydı, çok farklı bir şekilde büyümüş olabilirdiler.

Sınıfındaki bazı pisliklerin ona annesine benzediğini söyledikleri tüm anları hatırladı. Bu, ona deli ve dışlanmış olduğunu söyleme şekilleriydi, ama bu gece kadar annesine benzediğinden gurur duymamıştı.

Annesinin pancar yapraklarından yapılmış bir başlık takmış olması bile umurunda değildi. Carmen Miranda'nın sebze versiyonu gibi görünüyordu. O şeyin kafasında nasıl durduğundan bile emin değildi. Masadan dönerek yüzünde parlak bir gülümsemeyle "Wolfgang" dedi.

Tanrım, Dallas'ta kimse ona Wolfgang demiyordu ve o da bunu seviyordu. Yine de yüzüne zorla bir gülümseme kondurdu. "Merhaba anne. Hazırız galiba. Bir içki için bu kadar tören fazla değil mi?"

Tanrım, umarım sadece bir içki olur. Küçük bir içki. Bir bardak varsa Shelley kaçabilir.

Annesi başını salladı. "Çok daha fazlası var, Wolfgang. Shelley bu gece yemin etmeyi kabul etti."

"Yemin mi var?"

"Elbette."

Tabii ki. "Anne, Shell'e karşı biraz daha yumuşak davranmanı rica ediyorum. Lütfen."

"Gerek yok, canım." Kolunu beline doladı ve birdenbire yanına geldi.

Neredeyse iç geçirdi. Ondan uzak kalmaktan nefret ediyordu ve son zamanlarda çok sık uzak kalıyordu. Onu kendine çekti, ona ne kadar yumuşak geldiğini hissederek keyiflendi. "Merhaba, bebeğim."

Yüzünü yukarı kaldırdı ve o muhteşem dudaklarını uzattı. "Beni öp."

Bu teklifi reddetmeyecekti. Eğildi, dudaklarını dudaklarıyla kapattı, dili kısa bir süre onun ağzının içine daldı. "Merhaba."

Ona gülümsedi, yüzünde uzun zamandır görmediği bir huzur vardı. Son zamanlarda biraz manik davranıyordu, ama şimdi rahatlamıştı. "Annen ve ben öğleden sonrasını benim taahhüdümü gözden geçirerek geçirdik, bu yüzden bu gece bizi rahatsız etme."

"Shelley çok tatlıydı. Dekorasyonları ve her şeyi yapmamıza yardım etti. Çok iyi bir kızın var." Annesi Shelley'e karanlıkta parlayan bir ışık gibi baktı.

Wolf'un kalbi neredeyse durmak üzereydi. Bu, beklediği bir şey değildi.

"Bugün özel bir gün, anne." Shelley'nin sesindeki titreme, onun duygusal olduğunu gösteriyordu. İyi anlamda.

Ne olmuştu böyle? İlk kez, uzaylıların tatlı bebeğini kaçırp yerine bir klonunu koymuş olabileceğini düşündü.

"Kesinlikle öyle." Annesi Shelley'e hızlıca sarıldı. "Bir saat kadar sonra her şey hazır olur."

Arkasını döndü ve uzun zamandır onda görmediği bir enerjiyle işine devam etti.

Wolf, Shelley'ye baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Burada onunla konuşamazdı. Gözünün ucuyla Leo'nun kapıdan içeri girdiğini gördü ve ona eliyle gelmesini işaret etti. Mekan dolmaya başlamıştı. Logan, Seth ve Georgia'yı arka masada Gemma, Jesse ve Cade ile gülüşürken gördü. Laura Cam ile konuşuyordu, ama Rafe onlarla birlikte görünmüyordu. Tanrım, umarım her şey yolunda gitmiştir. Laura'yı seviyordu ve onun adamlarından birinin ona zarar verebileceği düşüncesine dayanamıyordu.

ayrılmak. Circle G grubu tam kadro oradaydı. Shelley'nin kardeşi Trev, bir elinde kahve fincanı, diğerkoluyulgüzel karısı Beth'i kucaklamıştı. Beth, Trev ile Bo O'Malley'nin arasında oturuyordu. Jamie, Hope ve Noah ile hararetili bir tartışma içindeydiler. Patronu arkada durmuş, dans pistindeki Dani ve Finn'i gülümseyerek izliyordu.

Kitten bile, kayak merkezinin sahibi olan yeni sevgilisi Cole Roberts ile birlikte gelmişti. Kitten, sevimli bebek mavisı elbisesiyle ve yüksek topuklu ayakkabılarla çok canlı görünüyordu, ama Wolf, ikisinin hala birbirlerine karşı garip davrandıklarını anlayabilirdi. Kitten, Dallas'lı kızlarla görüşürken, Cole kendini tutuyordu.

Wolf, her şeyin kucaklaşma ve öpüşmelerle dolu olmadığını fark etti. Aidan ve Lucas, Circle G grubuyla oturuyorlardı, ama Wolf, Lexi'yi hiçbir yerde göremedi.

Bir de Michael Novack vardı. Eski ABD federal şerifinin burada ne işi olduğunu hiç anlamıyordu. Bira içiyordu ve etrafında olan biten her şeyi tamamen görmezden geliyor gibiydi, tek bir istisna dışında. Gözleri, güzel esmer garson Lucy'ye lazer gibi kilitlenmişti. Lucy onun dikkatini çekmeye çalışana kadar ona bakmaya devam etti, sonra da onu görmezden geliyormuş gibi yaptı.

Ama kız da Tyler Davis'i görmezden geliyordu, yani hak ettiğini bulmuştu. İlginç bir üçlüydü.

"Hey, annem neden kafasında sebze bahçesi takıyor?" diye sordu Leo yaklaşırken, Wolf'u önündeki üçlü pembe diziden uzaklaştırdı.

"O, Pancar Rahibesi," diye bilgilendirdi Shelley. "Bu çok önemli. Eğer ben de bir rahibe olmak istersem, bunu ciddiye almalıyım. Rahibe için pancar tabletleri yok. Bana pancar tabletlerinin kolayca manipüle edilebileceğini söyledi. Bu konuda Mel ile fikir ayrılığına düştüler. Bu konuda uzun bir tartışma yaşadılar. O, Mel'in son sorgusunda beyin yıkamaya maruz kalmış olabileceğini düşünüyor. Mel ise onun deli olduğunu iddia ediyor. Sanki bunu söylemeye hakkı varmış gibi. Sonra uzun uzun öpüştüler. Her şey çok karmaşık."

Wolf diğerk herkese unuttu ve müstakbel eşinde meydana gelen değişikliklere odaklanmaya karar verdi. En son düşünmek istediğı şey pancar ve annesinin öpüşmesiydi. "Hepimizin konuşması lazım."

Shelley'nin elini tuttu ve onu barın arkasına doğru götürmeye başladı. Orada bir mutfak, dondurucu ve tonlarca dolap alanı vardı. Wolf eve ilk geldiğinde barmenlik yapmıştı. Tüm gürültü ve kargaşadan uzaklaşmak için nereye gitmesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Shelley.

"Kendi düşüncelerimi duyabileceğim bir yer." Onu barın arkasına götürdüğünde, bağırmadan konuşabileceklerdi. Onu yanına çekti ve Leo da peşinden geldi.

Onları barın önünden geçirdi. Barın arkasında kimse yoktu. Lucy, içeceklerle dolu bir tepsiyle yanlarından geçti ve Alexei arka tarafa geçti. Wolf, Shelley'yi barın karanlık köşelerine götürdü.

"Bu gece ne oldu böyle?" Onunla en son konuştuğunda, annesine o kadar kızmıştı ki konuşamıyordu.

Shelley onun vücuduna döndü ve elini göğsünü kaplayacak şekilde kaldırdı. "Bu gece mi? Pek bir şey yok. Annenize yardım ettim. Onu buraya getirdim. Bu arada, arabasının bakıma ihtiyacı var."

"Annemi mi getirdin?" diye sordu Leo.

En azından biri anlamıştı. "Aniden annemle çok yakınlaştılar."

Shelley'nin kahkahası kulaklarında çınladı. "Şey, artık öyleyiz. Sonunda onu anladım. Sanırım çok iyi anlaşıcağız. Annen harika bir kadın."

"Sana Mel'in toniklerinden içirdi mi?" diye sordu Leo, gözleri onun yüzünü araştırıyordu.

Shelley öfkeyle nefes aldı. "Hayır. Hayır, sadece onun hakkında, yaşadıkları hakkında birkaç şey öğrendim. Bugün babanla tanıştım."

Wolf'un kalbi sıkıştı. "Senin peşine mi düştü?"

Leo onu kendine doğru çevirdi. "O piç kurusu ne yaptı?"

Shelley, Wolf ve Leo'nun çılgına dönmüş öfkesinden hiç etkilenmemiş gibiydi. Sadece gülümsedi ve elini Leo'nun göğsünde gezdirerek vücudunu Wolf'a doğru eğdi. "Konuştuk ve bana birkaç şeyi anlattı. Beni korkutmak için elinden geleni yaptı ama ona birkaç el ateş ettim ve kaçtı."

Shelley ona ateş mi etmişti? "Neyle? Benim silahımı bile zar zor kullanabiliyorsun."

"Onu vurdun mu?" diye sordu Leo, ama sorusunda gurur vardı. "Onu vurmam." Shelley eğildi ve burnunu Leo'nun boynuna sürttü. Leo'nun boynuna sürttü. Dönüp ellerini Wolf'un beline koydu. "Öğleden sonra Talbot malikanesine geldi. Onun iğrenç sözlerini dinledikten sonra içeri girdim, görünüşte ona on bin dolarlık bir çek getirmek için. Eve girdim ve Rachel Harper'ı buldum, o da bana tabancasını ödünç verdi. O pisliğin bir daha kayıinvalidemin yanına yaklaşamayacağından emin oldum. Cassidy'nin yanına yaklaşırsa, yemin ederim ki hayalarını vuracağım. Nişan almakta berbat olduğum için iki ya da üç deneme yapmam gerekebilir, ama bunu başaracağım."

Wolf elini kızın yüzüne götürdü. "Seni tehdit mi etti?"

Tatlı kahverengi gözler yuvarlandı. "Sanki yapabilirmiş gibi. Julian'a gidip sana ve Leo'nun geçmişini anlatacağını söyledi. Julian hakkında yanlış bir izlenimi var. Onu, koruması hapis yatmış bir biyolojik babası olduğunu öğrenince dehşete düşecek bir yüksek sosyete üyesine benzetiyor."

Leo burnunu çektirdi. "Julian her şeyi bilir. Julian bizim bildiğimizden daha fazlasını biliyordu. O pislik Julian'a gitmiş olsaydı, şimdi mezarda olacaktı."

"Ben de öyle düşünmüştüm, ama onun benden korkmasını istedim." Shelley parmak uçlarına yükseldi ve çenesine bir öpücük kondurdu. "Annenin yanına asla yaklaşmamasını sağlamak istedim."

Dokunduğu her yerde cildi parlıyordu. Yarın akşama kadar beklemesi mi gerekiyordu? Onun içine girip yuvasını bulduğundan beri sanki bir asır geçmişti. "Onu bizim için korumaya mı çalıştın?"

Shelley başını salladı. "Hayır. Onu yarın benim annem olacağı için korudum. Annem öldü. Sahip olmak istediğim tek anne Cassidy Meyer. Ve bugün onun hakkında keşfettiğim şey, onun cesur ve güçlü olduğu ve ikiniz isterseniz harika bir büyükanne olacağı."

Leo, Shelley'nin oynadığı baştan çıkarıcı açıklamaya uymak istemedi ve harekete geçti. Sabırsız bir pislik olmak zorundaydı. "Shelley, bugün ne oldu? Hemen söyle bana."

Shelley, onun sert ses tonundan endişelenmiş gibi görünmüyordu. Mutfağı geçerek geri çekilirken Leo'nun gömleğini çekti. "Söyledim ya. Kötü adama ateş ettim. Altına işedi ve kaçtı."

"Anladım. Annemle olanları kastettim."

Durdu ve bir an için ciddileşti. "Cassidy ile benim birçok ortak noktamız olduğunu fark ettim. İkimiz de berbat ilk kocalar seçtik. İkimiz de bir daha sevmeye cesaret edemeyeceğimiz kadar korkunç ilişkiler yaşadık. Ve ikimiz de hayatta kaldık ve bizi seven harika erkekler bulduk. O ikinizi yetiştirirken harika bir iş çıkardı. O kadar şey yaşadıktan sonra harika bir anne olmayı başardıysa, belki ben de olabilirim."

Wolf, Shelley'nin arkasına geçerek kollarını ona doladı. "Bebeğim, sen harika bir anne olacaksın. Nasıl böyle bir şeyi sorgulayabilirsin ki?"

Leo'nun elleri hareket etti ve Shelley'nin yüzünü avuçladı. "Seni endişelendiren bu mu?"

"Düğün yüzünden olduğunu sanıyordum." Bebekler yüzünden mi stresliydi? Endişelendiğini biliyordu, ama bunun evlenmenin getirdiği stres olduğunu düşünmüştü.

Shelley başını salladı. "Bir nevi. Sanırım bu, zihnimin bir köşesinde bir endişe olarak duruyordu. Bebek istediğimi söylediğimi biliyorum, ama belki de onları hak etmediğimden korkuyordum. Ve senin istemediğinden kesinlikle korkuyorum, Leo."

Leo hiç çocuk istemiyor muydu? Bunu duymamıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? "Leo?"

Leo başını salladı. "Hey, o nişanlanmadan önceydi. Ve evet, bunun babamla çok ilgisi vardı. Onu hala hatırlıyorum. Anneme ne kadar sert davrandığını, bana ne kadar kötü davranabildiğini hatırlıyorum. Sanırım babama biraz benzeyebileceğimden korkuyordum, ama bu saçmalık. O adamdan yapmamam gerekenleri dışında hiçbir şey öğrenmedim. Her şeyi annem öğretti bana. Julian ve Jack'i izleyerek bunu başarabileceğimi düşündüm. Wolf'un da başarabileceğini biliyorum. O şu anda benim annem gibi."

Wolf kardeşine mutlu bir orta parmak gönderdi. "Siktir git kardeşim. Öğle yemeğini yediğinden emin oluyorum. Sen çoğu zaman unutuyorsun. Ve senin pratikte benim hizmetçim olduğunu ve üstelik dırdırcı bir hizmetçi olduğunu söyleyebilirim."

Leo titredi. "Eh, ara sıra kıyafetlerini toplayabilirsin."

"Hayır, yapamam. Yere düştükleri anda, onları yakalamak için dalıyorsun ve sonra bana ne kadar pasaklı olduğumu söylüyorsun." O hiç de

değildi. Pek değil. Belki biraz. Leo, her an zeminin her santimini görmek için takıntılı bir ihtiyaç duyuyordu.

Shelley her ikisinin de göğsüne birer el koydu. "İkiniz de durun."

Ve ikisi de durdu, çünkü Shelley yatak odasında ne kadar tatlı bir şekilde boyun eğse de, bir nevi onların patronuydu.

Dudakları yukarı doğru kıvrılan seksi bir ifadeyle gülümsedi. "Yani bebekler konusunda hepimiz hemfikir miyiz?"

Aksi olduğunu hiç bilmiyordu. "Çok fazla bebek istiyorum."

"Ben Shelley'e benzeyen bebekler istiyorum," dedi Leo, yüzü yumuşayarak.

Kafasını çevirip ikisini de baktı. "İkinizin de babanıza hiç benzememenizi garip bulduğumu biliyorsunuz."

Wolf omuz silkti. Bu durumdan memnundu. "Sanırım annemizin tarafına çekmişiz."

"Hayır. Öğleden sonrasını Cassidy'nin ailesinin fotoğraflarına bakarak geçirdim, biz de pancarlarla oynadık. Hepsi küçük. Robert'ın ailesi de öyleymiş."

Leo iç geçirdi. "Biz uzaylı değiliz Shell."

Tanrım, annesi ona mı ulaşmıştı? "Burada uzaylı DNA'sı yok."

Omuz silkti, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Bilmiyorum. Normal insanlardan daha akıllı, daha hızlı ve daha çevik görünüyorsunuz. Ve hey, babalarının tuhaf genleri olduğu için çocuklarımin bir avantajı olsa da umurumda olmaz."

Gülerek Leo'ya sarıldı ve onu öptü. Dönüp Wolf'a da aynısını yaptı.

Aslında yarı uzaylı olmanın eğlenceli olabileceği birkaç oyun senaryosu görebiliyordu.

"Hey, pancar suyu içmeden önce yaklaşık otuz dakikam var. Sıkıcı yaşlı evli insanlar olmadan önce son bir kez çılgın bir macera yaşayalım mı?" Shelley, gözlerinde bir ışıltıyla sordu.

Wolf tam da uygun bir yer biliyordu. "Zane'in kuru gıda malzemelerini sakladığı büyük bir dolap var."

Onları oraya götürmeye başladı, kapıyı buldu ve hepsini içeri çekti. Kapıyı kapattı ve küçük ışığı yaktı. Tanrıya şükür, Zane'in garsonu Lucy, kardeşi kadar takıntılı ve kompulsif bir temizlik düşkünüydü.

Kardeşi kadar takıntılı ve kompulsif bir temizlik düşkünüydü. Depo odası tertemizdi ve yapması gerekenler için yeterli alana sahipti.

"Işıkları kapatmamız gerekmez mi?" diye sordu Shelley.

Leo ona baktı. "Kıyafetlerini çıkarmamalı mısın?"

Evet, o zaten Dom modundaydı. Bu çok açıktı. "Acele et, bebeğim. Bütün zamanını seni döverek geçirecek ve sonra benim ağrıyan sikim için biraz rahatlama hissedeceğim kısma gelemeyeceğiz."

Bu sadece gerçektir. Günlerdir sertleşmişti. Aslında ter odası olayı bir nimet olmuştu, çünkü kardeşi ve üvey babasıyla terli, çıplak bir yerde yalnız kalma düşüncesi onu utandırmıştı ve üvey babası seks hakkında konuşuyordu. Kafasında bir resim canlanana kadar çok komikti. Şimdi tekrar sertleştiği için aslında mutluydu. Birkaç dakika boyunca penisinin öldüğünü sandı.

"Bunu kabul edemeyiz, değil mi?" Shelley, sargı elbisesinin kravatını çekti ve hemen Leo'ya uzattı. Muhteşem kıvrımları, seksi siyah sütyen ve öldürücü topuklu ayakkabılarla tam olarak ortaya çıkmıştı. Külot giymemişti. Kız arkadaşı bu dersi uzun zaman önce öğrenmişti.

Leo içini çekti, elini omuzlarına koydu ve göğüslerine doğru kaydırıldı. "Bu göğüsleri ne kadar özlediğimizi biliyor musun?"

Wolf, durum çok acil olduğu için sütyeninin arka kopçasını açtı. Kardeşi ısınmayı severdi, ama Wolf çoktan ateşlenmişti. "Dün gece oturup bira içtik ve seni çıplak görmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu hayıflanarak konuştuk, bebeğim."

Leo'nun sesindeki titreme, onun da gergin olduğunu ele veriyordu. "Sekiz gün, on üç saat ve yirmi dört dakika oldu."

Gülerek başını Wolf'un omzuna yasladı. "Siz ikiniz bir kızı nasıl arzulanan hissettireceğinizi çok iyi biliyorsunuz. Bir dakika daha boşa harcamayın. Sizi çıplak görmeyeli de çok uzun zaman oldu."

Dolap çok küçüktü, ama Wolf kıyafetlerini oldukça hızlı bir şekilde çıkarmayı başardı.

Leo gömleğini çıkardı ama Shelley'nin ellerini kot pantolonunun fermuarının üzerine koydu. "Çıkar beni."

Kahretsin, neden bunu düşünmemiştik ki? "Ben de."

Shelley dizlerinin üzerine çökerek sırttı. "Sen zaten çıplaksın Wolf."

Öyleydi. Penisini zaten ona doğru dikilmiş, zonklu ve çaresizce bekliyordu. Elinde değildi. Ona uyum sağlamıştı. O, karısıydı. Hiç olmadığı kadar yalnızdılar ve karısı çıplaktı. Penisini, Leo'nunkiler kadar sabırlı değildi.

Leo'nun kot pantolonunun fermuarını açtı, penisini dışarı çıkardı ve öpmek için başını eğdi. Wolf'un penisini gerildi, sırasını bekliyordu. Shelley elini Wolf'un penisine koydu ve Leo'nunkini öperken onun penisini sıkıca pompaladı.

Wolf gözlerini kapattı. Günlerdir burada olması gerekiyordu. Onun ellerinin ve ağzının üzerinde olması gerekiyordu. Onun kendisini seçtiğini ve istediği aileye sahip olduğunu kendine hatırlatması gerekiyordu.

Onun ağzının sıcaklığının penis başını sarmaya başladığını hissettiğinde başını eğdi. Zaten uyarılmanın nabzının penis başını ıslattığını hissedebiliyordu.

Leo ellerini kadının saçlarına koydu ve koyu renkli başını geriye doğru çekti. "Em onu, bebeğim. Sertçe em. Senin bir uzaylı kraliçesi olmadığını kanıtlaman için fazla vaktimiz yok, o yüzden bize bizim kraliçemiz olduğunu kanıtla."

O öyleydi. Ve oral seks yapmada çok iyiydi. Muhteşem dudakları penisini aşağı doğru kaydırды ve onu omurgasını eritecek bir zevkle sardı. Tekrar tekrar onu emdi, bir eli testisleriyle oynamaya başladı, göğüsleri sallanarak onu daha da tahrik etti.

"Mükemmel, bebeğim. Daha derine al beni."

O da bunu yaptı, ağzını açıp dilini onun penisini üzerinde dolaştırdı.

Zevk onu ele geçirmek üzereydi, ama o ona bakmaya devam etti. Onun gözleri de yukarıda, onu izliyordu. Bir başka bağlantı daha. Ağzının onun penisini derinlemesine emdiğini izledi, sonra neredeyse ucuna kadar geri çekildi ve yolculuğa yeniden başladı.

"Boşalma, Wolf." Leo, onun arkasında diz çökmüş, bir eliyle saçlarını tutarken, diğer eliyle göğüslerini okşuyor, meme uçlarını çimdikiyordu. Leo onları çekiştirdi ve Shelley, Wolf'un penisini etrafında inledi. Ses, tüm vücudunda titreşimler yarattı.

Kardeşi çok otoriterdi. "Dostum, burada ona ikimiz birden yapamayız."

Zane'in kağıt havlu stoğuna çok yaklaşmak istemediği sürece olmazdı. Bu daha çok hızlı bir seks için uygun bir durumdu.

"O kadar esnek olduğumu sanmıyorum, çocuklar," dedi Shelley, onun penisini ağzından çıkararak.

Oda keskin bir tokat sesiyle çınladı. Shelley nefesini tuttu, ama Leo kaşlarını çattı. "Sana emmeyi kesmeni söyledim mi? Bir depo odasında olabiliriz, ama ben hala Dom'um, tatlım."

Wolf itiraz etmek istedi, ama Shelley tekrar onun sikini emmeye başlayınca titredi. "Öyleyse neden mutlu sonlu oral seks yapamıyorum?"

"Çünkü bir bebeği nasıl içine alabilirsin ki? Belki de Mel'in sana kuşlar ve arılar hakkında bilgi vermesine izin vermeliydim. Bak, bebek sadece annenin karnında gibi görünüyor. Rahim hakkında konuşalım."

Siktir. Bu düşünceyle neredeyse boşalıyordu. Ondan uzaklaşmak zorunda kaldı, penisi onun ağzından çıktı. Çünkü artık onun ağzını hiç istemiyordu.

"Ben durmadım, Wolf durdurdu. Onu da dövecek misin?" diye sordu Shelley.

Leo parmaklarıyla onun meme uçlarını çevirdi. "Seni bağlayıp bana yalvarmanı sağlayacağım, velet. Ama şimdi değil. Şu anda hepimiz benim üzerimde prezervatif olmadığı gerçeğini düşünmeliyiz ve bahse girerim Wolf'un da yoktur. Hepsini balayı için paketledik, ama bence o bagaj alanını daha iyi kullanabiliriz."

Shelley ona döndü. "Emin misin?"

Leo başını salladı. "Evet, ben gençleşmiyorum. Annem de öyle. Torunlarını görmesini istiyorum. Eve dönmek benim için çok önemli. Ayrıca bu sayede zam da alabilirim. Ben ve Chase henüz Nat'i hamile bırakmadılar. Onları geçmeliyiz."

Kardeşi sonuna kadar rakipti. "Onları ezebiliriz. Bizim spermlerimiz onların spermelerini yenebilir. Ayrıca, bugün içtiği tüm toniklerden sonra Ben'in spermlerinin beyin ölümü gerçekleşmiş olabilir."

"Mel'e teşekkür etmemiz gereken bir şey daha."

Shelley ayağa kalktı. "Hey, kimse bana Nat'in rahmiyle rekabet etmek isteyip istemediğini sormadı."

Yüzünde bir gülümseme vardı. Tanrım, tek düşünebildiği şey onun içine girerken, nasıl yüzüne bakabilirdi? Hiç prezervatif takmadan ona dokunmamıştı. Aralarında hiçbir şeyin olmaması fikri onu biraz çıldırtıyordu. "Shelley, hayır diyeceksen, şimdi söyle."

"Nat'i seviyorum, ama onu pataklayacağım!"

Wolf'un ihtiyacı olan tek şey buydu. Onu kaldırıp duvara doğru götürdü ve sırtını duvara dayadı. Kollarını ve bacaklarını ona doladığı anda, kalçalarını yukarı doğru itti ve penisi yerini buldu.

Ona bastırdı, göğsünü göğüslerine, karnını karnına, kollarını ve bacaklarını birbirine doladı. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

O, onun tüm dünyasıydı. Onunla tanıştığı gün doğmuştu. SEAL'lerden ayrıldıktan sonra kendisi için hiçbir şey kalmadığını düşündüğünü hatırlıyordu, ama Shelley ona hayatında daha ne kadar çok şey olduğunu öğretmişti.

Bütün bir gelecek önlerinde uzanıyordu. Çocukların, yeni maceraların, zorlukların ve hayal bile edemeyeceği bir ailenin olduğu bir gelecek. Duygular onu sardı. Onu sıkıca tuttu ve yukarı doğru itti, penisini derinlere gömdü.

Aralarında hiçbir şey yoktu. Onun sıcaklığını ve amının sıcak derinliklerini hissedebiliyordu. Çok farklıydı, çok daha tatlıydı. Aralarında endişe ya da uzlaşma yoktu. Bunları geride bırakmışlardı. Sadece gelecek ve geleceğin getireceği her şey vardı.

Kızın elleri yükseldi ve adamın yüzünü avuçladı. O muhteşem kahverengi gözlerinde yaşlar vardı. "Ben de seni seviyorum. İkinizi ne kadar sevdiğimi biliyor musun? Bana her şeyi veriyorsunuz. İhtiyacım olan her şeyi veriyorsunuz. Bunu elde eden kadınların ne kadar az olduğunu biliyor musunuz?"

Çünkü onu paylaşacak kadar seviyorlardı. Ama onun anlamadığı şey, ikisini de tamamlayan kişinin kendisi olduğuydu. Sadece biriyle olmazdı. Ve onsuz hiçbir şey olmazdı.

"Wolf'un söylemek istediği, biz de seni seviyoruz, bebeğim."

Bazen kardeşine yumruk atmak istiyordu. "Ben de seni seviyorum."

Kafası geriye düştü ve o kendini bıraktı. Bir saniye daha dayanamayıp içine girdi. Penisini defalarca defalarca onun amına soktu. Her kasını gererek ona zevk vermek, kendi zevkini bulmak için çabaladı. Onu tutmak, penisi üzerinde yukarı aşağı hareket ettirmek için tüm gücünü kullandı.

Shelley'nin nefesi düzensizleşti, tırnakları onun sırtındaki ete batmaya başladı. O çığlık attı ve amcığının küçük kasları onu sıkmaya başladı.

Omurganın dibinde belirgin bir titreme başladı.

Kendini yukarı doğru itti, amı onu emiyor, içine çekiyor ve ona hiç bilmediği bir zevk veriyordu.

Orgazm onu sararken onu sıkıca tuttu. Zevk onu sardı, beynini kapladı ve bağırmasına neden oldu.

Elinden geldiğince uzun süre penisini pompaladı, ona sahip olduğı her şeyi verdi.

Sonunda boşaldı ve kadına yaslandı, vücutları duvara yaslandı.

"Aman Tanrım, bu çok farklı bir duyguydu." Shelley'nin elleri onun kafa derisini okşayarak onu kendine çekti. Ağzı onun ağzını buldu. "Çok farklı. Kazanacağız."

O güldü, tüm vücudu sevinçle doldu. Çılgın insanlarla çevriliydi ve bundan çok heyecanlanmıştı.

Onu yere indirdi ve bir adım geri attı. Kardeşi hemen harekete geçti.

Wolf, kardeşinin onu önce bırakmasının ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordu. Kardeşi çok dominant biriydi, ama bu konuda Wolf'un liderlik etmesine izin vermişti. Çünkü Leo, çocukların onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Ve Leo, kardeşinin ihtiyacı olan her şeyi almasını her zaman sağlamıştı. Yemekten korumaya, ilk olmaktan.

Lanet olsun, kardeşini seviyordu.

"Hadi onları alt edelim kardeşim," dedi.

Leo onunla tokalaştı ve neredeyse karısı olacak kadının yanına gitti. Ve dünyası yeniden düzene girdi.

* * *

Leo ellerini ona koymadan önce Shelley derin bir nefes aldı. Vücudu, Wolf'un ona yaşattığı orgazmın etkisiyle hâlâ titriyordu.

"İyi misin, tatlım?" diye sordu Leo.

Gözlerine baktı. Wolf tatlı olanıydı, ama Leo da onu etkiliyordu. Oh, onu etkiliyordu. O karanlık sesini ona yönelttiği anda tüm vücudu tam alarm durumuna geçti. İkisine de ihtiyacı vardı. Wolf'un tatlılığına ve Leo'nun hakimiyetine ihtiyacı vardı. Onlarsız yaşayamazdı. Onlar onun dünyasıydı.

Çok fazla hata yapmıştı, ama onları sevmek bunlardan biri değildi. Onları sevmek onu açmıştı.

Ve onların çocuklarını doğuracaktı. Anne olacaktı. Oğulları ve kızları harika babalara sahip olacaktı. Evet, onlara eşsiz bir aile sunuyordu, ama bu aile sevgi, bağlılık ve umutla dolu olacaktı.

"Harikayım." Leo'nun boynuna kollarını doladı. Onu eskisi gibi kabul etmeleri muhtemelen biraz zaman alacaktı. Onu hamile bırakma fırsatını kaçırmak istemeyeceklerdi. Bu hak için mücadele edecekler ve bebeğin kime ait olduğunu asla sorgulamayacaklardı. Bebek onlara ait olacaktı. Onların bebeğinin iki harika babası olacaktı.

"Tanrım, bunu duyduğuma çok sevindim çünkü bu gece özverili olmak istemiyorum." Boynunu öptü.

O, bitkin düşmüş olmalıydı. Bunu istememeliydi, ama bir şekilde vücudu kalbinin ihtiyaçlarına uyum sağlamıştı. Henüz yolun yarısındaydı. Erkeklerinden sadece biriyle birlikte olmuştu. Eve dönüş yolunun son etabına hazırды.

Dizlerinin üzerine çöktü. Ona boyun eğmek istiyordu. O onun efendisiydi. Onun boyun eğmesine ihtiyacı vardı ve o da bunu ona vermek istiyordu. Dört ayak üstüne çöktü ve başını aşağıya doğru eğdi, kığını havaya kaldırdı.

Leo'nun arkasında iç çektiğini duydu.

"Bana ne yaptığını biliyor musun?" Sesi, onu avucunun içinde tuttuğunu çok iyi bildiği o tatlı, boğuk tona dönüşmüştü.

Kığını ona doğru kıvırdı. "Tek umursadığım şey, beni istemen."

Leo'nun arkasında diz çöktüğünü hissetti. Elleri kalçalarını buldu. "Seni ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Bana bugün ne öğrendiğini söyle."

"

Onun penisi kadının vajinasına dokunuyordu, baskı onu titretmişti. Onun bu konuyu bırakmayacağını bilmeliydi. Dürüstlük, onu Leo'ya bağlayan yapıştırıcıydı. "Güçlü olduğumu öğrendim. Hatalar yaptığımı öğrendim ama sorun değil, daha iyi bir şey inşa edebileceğimize güvenebilirim."

Onun penisi kadının vajinasının kenarında zonkluyordu. Kadın ona karşılık vermek için geri itmek istedi, ama bunu yaparsa adam kadının kıkına şaplak atacaktı.

"Neden babamı vurdun?"

Zor bir soru. "O senin baban değil, bebeğim. Onunla aynı DNA'ya sahip olup olmadığını bile bilmiyorum. Sanırım bu konuda annenin tarafını tutacağım."

Kıkına keskin bir şaplak indi. "Shelley."

"Hayır." Bu sefer pes etmeyecekti. "Doğum belgesindeki isim onu baban yapmaz. Biyoloji doğanın bir şansıdır. Annen seni sevdi. O senin ebeveynindi. Aileyi oluşturan sevgidir. Başka hiçbir şey değil. Bu yüzden bebek sahibi olmamız gerektiğine karar verdim. Birbirimizi seviyoruz. İyi bir yuva kurabiliriz. Önemli olan tek şey sevgidir. Doğum belgeni imzalayan adamın hiçbir önemi yok. Tanrım, Mel seni seviyor olabilir. O senin gerçek baban olabilir."

Bir tokat daha kıkına indi. "Sanırım haklı olabilirsin, tatlım."

Boynunun arkasına bir öpücük hissetti. Omurgası titredi. "Haklı olduğumu biliyorum. Annenle bu konuda tartıştım, ama artık tartışmayacağım. O harika bir kadın. Sen onun sayesinde buradasın."

O, huzurlu bir sesle iç geçirdi. "Biliyorum. Ben de bunu anladım. O bana zarar verdi. Ben daha çocuktum ve o bana vurdu, ama annem bunu kabul etmedi."

Kalbi sıkıştı. "Sana vurdu mu?"

"Evet. O, kendisiyken kabul etti, ama o bana zarar verdiğinde, artık bitti. Onun çılgın bir tarafı olduğunu biliyorum. Biliyorum. Wolf da biliyor. Ama onu seviyoruz. Onu kabul ettiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Şimdi kalbi taşmak üzereydi. "Onu sadece kabul etmiyorum. Onu seviyorum." Aynı olduklarını fark ettiği anda bu olmuştu. Cassidy kötü bir evlilikten kurtulmuş ve Shelley'nin

kendi hayatından daha çok sevdiği iki erkek çocuğu dünyaya getirmişti. "Onu seviyorum. Ona torunlar vereceğim ve onlara büyükannelerinin ne kadar cesur olduğunu anlatacağım."

"Seni seviyorum, tatlım." Penisi vajinasına sürtündü, kalçaları onu geri çekti. "Seni çok seviyorum."

Ona sarıldı. Kimin spermi kazandı, umurunda değildi. Onlar onun kocalarıydı. Elbette, yarın olana kadar yasal değildi, ama kalbinde, o zaten onların karısıydı.

Düğün, Cassidy ve Mel'e daha yakın olma şansı dışında hiçbir anlam ifade etmiyordu. Cassidy Mel'i seviyordu ve Mel'in de Cassidy'yi deli gibi sevdiğinden emindi. Bu da Mel'i kayınpederi yapıyordu.

Leo'nun penisi içeri girerek onu doldurdu. Tanrım, erkekleri çok büyüktü. Onu gererek genişlemesini sağladılar.

"Al beni."

İtaatsizlik edemezdi. Kıçını geriye doğru itti ve Leo'nun amını santim santim almasına izin verdi. Zaten ıslak ve şehvetliydi, onun için hazırды. Penisi zorla içeri girdi, her santimi cildine karşı saf bir zevkti.

Wolf onun önündeydi. Hiçbir zaman iki erkekenden de ayrı kalmazdı. Elini saçına koydu, ona orada olduğunu belli etti.

Hâlâ erkekleriyle birlikteydi. Bir süreliğine onu ayrı ayrı alabilirlerdi, ama onun yanındaydılar.

Leo'nun kıçına yapıştığını hissetti. Kalçaları, en derin giriş noktasını bulmaya çalışarak yanaklarına doğru hareket etti. Mümkün olduğunca içlerine girmek istiyordu — spermlerini rahminin derinliklerine ulaştırmak için. İkisinin de istediği şey buydu, onunla bir çocuk yapma, bir aile kurma şansı.

O da bunu istiyordu. Kalçasını olabildiğince geriye doğru itti, Leo'ya onun içine derinlemesine girmesi için fırsat verdi.

Basınç onu sarsıyordu. Saf bir coşku damarlarında dolaşıyordu. Leo onun içinde nabız gibi atıyordu. Az önce orgazm olmuştu, ama yine yumuşuyor, onun etrafında ıslanıyor ve ısınıyordu. Onun zevklerini kabul etmesi için uzun saatler boyunca onu eğitmişlerdi.

Onun hakimiyeti altında gevşedi, büyük eli omurgasını okşadı. "Al beni." Ona sözlerini geri verdi.

"Oh, seni alacağım, velet. Hayatımızın geri kalanında her gün seni alacağım." Penisi içeri daldı, onu doldurdu ve titretmeye başladı.

Yer onun altında sertti, ama o bunu gerçekten hissetmiyordu. Tek hissettiği, Leo'nun penisinin onu işgal etmesi ve Wolf'un ellerinin saçlarında olmasıydı. Tek hissettiği, erkeklerine olan çılgın aşkıydı.

"Biliyorsun, alacağım." Leo ona sertçe girdi, penisini olabildiğince derine itti. Elleriyle kalçalarını sıkıca tuttu, onu penisine doğru itti.

Wolf'un yaptığı gibi onu doldurdu.

Ve sonra kıkında bir şey hissetti.

"Seni her yerinden dolduracağım," diye söz verdi Leo, sözleri kadının boynunda yankılandı. Parmağı kadının kık deliğine bastırdı.

Leo böyleydi. Onu hamile bırakmakla yetinmeyecekti.

Onu tamamen doldurması gerekecekti.

Kık deliği kasıldı ve sırtına keskin bir tokat hissetti. "Beni içeri al."

Aman Tanrım. Bu Leo'nun parmağı değildi. Wolf'un parmağıydı. Kıkına bastırıyordu. Onu domine ediyordu. Kardeşinin yanında diz çökmüş, parmağını kıkına bastırabilmek için.

"Ciddi görünüyor, bebeğim." Leo uzun, yavaş sikişini sürdürdü. "Onu içeri almalısın."

Rahatlamaya çalıştı, kıkını gevşetip parmağın derinlere girmesine izin verdi.

"Aynen öyle, bebeğim," dedi Wolf. Serbest eliyle kadının göğüslerini okşadı, meme uçlarını çimdikledi. Tanrım, kadın buna bayılıyordu. Bu, kadının amına doğru gitti.

İkisi de ellerini ona koymuştu. Leo onu geri çekiyor, sikine geçiriyordu ve Wolf'un parmağı kıkını sikiyor ve meme uçlarını çekiyordu.

Onun dünyası oldukça mükemmeldi.

Sonra Leo kıkına bir tokat attı. "Neden şantajcı babamın, onu neredeyse vurduktan sonra sana geldiğini öğrenmek zorunda kaldım?"

Bunun onu kızdıracağını bilmeliydi. "Çünkü bana şantaj yapmaya çalıştığında telefonum çantamdaydı. Telefonu ya da Rachel Harper'ın silahını alabilirdim. Silahı seçtim. Hey, kendi silahımı almalı mıyım?"

Bu çok mantıklıydı. Kendi silahına ihtiyacı vardı.

"Önce ben öleceğim." Leo ona sertçe çarptı. "Adamlarının seni korumasına izin vereceksin. Ve bizim korumaya ihtiyacımız olmayacak. Sessiz ve mutlu bir hayat yaşayacağız ve kimse hiçbirimizi öldürmeye çalışmayacak, lanet olsun. Tanrım, bu çok iyi geliyor."

Leo, içinde tekrar tekrar nabız gibi atıyordu. Çekilip tekrar sertçe içeri giriyordu. Penisinin her santimi saf zevkti. Wolf, kışında onun ritmine uyum sağlarken, Leo onu sertçe sikiyor, amına girip çıkıyordu.

Wolf'un parmakları onu gererken, Leo'nun penisi derine daldı. Çok fazla sıcaklık, çok fazla hayat.

O bunlarla doluydu.

Kendini bıraktı. Kalçalarını hareket ettirerek, sert ve derin bir şekilde aldı.

Wolf onu gerdi, kıvranmasına ve titremesine neden oldu. Leo onu sertçe sikti, tatlı noktasını vurdu ve onun adını haykırmasına neden oldu. Zevkini tekrar tekrar haykırdı. Her kas çalışıyordu. Derisinin her santimi titriyordu. Kendini kasılmalar hissetti, zevkini dışarıya gönderdi ve onu sıkıca kavradı. Onu elinden geldiğince sıkı tuttu.

Leo sarsıldı ve muhteşem yüzü buruştu ve onun amını doldurduğunu hissetti. Sıcak, ıslak ve doluydu. Leo ve Wolf'un spermi onun içinde sıcaktı ve ıslaktı.

Ve belki de bir bebek yapmak için rahminde yarışıyorlardı.

Bu düşünce iki gün önce onu çok korkuturdu, ama şimdi tek düşünebildiği şey, ne kadar mutlu olacaklarıydı.

Çünkü haklı olduğunu keşfetmişti. Kararlarından endişe duyuyordu, ama bunların doğru olduğunu biliyordu. Bryce onu evlenmek için şantaj yapmıştı. Annesine olan sevgisini ve ardından kardeşine olan sevgisini onu yanında tutmak için kullanmıştı. O kadar gençti ki. Leo ve Wolf hakkında böyle korkuları yoktu. Onlar onu seviyorlardı. Ona bakmak istiyorlardı.

"Hadi, bebeğim." Leo hala nefes nefeseydi, ayağa kalkıp onu kaldırmaya başladı. "Uzaylı kraliçesi olmadığını kanıtlamalısın. Yine de seni sertçe becerirdim. Bunu bilmelisin."

Leo yapardı. Wolf da yapardı. Elini uzattı ve onlara dayanarak dengede kaldı. Wolf'un kollarına döndü. Tanrım, onun iriliğini seviyordu. Üzerine eğildi. Göğsüne zar zor sığabiliyordu.

Leo'nun arkasında hareket ettiğini hissetti. Wolf'tan sadece biraz daha küçüktü. Eğilip başını kızın omzuna yasladı.

"Burada kalabiliriz," dedi Wolf. "Onu uzaylı kraliçesi olarak kabul edeceğim. Spermimi alabilir."

Ama Cassidy çıldırırdı. "Hayır. Pancarı almam lazım."

Bu sözleri söylerken yüzünü buruşturdu. Ama bunu yapacaktı çünkü artık bunun ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

"Sessiz ol, Wolf. Artık annemle bir bağı var. Oluruna bırakmalıyız. Bu iyi bir şey." Leo kollarını ona doladı. "Yarın evleneceğiz. O zaman bana itaat etmek zorundasın."

Neredeyse burnunu çektirdi. Sanki şu anda yatak odasında ona itaat etmesini istemiyormuş gibi. O, onun sert Dom'uydu. Bu konuda hiçbir şey değişmeyecekti. Ve Wolf, onun her isteğini yerine getiren kişi olacaktı. İkisine de ihtiyacı vardı.

"Sanki şu anda yapmıyormuşum gibi." Kıcı, Leo'nun attığı tokatlardan dolayı hâlâ yanıyordu. Yeterli olmamıştı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı, ama önemli değildi çünkü hâlâ içlerinde hissediyordu.

Her şey değişebilirdi, ama sevgisi değişmeyecekti. Artık bunu biliyordu. Birbirlerine olan sevgileri hala güçlü olduğu sürece her şeyle yüzleşebilirdi.

İnanç. Bazen inanç, bir insanı hayatta tutar. Annesinin ona hayatta inanç, evrene inanç, kendine ve aşkına inanç hakkında fısıldadığını duyabiliyordu.

İnanç ve umut Cassidy'yi ayakta tutmuştu ve o, Shelley'den çok daha azına sahipti.

Leo, kadının giydiği elbiseyi ona uzattı. "Öyleyse senin için zor olmayacak."

Eğilip dudaklarını dudaklarına bastırdı ve sözlerini yumuşattı.

Küçük alanda giyinmek için mücadele ederken birbirlerine dirsek attılar. Leo güldü ve kot pantolonunu giymeye çalışırken poposunun üzerine düştü. Shelley Wolf'a çarptı. Hepsi yere düştü.

"Şşş." Wolf elini ağzına kapattı. "Dışarıda biri var. Dinle."

Erkeksi bir ses sessizliği bozdu. "Gitmeden önce seninle konuşmam lazım."

"Bu Zane," dedi Wolf kulağına.

"Tamam. Ne söylemek istiyorsun? Hastaneye mi gidiyorsun?"

"Bu Rus," diye fısıldadı Leo. "Alexei. Zane'in barmeni."

Kahretsin. Düğününden önceki gece yarı çıplak halde bulunmak, ihtiyacı olan son şeydi. Dolapta yaptıkları şey muhtemelen bir tür sağlık kuralları ihlaliydi.

"Evet. Callie aradı. Kliniğe gitmem gerekiyor. Jen doğum yapıyor. Nate ve Callie yola çıktılar bile, ama ben de onlara katılmam gerekiyor. Stef, Callie'nin kardeşi gibidir. Jen'in bunu tek başına atlatmasına izin vermez," dedi Zane.

Herkes sakinleşti, kimse kıpırdamadı, sanki kapının açılmaması için dua ediyorlardı.

"Sorun değil. Ben hallederim," dedi Alexei. "Hiçbir şey için endişelenmeyin."

"Durum o kadar basit değil." Zane'in sesi gergindi. "Buzdolabında ne olduğunu görmem gerekiyor."

Dondurucuda ne vardı? Bozuk sığır eti mi gelmişti?

Ağır bir kapının açılma sesini duydu. Bir an geçti ve sonra Alexei konuştu.

"Ne oldu patron?"

Zane Hollister iç geçirdi ve sesi alçaldı. Shelley, barmenine söylediği şeylerin çoğunu duyamadı, ama birkaç kelime göze çarptı. Hiram. Belediye Başkanı. Bekarlığa veda partisinde tanıştığı tatlı bayan Nell'in adı geçtiğinde Alexei'nin dehşetle nefesini tuttuğunu duydu.

"Bu bir felaket," dedi Alexei.

"Bir planımız var," diye cevapladı Zane. Yine fısıltılar duyuldu ve ardından uzun bir iç çekiş geldi. "Neden bunu gizli tutmamız gerektiğini anlıyorsun, değil mi? Sabah hallederim. Bu gece Lucy'yi buradan uzak tutmalısın."

Hafif bir hıçkırık duyuldu. "Bu beni anavatan Rusya'yı özletiyor, Zane. Evet. Evet. Merak etme. Ben senin için hallederim."

"Tanrım, hayır. Sabah halledeceğim. Düzgün ve tüm doğru kanallardan. Rafe'nin doğru şeyi yapmasını bekliyorum. Bir geceye ihtiyacı var. Cade'in belediye başkanımız olmasını istemiyorum. Bütün kasabayı çıplak dolaşmak için güvenli bir yer haline getirecek. Max Harper'ın herkesin yüzüne sikini sallamasını izlemek istemiyorum. O bunu yapacaktır."

"Evet, beni de rahatsız ederdi. Senin için kanıtları yakabilirim. Bunu daha önce birçok kez yaptım."

Wolf'un gülmeye başladığını hissetti. Elini onun ağzına kapattı.

"Lanet olsun, ben suç işlemedim," diye itiraz etti Zane. "Sadece işleri düzeltmek istiyorum. Kimseyi dondurucuya sokma, tamam mı?" "Bunu koruyacağım."

Sesler uzaklaşırken konuşmaya devam ettiler.

"Bu da neydi böyle?" Shelley ayağa kalkarken sordu.

"Sadece Tanrı bilir. O dondurucuya girmeyeceğiz," dedi Leo.

Sütyeni elindeydi. Onu giydi.

"Bilmek istemiyorum," dedi Wolf. "Dışarı çıkıp töreni yapıp yarın evlenmek istiyorum."

Bliss tuhaf bir yerdi.

Giyindi ve erkeklerini takip ederek dışarı çıktı, dondurucuyu dikkatlice kaçındı.

Yirmi dakika sonra, tüm uzaylılarla savaşacağına, insanlığı kucaklayacağına ve Dünya'yı seveceğine dair yemin etti. Vermesi kolay sözlerdi.

Cassidy ona pancar suyu dolu bir shot bardağı uzattığında, kalabalığın coşkulu tezahüratları eşliğinde bardağı bir dikişte içti.

İnsanlığını ve iki çok insani erkeğe olan sevgisini kanıtladı.

On sekizinci bölüm

Rafe

Trio hareketliydi. Sokaktan bile tavernadan gelen gürültülü kahkahaları duyabiliyordu.

Göğsüne bağlanmış olan bebeği okşadı. Evet, bebeğini bir bara götürüyordu, ama Trio, insanların sarhoş olup eşyaları kırdığı türden bir bar değildi. Hell on Wheels öyle bir yerdi ve umarım kızı o mekanın içini hiç görmezdi. Hayır, Trio bir buluşma yeri. Trio aileler ve arkadaşlarla doluydu.

Sierra'nın bacakları ve kolları tekmeliyordu. Yüzünü tam olarak göremiyordu ama gözlerinin, ağaçlardan gömleğinin kumaşına ve araba anahtarlarına kadar her şeye hayranlıkla baktığından emindi. Küçük kızı her şeyi içine alıyordu ve her şey ona muhteşem geliyordu.

Belki de tek ihtiyacı olan şey Sierra'nın hayranlığıydı.

Gözlerini açtı ve yaşadığı kasabayı gerçekten içine çekti.

Kasaba ailelerle doluydu. Kapıya yaklaştı ve Max ile Rye dışarı çıkıyorlardı.

"Rafe, dostum, Jen'i duydun mu?" diye sordu Max, omzuna vurarak. "Çok geçmeden daha büyük bir oyun grubumuz olacak."

Rye, Sierra'nın başparmağını eline almasına izin verdi. "Max ve ben poker gecesi başlatmamız gerektiğini düşünüyoruz. Kızlar da toplantı yapıyor. Biz de yapabiliriz, değil mi?"

Kızların toplantısı "I Shot a Son of a Bitch" kulübü adında bir şeydi. Poker gecesi ise neredeyse masum bir şey gibi geliyordu. Ve erkeklerle bir araya gelmek

erkeklerle bir araya gelmek eğlenceli olurdu. "Bence bu harika olur. Birayı ben getiririm."

"Bol bol getir," dedi Max. "O Rus'un ne kadar içtiğini gördün mü? Hepimizi masanın altına yatırabilir."

Alexei mi? Onu masanın altına içmek mi? "Kübalıların içtiğini görmedin dostum. Belki de rom getiririm. Bence bu çok eğlenceli olacak."

Rye'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Peki, o zaman sabırsızlıkla bekleyeceğim."

Harper ikizleri, Stef hakkında ve onu bir süre gözetmeleri gerektiği hakkında konuşarak uzaklaştılar. Rafe, Stef'in gözetleneceğine pek emin değildi. Talbot'un iyi bir baba olacağını düşünüyordu, ama kapıdan çıkarken bu düşünceyi kafasından silip attı.

Hemen etrafı sarıldı. Holly ona sarıldı ve bebeği kucağına aldı.

"Cam ve Laura dans ediyorlar. Sen de onlara katılmalısın." Holly göz kırptı. "Bebeği kucağıma almak istiyorum."

"Sana bu kucaklanacak bebekleri verebilirim, *dushka*." Bir sonraki erkekler toplantısında içki parası için koşacak olan kocası Alexei, karısına gülümsedi ve Jesse McCann'a bir bira daha doldurmak için döndü.

Holly başını salladı. "O bebek delisi." Holly de ellerini kaldırarak biraz bebek delisi gibi görünüyordu. "Lütfen?"

Neden kızının bir ailesi olmayacağını düşünmüştü ki? Kızının ailesi çok kalabalıktı ve bazen sinir bozucuydu. Bir ailenin olması gerektiği gibi.

Son birkaç haftayı kendi katı ve resmi çocukluğunun yasını tutarak geçirmişti. Belki de bir erkek her zaman bildiği şeyi özlerdi, ama şu anda sahip olduğu şey çok daha iyiydi. Dağınık ve zordu ve bu insanlar onu çıldırtıyordu.

Ve onu gerçekten seveceklerdi. Kızını seveceklerdi. Her zaman aynı fikirde olsalar da olmasalar da, ona, karısına ve partnerine destek olacaklardı. Onunla tartışacaklar, kavga edeceklerdi ama onu terk etmeyeceklerdi.

Bazen bir adam bir aileyi kaybeder, ama başka bir aile bulur.

"Rafe?" Zane barın etrafında dolaştı. "Dostum, seni gördüğüme sevindim. Laura, Cade ile konuşmam gerektiğini söyledi. Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

fikir. Belediye meclisi toplantılarına gömlek giymek zorunda kalacak ve bunu ona kabul ettirmek zor olabilir. Ve gerçeklerle yüzleşelim. Cade görevi devralırsa, Gemma'nın kuklası olacak. O kız beni korkutuyor."

Hiram'ın masasında buldukları mektubu çıkardı. Zane ve Bliss Ticaret Odası'nı toplu ıstıraplarından kurtarmanın zamanı gelmişti. "Her şey kararlaştırıldı. Sanırım yeni belediye başkanının adını burada bulacaksın."

Zane kaşlarını çatı ve kağıdı aldı. "Belki bunu konuşmalıyız."

"Sadece ismi oku."

Zane'in gözleri isme kaydı ve gülümsedi. Tam orada yazıyordu. Hiram Jones'un bizzat seçtiği Bliss belediye başkan yardımcısı Rafael Kincaid'di. "Tanrıya şükür. Pişman olmayacaksın dostum."

"Oh, eminim pişman olacağım." Bliss Belediye Meclisi'ndeki ilk toplantısından önce içmeye başlaması gerekeceğinden emindi. Ama bunun doğru olduğunu da biliyordu. Bir işi vardı. Kasabasının gelişimini şekillendirebilirdi. "Ama en az Hiram kadar belediye başkanı olmayı umuyorum."

Zane elini uzattı ve onun elini sıktı. "Tek isteyebileceğimiz bu, dostum. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin."

Rafe, Zane'e belediye başkanına yakışır bir kaş çatışı gönderdi.

"Fazla sevinme. Eğer öncülüümü bir an önce kurtarmazsan, sağlık ve temizlik standartların hakkında söyleyeceklerim olabilir." Zane başını salladı ve başparmağıyla barmeni işaret etti.

"Alexei ne yapacağını bildiğini söylüyor. Ona her şeyi anlattım. O harika bir suç ortağı."

Alexei başını salladı. "Sorun değil. Rusya'da bu tür durumlarla sık sık karşılaşırım. Temizlikte iyiyimdir. Ben hallederim."

Alexei eskiden Rus mafyasıydı, bu yüzden Rafe, Alexei'nin cesedini nasıl temizleyeceğini bilmek istemedi. "Onu parçalayamazsın. Onu cenaze evine götürmelisin. Belgeyi ararken vasiyetini bulduk. Vasiyetinde, cenazesinin ve cesedinin nasıl işlem göreceği ile ilgili talimatlar da dahil olmak üzere, istediği her şey yazıyor. Yakılmak istiyor."

"Bunu Rusya'da birçok kez yaptım!" Alexei, bir adamı yakmak sıradan bir olaymış gibi gülümsedi. Eh, bir gün bir infazcıya ihtiyacı olursa, nereye gideceğini biliyordu.

"Cenaze evi, Alexei."

Rus omuz silkti. "Ben bedavaya yaparım, ama belediye başkanının emirlerini yerine getiririm. Belediye başkanı, tüm rakiplerini engelleyen akıllı bir hamle ile iktidarı ele geçirdi. Buna saygı duyuyorum."

O sadece Zane'in ona söylediği şeyi yapmıştı. Ve bunun için kendini kötü hissetmiyordu. Bu kasaba için en iyisiydi ve Hiram onu seçmişti. Ve ona bir miras bırakmıştı.

Hiram'ın yaptığı gibi kendi ailesini kuracaktı. Hiram, dışlandığında kabuğuna çekilip geri çekilmemişti. Karnına tekme yemişti ve buna karşılık kendini açmış, daha fazlasını sunmuş, bir kasaba kurmuştu.

Derin bir sorumluluk duygusu onu sarmıştı. Bliss ona aitti, onu korumak, büyötmek, sevmek onun göreviydi. Ailesi ona ihtiyaç duyuyordu ve o onları hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Holly'ye şefkatle bakan Sierra'ya baktı. O, belediye başkanının ve yardımcısının çocuğı olacaktı. Cehennem gibi bir çocuk olmaya mahkumdu.

Ve o, onu başka türlü istemezdi.

"İzninizle? Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." Cep telefonunu aramaya başladı. Dışarı çıkması gerekecekti. Trio'da çok güröltölüydü.

Zane arkayı işaret etti. "Ofisimi kullanın, Sayın Belediye Başkanı. Jen'in bebeğı doğurmasını beklemem gerekiyor. Biliyorsunuz, büyöyoruz. Okullar hakkında konuşmamız gerekiyor. Oğullarımın her gün bir saatlik otobüs yolculuğı yapmasını istemiyorum. Buraya bir okul lazım."

"Gündemde," dedi ve ofise doğru geri döndü. Kapıyı arkasında kapattı ve yapması gereken aramayı yaptı. Bekledi. Telefon bir kez çaldı, sonra tekrar. Üç kez.

Hatta düşük, öfkeli bir ses geldi. "Sana söylemiştim, seninle konuşmayacağım evlat. Hayatını değıştirenene kadar."

Ah, annesi. Söyleyecek tek bir şeyi daha vardı. "Konuşma. Sadece dinle. Bu önemli çünkü bundan sonra top sende, anne. Seni seviyorum. Beni büyöüttüğün için teşekkür etmek istiyorum. Beni elinden geldiğince sevdiğin için teşekkür etmek istiyorum. Bana istediğın zaman arayabileceğini ve yanına geleceğimi bilmeni istiyorum. Seni her zaman annem olarak onurlandıracağım. Bir şeye başlayacağım, anne. Ben

Fotoğraf çekeceğim, o kadar çok çekeceğim ki evimizin duvarını doldurabileceğim kadar. O fotoğraflar bizim kanımız, tarihimiz ve geleneğimiz olacak. Kanın tek önemli şey olduğunu söylüyorsun ama anne, kan bana nasıl çalışılacağını, nasıl çabalanacağını öğretmedi. Bunu sen yaptın. Hastalandığımda beni kucaklayan kan değildi. O sendin. Colorado'da her zaman hoş karşılanırsın. Ve seni her zaman seveceğim. Duvarımdaki o resimlerin bir parçası olmanı çok isterim, ama istemiyorsan, ben yoluma devam edeceğim ve çocuklarımı sevgiyle büyüteceğim. Beni büyüüttüğün gibi.

Hattın diğer ucunda bir hıçkırık duyuldu.

Sonra sessizlik.

Annesinin telefonu kapatmıştı.

Elinden geleni yapmıştı, artık iş annesine kalmıştı. Rafe derin bir nefes aldı. Acı hissetti, ama rahatlama kapının hemen ötesindeydi. Bu sefer tereddüt etmedi. Dışarı çıktı ve ailesinin yanına katıldı.

"Rafe!" Cam müziğin sesini bastırarak bağırdı. "Hadi. Dans ediyoruz." Laura gülümsedi, o muhteşem tanrıça ona sesleniyordu. "Bizimle dans et dans et!"

Holly, Sierra'yı nazikçe sallıyordu, onu sıkıca tutarken Alexei onlara gülümserken onu nazikçe sallıyordu. Küçük kızı teyzesi ile güvendeydi. Ve dans etme zamanı gelmişti.

Telefon Ağacı, Bliss Stili

Stefan Talbot, onu ele geçirmek üzere olan paniğin içinde nefes almakta zorlanıyordu.

"Callie'yi aramalısın," dedi karısı.

Ellerini saat 2 ve 10 pozisyonunda tutması gerekiyordu, çünkü hastaneye giderken kaza geçiren adam olmak istemiyordu. Klinik. Oğlu hastanede doğmayacaktı. İki odalı bir klinikte doğacaktı.

"Yoksa ben ararım," dedi Jen, sesi garip bir şekilde sakindi.

Sadece birkaç saniye sonra Stella'nın sesi arabanın hoparlöründen geldi. "Burası Stella'nın Kafe."

"Stella," dedi Jen. "Zamanı geldi."

Hattın diğer ucunda boğuk bir çığlık duyuldu ve sonra hat kesildi.

Jen ona gülümsedi. "Stella bundan sonrasını halledecek. Telefon ağını başlatacak."

Karısı, elini karnına koyarak nefesini tuttu. "O kadar da kötü değildi. Her şey yoluna girecek, bebeğim."

O da karısının haklı olduğunu umdu.

Stella, heyecandan elleri titreyerek Trio'yu aramak için numarayı tuşladı. "Callie, zamanı geldi. Klinikteki yoldalar. Herkese haber ver."

Callie, kalbinde sevinçle Rachel'ın numarasını çevirdi. Ne yazık ki telefonu Max açtı. Kliniğe gitmesi gerektiği için onunla konuşmak zorunda kaldı. "Hey, Logan neredeyse geldi. Stef ve Jen de yolda. Rachel'ı al ve klinikte buluşalım. Acele et. Marie'yi de ara ve ona haber ver. Ne yapması gerektiğini bilir."

Max, Rachel'ın telefonunu açmamış olmayı diledi. Marie'ye oğlunun şehre geldiğini ve görünüşe göre doktorun yardımına ihtiyacı olduğunu söyleyen kişi olmak istemiyordu. "Merhaba Marie. Görünüşe göre Logan klinikte. Bak, sanırım Stef onu vurmakla suçladı ve intikamını aldı.

onu vurmakla ilgisi olduğunu düşündü ve intikamını aldı. O değildi. Ben yaptım, ama cidden Stef, Logan'ı dövdüyse, azgın bir boğa gibi güçlü bir vücuda sahip... Marie? Marie?"

O telefonu kapattı ve Stef'in Marie'ye hatasını açıklamak zorunda kaldığı için onu kıskanmadı.

"Telefonumla ne yapıyorsun?" Rachel, ona ölümcül bir bakış atarak sordu.

Adam omuz silkti. Bir erkeğin yardım ettiği zaman başına gelen buydu. "Callie aradı ve Marie'yi arayıp Logan'ın burada olduğunu ve yarı ölü gibi bir şey olduğunu söylememi istedi. Jen ve Stef onu kliniğe götürüyorlar."

Rachel'in ağzı açık kaldı. "Jen bebek mi doğuruyor?"

Huh, şimdi düşündü de, Callie öyle demiş olabilirdi. Daha açık konuşmalıydı. "Gördün mü, işte bu yüzden insanlara başkalarının adını vermemelisin. Kafalar karışıyor."

Rachel inledi ve telefonu aldı. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Gemma'nın sesi telefonda duyulduğunda Marie kamyonetine çarptı.

"Bliss County Şerif Departmanı. Ben Gemma."

"Gemma, Nate'e Stef

Talbot'u öldüreceğimi söylemelisin."

"Vay canına," dedi Gemma. "Az önce Rachel ile konuştum. Seni aramaya çalışmış. Max bir aptal. Logan iyi. Jen, Logan bebeği doğurmak üzere. Senin Logan'ın değil. Onu doğurmayacak tabii. Önemli olan, Max'in artık onun telefonuna cevap vermesi yasak ve senin kimseyi vurman gerekmiyor. Ayrıca bir telefon zinciri hakkında da bir şeyler söyledi."

Marie rahat bir nefes aldı. Bundan sonrasını halledebilirdi.

"Nell, Jen doğum yapıyor," diye açıkladı birkaç dakika sonra.

Nell telefonu kulağına dayadı, yüzünde bir gülümseme vardı. "Mel, ben Nell, sana harika bir şey olduğunu ve bu gece ya da yarın, Dünya dediğimiz bu dünyada yeni bir dönemin başlayacağını haber vermek için arıyorum. Bu çok mutlu bir an."

"Cassidy, bebeğim, ben Mel. Shelley hakkında haklıydın. O, erkeklerin tohumlarını çalmak için burada. İstila geliyor."

Ve Bliss telefon ağını böyle kurar.

On Dokuzuncu Bölüm

Stef ve Jen

Stef Talbot karısının elini tuttu, ama tüm bu çile bir an önce bitsin istiyordu. Karısı yorgundu, çok acı çekiyordu. Elini sıkıca sıktı, ama Stef karısının daha ne kadar dayanabileceğini merak ediyordu.

Saatler geçmişti ve durum giderek kötüleşiyordu. İlk başta kasılmalar, karısının gülümsemeyi başardığı hafif ağrılardı, sonra elini sıktı ve ona durumun kötü olmadığını söyledi, ama şimdi her kasılmada çığlık atıyor ve inliyordu.

Ve sancılar dinmiyordu. Gece yarısı olmuştu. Acı dolu bir gece geçmişti ve sonuna dair hiçbir işaret yoktu.

O tamamen çaresizdi. Arkadaşları etrafını sarmıştı, ama hayatında hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Max, Rye, Rachel, Callie, Nate, Zane, babası ve Stella hepsi bekleme odasındaydılar, ama o onlarla konuşmak istemiyordu. Karısının ne kadar acı çektiğini, o anda kendini ne kadar küçük ve önemsiz hissettiğini onlara anlatmak istemiyordu.

Her şeyin bitmesini istiyordu.

Jennifer bir başka şiddetli kasılmayı atlattı ve başı yastığa geri düştü, eli Max'in elinde gevşedi. Ter içindeydi, yüzü efordan kızarmıştı.

"Lütfen ilaçları al." Birkaç saat önce ona emir vermeyi bırakmıştı. İşe yaramamıştı. O da ona hırlayarak cevap vermiş ve reddetmişti. Bir doğum planı olduğunu ve bu planın ilaçları içermediğini söylemişti.

"Tamam. Alacağım," dedi, sesi işkence görmüş bir fısıltı gibiydi.

Tanrıya şükür. Sakin bir şekilde çizelgeye bir şeyler yazan Naomi'ye baktı. "Hemen epidural anestezi gerekiyor. Anestezi uzmanını çağır."

Doğal doğumun kuşlar için olduğunu düşünmüştü. Rachel'in ağrıya karşı doğal olmayan bir toleransı olmalıydı. Jennifer onunla rekabet etmek zorunda değildi. Callie epidural anesteziden çok memnun kalmıştı. Başlangıçta her şeyi atlatmaya niyetliydi, ama dört kasılma sonra ilaçlar için çığlık atmaya başlamıştı.

Jennifer rahatlayıp ağrısı geçince, belki o da nefes alabilecekti.

"Bay Talbot, dokuzuncu aşamada. Epidural için geç kalındı." Naomi dosyayı bir kenara koydu ve Jennifer'a dostça bir gülümseme attı. "Üzgünüm tatlım, ama artık çok uzun sürmeyecek."

"Nöbetçi bir anestezi uzmanı tuttum." Nöbetçi bir ekibi olduğu için doğum planını kabul etmişti. Jennifer, bebeğin en yakın tam hizmet veren hastanenin bulunduğu Del Norte'de değil, Bliss'te doğmasını ısrarla istemişti. Logan Talbot, annesinin isteği doğrultusunda Bliss'te doğacaktı ve bu, babasının hazırlıklı olması gerektiği anlamına geliyordu. Kimsenin planlarını bozmasına izin vermeyecekti. "Onu hemen buraya istiyorum. Ona ilaç verip kendini daha iyi hissetmesini sağlamasını istiyorum ve bunu hemen istiyorum." İnsanları istediğini yapmaya ikna eden derin sesini kullandı.

Görünüşe göre kimse Naomi'ye bu bilgiyi vermemişti. Naomi onun emrini umursamadı. "Dört santimetreye ulaştığında, fazla zamanımız olmadığını açıkladım. Artık epidural için çok geç. Dr. Harris hala nöbetçi, ama sadece acil sezaryen gerekirse diye burada, ve öyle bir durum olacak gibi görünmüyor. Durumu çok iyi."

Jennifer'ın vücudu kaskatı kesildi ve tekrar çığlık attı, eline uzandı. O, Jennifer acı dalgasını atlatırken kemiklerini kırmasına izin verdi.

"Tanrım, çok acıyor," diye hıçkırdı. "Çok acıyor. İtmek istiyorum. Bunun durmasını istiyorum."

Her kelime onun ruhunu parçalıyordu. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü ki? O çok değerliydi. Onu asla böyle bir şeye maruz bırakmamalıydı. "Bunu düzelteceğim."

Naomi yatağın ucuna doğru ilerliyordu. "Öyle yapın, Bay Talbot. Jennifer, seni tekrar muayene edeceğim. Henüz ıkınma."

"Ben hallederim, aşkım. Her şeyi yoluna koyacağım." Onu bırakmaktan nefret ediyordu, ama yapması gereken bir işi vardı. Caleb'in son birkaç ayda yenilediği iki hasta odasından daha büyük olanından çıktı. Bliss County Kliniği artık küçük bir acil servis odası, en acil durumlar için bir ameliyathane ve iki dinlenme odasına sahipti. Ve çok kalabalık bir bekleme odası.

"Hey, durumu iyi mi, Stef?" diye sordu Rye.

"Acı çekiyor. İlaçlara ihtiyacı var." Etrafına baktı. Caleb nereye gitmişti?

Rachel başını sallıyordu. "Bak, bence kadınlar hamileliğinin son ayında ilaç almalı." Hafifçe şişkin karnını işaret etti. "Bu bebek ilaç alacak. Ve Stella'nın masasında doğmayacak. Neden biliyor musun? Çünkü Stella'nın ilacı yok. Caleb'in ilacı var."

Belki de karısı bu özel yarışmada o kadar da geride değildi. Ama artık bunun bir önemi yoktu. Yeşil önlük giymiş Caleb bekleme odasına girerken gözleri ona takıldı. İlaçları getiren adam. "Caleb, içeri gir ve hemşireye anestezi uzmanını çağırmasını söyle, ya da daha iyisi, sen kendin ara. İşin bittiğinde, emirleri dinlemediği için onu kovabilirsin."

Caleb'in yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Naomi'ye istediğini yaptıramadın, ha? Bu yüzden o benim şimdiye kadar tanıdığım en iyi hemşire. Ve epidural için çok geç."

"Lanet olsun, Caleb. Acı çekiyor."

"Bebeği vücudundan dışarı çıkarmaya çalıştığında böyle olur. Size bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyip duruyorum ama siz çocuk yapmaya devam ediyorsunuz."

Bunu öylece bırakmayacaktı. "Bana borçlusun. Karıma ilaçlarını getirirsen, belki de beni sakinleştirici silahla vurduğun için seni dava etmem."

Caleb sertçe başını salladı. "Bak, bunun için üzgün değilim. Sen bir pisliksin. Ve hiçbir jüri beni mahkum etmeyecek. Epidural konusunda ise, bu geç doğum aşamasında bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair uzun bir tıbbi açıklama yapabilirim, ama sadece hayır diyeceğim ve konuyu burada kapatacağım."

Kapı açıldı ve Naomi dışarı baktı. "Doktor? Hazır."

Caleb omzuna vurdu. "Hadi Talbot. Gidip karının vajinasından minik bir insanı çıkaralım. Kahretsin, bugün hala biraz uyuyabilirim. Oğlun benim iyi bir gece uykusundan mahrum bıraktı dostum."

Hazır mıydı? Bebeğini doğurmaya hazır mıydı? Kalbi, süpersonik hıza ulaşacak gibi hissettiği anda yavaşlamış gibiydi. Etrafındaki insanlar, arkadaşları ve ailesi, ona iyi dileklerini iletiyor ve Jennifer'ı tezahürat ediyorlardı. Callie'nin gözleri yaşlarla dolmuştu ve ona kısa bir süre sarıldı. Muhtemelen anlamlı bir şey söyledi, ama bu sözler kafasına girmede. D ü nya yavaşlamış gibi görünüyordu ve Caleb'in sesinden başka bir şey duyamıyordu.

O hazırdı. O hazır değildi. Hiç de hazır değildi.

Kapı açıldı ve Jennifer çoktan ayaklıkların üzerine çıkmıştı, bacakları sevişmeye benzeyen tuhaf bir şekilde açılmıştı, ama bu seks değildi. Bu, seksin sonucuydu. Acı, emek ve yaratımdı ve onun burada gerçek bir yeri yoktu.

Jennifer çığlık attı, yüzü kızarmış bir şekilde ıkındı.

Caleb bacaklarının arasına baktı ve gülümsedi. Gerçeküstü bir andı. Yatağın ayak ucundaki tabureye oturdu. "İşte böyle, Jen. Harika gidiyorsun. Başı görünüyor. Birkaç kez daha böyle yaparsan işimiz biter. Çok kolay."

"Kolay ve rahatmış, hadi oradan Caleb Burke. Sen bir de kendi vajinandan bir bowling topu geçirmeye çalış." Jennifer ona hırladı.

Caleb gülümsemeye devam etti. "Hayatım boyunca erkek olduğum için hiç pişman olmadım. Stef, elini tut. Bir şeyleri kırması lazım. Hadi bakalım."

Karısı bir başka kasılma daha geçirdi ve Caleb'in dediğini yaptı, kendini bir zombi gibi hissederek. Orada değildi. Garip bir rüyaydı. Jennifer iterek çığlık attı, elini kırılacağını düşünecek kadar sıkı.

"Oh, bir erkek var. Kafası neredeyse çıktı, tatlım. Bir kez daha itersen olur. Görmek ister misin, Stef? Hayatın mucizesi tam burada," dedi Caleb.

Yaşamın mucizesi kanlı ve terliydi ve karısının vajinasından çıkan kafayı görmek istemiyordu. Jennifer'ın eline sıkıca tutundu. "Ben iyiyim."

İyi olmaktan çok uzaktı.

Jennifer yüzünü yukarı çevirdi. "Sorun yok, bebeğim. Oh, tanrım."

Son bir kez daha itti, vücudundaki tüm kasları gerginleşmişti. Aniden gevşedi, yüzünde parlak bir gülümseme belirdi.

"Merhaba Logan. Bliss'e hoş geldin evlat." Caleb, kanlı ve kıvranan bir şeyi elinde tutuyordu. Minik şeyi Naomi'ye uzattı, Naomi onu bir battaniyeye sardı ve ona şefkatle seslenmeye başladı. "Stef, gel kordonu kes."

"Hayır, ben yapmak istemiyorum. Sen yap." O doktor değildi. Bir şeyleri mahvedebilirdi.

"Korkak." Caleb bir klemensi yerine yerleştirdi, makasla annesini bebeğe bağlayan kordonu kesti. "Annene bebeğini göster, sonra diğer işleri hallederiz."

"Son işlemler mi?" En kötüsü bu değil miydi?

"Önemli bir şey değil," dedi Caleb. "Sadece plasenta. Bu süreçle ilgili her şeyde olduğu gibi, Jen tüm zor işi yapacak. Senin tek yapman gereken bebeği tutmak."

"Ağlamıyor," dedi Jennifer, oturarak.

Naomi hemen oradaydı ve erkek bebeği bebek bakım istasyonuna koyuyordu. "Çünkü ağlayacak bir şeyi yok. O mükemmel, Jen. Apgar skoru dokuz. O, 3,4 kilo ağırlığında, saf mutluluk dolu bir erkek bebek."

Jennifer kucağında bebeği tutarken, birlikte yaptıkları bebeğe hayranlıkla bakıyordu. "Merhaba Logan. Oh, Stef, o mükemmel. Sana benziyor. Senin saçlarına sahip."

Ama Stef kendini tuttu. Hiçbir şey hissedemiyordu, sadece bu kısmın bittiğine sevindiğini hissediyordu. Jennifer iyi görünüyordu. Bebek iyi görünüyordu. Ve o kendini uyuşmuş hissediyordu.

Jennifer ona baktı. "Onu tut, Stef."

Bebeği ona uzattı. Bebeğin elleri çok küçüktü. Elinden düşürecekti. Oğlunu düşürürse karısı onu öldürürdü. Onu dünyaya getirmek için çok uğraşmıştı.

Bir oğlu vardı ve hala uyuşmuş hissediyordu. Julian ona bir şeyler hissedeceğini söylemişti ama tek hissettiği, bebeği düşürürse Jennifer'ın ona bağırmasından duyduğu endişeydi.

Büyük bir aydınlanma yaşamamıştı. Üzerine sihirli bir duygu seli yağmamıştı. Yorgundu ve karısının iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

Bebeği vücuduna yakın tuttu çünkü onu düşürmemek için en iyi yol bu gibi görünüyordu. O. Bebeğe artık "o" diye hitap etmeye başlamalıydı. Caleb ultrason okumada kötüydü. Bu, onun ilk hatası olmayacaktı. Rachel hamileliği boyunca bir erkek çocuğu olacağını düşünmüştü. "Gerçekten erkek mi?"

Jennifer kaşlarını çattı. "Evet, Logan erkek. İzlemedin mi?"

"Tabii ki." O izlemek istememişti. Onu izlemişti. Elini tutmuş ve bu durumu atlatabilmek için dua etmişti.

Naomi aniden yanına geldi. "Ver onu bana. Onu temizleyip ailesiyle tanışmaya hazır hale getirelim."

Bebeği hiç tereddüt etmeden ona verdi.

"Onu takip et," diye ısrar etti Jennifer. "Onun bizden birinin yanında olmamasını istemiyorum."

Onu bırakmak istemiyordu, ama bir Dom'un bile uyması gereken bazı emirler olduğunu çok iyi biliyordu.

Naomi bebeği küçük bir beşiğe koydu ve battaniye düştü. Logan sıcaklığını kaybettiği için yüksek sesle ağladı. Naomi onu önce temizlemişti, ama şimdi yıkamaya başladı.

Stef, gözleri hala kapalı olan küçük bebeğe baktı.

Bacakları tekmeliyor ve kolları seğiriyordu.

Küçük bir insan gibi sevimliydi. Ve kesinlikle bir erkekti. "İşte, karnını silin Bay Talbot. Bu onun ilk banyosu. kordonuna dikkat edin." Naomi, eline ılık bir bez tutuşturdu.

Stef başını salladı. "Hayır, nasıl yapılacağını bilmiyorum." "Elbette biliyorsunuz." Naomi uzaklaştı.

Bebek kıvrandı, ama ağlamayı kesmişti. Koyu renkli bir saç tutamı vardı ve Talbot burnuna ve her gün aynada gördüğü aynı inatçı çeneye sahip olduğu kolayca anlaşılıyordu. DNA, bebeği kendisinin mini bir versiyonu haline getirmişti. Bezi bebeğin karnına nazıkçe sürdü.

Ve Logan Talbot'un gözleri ilk kez açıldı. Babasına baktı ve o yeşil gözler Stef Talbot'u yıldırım çarpmış gibi vurdu.

Jennifer'ın gözlerine sahipti, ona eğlenerek bakan ve dünyaya farklı bir şekilde bakmasını sağlayan aynı gözlere. O gözler tam oradaydı ve aniden anladı.

Jennifer'ın gözleri, kalbi ve ruhu bu çocukta yaşayacaktı. Ona dünyayı kendi eğlenceli bakış açısıyla, açık kalbi ile görmeyi öğretecekti. Sevgisini bu çocuğa aktaracaktı, böylece o öldüğünde, sevgisi Logan'da, onun çocuklarında ve onların çocuklarında, karısının saf kalbinden ve ona duyduğu sevgiden doğan uzun bir umut ve inanç zinciri olarak yaşayacaktı.

Oğlu. Oğlu bacaklarını tekmeliyor ve ona bakıyordu, minik, mükemmel yüzünde eğlenceli bir ifade vardı.

Bu oğul, Charlie ve Zander'ı yakalamaya çalışarak Bliss'i baştan sona koşacak ve yoluna çıkan her türlü belayı arayacaktı. Ormanda uyuyacak ve Maurice'den korkacaktı. Mel onu uzaylıları aramak için eğitecek ve Stella sonunda özlemini çektiği torununa kavuşacaktı. Logan Talbot, Stella'nın Kafe'sinde oturup, ayakları yere tam olarak değmeden, krepleri yiyip kendini büyük bir adam gibi hissedecekti.

Burada büyüyecekti. Burayı sevecekti. Stef ona dünyayı gösterecekti.

Aniden, baba olmanın tek bir önemi olduğunu anladı. Her şeyi mahvedecekti. Bunu defalarca yapacaktı. Defalarca saçını yolmak isteyecekti. Ama artık korkmuyordu, çünkü tutması gereken tek bir gerçek söz vardı.

Oğluna baktı ve o tatlı yüze dokunmak için elini uzattı. Logan'ın eli onun eline dokundu.

"Seni asla terk etmeyeceğim."

Ve o anda, Stefan Talbot baba oldu.

Yirminci Bölüm

Aidan, Lexi ve Lucas

Aidan kamyoneti garaja çekince Lucas iç geçirdi. "Telefonuna ne oldu yine?"

Aidan arabayı park etti. "Abby şarjının bittiğini söyledi. Artık şarj tutmuyor ve Lexi, ona yeni bir tane alacağımıza söz verene kadar neredeyse histerik bir kriz geçirdi. Onu Alamosa'ya kendisi götürmeye hazırdı ama onu G'de buluşmaya ikna ettim."

"Onu şehre mi götürüyoruz? Bunun için biraz geç değil mi?" Lucas'a göre, telefon çürüyebilirdi. Ona bir daha asla yeni bir telefon almayacaktı. Kendini suçlu hissediyordu, ama bir yandan da Trio'da olmayı dilediğini hissediyordu. Oradaki tüm çılgınlıklarla bazı sorunlarını untabilmişti.

"Hayır. Abby'ye onu G'ye geri getirmesini söyledim, böylece birkaç yeni kural koyabiliriz. Bu konuyu çok düşündüm. İhmal ettim. Dikkatim dağıldığı için işimi yapmadım."

"Belediye meclisiyle ilgili sorunlar yüzünden mi?" Aidan'ın onu bu kadar uzun süre haberdar etmeden bu işin devam etmesine izin vermesine kızmıştı. "Bu çok kötü sonuçlanabilirdi."

Aidan direksiyonu daha sıkı kavradı ve pencereden dışarıya bakmaya başladı. "Seni çiftlik işlerine karıştırmak hoşuma gitmiyor."

Bu da onun sorun yaşadığı bir başka konuydu, ama öğleden sonrasını Jack ve Sam'i izleyerek geçirmişti. Sam aptal gibi davranabilirdi, ama Jack'in ortağı olduğu şüphe götürmezdi. "Sam gerçek bir itaatkar, ama Jack ona çiftlik konusunda bir ortak gibi davranıyor. Lanet olsun, Finn de en itaatkar adamlardan biri, ama Julian onun becerilerini kullanmaktan hiç çekinmiyor."

Bu Julian'ın başına gelseydi, Finn en başından beri planların içinde olurdu. Julian bunu Finn'in kucağına atar ve onun bu durumla başa çıkmasını beklerdi.

Ama Aidan ona güvenmiyordu.

Aidan'ın gözleri kısa bir süre kapandı. "Anlamıyorsun. Sam, Barnes-Fleetwood'un kuruluş aşamasında oradaydı."

Tabii ki. Bundan bıkmıştı, kenara itilmekten bıkmıştı. Kemerini çözdü ve kapıyı açtı. "Evet, Lexi ile nasıl gittiğini bana anlat."

"Lucas, hemen buraya gel."

Ama o çok yorgundu. "Hayır. Motel'e gideceğim. Bir gece kendime ait bir zaman geçirmek istiyorum."

Arabanın kapısı arkasından çarptı ve aniden Lexi verandada duruyordu, gözleri boş boş onlara bakıyordu. "Lucas?"

"Seni şehre götürmeyeceğim." Onu geçip gitti. Onun gitmesinden umursamayacaktı. Tek umursayacağı şey, ona yeni bir telefon almaması olacaktı. Aidan'ın yaptığı gibi onu dışladı. Artık sözleşmelerini okumasını bile istemiyordu.

Neden burada olduğunu bile bilmiyordu.

Durdu. Uzaklaşamazdı, çünkü Aidan ve Lexi'nin artık ona ihtiyacı olmayabilirdi, ama Jack ve Daphne'nin kesinlikle ihtiyacı vardı.

"Lucas." Aidan merdivenleri tırmanarak geldi. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Bir kez daha, tam olarak yanlış şeyi yapmış ve kendini rezil etmişti. "Tabii ki gitmiyorum. Özür dilerim. Jack ve Daphne ile biraz zaman geçireceğim."

Çocuklarını kucaklayacaktı ve belki onlar ona sunabileceği bir şeyleri olduğunu hatırlatırlardı.

"Onlar burada değiller," dedi Lexi. "Neler oluyor? Neden kavga ediyorsunuz?"

"Sen neden umursuyorsun?" Lucas kötü hissediyordu. O sadece Lucas işleri batırdığında ona ilgi gösteriyordu. Düşününce, Aidan da sadece Lucas işleri batırdığında ya da Aidan azgın olduğunda ilgi gösteriyordu. "Çocuklarım nerede?"

"Anneleri aldı," diye açıkladı Lexi.

Yani Şimdi ona haber vermeden çocuklarını gönderiyordu. "Onu geri getirmesini söyle."

Aidan aralarına girdi. "Lucas, biraz ara vermelisin."

Yani ona ocuk mu muamele ediliyordu? "Biliyor musun? Bana emir veremezsin."

Aidan iki santim uzamıŐ gibiydi. "yle mi? Belki de bizim kararlaŐtırdıđımız ilişkinin doğasını anlamıyordumdur."

"İkiniz de kavga etmeyi bırakmalısınız," dedi Lexi yumuşak bir sesle.

Ama o da onu dinlemeye niyetli değildi. "Belki de dinlemezsin. Belki de bir Usta'nın yapması gerekenler konusunda farklı görüŐlerimiz var. Sen benim yaptđım her Şeyi kontrol ederken, onun başıboş dolaŐmasına izin veremezsin."

"Senin yaptđın her Şeyi kontrol etmiyorum."

"Hayır, sen çiftliğini yönetmekle çok meŐgulsün ve Lexi de en çok satan yazar olmakla meşgul, bu yüzden evliliğinizi yürütmek için yeterli zamanınız yok."

"Lucas, beni yanlış anladın. Sakin ol lan." Aidan ne çıktı ve boyunu ve iri cssesini kullanarak Lucas'ı sıkıŐtırdı.

"Lütfen kavga etmeyin," dedi Lexi, ikisine de elini koyarak.

"Aylarca bizi görmezden geldikten sonra araya girip bizim sözünü dinleyeceğimizi bekleyemezsin, Alexis. İçeri gir. Bu Lucas'la benim aramda," dedi Aidan.

"Seninle Lucas arasında pek çok Şey var." Lexi'nin sesi kırılgan geliyordu.

"Bunun için beni suçlama," diye karşılık verdi Lucas, herkesin duyabileceği bir yerde olduklarının farkında olmasına rağmen, ama bunun önemi yoktu. Aidan ona değer vermiyorsa ve Lexi'nin ona ihtiyaı yoksa, hiçbir Şeyin nemi yoktu.

"Hayır, bebeğim." Aylardır ona böyle bebeğim dememiŐti, eskisi gibi yumuşak ve tatlı bir Şekilde.

"Bana meydan mı okuyorsun, Lucas?" Aidan, Lexi'de bir değişiklik olduğunu fark etmemiŐ gibiydi.

"Sana yeterince meydan okumadım." Bu sözleri söyledi, ama Şimdi Lexi'ye bakıyordu, gözlerindeki yorgunluğu, ağzının aşağı doğru kıvrılmasını görüyordu. Ona kızgın olmakla o kadar çok zaman geçirmişti ki, aylardır ona gerçekten bakmamıştı. Onu incelemek için

zaman ayırmamıştı. Lexi endişelerini yüzüne yansıtıyordu. Ondan hiçbir zaman saklanamamıştı. Kendini kapatabilirdi, ama o zaman Lucas bir şeylerin ters gittiğini anlardı.

Kendini kapatan tek kişi Lexi değildi. Lucas da bir noktada denemeyi bırakmıştı. Kendi özel acılarının dünyası haline gelmesine izin vermişti.

Evlilik, "Evet" demekle bitmedi. Birlikte olmaya karar verdikleri için zorluklar ortadan kalkmadı. Her şey yoluna girdiğinde sihirli bir şekilde anlaşacaklarını düşünmüştü, ama öyle olmadı.

Evlilikler sona erebilirdi. Evlilikler parçalanabilirdi. İnsanlar birbirlerinden uzaklaşabilirdi. Kendi dünyalarına yatırım yapabilir, sevdikleri insanların bazı sözler söyledikleri ve bazı belgeleri imzaladıkları için her zaman yanlarında olacaklarına inanabilirlerdi.

Sözler sevgilileri bir arada tutmazdı. Belgeler evlilik yapmazdı.

İnsanlar büyüdü. Değiştiler ve o aniden, birlikte değişebileceklerini ya da birbirlerinden uzaklaşabileceklerini ve bunun tamamen kendi kararları olduğunu fark etti.

"Dur."

"Hiçbir şeyi durdurmuyoruz, Lucas."

Efendisi sinirliydi ve Lucas bu konuda hiçbir şey yapmamıştı. Onunla iletişim kurmayarak sözleşmelerini bozmuştu. "Şu anda sana çok kızgıyım, Efendim."

Şimdi bu sözleri söylerken, arkalarında gerçek bir öfke yoktu. Elbette duygu vardı, ama bunları yüksek sesle söylemek, sadece duyulmak, öfkesini azalttı.

Ve görünüşe göre, efendisinin öfkesi de azalmıştı. Aidan'ın öfkeli bakışı yumuşadı. "Biliyorum."

"Ve sana kızgıyım, Lexi."

Kız başını salladı. "Öyle olmalısın."

"Senin kariyerinden daha önemli olmalıyız."

Cildi mumsu bir renge bürünmüştü ve Aidan ona uzandı, ama Lexi başını sallayarak geri çekildi. "Hayır. Yapma. Söyleyeceklerimi dinlemeden yapma."

"Ve ben." Aidan geri çekilmedi. Lucas'ın elini tuttu. "Beni yanlış anladın, Lucas. Bazı hatalar yapmış olabilirim, ama

beni dinlemelisin."

Çünkü aşklarını sürdürmek isteyen insanlar böyle yapardı. Dinlerlerdi. Konuşurlardı. Affederlerdi. "Tamam. Çiftliğin sana ait olduğu için üzerinde hak iddia etmemem gerektiğini söylediğinde canım yandı."

Aidan başını salladı. "Ben öyle demedim. Hiç öyle demedim ve hiç öyle hissetmedim."

Lexi'nin gözleri yere bakıyordu. "Ama bu arazi yıllardır senin ailenin. Sen o araziye seviyorsun."

"Evet, öyle," diye onayladı Aidan. "Burası O'Malley arazisi ve ikiniz de O'Malley olduğunuzu ve çocuklarımızın da O'Malley olduğunu unutuyorsunuz. Sizi bu işin dışında tutmamın sebebi bu değil. Sizi bu işe dahil etmedim çünkü şu ana kadar pek bir iş olmadı. Bu iş para tuzağıydı ve bunu siz de biliyorsunuz. Hem sen hem de Lucas bu evliliğe para kattınız, ben ise son birkaç yıldır sadece onu harcayacak bir yer kattım."

Lucas başını salladı. "Bu doğru değil."

"Evi kim ödedi?" diye sordu Aidan.

Lucas iç geçirdi. "Evi bizim için almak istedim. Çiftlik evi çok küçük gelmeye başlamıştı."

Aidan derin bir nefes aldı ve biraz sakinleşti. "Ben efendiyim. Sağlayıcı olan ben olmalıyım. En azından kendi payıma düşeni yapabilmeliyim. Bu yıl nihayet kâr elde etmeliyiz. Lexi'nin babası olmasaydı bu yıla kadar gelemeyeceğimi bilmediğimi sanma. Sen, Lucas ve Lexi olmasaydınız başaramazdım. Bu yüzden sizi bu işin dışında tutmaya çalışıyorum, çünkü siz üzerinize düşeni zaten yaptınız."

Bu onu çılgına çeviren şeydi. "Bunun bir parçası yok. Sana istediğin kadar Efendi diyebilirim, ama sonuçta bu bizim hayatımız ve bizim evimiz ve benim sana verebileceğim ya da senin bana geri verebileceğin bir parçam yok. Çiftliğe yardım etmek istiyorum çünkü o senin, benim ve bebeklerimizin. Yardım etmezsem bunun bir anlamı kalmayacağını anlamıyor musun? Sam'in en başından beri bu işte olduğunu söyledin. Evet, öyleydi. Önceden hiçbir şeyleri yoktu. Çiftliğin senin ailenin olması umurumda değil

. Artık bizim ailemizin ve bana güvenmeyeceksen, ben de pek bir değeri yok demektir."

Aidan elini omzuna koydu. "Biliyorum. Ve özür dilerim. Anlamalısın. Seni dışlamak istememiştim. Sana bir şey sunmak istemiştim. Çiftliği sana layık bir yer haline getirmek istemiştim."

Efendisine bunu anlamasını sağlamalıydı. "Yaptığın her şey, sahip olduğun her şey değerli. Sana yardım etmeme izin ver. Bir sorun olduğunda ilk arayacağın kişi ben olmalıyım, son değil."

"Tanrım." Lexi'nin yüzünden gözyaşları akıyordu. "Tanrım. Çiftliği kaybetmemize neden oldum. Benim yüzümden çiftliği kaybedeceğiz."

Lucas, Lexi düşmeden onu yakalamak zorunda kaldı.

* * *

Lexi uyanmaya başlarken başını salladı. Gerçekten bayılmış mıydı? Bir yatakta yatıyor gibi görünüyordu. Biri ayakkabılarını çıkarmıştı ve arkasında sert bir vücut hissediyordu.

"Doktor görünüşe göre bir durumla ilgileniyor." Lucas'ın derin sesi beynine işledi. Her şey bulanıktı.

"Benim de burada bir durumum var. Ambulans çağırmamız gerekiyor," dedi Aidan. Sanki bırakmaktan korkuyormuş gibi kollarını ona daha sıkı sardı.

Gözlerini zorla açtı. Eğer izin verse, Aidan nefesini bile alamadan ön bahçeye üç ambulans, polis ve itfaiye aracı çağırırdı. "Ben iyiyim."

"Bayıldın," diye işaret etti.

O bunu önemsemedi. "Çünkü birkaç gündür bir şey yemedim."

Aidan'ın kaşları hayal kırıklığıyla V şeklinde birleşti. "Ne? Sana bir tabak hazırladım."

Omuz silkti. "Ve yiyemedim."

Yemek düşüncesi midesini bulandırıyor. Karen'dan son e-postayı aldığından beri, kariyerini en üst düzeye çıkarmak dışında hiçbir şey düşünemiyordu.

"Lucas?" diye sordu Aidan.

"Ben hallederim." Lucas elinde bir bardak portakal suyu tutuyordu. "Bunu yanımda getirdim. İç şunu. Ben gidip bir protein bar alayım."

"Bu durmalı, Lexi. Kendine böyle davranamazsın. Kendini delirtiyorsun. İç." Aidan bardağı dudaklarına götürdü.

İçmek zorunda kaldı. Soğuk, tatlı meyve suyu ağzını doldurdu. Yutmadan önce elini itti. "Konuşmamız lazım. Korkunç bir şey yaptım."

Aidan kaşlarını çatı. "Çiftliği kaybetmemize neden olduğunla ilgili olanlar neydi?"

Keşke şaka olsaydı. "Belediye meclisi çiftliğimizi elimizden alacak." "Bebeğim, böyle bir şey olmayacak." Saçlarını okşadı. Tanrım, onun kollarında olmak çok güzeldi. Onun kollarında rahatlayıp, konuşup sevişirken saatleri tembelce geçirmesinin üzerinden ne kadar zaman geçmişti?

Ona yaptıklarını anlattıktan sonra onu kucaklamak istemeyeceğinden emindi. "Beni dinlemelisin. Bizi kurtaracak bir planım var."

"Ne duyduğunu bilmiyorum, ama bunlar sadece dedikodu. Endişelenecek bir şey yok."

Onu dinlemesini sağlamalıydı. Ona döndü, gözlerine bakarak, ona inanmasını istedi. "Belediye meclisi, ilçenin önemli bölgelerini yeniden imar etmeyi planlıyor."

Adam başını salladı. "Evet, biliyorum tatlım. Bu iş halledildi bile."

"Anlamıyorsun. Karen'ı kızdırdım." "Karen Wilcox mu?"

"Artık adı Karen Carter. Bilirsin, Belediye Başkanı Carter gibi."

Gözleri hafifçe yuvarlandı. "Evet, bebeğim. Belediye başkanını kendisiyle evlenmeye ikna ettiğini biliyorum. Bununla ne ilgisi var bilmiyorum."

Çünkü düşünmüyordu. "Daphne doğduktan hemen sonra, Deer Run Kadın Komitesi'nin düzenlediği bir brunch'a gittim. Yeni okul için bağış toplamak amacıyla düzenlenecek müzayedeyi yönetecektim. Ama Karen, kasabasında fahişelere yer olmadığını söyleyerek beni kovdurttu."

"Ne demiş?" Aidan'ın sesi tehlikeli bir şekilde alçalmıştı.

Başta bunu kendi başına halletmeye çalışmasının bir nedeni vardı. "O bana hep fahişe diyor, Aidan. Ama genelde bunu arkamdan yapıyor. Biraz sinirlendim."

Gözleri kısıldı. "Tam olarak ne yaptın?"

Alt dudağını ısırды. "Başına bir punch kasesi döküp, sahte göğüslerini alıp evimden çıkmasını söylemiş olabilirim. Toplantının yapıldığı bina bize ait. Tabii ki toplantılarını başka bir yere taşıdılar. Ama Karen kızmıştı. Herkes ona gülüyordu. Hak etmişti. Sonra Patty Cakes'te bana yaklaştı ve tartıştık."

Aidan'ın gözleri kısılmıştı. "Benimle tartışmalıydın."

"Kötü kızların hakaretlerine katlanmak zorunda kalmamalısın. Ama o daha da ileri gitti." Gözyaşları doldu, ama onları geri tuttu. "Kocasına doğu tarlasında bin dönüm arazi verecek. Su kaynağımızı elimizden alacak ve bunu yapmak için kamulaştırma hakkını kullanacak. Bir outlet alışveriş merkezi inşa edeceğini iddia ediyor."

Aidan gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Ah, bebeğim. Bu alışveriş merkeziyle ilgili değildi. Bu, açıkça ve basitçe toprak gaspıydı. Doğru otağı, muhtemelen tonlarca doğal gazın üzerinde bulunuyor. Gaz şirketiyle sondaj yapmak için yaptığım sözleşmeyi, onlara güvenmediğim için reddettim. Belediye başkanı o parayı istiyor, bu yüzden araziye ele geçirme fikrini ortaya attı."

"Sen bunu biliyor muydun?" Bunca zaman o endişelenip dururken, o biliyor muydu?

"Belediye başkanı artık o araziye istemiyor." Lucas elinde bir tabakla kapının eşiğinde duruyordu. "Onu çok uzun süre mahkemede oyalayabileceğimi söyledim."

Bu Lucas'a pek benzemiyordu. "Tek yaptığın bu mu?"

"Chase'e o piçin vergi uygulamalarıyla ilgili kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmasını da istemiş olabilirim. IRS'ye bir ton para borcu olabilir ve ailesinin mülkünde belgesiz işçiler çalıştırıyor olabilir. Ona kanıtları sunmuş olabilirim, o da altını ıslatıp geri adım atmış olabilir. Ama resmi neden, bizim tamamen mantıksız davranmamız ve ilçeyi mahkemeye vermekle tehdit etmemiz. Sanırım herkese Aidan'ın bir çevre aktivisti olduğunu söyledi."

"Evet, onlar bunun eşcinsel olmaktan daha kötü olduğunu düşünüyorlar, ki bu da bana taktıkları diğer lakap." Elleriyle onun ellerini tuttu. "Sana söylemedim çünkü gaz hakları konusunda tartışmak istemedim. Bebeğim, teklifte bulunan şirket özensizliği ile tanınıyor ve dürüst olmak gerekirse, hızlı bir şekilde milyonlar kazanıp sonunda toprağımızı kaybetme riskini almak istemiyorum. Çiftçilik bizim geleceğimiz."

Kadın uyuşmuş hissetti. "Ama bunca zaman arazimizi kaybedeceğimizi düşündüm."

Aidan elini kızın saçlarında gezdirdi. "Bebeğim, belediye başkanı Karen'la yatmaktan hoşlanıyor olabilir, ama onun böyle kararlar almasına izin vermez. Onunla zekası için evlenmedi. Onunla evlendi çünkü ondan otuz yaş daha genç. O her zaman kötü bir kaltaktı. Muhtemelen onun planlarını duydu ve kendini güçlü göstermeye karar verdi. Bu ne zamandır devam ediyor?"

"O kaltak." Kendini aptal hissetti. "Aylardır."

"Aylardır mı? Neden bana söylemedin?"

"Neden benimle konuşmadın?" diye karşılık verdi.

"Çünkü ikiniz de inanılmaz derecede inatçı ve sinir bozucusunuz." Lucas tabağı onun önüne koydu. "Ve ikiniz de değişeceksiniz, yoksa ayrılacağız. Lexi, çiftliği kurtarmak için planın neydi ve bu planın yirmi dört saat telefonda olmakla ne ilgisi vardı?"

Onu çok iyi tanıyordu. "Yazma programımı yoğunlaştırıp bu mücadele için para kazanacaktım ya da yeni bir arazi satın alacaktım."

Aidan başını salladı. "Yeni arazinin ne kadar tutacağını biliyor musun? Çok para kazandığını biliyorum, ama milyonlar kazanmıyorsun ve bu iş için milyonlar gerekir. Lexi, ne düşünüyordun bilmiyorum."

O burnunu çekti. "Ne kadar aptal olduğumu bilmeni istemiyordum. Bizi kurtarmaya çalışacaktım. Ama sen ve Lucas bunu çoktan yapmıştınız ve bana bir sorun olduğunu söylemeye bile tenezzül etmediniz."

"Bu, tencereye kara diyen çömlek gibi geliyor," diye karşılık verdi Aidan. "Olanlar hakkında konuşmak istemediğin için aylardır bizi uzak tuttu. Sana karşı tamamen dürüst davranmamış olabilirim, ama seni uzaklaştırmadım."

"Gerçekten mi?" Lucas, tabağı ona uzatarak sordu. "Ye, Lexi. Yemezsen, seni dizimin üstüne yatırırım. Neredeyse bir yıldır seni becermedim. Hamilelik ve bu olay arasında, çok uzun zamandır ihtiyacım olanı alamadım. Şimdi beni sınamaya kalkma."

Kalbi acıdı. Lucas'ın acı çektiğini biliyordu ama yine de onu uzak tutmuştu. Lucas'ın hazırladığı sandviçi aldı ve bir ısırık aldı.

Lucas henüz bitirmemişti. "Sana gelince, Aidan, benden uzak durmadığını söyleyemezsin. Bana tavsiye istemek için ne kadar zaman geçirdin? Kaç hafta geçti?"

Lexi Aidan'a baktı. "Lucas'la konuşmadın mı?"

Onlar her zaman konuşurlardı. Aidan'ın kendini yalnız hissetmesi düşüncesine dayanamıyordu, aylarca kendisinin hissettiği gibi.

"Başa çıkabileceğimi düşündüm." Aidan derin bir nefes aldı. Lexi de başa çıkabileceğini düşünmüştü.

"İkinizden de bıktım," dedi Lucas. "Görmezden gelinmekten bıktım. Bir sorunum olduğunda size geliyorum. Hangi arabayı alacağımdan Dallas ofisindeki insan kaynakları sorunlarını nasıl çözeceğime kadar her konuda sizin fikrinizi sordum. Bunu, ikinizin her şeyi bildiğini düşündüğüm için yapmadım. Bunu, size güvendiğim, sizi sevdiğim ve hayatımda neler olup bittiğini bilmenizi istediğim için yaptım. İkiniz de benim için aynı şeyi hissetmiyorsunuz."

"Ya da biz çok aptalız," diye denedi Lexi.

Lucas omuz silkti. "Her halükarda, bir şeyler değişmeli. Ayrılacağım demiyorum. Ayrılmam mümkün değil. Bana bağımlı iki çocuğumuz var. Ama ilişkimizin anlamı konusunda beklentilerimi değiştireceğim. Kendimi uzak tutacağım. Bunu istemiyorum. Bana vaat edilen şeyi istiyorum. Ailemi istiyorum. Kararını ver. Ben gidip biraz düşüneceğim."

"Lucas," Aidan, Lucas dönüp gitmek üzereyken seslendi.

Lucas dönmedi. "Hayır. Beni istersen, beni nerede bulacağını bilirsin. Efendim olamayacaksan, beni aramaya gelme."

Kapıdan çıktı, botları parke zeminde tıkır tıkır ses çıkarıyordu.

"O öyle demek istemedi." Aidan'ın Lucas'a kızmasına izin veremezdi.

Aidan yatağa yaslandı. "Evet, öyle demek istedi. Kızmaya hakkı var. Onu hayal kırıklığına uğrattık."

"Biz" kelimesi ona umut verdi. Göğsünün derinliklerinde bir şey yerleşmişti. Sıkı ve kötü olan bir şey gevşemişti. "Her şeyi mahvetmedim mi?"

Aidan güldü. "Oh, bence her şeyi mahvettik. Neden benimle konuşmadın?"

Onu tekrar kollarına çekti. O büyük pazıları onu sardı ve bir an için kendini güvende hissetti. Gerçeği duymuştu ve onu uzaklaştırmıyordu. "O bizim üzerimizde güç sahibi. Hayatımızı zorlaştırabilir ve ben yine de sinirlendim."

"Onu dövmeliydin," diye cevapladı Aidan.

Kafasını salladı. "Bizi kovdurmamam lazım."

Tanrım. Hiç bu şekilde düşünmemişi. Kızını doğurmuş ve sonra çiftliği kaybetmelerine neden olabilecek bir şey yapmıştı ve tüm çocukluğu beyninin arka köşesinde garip bir yerde geçmişti.

Bunu hep hissetmişti. Annesinin evini kaybetmesinin sebebinin kendisi olduğunu hissetmişti. Onların zorluklar yaşamalarının ve annesinin varlıklarını korumak için mücadele etmek zorunda kalmasının sebebiydi. Annesinin sevdiği ama aşık olmadığı bir adamla evlenmesinin sebebiydi.

Kızının kovulmasının sebebi olamazdı. Oğlunun evini kaybetmesinin sebebi olamazdı.

"Tanrım, Aidan. Ne düşünüyordum ben?"

Kollarını sıkılaştırdı. "Bebeğim, bebeğim, kafanda neler döndüğünü biliyorum, ama bu yanlış."

"Başarısızlığımızın sebebi ben olamam." Gözyaşları gözlerinden süzüldü. "Bebeğim, başarısız olmuyoruz."

"Evimizi kaybedemem. Bizi kovdurmam. Bunu bir daha yapamam."

Aidan içini çekerek onu nefes alamayacak kadar kendine çekti. "Lexi, böyle bir şey olmayacak. Her şey yoluna girecek. Kimse bizi evimizden atamaz. Buna izin vermeyeceğim. Annen yapayalnızdı. Ona yardım edecek kimsesi yoktu. Bunun senin hatan olduğunu düşünemezsin."

"Benim yüzümden evden atıldı. Ya ben de Daphne'ye aynı şeyi yaparsam? Ya da bebek Jack'e?"

Aidan onu dönmeye zorladı. "Annen hakkında ne hissediyorsun? Ona kızgın mısın?"

Lexi başını salladı. "Tabii ki hayır. O tanıdığım en güçlü kadın."

"Neden? Neden bu kadar güçlü? Ve bana saçmalama, çünkü onu bir saniyede buraya getirebilirim."

Lexi gözyaşlarını akıttı. "Beni sevdiği için güçlü."

Annesi hiç tereddüt etmemişti. On yedi yaşındaydı, liseden yeni mezun olmuştu, hamileydi ve yalnızdı. Kendini toparlamayı başarmış ve okula devam etmişti. İkisine de bakmıştı. Kendini eğitmişti.

Çünkü Lexi'yi seviyordu.

"Annem kadar güçlü olamıyorum."

"Öyle olmak zorunda değilsin." Aidan alnını öptü. "Bebeğim, artık öyle olmak zorunda değil ve eminim annen de bunun için çok mutlu olacaktır. Sen ve ben çocukluğumuza kapıldık. Sen annen gibi olmaya çalışıyorsun, ben de babamın bana veremediği her şeyi telafi etmeye çalışıyorum. Lucas ise buna karşı koyan tek kişi."

Çünkü Lucas görmezden gelinmişti. Kenara itilmişti ve sevdiği insanlara karşı çıkıyordu çünkü bir daha öyle olmayacaktı. O adam çocuklarını asla terk etmeyeceği için uzaklaşmayacaktı, ama kendisi için mücadele edecekti.

"Böyle yaşamak istemiyorum. Senden bir şeyler saklamak istemiyorum. Aptaldım, Aidan."

"Hayır. Dediğim gibi, ona bir yumruk atmalıydın. Onun için planlarım var. Belki de Lucas'ın içindeki piçi ortaya çıkarma ve o kaltağı alt etme zamanı gelmiştir. Lucas'ın olmak istediği adam olmasına izin ver."

O gülümsedi. "Ama o Jack olmak istiyor."

Üvey babası, kimsenin karşı gelmek istemeyeceği bir adam olarak biliniyordu.

"Aynen öyle. Ben Lucas kadar zeki değilim. O hayatı incelikle idare ederken, ben kavga ederek yoluma devam ederim ve bazen intikam almak incelik gerektirir. Seni seviyorum Lexi. Sen incelikli davranamazsın. Sen birinin kafasına bir kase punç atabilirsin. Ben ise

birini yumruklayabilirim. Lucas ise, kimse onun yaptığını anlamadan birinin hayatını mahvedebilir."

Bu, babasını özetliyordu. "Hepinizi çok seviyorum. Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Lexi, bebeğim, bizi hayal kırıklığına uğratamazsın. Biz senin aileniz. Hayal kırıklığına uğratmanın tek yolu, bizi terk etmektir. Bizi terk etme." Efendisinin gözlerinde yaşlar vardı. Ona çok değerliymiş gibi bakıyordu ve o da öyleydi. Ona öyle baktığında, sevildiğini anlıyordu. Dünyada sadece birkaç insan ona öyle bakıyordu. Kocaları. Annesi. Çocukları.

Ailesi.

Onları hayal kırıklığına uğratamazdı. Tıpkı annesinin onu hayal kırıklığına uğratmadığı gibi. O, haklı olarak güçlüydü ve bu gücü çocuğunu sevmekten alıyordu. Şu anda güçlü olmasına gerek olmasa da, Jack ve Sam'e olan sevgisi onu öyle yapıyordu.

Lexi'nin tek başarısızlığı, adamlarıyla konuşmamasıydı. "Yavaşlamak istiyorum."

Aidan'ın ağzı kıvrıldı. "Oh, sevgilim, yavaşlayacaksın. Bir Dom olarak ciddi şekilde yetersiz kaldım. Denver'daki konferansa gitmeyeceksin. Ailenle birlikte eve geleceksin."

Denver konferansına gitme fikri onu yormuştu. Neyse ki konferansa katılacağı duyurulmamıştı. Bundan kurtulabilirdi. Artık durma zamanı gelmişti. Ne pahasına olursa olsun, her şeye ve herkese evet diyordu. Evde olmak, bebekleriyle kucaklaşmak istiyordu. Adamları onunla birlikte olabildiğinde konferanslar için daha sonra zaman olacaktı. "Tamam."

Aidan kontrolü ele alıyordu. O da bunu istiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

"Sana nasıl yazacağını veya ne kadar yazacağını asla söylemeyeceğim. Yazma kısmı ruhunun bir parçası, ama iş kısmı farklı. Bence Lucas kontrolü ele almalı. Sen tüm bu kararları vermekten hoşlanmıyorsun. Sen çoğunlukla yazmak istiyorsun. Yanılıyorsam söyle."

Öyle değildi. "Fikirlerim olmayacak demiyorum. Ben paspas değilim, ama sonuçta kendi hikayelerimi yazmak istiyorum. Başarılı olmak istiyorum, ama para işlerini başkası halletsin istiyorum. Ben eğlenceli kısmı yapmak istiyorum."

"Lucas sana yardım etmek istiyor. Ve ikinizin de bana yardım etmesine ihtiyacım var." Aidan yanaklarını birbirine sürttü. "Beni desteklemenize ihtiyacım var. Sen ve Lucas'ın daha akıllı olduğunuzu biliyorum, ama çiftlik önemli."

"Biz daha akıllı değiliz, sadece farklıyız." Ama ona yardım etme fikri, içindeki boşluğu dolduruyordu.

"İkinize de ihtiyacım var. Sen ve Lucas benim sahip olmadığım çok fazla deneyime sahipsiniz. Kendimi bok gibi hissetmekten bıktım. Bu evlilikte gerekli biriyim. Bu aileyi seviyorum. Belki bu evliliğe çok fazla para getirmedim, ama lanet olsun, ben değerliyim."

Öyle olmadığını mı düşünüyordu? Kalbi yumuşadı. "Oh, bebeğim, elbette değerlisin."

Dudakları dudaklarına değdiğinde, vücudunda bir ateş parladı. Onu ateşe vermek için sadece öpmesi yeterliydi. Kollarını ona doladı. Onu kendine çekti. Lexi'nin her şeyi ona tepki verdi. İhtiyacı olan şey buydu.

"Son zamanlarda pek değerli olamadım." Dudaklarına bu sözleri fısıldadı. "Ama olacağım. Yine ihtiyacın olan kişi olabilirim. O lanet sandviçi ye, çünkü bu gece iki efendiye hizmet edeceksin."

Bütün vücudu beklenti içinde gerildi.

Gücüne ihtiyacı olacağı için yemeğini yedi.

* * *

Aidan, Lexi'yi oyun odasına götürdü. Kapılar açıktı, ama onları dışarıda durdurdu. Lucas'ı odanın ortasında, muhteşem, ince vücuduyla oturur pozisyonda görünce kalbi yumuşadı. Cobbler Pozu. Ayakları bir aradaydı, elleri arkadaydı.

İlk tanıştıklarında Lucas, Aidan'ın günlük yoga seanslarına katılmak istemişti. Aidan esnek hissetmek için yogaya ihtiyaç duyuyordu. Irak'ta aldığı yaraları düzeltmek için geçirdiği tüm ameliyatlardan sonra kasları gerilmeye meyilliydi. Bu yüzden o ve Lucas şafak vakti kalkıp, Güneş Selamı ile başlayıp Gevşeme Pozu ile biten bir dizi yoga pozunu yaparlardı.

Bunu özlüyordu. Sevgilisiyle birlikte o sabahları geri getirecekti. Lexi ve Lucas sabahları birlikte oturup kahve içmeyi severlerdi. Aidan bu saçmalığa dayanamazdı, ama yogasını yapabilirdi.

Zaman. Akşamları Lexi ile birlikte duş alırdı. Lexi uyumadan önce duş alması gerekiyordu. Bu, ikisi için özel bir zaman olabilirdi.

Bunun için mücadele etmek zorundaydılar.

Her gün. Her saat. Birlikte olmayı seçtiler.

Üçü de. "Lucas'a katılmamız. Yeterince güçlü müsün, bebeğim?"

"Öyleyim. Seninle birlikte olmalıyım." Gözleri yaşlarla doldu. "İkinizi de çok özledim."

O da onu özlemişti. O ve Lucas birlikteydiler, ama ihtiyaç duydukları şefkat yoktu. Onsuz yarım bir hayat yaşıyorlardı.

"O zaman bize geri dön. Gel ve bizi tamamla. Sensiz kaybolduk." Aidan elini uzattı ve ona dokundu. "Sana ihtiyacımız var, bebeğim. Sensiz ihtiyacımız olanı elde edemiyoruz, ama bizimle gelmeye karar vermelisin. Sana bunu emretmeyeceğim."

O, onların dünyasının gerçek merkeziydi. O ve Aidan istedikleri gibi sevişebilirlerdi, ama ona ihtiyaçları vardı. Lucas, kız arkadaşı olmadan mutsuzdu. Aidan ona bunu veremiyordu.

Lexi burnunu çekti. "Bana kızgın değil misin?"

Oh, çok kızgındı, ama aynı zamanda iki kölesinin de ona kızgın olabileceğini fark etti. O masum değildi, hiçbir şekilde. Sevdği insanların gözünde itibarını korumak istemişti ve şimdi "itibar"ın önemli olmadığını fark etti. Önemli olan gerçektir. Önemli olan sevgiydi.

Karısı ve Lucas'ın yanında zayıf olabilirdi. Onlar onu güçlü kılacaktı.

"Annen çocuklara ne kadar süre bakacak?"

Dudakları kıvrıldı. "Bütün gece. Düğünden sonra onları geri alacağız."

Pantolonunun içindeki penisi seğirdi. "Mükemmel."

"Tabii ki, ayrılmadan önceki gece Josh ve Olivia'yı da götüreceğiz."

Genelde bu iki haylazdan sorumlu olmak düşüncesi onu kaçıp ahıra saklanmak istemesine neden olurdu, ama şimdi tek düşünebildiği şey bütün geceyi birlikte geçirecekleri gerçeğiydi. Bütün gece yalnız. Yarın saçını yolmak için yeterince zaman vardı. "O zaman oynamamız, bebeğim."

Kız elini tuttu ve onun kendisini yukarı çıkarmasına izin verdi. "Ne kadar sert olacaksın? Telafi etmem gereken çok şey var."

Nefes nefese konuşması, onun penisine inanılmaz bir etki yaptı. İçinde gizli bir mazoşist vardı. Bu, onun içindeki küçük sadist tarafını ve Lucas'ın içindeki sadisti tamamen uyandırdı. O, onların mükemmel eşiydi.

"Öyle. Sanırım zor bir gece geçireceksin, bebeğim."

Kadın, ne kadar çok istediğini ona belli edecek kadar hafifçe titredi. "Tamam."

"Ama yavaşlaman konusunda ciddiydim. Dinlenmelisin. Bizimle daha fazla zaman geçirmelisin. Yazmayı sevdiğini biliyorum ve buna engel olmayacağım, ama seyahatleri azaltmalısın. Sana evde ihtiyacımız var. Gitmen gerektiğinde, seninle birlikte gideceğiz. Bu aile bir arada kalır, anladın mı?"

Ellerini onun ellerine koydu. "Evet, Aidan. Birlikte kalacağız. Ve biliyorsun ki, sen ve Lucas'ın uygulayacağı her türlü disiplini kaldırabilirim."

Penisi kot pantolonunun fermuarını zorluyordu. Bütün gece vaktimiz vardı. Trev ona mesaj atmış ve oyun odasını kullanmasını teklif etmişti. Ertesi gün düğüne kadar kimse onlardan bir şey beklemiyordu.

Altlarıyla oynamak için saatler harcadığı günler çok geride kalmıştı. Lucas her zaman işlerin hızlı ilerlemesini isterdi. Lexi'nin alt uzayını bulması uzun zaman alırdı. Disiplin içinde keyiflenirdi ve buna çok ihtiyacı olacaktı.

Lexi'yi zindanın kapısından geçirdi ve kapıyı arkalarından kapattı.

Lucas odanın ortasına oturdu, bacakları artık mükemmel bir şekilde Padmasana veya Lotus pozisyonu. Bacakları birbirine kenetlenmiş, ayak bilekleri üst üste, kalçaları açık, avuç içleri uyluklarına dayanmış haldeydi. Gömleğini çıkarmış ve eşofman altı giymişti, ama Aidan onu yakında her şeyden kurtarmayı planlıyordu.

Lucas'a bunu vermişti. Leo'nun Aidan'a öğrettiği gibi ona da öğretmişti. Lucas'a huzur bulması için burayı vermişti.

"O çok yakışıklı," diye fısıldadı Lexi, gözleri onun mükemmel düz sırtına dikilmişti.

"Evet, öyle. Ve o bizim." Aidan fısıldamadı çünkü Lucas O'Malley'den daha fazla ait olma ihtiyacı duyan bir insanla hiç karşılaşmamıştı. "Onun bunu tekrar sorgulamasına izin vermeyeceğim."

Lucas başını hafifçe çevirdi, yeşil gözlerini açtı ve yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Evet, yapacaksın. Sonsuza kadar çok uzun bir süre, Efendim. Sanırım hepimiz yine her şeyi mahvedeceğiz. Ama buraya geri dönmenin yolunu bulduğumuz sürece her şey yoluna girecek."

Aidan, Lucas'ın bulundukları fiziksel mekandan değil, eve dönüş yolunu bulmaktan bahsettiğini biliyordu. Taşınabilirlerdi. Daha fazla çocuk sahibi olabilirdiler. Ailelerinin geri kalanını sevebilirlerdi, ama dünyalarının bu üç kişiyle başladığını asla unutamazlardı.

"Ben her zaman burayı seçeceğim." Ne kadar kaybolursa kaybolsun, Lucas ve Lexi her zaman onun evi olacaktı.

Lucas tekrar gülümsedi ve sonra dikkatini Lexi'ye çevirdi, bakışları yırtıcı bir hal aldı. "Neden oyun odasında giysiler giyiyor? Sanırım kötü davranışını telafi etmek istemiyor, Efendim."

Evet, Lucas açtı. Bu gece biraz gücünü paylaşmak zorunda kalacaktı. "Ben oynamak için birkaç oyuncak seçerken, sen de onun bu sorunu çözmesine yardım etsene?"

Lucas vücudunu yukarı doğru kaldırırken Lexi'nin nefesini tuttuğunu duydu. Kahretsin, o muhteşem bir adamdı ve Aidan, Lucas altlarını domine etmeye karar verdiğinde onu izlemeyi severdi. Bir adım geri çekildi ve Lexi'yi şimdilik ikinci Efendisine bıraktı.

McNamara oyun odası verimliliğin bir örneğiydi. Beth bir şeyler inşa etmeyi severdi ve oyuncakları düzenlemek için bütün bir duvar tasarlamıştı. Odanın geri kalanı gibi, bu da göze çarpmıyordu ve iyi şeylere ulaşmak için hangi düğmelere basılması gerektiğini bilmek gerekiyordu. Bo, ilk gün ona ve Lucas'a bir tur attırmıştı, bu yüzden Aidan yan taraftaki ışık anahtarının işe yarayacağını biliyordu. Anahtarı yukarı kaldırdı ve kapı açıldı.

"Bu harika. Aman Tanrım. Bunu görmeliyim." Lexi, kapıların kayarak açılmasını ve eğlenceli bir duvarın ortaya çıkmasını izliyordu.

"Hayır," dedi Lucas en karanlık Dom sesiyle. "Araştırma yok. Bizimle birlikte tura katılmalıydın, ama sen telefonunla meşguldün. Belki, uslu bir kız olursan, gitmeden önce not almana izin veririz, ama şimdilik o kıyafetleri çıkarmalı ve yerini bulmalısın."

Lucas şaka yapmıyordu. Aidan, patronluk taslayan tavrının kızı etkilediğini açıkça görebiliyordu. Göğüs uçları pamuklu gömleğinin üzerinde belirginleşmişti ve cildinde hoş bir pembe kızarıklık vardı.

Lucas elini kızın saçlarına daldırdı ve yaptığı topuzu çözdü. Siyah ipek saçları omuzlarına döküldü. "Senin için yaptığım yemeği yedin mi?"

Kız hemen cevap verdi, bu da oynamaya hazır olduğunun kesin bir işaretiydi. "Her lokmayı yedim."

"Güzel." Saçlarını yumrukladı ve yüzünü nazikçe kendine doğru çekti. "Enerjiye ihtiyacın olacak."

Aidan, ağzını onun ağzına yaklaştırdı ve partnerinin kızı adeta içine çekmesini izledi. O kadar çok özlemişti ki, sonunda bu özlem giderilmişti. Bundan sonra ne olursa olsun, onların ihtiyaçlarını karşıladığından emin olmalıydı.

Pişmanlıkla arkasını döndü ve ihtiyaçları olan birkaç şeyi aradı. Bo ve Trev, misafirlerin kullanması için birkaç açılmamış ürün saklamışlardı. Yağlayıcıyı ve ekstra büyük bir tıkaç çıkardı. Evet, biraz eğlenecekti. Lucas'a göz kırptı ve banyoya doğru yürüdü, tıkaçları açıp sterilize etti.

İyi boyutta bir canavardı. Lexi anal seksi alışkındı, ama uzun zaman olmuştu. Plug'ı derine batırırken gözlerinin fal taşı gibi açılmasını izlemek eğlenceli olacaktı.

Ve sonra sikini içine sokacaktı.

Geri döndüğünde Lucas işini bitirmişti. Lexi çıplaktı ve köle pozisyonunda bekliyordu. Sırtı düzdü, başı itaatkar bir şekilde aşağıdaydı, avuç içleri uyluklarının üzerindeydi. Dizleri açıktı, mükemmel bir şekilde tıraşlanmış amını tamamen sergiliyordu.

Lucas geri çekildi, gözleri Lexi'nin amına dikilmişti. "Çok uzun zaman oldu. Sanırım bir süre ona bakabilirim."

"Daha fazla, Alexis," diye emretti Aidan. "Dizlerini daha fazla açabilirsin."

"Üzgünüm. Çocuklarını doğururken esnekliğimin çoğunu kaybettim."

Aidan, onun alaycı ses tonunu duyunca heyecanlandı.

Lexi başını kaldırdı. "Özür dilerim. Bunu yüksek sesle söylemek istememişim. Bu, sadece kafamın içinde söylediğim o şımarık sözlerden biriydi."

söylediğim yaramaz sözlerden biri olmalıydı."

Ah, ama o kapıyı açmıştı. "Eller ve dizler, kış havada. Bir dahaki sefere kafanda olacak şaplağı kafanda tutmak istiyorsan, yaramazlığı sıkı sıkı kilitli tut."

Elindeki fişi görünce o muhteşem alt dudağını ısırды. "Lütfen bunun Lucas için olduğunu söyle."

"Hayır, sevgilim, hepsi senin için. Lucas hiç pratik yapmıyor."

"Lucas bizim tatlı bebeklerimizi taşımak zorunda kalmadı," diye işaret etti Lexi.

"Seni kurtaramayacak," dedi Lucas kötücül bir gülümsemeyle. "Kıçını havaya kaldır, velet."

Lexi öne eğildi. "Peki, ama sadece telefon olayı iğrençti ve şimdi her şey açığa çıktığına göre, bunun şimdiye kadarki en aptalca plan olduğunu anladığım için. Bu kadar saf olduğum için zavallı rektumuma bir fil plugu sokulmasını hak ediyorum."

Aidan dizlerinin üzerine çöktü, o da dört ayak üstüne çöktü. Yıllar içinde vücudu değişmiş, biraz daha yumuşamıştı. Hâlâ dünyadaki en güzel şeydi. O kadar kadınsıydı ki, seks düşünmeden ona bakamıyordu. "Bu, bizi kaldırabileceğinden emin olmak için, bebeğim."

Elini kıçına koydu, avucunun altında sıcak eti hissetti. "Bundan zevk almayacağını söyle."

Ne yaramaz çocuk. Elini hızlı bir hareketle yukarı aşağı salladı, ses odayı çınlattı. Lexi, avucunu şaplak attığı ete düz bir şekilde bastırırken inledi. "Bundan hoşlanacağımı biliyorsun, bebeğim. Lucas, disipline yardımcı olmak ister misin, yoksa ben çalışırken onun yaramaz ağzını meşgul etmek ister misin?"

Lucas rekor sürede terliklerini çıkardı. Yere oturduğunda penisi sallanıyordu. "Sanırım onun daha fazla belaya bulaşmamasını sağlamalıyım, Efendim."

Penisini yumruğuyla pompalayarak sert ve uzun hale getirdi. Lexi izlerken dudaklarını yaladı.

"Onu em. Onu em ve boşalt, ancak o zaman sana bir ödül vermeyi düşünebilirim. Ama önce" —tekrar kıçına bir şaplak attı— "otuz kez say. Bir daha seninle konuşmaya çalışırken beni geri çevirirsen, yemin ederim bir hafta boyunca oturamayacaksın."

"Sanırım yapamayacağım," dedi titrek bir sesle. "Sanırım Olivia, telefonların benim yanımda çalışmamasını sağlayacak bir şey yaptı. En azından benimkini. Kanıtlayamam, ama bir yolunu buldu."

Ve Olivia bu yıl harika bir Noel hediyesi alacaktı. "Lucas'ı em."

Kafası öne doğru hareket etti ve Aidan, Lucas'ın penisinin o muhteşem dudakların içinde kaybolmaya başladığını izledi. Lucas'ın penisi üzerinde kafasını yukarı aşağı hareket ettirmesine uygun bir ritim buldu ve kıkına şaplak attı.

Kusursuz cildi, sıcak pembe bir parlaklık kazandı, her şaplakla kıkının eti hafifçe sallanıyordu. Dizleri genişçe açılmıştı, böylece kalçalarının ve uyluklarının her santimini şaplaklayabiliyor ve ara sıra durup disiplinin gerekli etkiyi yarattığından emin olabiliyordu.

Ellerini kızın amına kaydırды. Evet. Kız ihtiyacı olanı alıyordu. Amı yumuşak ve kremayla doluydu. Parmaklarını bir an oynattıktan sonra ağzına götürdü ve kızın özünün keskin tadını çıkardı.

Lexi, Lucas'ı ağzına daha da derin çekerek onu işledi. Lucas'ın gözleri aşağıdaydı, Lexi'nin onu emdiği yeri izliyordu. Elleri Lexi'nin saçındaydı ve bir an için bakışlarını kaldırıp Aidan'a baktı. Aralarında saf bir bağ kuruldu. Eksik olan şey buydu. Üçü birlikte, birbirlerinin zevki için çalışıyorlardı, ama en çok da aralarındaki bağın tadını çıkarıyorlardı.

"Kızımızı tıkla. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Ağzı çok iyi geliyor." Aidan'a göz kırptı ve sonra tekrar Lexi'ye bakmaya başladı.

Dikkatlice saymıştı. Sevgilisine beş şaplak daha borçluydu. Acele etmedi, zamanını aldı. Kıkına şaplak attı, elini orada tuttu ve ısının cildine nüfuz etmesini sağladı. Sonra uyluğuna şaplak attı, onun gerilip sonra gevşemesini sevdi. Onu tüm endişelerinden uzaklaştırabilirdi.

Bazen ebeveyn ve iş sahibi olmakla o kadar meşgul oluyorlardı ki, sevgili olduklarını hatırlamıyorlardı.

Bir daha asla. Gerekirse, onların oynaması için zaman ayırırdı. Lexi'nin asistanını arayıp, bir saatlik anal oyun ya da Lexi'nin kıkına kırbaç uygulamak için öğleden sonra bir saatlik zaman ayırmasını isteseydi, Lexi bunu nasıl karşılardı acaba? Evet, o programın nasıl olacağını görmek istiyordu.

"Kötü bir şey planlıyor. Süper kötü adam gülümsemesi yüzünde." Lucas, Lucas'a, ne plan yaparsa yapsın, ona da dahil olacağını belirten bir gülümseme attı.

Lexi inledi, ama Lucas sözünü tuttu. O şımarık, güzel ağzından tek bir kelime bile çıkmadı.

Üç şaplak daha attı ve işini bitirdi. Her iki yanağına da birer öpücük kondurduktan sonra plug ve kayganlaştırıcıyı aldı.

Onun cezası henüz bitmemişti.

* * *

Aidan onu öldürecekti. Lucas da yardımcı olmuyordu. Tüm vücudu hazırды ve patlamaya hazırды ama onlar onu kızdırmaya devam ediyorlardı.

Lanet olası bir fişe ihtiyacı yoktu. Erkeklerine ihtiyacı vardı. Anüsüne defalarca büyük nesneler soktukten sonra, hala hazır olması gerekirdi. Kıç deliğı sıkılmamasını hatırlamalıydı, değil mi?

Ama hayır, Efendi Aidan işleri güvenli oynamak zorundaydı. Ağzındaki penisi yaladı. Lucas'ın penisi çok lezzetliydi. Temiz ve erkeksi. Heyecanını diline damlatıyor, tuzlu lezzetiyle onu kızdırıyordu. Onu sertçe emdi, ama o ağzına girip çıkmaya devam etti.

Aidan'ın yanaklarını ayırdığını hissedince inledi. Şaplaklar cildini hassaslaştırmıştı. Dokunduğı her yer parlıyordu ve onu titretmişti.

"Onun sikini emmeyi bırakma. Yapman gereken bir iş var." Bir başka tokat, kıkından amına doğru bir dalga gönderdi. Kendini krem si ve o kadar ıslak hissediyordu ki, neredeyse dayanamıyordu.

Ama Aidan haklıydı. Ağzındaki sikine dikkatini vermesi gerekiyordu. Lucas'ı doruğa ulaştırmanın zamanı çoktan gelmişti.

Sertçe emdi, dilini onun sikinin üzerinde gezdirdi. Sikinin başının altındaki *V şeklinde* kısım çok hassastı. Dilini tekrar tekrar üzerinde gezdirdi, yukarı doğru bastırdı ve dişleriyle yakaladı.

"Siktir." Lucas'ın ağzından küfür çıktı ve aniden elleri saçlarını sıktı. Kalçaları sallandı.

Ağzındaki penise konsantre olmaya çalıştı, ama Aidan kış deliğini yağlıyordu. Şimdi nefes nefese kalan oydu, Aidan kışını yalarken, sıcak deliğinin her yerine yağ sürüyordu. Kıvrandı. O karanlık zevki hissetmeyeli, ikisini birden sahip olmanın ne demek olduğunu bilmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Plug istemiyordu. Onun penisini istiyordu.

Ama aldığı şey, kış deliğine sertçe bastırılan bir tıkaçtı. Aidan, büyük plastik parçayı kışının gül deliği etrafında dairesel hareketlerle çalıştırdı. Karanlık ve iğrenç bir baskı, omurgasından yukarı doğru yayıldı.

"Ona odaklanma," Lucas dişlerini sıkarak söyledi. "Senin ağzını sikiyorum, tatlım. Bana odaklan. Senin zamanın da gelecek."

Bundan emindi. Onların arasında kalacaktı. Daphne doğmadan beri orada olmamıştı. Erkeklerinin arasında kalacak, sert vücutları ve kaba arzuları arasında sıkışıp kalacaktı.

Ama şimdi sert bir penis ile içeri giremeyen bir tıkaç arasında sıkışmıştı.

Kışına sert bir şaplak attı ve onu nefes nefese bıraktı. "Rahatla," diye emretti Aidan.

Onun için söylemesi kolaydı. Onun şikayet etmesini engelleyen tek şey, Lucas'ın Aidan'a girmesini izlemiş olmasıydı. Aidan, rektumuna bir canavarın sokulmasının nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu.

Onlar tanıdığı herkesten farklıydılar. Son birkaç aydır bu kötü bir şey gibi görünüyordu. Tanıdıkları üçlü ilişkiler arasında bile farklıydılar. Aidan zaman zaman Lucas'a teslim olmaya hazırdı. Onun Dom'u bir anahtar vardı ve o uzlaşmıştı.

Neden ona güvenmemiști? Rahatladı çünkü güvenmediği kişi Aidan değildi. Kendisiydi ve bu aptalca bir şeydi.

O, annesinin kızıydı. Ve zaman zaman büyük hatalar yapabilirdi, ama sonunda kazanacaktı. Kazanacaktı çünkü sevgiyle çevriliydi.

Bu, gururdan daha önemliydi. Herhangi bir kariyerden daha önemliydi. Topraktan daha önemliydi.

Yerini kaybetmekten endişeleniyordu. Yeterince hızlı yazmazsa yerini kaybedebilirdi.

Ama yeri tam da buradaydı: erkeklerini memnun etmek ve onlardan memnun olmak.

"İhtiyacım olan şey bu." Aidan'ın eli, fiş yerine otururken sırtını okşadı.

Çok büyüktü. Gerilmiş ve dolmuştu. Her santimetresini derinlerde hissederek onu sıkıca kavradı.

"Ve benim ihtiyacım olan da bu. Evet, bebeğim. Evet." Lucas saçlarını tuttu ve kalçalarını derinlemesine daldırdı.

Lucas boşaldı, diline fışkırdı. Onu yaladı, Lucas'ın menisini ağızına çekip yuttu. Ağızını kapladı, onu onun özüyle doldurdu.

Lucas, yüzü kızarmış, göğsü inip kalkarken, penisini kadının ağızından çıkardı. "Lanet olsun, çok iyi geldi. Tıkaçları aldı mı?"

Aidan'ın arkasında kıkırdadığını duydu. "Seni sabırsız piç kurusu. Daha yeni geldin ve şimdiden onu alıp alamayacağımızı öğrenmek istiyorsun."

"Peki, alabilir miyiz?" diye sordu Lucas, ne kadar sabırsız olduğunu kanıtlayarak.

Aidan fişi hareket ettirdi, yavaşça, çok yavaşça çıkardı ve tekrar içeri itti. Sırtındaki her sinir, tiz bir zevkle alevlendi. Omurgası kıvrılmak üzereydi, ama hareketsiz kalmak zorundaydı. Aidan disiplin konusunda ciddiye ve eğer istediğini yaparsa, yani sırtını geriye doğru eğip onu daha sert sikmeye zorlarsa

—kendini saatlerce bağlı ve işkence görürken bulacağını hissediyordu.

Onu bağlayıp şaplak atıp tekrar tekrar zevkin doruğuna getirip sonra da geri çekilmeleri ilk kez olmuyordu.

Bu düşünceye dayanamıyordu. Bu gece onlara ihtiyacı vardı.

Lexi gözlerini kapattı ve teslim oldu. Rahatladı ve kendini erkeklerine teslim etti.

"Tam da istediğimiz bu." Lucas elini Lexi'nin başına koydu. "Bırak biz seninle ilgilenelim. Her zaman kontrolü elinde tutmak zorunda değilsin."

Zor değildi. Son birkaç ay endişe ve işle dolu bulanık bir dönem olmuştu. Bu, ilk kez alt uzaya dalıp endişelerini bir kenara bıraktığı zamandı. Bu yerde güven ve zevkten başka bir şey yoktu. Sevgiden başka bir şey yoktu.

Plug onun içinde girip çıkıyordu, ama Lexi onlara odaklandı. Cildini okşayan, onu yatıştıran, endişelerini gideren ellere odaklandı.

Tıkaç hala kıkırda kocaman duruyordu, ama artık kolayca hareket ediyordu. Aidan onu defalarca sikti, onu açtı.

"Artık hazır," dedi Aidan ve tıkaç kayarak çıktı, onu boş ve arzulu bıraktı.

Lexi, Lucas'ın onu kaldırdığını hissetti. O, oyun odasının yarısını kaplayan büyük yatağa doğru yürürken, Lucas onu göğsüne yasladı. Güçlü kollar onu tuttuğu için Lexi'nin hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Kollarında rahatlayarak, çok sevdiği o yüze baktı. Lucas, yıllar önce Willow Fork'ta tanıştığı korkmuş çocuktan çok uzaklara gelmişti. Magazin dergilerinin kötü çocuğu olmaktan çıkıp, kararlı, sadık ve kendi değerini bilen bir adam olmuştu.

"Seni seviyorum."

Yüzü yukarı doğru döndü, gözleri yumuşadı. "Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Vücudunu yatağa attı ve ikisini de yere düşürdü. Onun vücudunu hareket ettirmek, üzerine çıkmak, tenlerini birbirine sürtmek zor olmadı. Onun penisinin canlandığını hissedebiliyordu. Penisi onun vajinasına sertleşmişti.

"Beni sür." Elleri kadının tenindeydi, onu istediği yere yönlendiriyordu. Kalçalarını sertçe çevirerek ikisini birleştirdi.

Gözleri zevkten kapandı, ama henüz bitmemişti. Nasırlı avuçların göğüslerini okşadığını hissetti. Onun Aidan'ı. Onun kovboyu. O, onun ilk aşkı, kalbini kıran adam, onu

tekrar bir araya geldiler. İlk tanıştıklarında, o kadar yakışıklıydı ki, başka birine ilgi duyacağını hayal bile edemiyordu, ama şimdi onu seven Aidan bir erkekti, çocuk değildi. Savaşın izlerini taşıyordu ve o anda onu sevdiğinden daha fazla sevebileceğini hayal edemiyordu.

Yüzünü ona doğru çevirdi ve dudakları hafifçe birleşti.

"Bebeğim, içeri gireyim." Aidan onu aşağı doğru bastırdı ve nazikçe Lucas'a doğru itti.

Tam olması gereken yerdeydi. Onlar tarafından çevrelenmişti.

Sert ama sıcak bir şey kıkına bastırdı. Aidan penisini içeri soktu ve tıkaç çok büyük olsa da, Aidan'ın daha büyük olduğunu hatırladı. Nefes nefese, gevşemeye çalışarak kıvrandı. Lucas kalçalarını tuttu, Aidan'a hareket alanı sağlamak için kalçalarını genişçe açtı.

"İçeri gireyim." Aidan'ın emri onu sardı. İpeksi, koyu sesi başlı başına bir baştan çıkarma aracıydı. "Beni dışarıda tutmaya çalışma. Bu bana ait. Sen bize aitsin."

Öyleydi. Ve onlar da ona aitti. Bazen bunun iki yönlü olduğunu unuturdu. Efendilerinin ona bunu tekrar hatırlatmasına ihtiyacı vardı.

Uzun bir nefes verdi ve sırtını düzleştirmeye çalıştı. Kıkındaki baskı arttı, ta ki sonunda, mutlulukla, Aidan'ın içeri girdiğini hissedene kadar.

Aidan arkasında titredi. "Çok iyi hissettiriyorsun."

Lucas yukarı doğru bastırdı. "Evet, öyle."

Lexi, onlar ona doğru hareket ederken sıcaklıkla doldu, uzun süreli pratik bu hareketi kolaylaştırıyordu. Aidan onun kıkına girerken Lucas sikini dışarı çıkarıyordu. Aidan dışarı çıkarken Lucas onun amının derinliklerine giriyordu, sikiyle onun her sinirini ateşliyordu.

Bu uzun sürmedi. Çok aç, çok çaresizdiler.

Lucas kalçalarını çevirdi, penisi derinlere girerken pelvisi Lexi'nin klitorisini ovuşturdu ve Lexi kendini kaybetti. Zevk dalgalar halinde üzerine çöktü, nefesini kesti ve titremesine neden oldu.

Aidan bağırdı ve kendini kadının vücuduna sıkıca tuttu. Kadının kıkını doldururken, onun adını bir kutsama gibi fısıldadı.

Lucas orgazm olurken güzel yüzü zevkten buruştu. Sanki o onun demir gibiyse, onu sıkıca tuttu.

Birlikte yere düştüler, Aidan onu bir tarafa çekerek ortada kalmasını sağladı. Onun yeri. Onların arasında uyudu, böylece her zaman bir kolu onun etrafında ya da bacakları onun bacaklarıyla dolanıyordu.

Lexi, sonunda dünyadaki yerini hatırlayarak sakinleşti.

Bebek Logan

WELCOME TO BLISS!

STEFAN AND JENNIFER TALBOT ARE
PROUD TO INTRODUCE THEIR SON

**LOGAN
MITCHELL
TALBOT**

Born June 15th at 2:34 am
at Bliss County Clinic in Bliss, Colorado

'ın Yirmi Birinci Bölümü

Stef ve Jen

Jennifer, odasında toplanan arkadaşlarına bakarken oğlunu kollarında sımsıkı sarıldı. Sabah güneşi pencerelerden içeri süzülerek odaya yumuşak, tül gibi bir hava katıyordu. Rachel ve Callie gece boyunca çoğunlukla bekleme odasında kalmışlardı ve Nell sabahın erken saatlerinde kabak ekmeği getirmişti.

"O çok güzel," dedi Nell, bebeğe bakarak. Henüz oluşmamış karnına elini koydu. "Umarım benim bebeğim Henry'ye benzer."

Callie, Nell'e sarıldı. "Bence bebek kime benzerse benzersin, çok güzel olacak."

Nell derin bir nefes aldı ve başını salladı.

Jen boş elini uzattı ve Nell'in elini tuttu. Bir terslik vardı. Belki hamilelik hormonları yüzündendi. Jen öyle olmasını umuyordu, ama Henry'de de bir sorun var gibi görünüyordu.

"Tanrım. Nell, neyin var?" Rachel rahat koltuğundan sordu. Paige'i sallıyordu.

"Rachel!" Callie, sesinde öfkeyle dedi.

Rachel omuz silkti. "Hepimiz merak ediyoruz. Bir aydır suratsız suratsız dolaşıyor. Sanki biri tofuna huysuzluk suyu katmış gibi."

"Bu hiç mantıklı değil," diye karşılık verdi Callie.

"Tofu da öyle," diye cevapladı Rachel.

Nell elini kaldırdı. "Evde bir silah buldum."

Jen gözlerinin fal taşı gibi açıldığını hissetti. Nell ve Henry pasifistti. "Hay sıçayım."

Küfürölü konuşmayı bırakması gerekiyordu. Oğlunun kötü kelimeleri öğrenmeye başlamıştı bile. Ama, vay canına...

"Bu bir hata olmalı," dedi Callie.

"Belki başka biri bırakmıştır," diye denedi Jen.

"Kimse silahını ortalıkta bırakmaz," diye karşılık verdi Rachel. Kaşlarını çatı ve öncekinden biraz daha anlayışlı görünüyordu. "Bu kasaba tehlikeli bir yer olabilir. Belki Gemma'nın eski sevgilisiyle olan olay onu korkutmuştur. Bir erkek, kadınının tehlikede olduğunu düşündüğünde tuhaf şeyler yapabilir."

Nell burnunu çekti. "Bence bir şey saklıyor. Bence... Bence bir süredir bana yalan söylüyor, ama bana hiçbir şey söylemiyor."

Jen buna inanamıyordu. Nell ve Henry sağlamdı. Öyle olmak zorundaydılar. "Tatlım, Stef ile bunu konuştum. Erkekler korkar. Önce Gemma'nın eski sevgilisinin seni neredeyse öldürmesi gerçeğiyle başa çıkmak zorunda kaldı, sonra da o adamın ölümünü izlemek zorunda kaldı. Şimdi de hamilesin. Bu bir erkeği çıldırtabilir."

"Bu konuda ne dedi?" diye sordu Callie.

Nell aniden umutlu bir ifade takındı. "Bundan bahsetmedim. Sence tüm bunlar bir yanlış anlaşılma olabilir mi? Ya da hamilelik konusunda endişeli olabilir mi?"

Rachel elini salladı. "Tatlım, erkekler aptaldır. Her zaman en aptalca şeyi yapacaklarına güvenebilirsiniz. Henry için bu, silah satın almak demek. Max için ise kanat yemek. Henry'nin mükemmel olduğunu düşünüyordun. Ama bil bakalım ne oldu, tatlım, onun bir penisi var. Bu sadece an meselesiydi."

Rachel kelimelerle arası iyiydi, ama bu Nell üzerinde harikalar yaratıyor gibiydi. Gülümsedi ve doğal neşeli mizacı geri gelmiş gibi görünüyordu.

"Eminim haklısın. Gemma'nın eski sevgilisiyle olan olay ikimiz için de çok korkutucuydu. Ve ilk üç aylık dönemim biraz riskli geçti. Laura ve Holly dışında kimseye söylemedim, ama aslında bir süre önce denemeye karar verdik ve iki kez düşük yaptım."

Jen arkadaşına çok üzüldü. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Bu herhangi bir erkeği çıldırtabilir."

Stef kesinlikle biraz çıldırırdı.

Callie, Nell'i kucakladı. "Her şey yoluna girecek. Onunla konuşmalısın."

"Ve o silahı elinden almalısın. Henry'nin onu iyi kullanabileceğini sanmıyorum," dedi Rachel. "Kasabanın savunmasını kolluk kuvvetlerine, bana ve Marie'ye bırakması gerekiyor."

Nell parlak bir gülümsemeyle, "Konuşacağım. Artık konuşmamızın zamanı geldi. O gergin davranıyor. Evet, konuşmak iyi olacak."

Callie iç geçirdi. "Peki, düğün için hazırlanmaya başlamamız gerekiyor."

Jen onlarla birlikte gitmeyi diledi. "Lütfen Shelley'e töreni kaçıracacağım için çok üzgün olduğumu söyle, ama Caleb hayır dedi. Nasıl hayır dediğini, açıklama yapmadığını ve tartışmayı reddettiğini biliyorsun, değil mi?"

Callie gülümsedi. "Ben de bir iki kez böyle bir durumla karşılaşmış olabilirim." Yatağın kenarına oturdu.

Rachel başını salladı. "Bir gün o adamla kavga edeceğim. Mantıksız davranabiliyor. Ama muhtemelen çocuk doğurmayı bitirene kadar bekleyeceğim. Adam doğum yapmada çok iyi."

Jennifer oğluna baktı. Şikâyet edemezdi. "Doktor iyi iş çıkarıyor. Yarın beni eve gönderecek, ama bu gece burada kalmam konusunda ısrarcı. Naomi bile benimle kalmayı teklif etti ama doktor dedi ki..."

"Hayır," diye Callie ve Rachel mükemmel bir uyum içinde cümleyi tamamladılar.

Bebek Logan, başını göğsüne dayayarak uyuyordu. Naomi, bebeği tenine tenine tutmasını önermişti. Bebeğin bezini değiştirmeyi teklif etmişti, ama Stef kabul etmemişti. Başlangıçta biraz şaşkın görünüyordu ve ilk iki bezini attı, ama sonunda bebeğin poposuna mükemmel bir şekilde bezini takmayı başardı. Logan'ı göğsüne yatıran Stef'ti. O oturup, oğullarının meme ucuna yapışıp emmeye başlamasını izledi.

Şimdi bebeği uyuyordu ve Naomi haklı çıkmıştı. Bebeğiyle ten tene temas etmek mükemmeldi.

Stef içeri girdi. Manzarayı gördü ve gözleri bir an için ısındı. Sonra kaşlarını çatı. "Buraya herkes girebilir."

Logan battaniyeyle örtülmüş olsa da, gövdesi hala çıplaktı.

Rachel gözlerini devirdi. "Onu daha önce de çıplak gördük, Stef."

Callie kafasını salladı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Jen'le birçok kez çıplak kaldım. Sorun ne?"

Callie biraz nudistti. Ve bu tamamen doğrudu. Callie, Nate ve Zane ile evlenmeden önce, Jen Callie'nin evinde kıyafetlerini çıkarmaktan hiç çekinmezdi. Nate bir keresinde onları güneşlenirken yakalamış ve o göğüslerin kendisine ait olmadığı için gözlerini kör ettiğini söylemişti, bu yüzden artık bunu sadece Mountain and Valley'de ve Nate Wright'ın histerik göğüs körlüğüne neden olmayacağı yerlerde yapıyorlardı.

Nell, Stef'e kaşlarını çatı. "Umarım karının çok sağlıklı alışkanlıklarını engellemeye çalışmıyordur."

Stef hiç eğlenmemişti. Battaniyeyi üzerine çekti. "Sanırım emzirme konusunda Max'e katılıyorum. Karımın göğüslerinin herkesin gözü önünde sergilenmesini istediğimi sanmıyorum."

Rachel gözlerini kısarak, "O zaman, erkek göğsünden süt üretmenin bir yolunu bulmalısın, bayım," dedi. Yüzü yumuşadı, ama Jen aldanmadı. "Bu arada, Stef, seni vurup çıplak bedenini kasabada dolaştırdıkları için aptal kocalarımı öldürmemenizi umuyordum. Ve tüm fotoğrafları el koyduğumu bilmeni istiyorum. Max'in sakladığını sandığı flash belleği de aldım."

Stef'in yüzü biraz kızardı. "Sana söz veriyorum Rachel. Tutacağım suikastçıya sana ve Paige'e dokunmamasını söyleyeceğim."

"Stefan!" Hamile kadınları korkutmak hoş bir şey değildi.

Odada bulunan ikinci hamile kadın Stef'e parmağını salladı. Nell ona kaşlarını çatarak baktı. "Bu çok kaba bir davranıştı Stefan." Stef omuz silkti. "Bana sakinleştirici iğne yapıp, çıplak halde Rye'in kamyonetinin arkasına tıkmak da öyleydi. Kızımda inanamayacağın kadar güneş yanığı var."

inanılmaz bir güneş yanığı var."

Jen gülümsemesini zorlukla bastırdı. "Rachel, o bir suikastçı tutmayacak. Max'in en beklemediği anda üzerine atlayıp onu fena halde dövecek, çünkü onlar böyle yapar."

Rachel rahat bir nefes aldı. "Oh, şükürler olsun. Son zamanlarda çok sinir bozucu davranıyordu. Gerçekten rahatlamaya ihtiyacı var. Çabuk yap."

"Tamam," dedi Stef. "Ve bana karşı çıkma, Nell. Bu tamamen karşılıklı rıza ile olan bir şey. Çoğunlukla. Sanırım benim de fiziksel bir çıkışa ihtiyacım var, ama bu seks olamaz. Caleb'e altı haftalık seks yaşağını birkaç hafta kısaltabilir mi diye sordum, ama o hayır dedi."

Evet, Caleb Burke böyleydi. Hasta başı davranışları sıfırdı. Ve bebeğinin muayenelerini o yapacak olan da oydu. Bebek Logan, huysuz doktoruna alışmak zorunda kalacaktı, ama o bir Bliss Boy'du. Jennifer bunu kesin olarak sağlamıştı. Bebeğinin Del Norte veya Alamosa'da değil, burada doğmasını istemişti ve Caleb Burke bunu gerçekleştirmişti, bu yüzden onun "hayır"larına katlanacaktı.

"Sanırım Logan bizi birkaç hafta meşgul edecek." Stef kaşlarını çattı. "Peki, ama seninle yatacağım."

Gülümsemeden edemedi. Onu rahatsız etmemek için misafir odasında yatacağından bahsetmişti. "Başka planların olduğunu sanıyordum."

Dom gözlerini ona çevirdi. "Bana katlanmak zorundasın."

Jack Barnes ona ne demişti? Bazen bir Dom'un iyi bir dürtülmeye ihtiyacı olur. Onun Dom'u yeniden kontrolü ele almıştı. En azından, kontrolün kendisinde olduğunu düşünüyordu ve Jen de tam olarak bunu istiyordu. "Sanırım katlanacağım."

"Bayanlar, sanırım Jennifer'ın biraz dinlenmeye ihtiyacı var," dedi Stef.

Callie iç geçirdi. "Zaten düğüne gitme zamanı geldi. Selamlarını iletirim."

"Ben de Max'e atlamayı bekleyeceğim," dedi Rachel. "Rye'a ne yapacağını bilmek istiyor muyum acaba?"

Stef başını salladı.

"Tamam o zaman." Rachel, Callie ve Nell veda etmeden önce bebeğe son bir kez baktılar.

Ve sonra çocuklarıyla yalnız kaldı. Kocası ve oğluyla. Tanrım, bir oğlu vardı — Stef ve kendisinin küçük bir parçası — dünyada tamamen eşsiz biri. Oğlunun kendi mizah anlayışını ve babasının zekasını ve yeteneğini almasını istiyordu. Oğlunun, adaşının cesaretine ve Stella'nın sonsuz sadakatine sahip olmasını istiyordu. Evrenin oğluna Rachel'in inatçı iradesini ve Callie'nin derin hoşgörüsünü vermesini diledi.

Ve etrafındaki dünyanın ona böyle bir mutluluk vermesini diledi.

"Hey, ağlıyorsun." Stef'in sesi yumuşamıştı ve elini uzatıp kızın yanağını okşadı. "Acı çekiyor musun, aşkım?"

Kafasını salladı. "Hayır. Sadece çok mutluyum."

"Kaydır kendini," diye emretti. "Ve battaniyeyi kaldır. Burası yeterince sıcak."

Ne otoriter bir adam. O hafifçe kaydı ve Stef yatağa tırmandı, kolunu ona doladı ve onu kendine sıkıca sarıldı. Battaniye düştü ve o belden yukarısı çıplak kaldı. Bebek Logan iç çekerek titredi, gözleri açıldı ve ağzı hareket etmeye başladı. O, meme ucunu bebeğin ağzına götürdü ve bebek emmeye başladı. "Mütevazı olmam gerektiğini sanıyordum."

"Benim yanımda değil," dedi Stef, gözleri doğrudan oğlunun emzirdiği yere gitti. "Ve bu çok güzel bir manzara."

"Stef, beni sadece bir anne olarak görmeni istemiyorum." Callie'nin kocalarının onu cinsel olarak istemediğinden endişelendiğini hatırladı. Konuk evinde geçirdikleri uzun bir gecenin Callie'ye hala bir kadın olduğunu kanıtlamasından önce, onların düştüğü rutine girmek istemiyordu.

Stef kıkırdadı ve ona doğru hareket ederek kendini onun uyluğuna bastırdı. "Aşkım, bu sana annelik gibi geliyor mu?"

Hayır. O bir ereksiyondur. "Tanrım, senin tam bir sapık olmana çok seviniyorum."

"Ben karısını seven bir sapığım. Jennifer, seni seviyorum. Oğlumuzu seviyorum. Onun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Artık uzaklaşmayacak mısın? Seni geri çekeceğimi bilmelisin." Kocasını kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

"Bundan korkarak yaşıyorum." Stef, tatlı bir öpücükle dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "Seni asla terk etmeyeceğim. İkinizi de."

Logan tekmeledi ve ağlamaya başladı. "Sanırım babasını istiyor."

"Babası burada." Stef bebeği nazikçe kucağına aldı. "Hadi oğlum. Annen biraz uyusun."

Logan'ı sallanan sandalyeye götürdü ve gömleğinin düğmelerini açtı. Bebeği göğsüne sıkıca sarıp sallamaya başladı. "Naomi ten teması demişti, değil mi? Onu sakinleştireceğini söylemişti. Sanırım benim tenimi de kastetmişti."

Gözleri tatlı gözyaşlarıyla doldu. "Evet, kesinlikle."
Logan tekrar oturdu ve Stef oğullarını izliyordu. Jen uzandı ve geleceklerini hayal etmeye başladı.

'ın Yirmi İkinci Bölümü

Leo, Shelley ve Wolf'un Düğünü

Leo smokininin papyonunu çekti.

"Yapma, evlat." Mel aniden onun önüne geçerek durdu. "Çok sıkı bağlamışsın. Bana bırak."

Mel papyon bağlamayı biliyor muydu? Ellerini çekerek Mel'in papyonu bağlamasına izin verdi.

Mel, Leo'nun nefes almasını sağlayacak şekilde papyonu hızla bağladı. Leo aynada kendine baktı. Neredeyse mükemmeldi. "Teşekkürler."

Yaşlı adam gülümsedi. O da smokin giymişti, ama ayrıca alüminyum folyo astarlı bir kamyoncu şapkası takmıştı. "Rica ederim. Robert'la ilgili sorunu hallettim, ama annene bundan bahsetmezsen sevinirim. Patronundan yardım aldım. Sana onun iyi bir avcı olacağını söylemiştim."

"Eğer dünyayı uzaylılardan kurtarmaya karar versem, bunu kesinlikle başarabilirim," dedi alçak bir ses.

Leo gözlerinin büyüdüğünü hissetti. Dönüp baktığında Julian, smokininde muhteşem görünüyordu. "Hâlâ hayatta mı?"

"Tabii ki," diye cevapladı Julian sakin bir sesle. "Senin düğününün hemen öncesinde kimseyi öldürmem. Buralardaki şerifin oldukça mantıksız olduğunu duydum, ama Danielle bana onun yerine geçmememi söyledi."

"Nate'i değiştirmek mi?"

"Daha mantıklı bir adamla. Görünüşe göre kasaba halkı ondan memnun. Danielle, bize kesilen cezaları ödemem gerektiğini düşünüyor, ama ben Finn'e ne gerekiyorsa yapmasını söyledim."

Tanrım. "Wolf'a Nate ile konuşmasını söyleyeceğim. Bu konuyu halledeceğiz. Peki Robert'a ne yaptın?"

Mel gülümsedi. "Julian onunla konuştu."

Julian ceketini düzeltti, aynalardan birine bakarak zaten mükemmel olan görünüşünü kontrol etti. "Bay Meyer'e hayatın birkaç tartışılmaz gerçeğini gösterdim. Büyük olasılıkla tekrar hapse girecek ve her zaman minimum güvenli hapishanelerde kalmış olmasına rağmen, orada da kazalar olabilir."

Julian onu öldürmekle tehdit etti. Bu pek de şaşırtıcı değildi. "Yani sen ve Mel onu bulup konuştunuz?"

Julian başını hafifçe sallayarak olumsuz yanıt verdi. "*Ben* sadece onunla konuştum. Mel ona sağlam bir dayak attı. Görünüşe göre uzaylılarla savaşıma tekniklerini oldukça iyi biliyor. Kavgada oldukça iyi. Kötü bir herif. Onu sevdim."

Mel kamyoncu şapkasını kaldırdı. "Bir erkek formda kalmalı. Wolf ve Jamie'nin nasıl olduğunu gidip bakacağım. İkisinin de papyon bağlamayı bildiğini sanmıyorum."

Mel kapıyı arkasında kapattı ve Julian'ın dudakları gülümsemeye kıvrıldı. "Burası tamamen çılgın bir yer. İtiraf etmeliyim ki, Dallas'ın akıl sağlığını özlüyorum."

Çünkü Julian, Dallas'taki dünyasını kontrol ediyordu. Julian her şeyi kontrol etmeyi tercih ediyordu, ama doğru şekilde taviz vermeyi öğrenmişti. Leo, Julian'la ilk tanıştığında, Jack Barnes dışında herkese karşı soğuk ve kapalı davranıyordu. Zamanla Julian, Leo'nun arkadaşından daha fazlası olmuştu. Julian ona akıl hocalığı yapmıştı, yüksek sosyeteye nasıl uyum sağlayacağını öğretmiş, hayatına yön verirken kalacak bir yer ve yapacak bir iş vermişti.

Julian Lodge onun için gerçek bir baba olmuştu. Ve şimdi Julian, düğün gününde onun yanında duruyordu.

Julian'a onu babası gibi gördüğünü asla söylemezdi. Julian muhtemelen yüzüne yumruk atar ya da bunu yapması için birine para öderdi.

Ama birdenbire, daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapma ihtiyacı hissetti. Daha önce hiç yapmadığı bir şey yapma ihtiyacı hissetti. Yaklaşıp akıl hocasına sarıldı.

Julian hareketsiz duruyordu. "Leo, bir sorun var gibi görünüyor. Düşün ve kalkamıyor gibisin."

"Buna sarılmak denir. Bana bir dakika ver."

Julian iç geçirdi ve sonra Leo'nun sırtına hafifçe vurdu. "Seninle gurur duyuyorum Leo."

Siktir. Ağlamayacaktı. Geri adım attı ve derin bir nefes aldı. "Ben de seninle gurur duyuyorum dostum."

Kapı tekrar açıldı ve Wolf içeri girdi. "Hey, kardeşim. Sanırım zamanı geldi. Sakın bana vazgeçiyorsun deme."

Ayakları soğuk değildi. Heyecanlıydı. Yeni hayatına başlamak için heyecanlıydı. Tüm dünyayı yeniden görmek için heyecanlıydı, bu sefer doğru şekilde, ailesinin yanında.

Leo dışarı çıktı ve hayatlarının en önemli gününde kardeşinin yanına katıldı.

Gerçekten bir aile oldukları gün.

* * *

Wolf, kız kardeşi koluna girerek kiliseye adım attığı anda kalbinin sıkıştığını hissetti.

İnsanlar bu yüzden düğünlere korkunç miktarda para harcıyorlardı. Bu yüzden bekliyor ve tüm bu zahmete katlanıyorlardı. Bunu yapıyorlardı çünkü koridorun sonunda durup sevdiği kadının kendisine doğru yürüdüğünü izlemenin derin ve anlamlı bir yanı vardı.

Shelley onları seçiyordu. Diğer herkesi terk ediyordu.

Ve kardeşi de yanındaydı. Jamie onun sağdııcısıydı ve Julian da Leo'nun sağdııcısıydı, ama sonuçta kardeşi onun en iyi arkadaşı, ortağı olmuştu. Kardeşi, güvenilebileceği tek kişiydi. Hayatlarını paylaşıyorlardı. Geçmişlerini ve geleceklerini paylaşıyorlardı. Kimse onu Leo kadar iyi tanıyamazdı.

Müzik yükseldi ve Shelley, Trev'in eşliğinde ona doğru yürüdü. Annesi ön sırada oturuyordu. Şapkasına bir pancar takılmıştı, ama sakın bir şekilde gülümsüyordu, törenden çok memnundu. Gözüne bir damla yaş geldi ve Mel kolunu annesinin omzuna attı.

Çılgın aşk. Kim daha fazlasını isteyebilirdi ki?

"Tanrım, o çok güzel," dedi Leo, gözleri gelin üzerinde. "Sana teşekkür ettim mi kardeşim?"

"Ne için?"

"Beni buraya getirdiğin için." Leo elini omzuna koydu ve çocukluklarında, Leo'nun Wolf'un hayatındaki tüm rolleri oynamak zorunda kaldığı zamanlarda yaptığı gibi onu okşadı. "Sen olmasaydın burada olmazdık. Shelley hâlâ arayışta olurdu. Ben yalnız kalırdım. Bizi buraya sen getirdin kardeşim. Bunu asla unutma."

Shelley onlara ulaştı, muhteşem yüzünde bir gülümsemeyle. "Merhaba."

Söylemesi çok saçma bir şeydi, ama "merhaba" bir başlangıçtı. Ve işte oradaydılar. Başlangıçta. Önlerinde koca bir gelecek uzanıyordu ve Wolf sabırsızlanıyordu.

"Merhaba," diye cevapladı ve elini tuttu.

"Sevgili kardeşlerim," diye başladı rahip.

Ama Wolf, gelininin gözlerinde kaybolmuştu.

* * *

Lexi

"Ve şimdi," diye devam etti rahip, "Leo, Wolf ve Shelley, arkadaşları Lexi O'Malley'i sahneye davet ederek aşk ve evlilik hakkında birkaç söz söylemesini rica ediyorlar."

Tüm cemaat durup ona bakmaya başladı, ama Lexi buna hazırды. Günlerce ne söyleyeceği konusunda endişelenmişti, ama önceki gece iki erkeğinin arasında yatarken aklına gelmişti. Gecenin sessizliğinde, etrafında huzur hakimken, aşk ve evlilik ve aynı derecede önemli bir şey hakkında tam olarak ne söyleyeceğini biliyordu.

Lexi gülümsedi ve ayağa kalkarak kilisenin ön tarafındaki küçük kürsüye doğru ilerledi.

Kalabalık kiliseye baktı, her yerde tanıdık yüzler vardı. Aidan ve Lucas takım elbiseleriyle çok çekici görünüyorlardı. Her birinin kucağında bir çocuk olması, onları onun gözünde daha da seksi kılıyordu. Jack, Aidan'ın bacağına tırmanarak

Daphne ise Lucas'ın kollarında huzurla uyuyordu.

Onlar kaos toplarıydılar ve o başka türlüünü istemezdi - bir şey hariç. Daha fazla bebek istiyordu. Kendine artık bittiğini, kariyerine odaklanması gerektiğini söylemişti, ama yaşayacak bir hayat vardı ve bu onu beklemeyecekti. Kendiliğinden duraklayıp onun geri dönmesini beklemeyecekti. Onunla ya da onsuz devam edecekti.

Hiçbir şey daha önemli olmadığı için bir denge bulacaktı.

Tatlı bir aidiyet duygusu onu sardı. Aidiyet duyduğu sadece yakın ailesi değildi.

"Sanırım Shelley, romantik yazarların buraya çıkıp romantizm ve sevdiklerinizle geçirdiğiniz seksi gecelerden bahsedeceklerini düşünmüştü. Evliliğin başlangıcında ve hemen öncesinde güvenebileceğiniz tüm şeyler. Muhtemelen düğünlerin aşkın sevincini nasıl simgelediğinden bahsetmeliyim, ama hepimiz biliyoruz ki düğün sadece bir başlangıçtır. Bir sonraki adımı atmaya, hayatınızı paylaşmaya karar verdiğinizizi kabul etmektir. Sizi neler bekliyor, dostlarım? Birlikte atmaya karar verdiğiniz bu yolculuğun sonunda sizi neler bekliyor? "Evet" diyerek ne kazanıyorsunuz? İnanıyorum ki, sevgiliden ve arkadaştan daha fazlasını kazanıyorsunuz, her ikisi de gerekli olsa da. Kazandığınız şey bir aile. Etrafınıza bakın. Bu insanların çoğu sizin kanınızda değil."

Onu büyütmemiş, onunla tek bir DNA bile paylaşmayan üvey babalarına baktı, ama onlar annesine aşık oldukları andan itibaren onun yanında olmuşlardı. Onlar onun babaları olmuştu. "Kan bağı, gerçek aşk karşısında oldukça anlamsızdır, bunu keşfettim. Bazılarımız için annelerimiz, babalarımız ve kardeşlerimiz harikadır, ama bu grubun bana öğrettiği bir şey varsa, o da sevdiğimiz kişiyi kendimizin seçtiğidir. Kan bağı olanlar bizi hayal kırıklığına uğratsa bile, kendi ailelerimizi kurabiliriz ve onlar da en az onlar kadar sıkı bağlarla birbirine bağlı olabilir."

Julian aklıma geldi. Onu umursaması gerekmiyordu, ama Jack'i seviyordu ve bu yüzden Lexi'yi de kabul etmişti. Hepsini kalbine almıştı. Bir zamanlar onun kalbi olmadığını düşündüğüne inanmak zordu. Julian'ın kalbi o kadar büyüktü ki, insanları içine almaktan vazgeçemiyor gibiydi

insanları kalbine almayı bırakamıyordu. O adama çok şey borçluydu ve aralarında aile olmayı seçmekten başka hiçbir şey yoktu.

"Öyleyse seni bekleyen şey, sevgili dostum Shelley, çok büyük bir aile. O kadar büyük ki, iki eyaleti kapsıyor ve ihtiyaç duyduğunda herhangi birimizin evinde kalabilirsin. Seni rahatsız edeceğimize, sinirlendireceğimize, zorlayacağımıza, seveceğimize ve yanında olacağımıza söz veriyoruz. Seni seçeceğimize söz veriyoruz. Her gün.

Evlilik, aile, hayat, hepsi zordur ve emek gerektirir. Sonsuza kadar mutlu yaşamak, her gün yapmamız gereken bir seçimdir. Bugün seçimini yaptığını düşünüyorsun, ama sana meydan okuyorum. Her birimize meydan okuyorum. Her güne bir seçim yaparak başla.

Günaydın demeyi bırak ve çok daha önemli bir şey söyle. Ben öyle yapıyorum." Kocalarına, sevdiklerine, varlığının mutluluklarına baktı. "Evet, öyle. Her gün öyle. Bu hayatı, bu sevgileri ve ailemi seçiyorum. Aileme hoş geldin, Shelley."

Lexi baktı ve Shelley ağlıyordu. Feed Store Kilisesi'ndeki kadınların çoğu ağlıyordu.

Shelley baktı ve "Evet" diye mırıldandı.

Herkes dışarıya baktı, sevdiklerine uzandı ve uzun zaman önce yaptıkları seçimleri yeniden teyit etti.

Lucas ona göz kırptı. "Biliyorsun, evet."

Aidan elini kalbinin üzerine koydu. O, neredeyse kesin ölümden oğullarını kurtarmak zorunda kalmadan hemen önce, neredeyse kilise sırasının üstünden düşecekti.

"Anne," Olivia yüksek sesle fısıldıyordu. "Sanırım bebek Jack senin üstüne tırmanmak istediğini söylüyor, ama Aidan amca hayır diyor. Neden ailem bu kadar çok hayır diyor? Lexi az önce hepimizin evet dememiz gerektiğini söyledi ve sanırım bu evet demek istiyor."

Bütün kilise kahkahalara boğuldu.

Ailesi. Gürültücü ve sinir bozucuydu ve bazen sistemi tamamen kullanırlardı, bu yüzden yeni bir cep telefonu bile alamazdı.

Ve o her seferinde, her gün onları seçerdi.

Evet.

Bliss County Gazette'den

97 yaşındaki Hiram Prosper Jones, kalp krizi geçirdikten sonra perşembe günü yarı zamanlı bakıcısı Bambi Lou'nun sevgi dolu kollarında hayata veda etti. Ancak şunu da belirtmek gerekir ki, yüzünde bir gülümsemeyle ve dişleri yatağının yanındaki bir kavanozda yatarken hayata veda etti. Hiram, Güney Colorado siyasetinde dev bir isimdi ve kırk yıldan fazla bir süre Bliss belediye başkanlığı yaptı. Politikasıyla ve vücuduyla kasabasını korudu, hatta bir keresinde azgın bir ayıyı durdurdu. Hiram hiç evlenmedi, sevgisini ve zamanını insanlara adadı. Bu nedenle, ondan önce vefat edenlerin hepsinden önce öldü ve Bliss'in tüm vatandaşlarını geride bıraktı. Biz onun ailesiyiz. Huzur içinde yatın, Sayın Belediye Başkanı.

Anma töreni Pazartesi günü saat 11'de Feed Store Kilisesi'nde yapılacak ve ardından Mountain and Valley Naturist Community'de "cenaze" töreni düzenlenecek. Hiram'ın vasiyeti doğrultusunda, herkes törene katılabilir.

'ın Yirmi Üçüncü Bölümü

Bliss Belediye Başkanı Hiram Jones'un Cenazesi

İki gün sonra, Rafe yüzünü yukarı çevirdi, güneşin üzerine vurmasına izin verdi, cildini ısıttı, ona hayatta olduğunu ve sevdiği insanların yanında olduğunu hatırlattı.

Elbette, bu insanların çoğu ağlıyordu.

"Hiram harika bir adamdı," dedi Rye Harper. Partinin başında duruyordu, bu kederli törende lider rolünü açıkça üstlenmişti. Hiram vaiz istememişti. Rye ve Max'in yöneteceği kısa bir tören ve Trio'da bir parti istemişti. Vasiyetinde bira için para bırakmıştı. "Bliss için bir vizyonu vardı. Bu kasabayı özel, hepimizin gurur duyabileceği bir yer haline getirmek istiyordu. Hiram, Bliss'li olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Her zaman kolay olmayabilir. Zorluklarla karşılaşabiliriz, ama bunu birlikte yaparız. Bir kasabanın aslında ailenin başka bir adı olduğunu biliyordu. Hepimiz için bir baba gibiydi ve vefatı doldurulması zor büyük bir boşluk bıraktı."

Evet, doldurulması gereken büyük bir boşluk vardı. Çok büyük bir boşluk. Birkaç gün önce Bliss'in belediye başkanı olarak atanmıştı. Belediye binasında durmuş, bu kasabayı korumaya ve elinden gelenin en iyisini yapmaya yemin etmişti.

Bu rolün ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Ve ömrünü, selefinin izinden gitmeye çalışarak geçirebilirdi. İyi haber ise, önünde koca bir ömür vardı.

Dağ ve Vadi Doğalcı Topluluğunun en yüksek noktasında bulunan uçurumun tepesindeki toplanma yerini gözden geçirdi. Tüm kasaba, Hiram Jones'un uzun ömrünü kutlamak için toplanmıştı. Hepsi ayakta, birbirlerine sokulmuş duruyorlardı. Callie ve Nate birer bebek tutarken, Zane Callie'ye sarılmıştı. Jen Stef'e yaslanmış, Stella ise

torununu kucaklamış, Sebastian da yanlarında duruyordu. Holly iki erkeğine de dokunuyordu. Caleb onların komplosuna dahil olmuştu, Alexei ise burnunu çekip Rusça konuşuyordu. Gemma, Jesse ve Cade, Uzun Saçlı Roger, Liz Two ve tuhaf köpek yavrusunun yanında duruyorlardı. Cenaze, uzun süredir rakip olanlar arasında bir ateşkes getirmiş gibiydi, çünkü Polly Uzun Saçlı Roger'ın yanında duruyordu ve onu öldürmeye hiç kalkışmadı. Roger, Liz Bir ve tüm çocukları bile gelmişti, ancak kıyamet koparsa diye yanlarında av tüfeği taşıyorlardı. Marie ve Teeny, Seth, Logan ve Georgia ile birlikte duruyorlardı.

Ama Nell ve Henry ayrı duruyorlardı. Henry'nin gözlerinde karanlık bir bakış vardı. Bu iş bittikten sonra, Cam'in söz verdiği toplantı zamanı gelmişti.

Belediye başkanı neler olup bittiğini bilmek istiyordu.

Ama bu sonraya kalmıştı. Şu anda, Rye konuşurken ve Max karısına ve kızına sarılırken, o Laura'nın elini tutup onu teselli ediyordu. Tüm inatçı çılgınlığına rağmen, Max Harper kederini gömen bir adam değildi. Hiram'ı seviyordu ve bu yüzünden okunuyordu.

"Hiram Jones sevilen ve seven biriydi ve bunun yeterli olduğunu söylerdi. Bu kasabayı hepimizin gurur duyduğu bir yer haline getirmeye yardımcı oldu ve onu uğurlamak zorunda kaldığımız bugün çok üzücü bir gün." Rye elinde bir küp tutuyordu. "Hiram vasiyetinde, yeni belediye başkanının birkaç söz söylemesini istemişti."

Rafe'in nefesi boğazında düğümlendi. Vay canına. Hiram onu zorlamak istemişti. Artık kendini açmanın zamanı gelmişti, ama bu siyasi bir konuşma değildi. Onlardan yeterince yapacaktı. Hayran olduğu bir adamı, onun izinden giderek ve kalbinden gelenleri söyleyerek onurlandırmanın zamanı gelmişti.

Laura ona nazikçe dirsek attı ve Cam gülümsedi, Sierra'nın elini şakacı bir şekilde salladı.

Rafe başını sallayarak, tek başına konuşabileceğini kabul etti, ama onlar da onunla birlikte buradaydılar. "Hiram hakkında sadece birkaç söz söyleyeceğim, çünkü çok uzun konuşursam gücenir. O, partinin devam etmesini isterdi, tabiri caizse. Artık aramızda olmadığı için yas tutmalıyız, ama onun hayatını yas tutmamalıyız. Hayatı dolu ve zengindi. Ben başarıyı para ve

güçle ölçen bir insandım, ama Hiram bana farklı bir şey öğretti. Hiram'ın başarısı, çevresindeki insanları ne kadar çok sevdiğinden geliyordu. O bir inşaatçıydı — şehirler, aileler ve dostluklar inşa eden bir inşaatçı. Tanınmak için kendi dünyasının dışına bakmazdı. En iyi dünyanın, kalbimizde inşa ettiğimiz dünya olduğunu bilirdi. Dış dünya hayır dediğinde, bunu kabul etmek zorunda olmadığımızı bilirdi. Dış dünya önümüze engeller koyduğunda, biz yeni bir yol, daha iyi, daha kapsayıcı bir yol inşa ederiz. Kaderimizi biz kontrol ederiz ve sevgi ve şefkatle ona doğru ilerleriz. Ve bunu birlikte inşa ederiz. Hiram'ın bize öğrettiği dersleri öğrenerek onu onurlandıracağım.

O çoktan belediye başkanının ofisine taşınmıştı. Kasabanın işleri hiç bitmezdi. Belediye başkanlığı görevindeyken, Roger ile Uzun Saçlı Roger arasındaki bir kavgayı arabuluculukla çözmüş, Stella'nın restoranındaki aşçı Hal ile kasabanın sağlık kuralları gereği günün spesiyali olarak menüde kirpi balığı sunulup sunulmayacağı konusunda tartışmış ve Noah Bennett'in bir hayvan barınağı kurmasına yardım etmişti. Günler yoğun geçiyordu ve zamanının yarısını Sierra'nın ofisindeki oyun parkında bacaklarını sallarken çalışarak geçiriyordu.

Hayattan beklediği şey bu değildi. Bu, beklediğinden çok daha iyiydi.

Rye'a döndü ve başını salladı. Max öne çıktı. Bu onların görevleriydi.

Rye urnayı açarken Max derin bir nefes aldı. "Hoşça kal, Hi. Neden böyle yaptığını bilmediğimi sanma. Ve onun da bilmediğini sanma. Umarım gittiğin yerde onu bulursun. Onu bul, çünkü bence annem seni seçmesi gerektiğini biliyordu. Belki bir şans daha yakalarsın."

Rye'ın gözlerinden yaşlar süzüldü. "Bizim için orada olduğun için teşekkürler. Seni seviyoruz, Hi. Mutlu yolculuklar."

Hiram Jones'un bedeninin dünyadaki son kalıntıları, onun sevdiği dağda toprağa verdiler. Rüzgâr, küllerinin bir kısmını alıp dağın aşağısına taşıdı; Hiram'ın bir parçası, sevdiği yerde sonsuza dek kalacaktı.

Ama başka bir rüzgar, bilinmeyen yerlere doğru yukarı doğru esmeye başladı. Bir insanın yolculuğu asla gerçekten bitmez.

Rafe ailesine, tüm ailesine katıldı.

Onun yolculuğu daha yeni başlamıştı.

Bliss'te Bir Gece

Hayranlarıma özel bir hediye...

Talbot malikanesinde, Leo, Shelley ve Wolf'un düğün gecesi...

Abby Barnes-Fleetwood kocasına baktı. Onun o lanet olası Dom gözlerini her gördüğünde iç çekiyordu. "Hey, Jack."

Kocası odalarının kapısını kapattı. "Selam, bebeğim. Bu gece ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?"

Hâlâ St. John takımını giyiyordu, ama şimdi onu saran bir hüznü vardı. Lexi hayatının konuşmasını yaparken gururla dolmuştu. Sonra etrafına bakındı ve Lexi'nin hayatının zirvesinde olduğunu fark etti. O ve Livie'nin önlerinde koca bir hayat vardı. Lexi bu kadar genç yaşta aşkını ve kendini keşfetmişti. Abby'nin aynı gerçekleri fark etmesi yıllar almıştı.

Eve dönüp tüm sorunlarıyla yüzleşene kadar gerçek dünyasını bulamamıştı. Jack'i ve Sam'i.

"Teşekkürler tatlım." Sözlerine biraz vurgu katmaya çalıştı. Bu gece onları hissetmiyordu. Etrafındaki tüm gençliği ve güzelliği seyretti. Herkes ondan yirmi yaş daha genç görünüyordu.

"Abigail, bu ses tonunu tanıyorum. Konuş benimle." Jack her zaman onu anlardı.

Jack yaşlandıkça daha da yakışıklı oluyordu. Yıllar kocasına çok iyi davranmıştı. Zümrüt yeşili gözleri ve simsiyah saçlarıyla ona baktı. Şakaklarında çok hafif bir gümüş rengi vardı, ama bu onu daha da dominant gösteriyordu.

"Ben iyiyim. Konuşacak bir şey yok."

"Bu ses hoşuma gitmedi." Muhteşem ağzı kaşlarını çattı ve dudaklarının etrafında seksi bir kırışıklık bıraktı.

"Teşekkür ettim," diye denedi. Bu gece şaplak atılmaya hazır olmadığını düşündüğü için bunu yapmak zorundaydı. Vücuduyla ilgili olmayan, ruhuyla ilgili bir yorgunluk hissediyordu.

"Neyin için teşekkür ediyoruz?" diye sordu Sam odalarına girerken. Geniş bir gülümseme yüzünü kapladı, dudaklarını yukarı kaldırdı. Ne kadar şehvetli bir adamdı. Sam Fleetwood cinsellik fışkırıyordu. Kırk iki yaşında, en iyi çağındaydı ve Abby, o gömleğini başından çıkararak mükemmel karın kaslarını ve her zaman onu tahrik eden kalçalarındaki o çukurları ortaya çıkardığında, neredeyse salya akıtmaktan kendini alamadı.

Artık kırk yaşında değildi. Her zaman daha yaşlı olacaktı. Ameliyat olmayı çok düşünmüştü, ama Jack her zaman hayır demişti. Onu olduğu gibi sevdiğini söylemişti. Bu ne kadar sürecekti?

"Abby, doğru kelimeleri söylüyor ama ben onların arkasında başka bir anlam duyuyorum," diye açıkladı Jack.

Sam ellerini çırttı. "Tanrıya şükür. Bütün yolculuk boyunca çok uslu davrandı. Onu şaplaklamayı izlemek için can atıyordum. Hadi gidelim."

Sam iyimser biriydi. Abby bunun olmasına izin verme niyetinde değildi. Son zamanlarda kilo almıştı. "Ben iyiyim. Jack'in neden bahsettiğini anlamıyorum."

Jack elini uzattı ve çenesini yukarı kaldırdı. "Hayır. İyi değilsin ve nedenini bilmek istiyorum. Söyle bana, Abigail."

Onun böyle davranmasından nefret ediyordu. O sadece emir veriyordu, ama Abby bunun altında yatan sözleri duyuyordu. *Şimdi söyle çünkü seni seviyorum ve bilmeye hakkım var.*

Çünkü onlar sevgiyi, hayatı ve bebekleri paylaşıyorlardı. Çünkü uzun zaman önce ona tüm yüklerini paylaşacağına söz vermişti. Tüm sevinçlerini. Bazı açılardan, yükler daha önemliydi.

"Bugün kendimi yaşlı hissettim." Gözleri yaşlarla doldu. "Etrafımdaki yirmili ve otuzlu yaşlarındaki insanlara baktım ve kendimi çok yaşlı hissettim."

Boğazının derinliklerinden düşük bir kahkaha çıktı. "Ah, sevgilim, bu son zamanlarda duyduğum en komik şey."

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Anlayışın için teşekkürler."

Bunu beklemiyordu. Abby arkasını döndü. Ceketini çıkarmaya başladı. Sam odadaysa, Livie ve Josh da yataktaydı. Onun da yatma zamanı gelmişti. Sabah Dallas'a döneceklerdi. Julian'ın jetinde oturup konuşacak, güleceklerdi ve o da rahat bir ortamda olacaktı. Belki bu insanların ne kadar genç olduklarını, hayatlarının daha önlerinde olduğunu unutabilirdi.

Muhtemelen unutamazdı.

İyi bir gece uykusuna ihtiyacı vardı. Hepsi bu. Yarın kalkıp eve gidecek ve her şey yeniden normale dönecekti.

"Olduğun yerde kal." Jack'in derin sesi, omurgasında hoş bir titremeye neden oldu.

Günlerdir buradaydılar ve tüm bu süre boyunca Livie ve Josh'un peşinden koşup onları beladan uzak tutmaya çalışıyorlardı. Lexi için endişeleniyordu. Önceki geceyi küçük Jack ve Daphne ile birlikte geçirmişlerdi. Destekleyici bir anne ve arkadaş rolünü üstlenmişti. Her gece yorgunluktan yatağa düşüyorlardı.

Jack'in sesinde o karanlık tonu bir kez bile duymamıştı.

"Neye ihtiyacın var, Jack?" Hareket etmedi. İyi eğitilmişti. Jack bunu sağlamıştı.

"Bir sürü şeye ihtiyacım var, ama şu anda en çok ihtiyacım olan şey tam ve eksiksiz itaat." Bir el omzunu okşadı. "Bana inanmanı istiyorum. Sana hiç yalan söyledim mi, Abigail Barnes?"

Sam onun önüne geçti. Sarı saçları gözlerinin üzerine düşmüştü. Gömleğini çıkarmıştı ve vücudu kaslıydı. Altı paket karın kası yoktu. Hayır. Sam Fleetwood'un sekiz paket karın kası vardı. Saçma sapan biriydi. "İkimizden biri sana yalan söyledi mi? Jack bununla uğraşmaz ve ben o kadar akıllı değilim."

"Oh, sen de bunu istiyorsun," diye homurdandı Jack.

Sam sırttı. "Muhtemelen. Biraz disiplin sevdiğimi biliyorsun."

Öyleydi. Sam ondan daha mazoşistti. Ama onlara dürüstçe cevap vermek zorundaydı. "Tabii ki hayır, Jack."

Jack ona baktı. "Sen dünyadaki en güzel kadınsın, Abigail. Dün öyleydin. Bugün de öylesin. Yirmi yıl sonra da öyle olacaksın."

Gözleri yaşlarla doldu. "Bana öyle hissettiriyorsun."

"Diğer erkeklerin gözünden bakmıyorum. Sadece gördüğümü biliyorum. Sen muhteşemsin, benim Abby'm. Ve Sam ve ben, bir dahaki sefere kendini aşağıladığında kışını kızartacağız, ama bunu biliyorsun."

Sam ona gülümsedi. "Tyler denen adamın sana asıldığını duydum, bebeğim."

"Ne?" Jack'in yüzü karardı. "Biri karımıza asılmaya çalıştı ve sen buna izin mi verdin?"

Abby başını salladı. Mesleğini anladığı için genç acil tıp teknisyeniyle konuşmaya başlamıştı. "Cole Roberts'ın kulübesinde acil tıp teknisyeni olarak çalışıyor. Eskiden travma hemşiresi olduğumu duymuş. Savaş hikayelerimizi paylaşıyorduk. Kesinlikle bana asılmıyordu."

Tyler Davis yirmi yedi yaşında falandı. Sarışındı ve Abby'ye biraz inek tipli Sam'i hatırlatıyordu. Kesinlikle, hatırlatılmaktan hoşlanmadığı kadar elli yaşına yakın bir kadına asılmıyordu.

"Sana bir kadeh şarap getirdi," dedi Sam.

"Ne yaptı? Ben neredeydim?" Sam böyle devam ederse, Jack'in kulaklarından duman çıkmaya başlayacaktı.

Sam omuz silkti. "Sen o çılgın adamla konuşuyordun."

Bu birkaç erkekten herhangi biri olabilirdi ve Jack'i sakinleştirmesi gerekiyordu. "Kendine bir içki alıyordu ve bana da bir tane aldı. Centilmenlik yapıyordu."

"Senin kışına bakıyordu," dedi Sam. "Ne!" Jack'in yüzü biraz kızardı.

Abby, Sam'in bacağına elini koydu. "Keser misin? Ona kalp krizi geçirttirmek mi istiyorsun?"

"O Tyler denen adama hızlıca bir tekme atmalıydı," dedi Jack.

Sam gülmesini zorlukla bastırdı. "Karımıza bakan her erkeği dövmeyeceğim. O bir sanat eseri. Bu kaçınılmaz. Sadece bakıp saygılı olduğu sürece, ona biraz müsamaha göstereceğim. Sonuçta, o sadece bakıyor, ben ise dokunuyorum. Ve sen her bakışını başka yöne çevirdiğinde, onun gözleri senin kışındaydı, bebeğim."

O seksi acil tıp teknisyeni onun poposuna mı bakıyordu?

Sam, soruyu duymuş gibi başını salladı. "Baktığı tek kadın, koyu saçlı garsondu. Sanırım adı Lucy'ydi."

Mükemmel vücudu olan muhteşem garson.

"Gözlerini garsondan ayırıp karımdan uzak tutması gerekiyor." Jack sahiplenici bir adamdı. Abby bazen, evden hiç çıkmasa daha mutlu olacağını düşünürdü. Erkeklerin ona bakmasına tek razı olduğu yer, The Club'ın zindanıydı, çünkü orada herkes kuralları biliyordu.

Oynamalarının üzerinden çok zaman geçmişti. Hayatları Olivia ve Josh etrafında dönmeye başlamıştı ve Abby bunun olması gerektiği gibi olduğunu biliyordu, ama sadece üçünün olduğu o kısa zaman dilimlerine ihtiyacı vardı.

"Oynamayı özledim."

Jack sakınleştı ve elini kızın saçlarına götürdü. "Ben de özledim, bebeğim. Kendimize zaman ayırmamız lazım. Ve bazı şeyleri netleştirmem gerek. Pozisyonunu bulursan beni daha iyi dinleyebilirsin."

Dizlerinin üzerine çökmeye başladı, ama Sam'in elleri onu tuttu.

"O senin kıyafetini beğenmek istemiyor, Abby." Sam, gömleğinin düğmelerini açarken kulağına fısıldayarak güldü.

Cildi titremeye başladı. "Ama çocuklar..."

"Şu anda Lexi'ye çok kötü davranıyor olmalılar," dedi Sam. "On dakika önce gelip onları aldılar. Yarın Alamosa'da bizimle buluşacaklar."

"Sam, Lexi'nin bize borcunu ödeyeceğini beklemiyordum. Çocuklarımız bazen çok yaramaz olabiliyor."

Jack kaşlarını çattı. "Lexi de son zamanlarda başa çıkması zor bir çocuk oldu. O, Lucas ve Aidan bizim çocuklarımızla başa çıkabilirler. En azından bu deneyimi atlatmalarını bekliyorum. Hadi, kıyafetlerini çıkar Abigail. Bir daha sormayacağım."

İlk seferinde sormamıştı, ama bunu ona söylemenin bir anlamı yoktu. Jack izlerken Sam'in onu soyunmasına izin verdi. Smokin kalıntıları içinde çok çekici görünüyordu. Tören biter bitmez ceketini ve papyonunu çıkarmıştı ve şimdi kar beyazı gömleğinin üzerinde bronz teninin nasıl görüldüğünü görebiliyordu. Ve onun soyunmasını izlemekten ne kadar hoşlandığını.

Jack'in pantolonu şişmişti, penisi fermuarın üzerinde sert bir çizgi oluştuyordu. Efendisi açtı.

Sam'in elleri sütyenini çıkardı ve hemen göğüslerini avuçladı.

"Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun, Abby."

Başını Sam'in omzuna yasladı. Birdenbire yorgunluğu geçti.

"Sık onları," diye emretti Jack.

Sam'in parmakları meme uçlarını sıkıca sıkıp hafifçe çevirdiğinde inledi. Artık göğüslerinin sarkmış olduğunu düşünmüyordu. Göğüslerinin amına doğrudan bağlı gibi göründüğünü düşünüyordu. Kendini ısınmaya ve ıslanmaya başladığını hissedebiliyordu.

"Onun kıyafetlerini çıkar, sonra benimkilerle ilgilen." Jack'in sesinde, sakın bir şekilde verdiği emirlerin aksine bir gerginlik vardı.

Sam'in elleri beline doğru kaydı ve eteğini hızla çıkardı. Parmakları bir anlığına kıcını avuçladı. "Gördün mü, dokunabiliyorum."

Ve ona nasıl dokunacağını biliyordu. Tek parmağını kalçalarının kıvrımları boyunca gezdirdi ve ona orada bir erkeğin olmasının ne kadar iyi olduğunu hatırlattı.

O, kadının ensesini öptü. "Şimdi, uslu bir kız ol ve bacaklarını iyice aç. Jack'le ilgilenmem gerek."

Dizlerinin üzerine çöktü, halı cildinin altında yumuşaktı. Dizlerini köle pozisyonunda genişçe açtı, Dom'una sevdiği ve kendine ait olduğunu söylediği o parçayı iyi görebilmesi için.

Ve erkeklerini birlikte izlemek, kanını kaynatmaya yetiyordu. Sam'in elleri gömleğini çıkarmakla meşgulken, Jack'in gözleri onun gözlerine kilitlenmişti. Jack'in mükemmel kesimli göğsü ortaya çıktı, ince beline doğru inceliyordu. Jack hala sürüleri güdüyor ve çitleri onarıyordu, bunu başkalarının yapması için para ödeyebilirdi ama. Onun Jack'i öyle değildi. O, işçilerle ve Sam'le birlikte tarlalarda çalışıyordu.

Çalışmak Jack'i genç tutuyordu. O ve Sam at sırtında çiftliklerinde yarışırken gülümsediklerini görmüştü. Jack sıfırdan başlayıp milyoner bir kovboy olmuştu, ama en iyi arkadaşıyla sürüyü güderken hala bir çocuk gibi gülümsüyordu.

Sam, Jack'in arkasına geçip pantolonunun fermuarını amaya başlarken ona göz kırptı. Sam yaşlanmıyordu. Onlar yaşlanıp saçları aardığında o hala genç olacaktı. Sam güneş ışığı ve ışıktı. Sevgi, Sam Fleetwood'u genç tutuyordu. Jack'in sahip olduğu hırsa sahip değildi, ama ailesini bulmak Sam'e ihtiyaı olan her şeyi vermişti. Jack ve Sam'i bir araya getiren oydu. Belki Lexi, Abby'den daha önce erkeklerine giden yolu bulmuştu, ama sonra kızına da yolu açmıştı.

Bebeklerinin onu genç tuttuğunu iddia etse de, gerçeği biliyordu. Jack ve Sam onu genç tutuyordu. Onlar karanlık gözleriyle ona baktıklarında, kendini yaşlı ve yorgun hissedemiyordu. Tüm ruhu aydınlanıyordu.

"Sam, Abigail bu gece gençlerin arasında kendini yaşlı hissetti. Sen de aynı şeyi hissettin mi?" Jack, Sam pantolonunu çıkarırken sordu.

Sam, Jack'in pantolonunu çıkarırken onun penisine dokunmayı başardı. "Hayır, Jack. Ben yaşlı değilim. Bliss'in çocukları daha genç olabilir, ama asıllar biziz."

Jack'in yüzünde bir gülümseme belirdi, eli Sam'in saçlarını okşadı. "Düşünme şeklini seviyorum, Sam. Biz orijinalleriz. Ve bunu doğru yapıyoruz, değil mi?"

Sam'in saçını çekti ve sonra ağzını öptü. Tanrım, onların pşmesini izlemeyi çok seviyordu. İlk pşmeleri onun isteği üzerine olmuştu, iyi davranışları için bir ödül olarak. Sam'in hatırı için istemişti, ama yıllar geçtikçe onların birbirlerini sevmelerinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu fark etmişti.

Onları bir araya getirmişti. Bu iki erkeğin ihtiyaçlarını, yani birbirlerini ve onu elde etmelerinde katalizör olmuştu.

Bu fikir hoşuna gitmişti. zgn bir fikir.

Erkeklerinin birbirlerini yiyip bitirmesini izledi. Jack, Sam'in pantolonunu aşağı çekerek Sam'in penisine ulaştı. Onu okşayarak uzun ve sert hale getirdi. Sam kollarında titredi, elleri Jack'e uzandı.

Jack eğildi, Sam ona tutunurken Sam'in testislerini avuçladı. "Söylesene Abigail. Düğünde seninle flört eden o çocuğu düşünüyor musun?"

"Tyler mı?" Delirdi mi bu adam? "Hayır. Aslında Tyler Davis'i hiç düşünmedim."

Ama Jack'in gereksiz kıskançlığı onu gülümsetmişti. Dünyanın en güzel iki erkeği ona aitken neden başka bir erkeği düşünsün ki?

Jack'in elleri Sam'in vücudunda dolaştı. "Düşünmesen iyi olur. Senin için iyi olmaz."

"Sen ve Sam dışında kimseyi düşünemiyorum." Onlar tüm hayatını dolduruyorlardı.

"Git ona katıl," diye emretti Jack. "Ve o kıyafetleri çıkar."

Sam hızlı hareket etti. Jack'in kıyafetlerine özen göstermişti, ama kendi kıyafetlerini neredeyse yırtarak çıkardı. Kızın yanında diz çökmüş, dizleri birbirine değiyordu. Elini kızın açık avucunun üzerine koydu, böylece el ele tutuşmuş oldular. El ele tutuşup Dom'larını beklediler.

Tam da olması gereken yerdeydi.

"Abigail."

Kafasını kaldırdı ve Jack, büyük penisini elinde tutarak onun üzerinde duruyordu. "Evet, Jack?"

Ne istediğini biliyordu, ama ona emir verişini seviyordu.

"Em beni."

Kız öne eğildi ve ona bu kadar zevk veren penisi öptü. Sert, sıcak eti dilini gezdirdi. Acele etmedi, her bir çıkıntısını ve çizgisini zevkle yaladı. Penisinin alt kısmında uzanan kalın damarı dilini gezdirdi.

Jack'in eli kadının saçlarına daldı ve düzgün topuzunu çözdü. "Yaptığın şeyi bırakma. Sadece beni dinle."

O, onun penis başını ağzına aldı.

"Seni seviyorum, Abigail Barnes. Bugün seni seviyorum. Yarın da seveceğim. Ruhum var olduğu sürece seni seveceğim. Kaç yaşında olduğun umurumda değil. Seni her zaman Christa'nın oturma odasına, dar bir kazak ve kot pantolonla girerken göreceğim, bu kıyafetler günlerce sikimi dikleştirdi. Benim için her zaman genç olacaksın. Her zaman muhteşem ve sikilebilir olacaksın ve her zaman, her zaman benim olacaksın."

Gözleri yaşlarla doldu ve Jack onu kendine çekti, ona bakmasını sağladı.

"Her zaman. Kim senden daha genç ya da kim daha güzel olduğunu düşünürsen düşün, umurumda değil. Benim için dünyada tek bir kadın var. O da sensin. Evet, Abigail. Hayatımın her günü öyle hissediyorum."

Lexi cemaate her gün seçim yapmalarını söylemişti. Birlikte olmak için. Birbirlerini sevmek için. Evliliklerini kutlamak için.

"Evet, Jack. Evet."

Sam doğruldu. "Ben de seviyorum, ama son zamanlarda pek bir şey yapmadık, o yüzden bütün gece konuşarak geçirmemeyi umuyordum."

Tanrım, Olivia tam da onun kızıydı.

"Yaramaz," diye bağırdı Jack. "Kıçını havaya kaldır, Sam."

Sam iç geçirdi. "Tanrıya şükür. Bütün gece birbirimizi sevmekten bahsedeceğiz ve asıl yapmamız gerekeni hiç yapamayacağız sandım."

O kadar sabırsızdı ki. Ve o kadar yakışıklıydı ki. Sam'in dönüp kıçını havaya kaldırmasını, tüm vücudundan bir iç çekişin geçmesini izledi.

Jack odanın diğer ucuna yürüdü ve deri çantasını çıkardı. Bu, evden çıkarken asla yanına almadan gitmediği tüm eğlenceli oyuncakların bulunduğu çantasıydı. Küçük metal uçlu bir kırbaç çıkardı. Ona kullandığı kırbaç geyik derisinden yapılmıştı ve tereyağı kadar yumuşaktı, ama Sam daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

"Yarın uçağa binmen gerekiyor," diye uyardı Jack. Omuzları geniş, penisi hala sert olan Jack, Sam'in üzerinde dururken karanlık ve hakim bir görünüm sergiliyordu.

"Ben halledebilirim. Lütfen, Jack."

Kırbaç, Sam'in vücuduna çarptığında keskin bir ses çıkardı. Kırmızı çizgiler hemen görünür hale geldi, ama Sam aslında rahatlamıştı.

İhtiyacı olan buydu.

"Abigail, bana yardım eder misin?" diye teklif etti Jack.

Sam ise kırbaçtan biraz daha fazlasını istedi. Abby dizlerinin üzerine çökerek Sam'in başına doğru ilerledi. Ellerini Sam'in ipeksi saçlarına daldırdı. Jack kırbaçla Sam'in kıçına vurdu, Abby ise saçlarını çekti.

Sam inledi ve tüm kasları daha da gevşemiş gibi görünüyordu.

Jack'e baktı ve yüzünde bir gülümseme vardı. Sam'e ihtiyacı olan şeyi verdiğini biliyordu ve bu Jack'i memnun ediyordu.

Jack'in dünyası onları memnun etmek etrafında dönüyordu. Dışarıdan bakıldığında öyle görünmeyebilirdi. İlişkileri sapkın ve tek taraflı görünebilirdi, ama Abby gerçeği biliyordu. Dom veriyordu. Onun yaşam nedeni buydu: altlarının ihtiyaç duyduğu kişi olmak. Abby, uzun zaman önce, kendi ihtiyaçlarının dünyanın onun ihtiyaçları olarak gördüğü şeylerle aynı olmadığı gerçeğini kabul etmişti. Dünya onun hayatını yaşamak zorunda değildi. Dünya onun yerinde değildi.

İhtiyaçları için özür dilemiyordu. Onları karşılayan iki erkek bulmuştu ve mutluydu.

Hayattaydı. Gençti.

Aniden farkına vardı. Kim olduğunu, ne olduğunu karar verebilecek tek kişi kendisiydi. Kendini genç hissetmesine, hayatında hala tüm o potansiyeli görmesine izin verirse, kimse bunu ondan alamazdı.

Yaşlı olmak zorunda değildi. Sadece Abby olabilirdi. Sam'in Abby'si. Jack'in Abigail'i. Hayatını kendisi seçmişti. Kendini tanımlamıştı. Dom'u ona bunu öğretmişti.

Yaş bir sayıydı, ama ruhu bir tercihti. Hayatı bir tercihti.

Sam'in saçını çekiştirirken, kırbaç onun etine batıyordu ve o zevkle inliyordu.

Onları seçecekti. Bu hayatı seçecekti. Onlarla birlikte. Her seferinde.

O, Sam'e yaklaşarak fısıldadı. "Seni seviyorum."

Sam yüzünü ona doğru çevirdi. O muhteşem dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Oh, bebeğim, ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Kız, Sam'in saçını tekrar çekti ve onun gözlerinin bu hisle büyüdüğünü görünce heyecanlandı. Buna acı demedi. Sam için acı değildi. Sam için zevkti. Bir bağıdı.

Bir tokat daha ve Sam neredeyse yere yığılacaktı.

Dünya ne düşünürse düşünsün. Onlar gerçeği biliyorlardı. Aşk, aşktı. Aşk, her insan için farklıydı ve duygu aynı olduğu sürece sorun yoktu. Jack, Sam için ölecekti. Onun için ölecekti. Sevdiği iki kişi için kendini feda edecekti. Onlara her şeyini verdi.

Aşk her şeydi. İnsanlar onu nasıl tanımlarsa tanımlasın.

Ve o, aşkı Jack ve Sam olarak tanımlıyordu.

Dom'una baktı. "Lütfen, Jack." Jack elini tuttu. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Adamlarıma ihtiyacım var." Onlara çok ihtiyacı vardı. Onlara, kendini genç, canlı ve özgür hissetmek için ihtiyacı vardı. Onlara uçmak için ihtiyacı vardı.

"Sam?" diye sordu Jack.

Sam hızlıca hareket etti ve bir anda ayağa kalktı. "Bence ona vermeliyiz."

"Bence çok nazikçe sormalı." Jack, Sam'in omuzlarına kolunu doladı. Vücutları birbirine yapışmış halde, birlikte çok seksi görünüyorlardı.

"Bize sor, bebeğim," dedi Sam, Jack'e sürtünerek.

Tereddüt etmedi. Öğrendiği bir ders, evrenin ona sormaya cesaret edemediği hiçbir şeyi nadiren verdiği idi. "Lütfen benimle sevişin. İki erkeğime de ihtiyacım var."

"Peki bizi nerede istiyorsun?" diye sordu Jack, dudaklarında alaycı bir gülümsemeye, onun cevabının ne olacağını çok iyi bildiğini belli ediyordu.

"Biri amıma, biri de kıcıma." Onlarla doldurulmak istiyordu.

"Sam, bunun için hazır olmadığımı endişeleniyorum," dedi Jack.

Sam dizlerinin üzerine çöktü ve Abby bir nefes daha almadan Jack'in sikini ağzına aldı. Ondaki farklı olarak, Sam oyalanmadı. Jack'i sertçe emdi, sikini dudaklarının ötesine çekti ve sonra ağzını geri çekti.

Sam, Jack'i defalarca sertçe emdi, Jack'i taşaklarına kadar aldı. Elleri yukarı kalktı, Jack'in taşaklarını avuçladı ve sikini ağzında yuvarladı. Sam'in sarışın kafası Jack'i çalıştırdı.

Kadın, erkeklerini izledi, tüm vücudu gergindi. Onlarla birlikte olmak istiyordu, ama onları izlemeyi seviyordu. Jack'in Sam'i dizlerinin üzerine çöktürüp arkadan girmesini seviyordu. Ve göğüs göğüse, birbirlerine öylesine tutkuyla öpüşerek sevişmelerini seviyordu, gözlerini onlardan ayıramıyordu.

Ve o da bunun bir parçasıydı.

Sam'e yaklaşarak vücuduna yaslandı. Sam hafifçe döndü ve göz kırparak yol verdi.

Abby eğildi ve Jack'in penisini yaladı. Yukarı baktı ve Jack ona o kadar şefkatle bakıyordu ki, nasıl yaşlı ve yıpranmış hissedebileceğini merak etti. Bu kadar sevildiğinde değil.

"Bir dakika daha beklersem, dileğini yerine getiremeyebilirim, sevgilim." Elleri aşağı indi ve onu kaldırdı. Onu kolayca kollarının arasına aldı. Onu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi taşıdığına çok hoşuna gidiyordu.

Yıllar süren evlilik, onun tutkusunu azaltmamış, onları ayırmamıştı. Yıllar, onu daha çok sevmesini sağlamış gibiydi. Belki de küçük çizgiler ve kırışıklıklar hakkında endişelenmeyi bırakmalı ve her gün sevildiğini bilmenin mutluluğunu yaşamalıydı. Ona, birçok insanın asla bulamadığı olağanüstü bir hayat verilmişti.

Ve bu çok güzeldi.

Jack onu yatağa taşıdı ve yorganın üzerine yatırdı. Onun vücuduna baktı, gözleri arzu ile yanıyordu.

Sam aniden yanına geldi. Kolunu Jack'in beline doladı ve Jack de ona karşılık vererek onu kendine çekti. İkisi de ona baktılar.

"İşte bizim kızımız," dedi Jack.

Sam ona göz kırptı. "O harika bir kadın. Ve o bizim."

"Kesinlikle, ama bazen ona bunu kanıtlamak istiyorum." Jack, Sam'in kıkırına güzel bir şaplak attı. "O amcığı sik, Sam."

"Hiç sormayacağımı sanmıştım." Sam üzerine atladı, vücudunu onun üzerine atarak ağzını öptü. Onları yatakta birlikte yuvarladı, dilleri çalışırken o altta kaldı.

Abby, onun ince kalçalarının üzerine oturdu ve amını onun sikine batırdı. Sırılsıklamdı, ama Sam o kadar büyüktü ki, her zaman bir mücadele oluyordu.

Jack'in büyük eli onu aşağı itti, böylece göğüsleri Sam'inkilerle aynı hizaya geldi. Mavi gözlerine baktı. Sam'in bile yaşla ve çok gülümsemesiyle gelen küçük çizgileri vardı. Ama Sam onun için her zaman genç kalacaktı. Onu gördüğünde kalbinin ne kadar parladığını göremezdi. Ona büyük bir sevgi, bağlılık ve neşe vermişti. Ona sevecek bebekler vermişti. Onlar oynarken ve keşfederken elini tutan oydu.

"Adamım," dedi.

Sam, ellerini Faith'in saçlarını okşayarak geriye doğru taradı. "Sonsuza kadar."

Ve sahip oldukları şey buydu. Sonsuza kadar. Aniden, hiçbir şeyin aşkını durduramayacağını anladı. Ne yaş, ne zaman, ne de ondan sonra gelecek olan hiçbir şey. İhtiyacı olan tek şey inançtı ve onlara büyük bir inanç besliyordu.

Kıç deliğine sürülen kayganlaştırıcıyı hissedince nefesini tuttu.

"Seni şaşırtmayı seviyorum," dedi Jack, parmaklarıyla onu okşamaya başlayarak.

O, onun kayası, evreninin merkeziydi. Jack her şeyi hallettiği için o ve Sam eğlenip oyun oynayabiliyorlardı. Jack'in her zaman yanında olacağına güvenebilirdi.

Jack'in parmakları kıç deliğini genişletip onu sikine hazırlarken, ikisine de teslim oldu. Burası, aralarında olmak, onlara her şeyini vermek için can attığı yeri.

Jack'in penisinin girmeye başladığını hissettiğinde inledi. O kadar büyüktü ki. Onunla bir bütün olana kadar, onu tamamen doldurana kadar, santim santim kıkına girmeye çalışmak zorundaydı.

"Bu çok iyi geliyor," dedi Sam inleyerek. "Onun içimde kaymasını seviyorum."

Onların penisleri onun içindeydi, sadece ince bir zar onları ayırıyordu. Birbirlerinin onun vücudunun derinliklerinde çalıştığını hissedebiliyorlardı.

"Bu cennet gibi." Jack eğilip onu öptü. "Bu benim cennetim."

Bu onların cenneti idi. Birlikte olmak.

Sam çekilirken Jack içeri girdi ve sonra başladılar. Her itiş ve bırakışta mükemmel bir zamanlama ile birlikte çalıştılar. Abby onların sihrini yapmalarına izin verdi, onlarla aynı ritimde hareket etti. Zevk içinden akıyordu, orgazm içinden yükseliyordu.

Basınç arttı, çığlık atmasına neden olacak kadar. Tam oradaydı, tam sınırdıydı. Kalçalarını geriye doğru hareket ettirerek Jack'in penisinin her santimini kıkına aldı. Sam kalçalarını yukarı doğru itti ve sonra uçtu.

Erkekleri zevklerini bulurken o da dalganın üzerinde sörf yaptı. Jack kıkını, Sam ise amını doldurdu.

Abby Sam'e, Jack de ona yaslandı, vücutları kollar, bacaklar ve ağızların şehvetli bir karışımı haline geldi, hafifçe öpüştiler. Birlikte uzandılar

karışmanın samimiyetinin tadını çıkardılar.

"Gördün mü, biz en iyisiyiz çünkü bunu daha uzun süredir yapıyoruz," dedi Sam gülümseyerek.

"Ve bunu sonsuza kadar yapacağız," diye söz verdi Jack.

Abby, erkeklerinin onu yeniden ısıtmaya başlamasına izin verdi. Tamamen tatmin olmuştu.

Sonsuza kadar, bir kadının isteyebileceği tek şeydi.

* * *

Kitten ve Texas Sirens çetesinin geri kalanı, şu anda satışta olan *Siren Reborn*'da geri dönecek. Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

Yazarın Notu

Cömert okuyucularım sık sık bana, beğendikleri bir kitabı nasıl tanıtabileceklerini soruyorlar. Beğendiğiniz bir yazara yardım etmenin pek çok yolu var. Yorum bırakın. E-okuyucunuz bir kitabı arkadaşınıza ödünç vermenize izin veriyorsa, lütfen paylaşın. Goodreads'e gidin ve diğer okuyucularla bağlantı kurun. Sevdiğiniz kitapları tavsiye edin, çünkü hikayeler paylaşılmak içindir. Bu kitabı okuduğunuz ve sevdiğiniz tüm yazarları desteklediğiniz için çok teşekkür ederim!

Siren Reborn

Texas Sirens, Kitap 8

Lexi Blake, Sophie Oak adıyla yazmıştır.

Şimdi satışta.

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

İkinci baskısı yeniden yayınlandı. Yeniden düzenlendi, ancak önemli bir değişiklik yapılmadı.

Cole Roberts ve Mason Scott çocukluktan beri birbirlerini seviyorlardı, ancak tam anlamıyla mutlu olmak için daha fazlasına ihtiyaçları vardı. Onları tamamlayacak bir kadın aradılar, ancak korkunç bir kaza onları ayırdı. Mükemmel hayatları paramparça oldu, ikisi de öfkeli ve yalnız kaldı.

Kitten Taylor'ın geçmişi acı dolu. Kendine ait bir aileye sahip olmayı çok istiyor. Cole onu evine aldığı anda, sonunda ait olduğu yeri bulduğunu umuyor, ancak kısa sürede bir şeylerin ters gittiğini fark ediyor. Aralarında bir uçurum var ve her geçen gün bu uçurum daha da derinleşiyor. Yalnız kaldıklarında, aralarında paylaşabilecekleri harika bir bağ olduğunu hissediyor, ancak birbirlerine ulaşmanın bir yolunu bulamıyorlar.

Kitten, Mason ile ilk kez tanıştığında her şey değişir. Anında bir bağ hisseder ve Mason ile Cole geçmişi geride bırakabilirlerse hayatlarının ne kadar mükemmel olabileceğini fark eder.

Bir katil üçlüyü hedefine aldığı anda, Cole ve Mason, sevdikleri kadınla bir gelecek kurmak için, kendilerini tüketen ihaneti ve acıyı bir kenara bırakmak zorunda kalacaklar.

* * *

Kitten, oturma odasına girerken kendini gülümserken buldu. Bayan Hamilton, polisin Mason'la konuşmak için geldiğini söylediğinde korkmuştu. Polis genellikle birinin başının ciddi belada olduğu anlamına gelir ve belki Mason'ın da öyleydi, ama bu dostça bir yüzü vardı. "Darin!"

Darin Craig, arkadaşı Tara ile evliydi. O da The Club'da bir Dom'du. Uzun boylu, yapılı bir adam olan Darin, ona gülümsedi ve kollarını açarak onu karşıladı. Atletik yapılı, koyu saçlı ve sıcak kahverengi gözlü bir adamdı. "Kedicik nasıl?"

Günün stresinden sonra tanıdığı birini görmek ona iyi geldi. Kollarını onun boynuna dolayarak kucaklaşmaya gitti ve ihtiyaç duyduğu sevgiyi kabul etti. Kulüpte en çok özlediği şey, arkadaşlarıyla kucaklaşmak, dokunmak ve el ele tutuşmaktı. "İyiyim, Efendi Darin."

"Darin." Cole odaya girerken sesi buz gibi çıkıyordu.

"Vay canına, onun senin kölen olduğunu sanıyordum Cole. Dedektif Craig'e ait olduğunu bilmiyordum." Mason'ın sesi de pek sıcak değildi. "Kulübün kuralları mı değişti? Julian, dominlerin başkalarının kölelerine kötü davranmasına izin mi veriyor?"

Darin yavaşça onu bıraktı, yüzünde özür diler bir ifade vardı. Bir adım geri çekildi, sanki teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Kusura bakma. Kitty Cat sadece bir arkadaş."

"Kitten ya da Katherine tercih edilir," dedi Cole dişlerini sıkarak.

"Onun adı bir sevgi ifadesi. Kendi adını bulmana gerek yok." Mason, Cole'un yanında durdu, iki adam da Darin'e kaşlarını çatarak baktı.

Yine yanlış bir şey yapmıştı. "Efendi Darin sadece bir arkadaş. O benim arkadaşımın kocası. Aramızda hiçbir şey yok."

Cole, Darin'e bakmayı bıraktı ve ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. "Tatlım, senin hakkında bir şey söylemeye çalışmıyordum."

Mason'ın ifadesi yumuşadı. "Efendinin demek istediği, senin ne kadar tatlı olduğunu bildiği. Seni

Başka bir erkeğin kollarında görünce kıskançlık duydu. Sen çok güzelsin tatlım. Erkeklerin seni sahiplenmesini beklemelisin."

O çok çekici biriydi. Mason'ın ne yaptığını çok iyi biliyordu ama yine de yüzünde beliren gülümsemeyi engelleyemedi.

"Mason haklı. Kıskançtım. Beni nadiren bu kadar coşkuyla kucakladın," dedi Cole.

Usta Cole sarılmak mı istiyordu? O kadar mesafeli görünüyordu ki, Kitten kendinden uzak durmuştu, ama ya Usta, istediğini nasıl isteyeceğini bilemiyorduydu? Domlar da sadece insandı. Kitten ona en parlak gülümsemesini gösterdi ve resmen üzerine atladı. Ustası sevgiye ihtiyaç duyuyorsa, ona bunu verecek olan kişi Kitten olacaktı.

Cole'un koca kolları onu sardı ve onu kaldırırken içini çektiğini hissetti. O kadar büyüktü ki. Ayakları yere değmiyordu, ama ona dokunduğunda kendini güvende hissetmesini seviyordu. Sadece ayrıldıklarında endişeleniyordu. Cole yanaklarını birbirine sürttü. "Seni korkuttuğum için özür dilerim, aşkım. Benden asla korkmanı istemiyorum."

"Hayır, efendim. Korkmayacağım." O onu yere indirirken hala gülümsüyordu. Mason'a döndü. O da sarılmaya ihtiyaç duyan bir adamdı, ama efendisinin bundan hoşlanmayacağından endişeliydi.

Cole güldü. "Devam et o zaman. Senin sevgi dolu bir insan olduğunu kabullenmek zorundayım. Sarıl ona."

Mason'a daha nazik bir şekilde sarıldı, onun hala kendini iyi hissetmediğinin farkındaydı. Sarılmayı bitirdiğinde, ikisinin arasına girdi ve iki iri adamın onu çevrelemesi hoşuna gitti. "Efendi Darin, benimle uygunsuz bir ilişki başlatmaya mı çalışıyordunuz? Çünkü sizi uyarmam gerek, Tara'ya o yokken sizinle yatmayacağıma söz verdim."

Tara ve Darin, çılgın seks hayatları hakkında sürekli şaka yaparlardı. Arkadaşlarının da bu şakalara katılmasına bayılırlardı. Seks için değil, kahkaha için.

Darin kahkaha attı. "Bunu gelecekte hatırlayacağım, Kitty Ca, şey, Kitten." Ciddi bir ifadeyle devam etti. "Buraya seni görmeye gelmedim. Mason'la konuşmaya geldim. Ben oraya varmadan hastaneden ayrılmışsın. Cole'un evinde olduğunu öğrenince şaşırdım."

Darin, Mason'ı tanıyordu. Bu ilginçti. Darin ve Tara, evlilikleri boyunca The Club'da oynamışlardı. On yıl boyunca. Mason, Cole'un itaatkârı olduğunda muhtemelen onunla arkadaşlık etmişlerdi.

Tara, erkeklere ve ayrılma nedenlerine çok ilgi duyduğu için daha sonra bir telefon görüşmesi yapacaktı.

Ve belki, sadece belki, Kitten'a onları nasıl yeniden bir araya getirebileceğini söyleyebilirdi.

İki erkeğin birbirlerine nasıl baktıklarını kaçırmamıştı. Evet, bakışlarında şüphe ve öfke vardı, ama aynı zamanda bir kıvılcım da vardı ve Efendi Cole çoktan yumuşamaya başlamıştı ve bunun Mason'la ilgisi vardı. Mason kapıdan içeri girmiş ve aniden ev daha sıcak, daha duygusal bir yer haline gelmişti.

Lexi Blake hakkında

New York Times'ın en çok satan yazarı Lexi Blake, kocası ve üç çocuğuyla Kuzey Teksas'ta yaşıyor. 2010 yılında yayıncılık yolculuğuna başladığından bu yana, kitaplarının üç milyondan fazla kopyasını sattı. Genç yaşta yazmaya başladı ve oyunlar ve gazetecilik üzerine yoğunlaştı. Romantik romanlar yazmaya başlayana kadar başarıya ulaşamadı. En garip yerlerde mizah bulmayı sever ve mutlu sonlara inanır.

Lexi ile çevrimiçi bağlantı kurun:

Facebook: [Lexi Blake](#)

Twitter: [authorlexiblake](#)

Web sitesi: [www.lexiblake.net](#)

Instagram: [www.instagram.com](#)

Pinterest: [www.pinterest.com/lexiblake39/](#)

Lexi'nin ücretsiz haber bültenine [buradan](#)

kaydolun.

Lexi Blake'in Diğer Kitapları

Satın almak için tıklayın.

ROMANTİK GERİLİM

Ustalar ve Paralı Askerler

[Beni Seven Dom](#)

[Altın Kelepçeli Adamlar Bir Dom](#)

[Sonsuza Kadar](#)

[Efendisinin Gizli Servisinde](#)

[Sanctum: Efendiler ve Paralı Askerler Novella Sev
ve Öl](#)

[Koşulsuz: Efendiler ve Paralı Askerler Novella Zindan
Royale](#)

[Zindan Oyunları: Efendiler ve Paralı Askerler Novella](#)

[Heyecan Verici Bir Manzara](#)

[Sevilen: Efendiler ve Paralı Askerler Novella](#)

[Sadece İki Kez Seversin](#)

[Luscious: Efendiler ve Paralı Askerler~Topped](#)

[Adored: Efendiler ve Paralı Askerler Novella Efendi
Hayır](#)

[Sadece Bir Tat: Ustalar ve Paralı Askerler~Topped 2
Sanctum'dan Sevgilerle](#)

[Sadık: Bir Masters and Mercenaries Novella](#)

[Hakimiyet Asla Ölmez](#)

[Teslimiyet Yeterli Değil](#)

[Usta Bitişler ve Paralı Asker İsrıkları ~ Mükemmel Eşleşenlerin Gizli](#)

[Tarifleri: Ustalar ve Paralı Askerler ~ 3. Sırada](#)

[Sadece Onun Gözleri İçin](#)

[Düzenlenmiş: Ustalar ve Paralı Askerler Novella Bir
Gün Daha Aşk](#)

[Hizmetinizde: Ustalar ve Paralı Askerler ~ Topped 4](#)

[Usta Parçaları ve Paralı Asker İsrıkları ~ Kızlar Gecesi](#)

[Kimse Daha İyisini](#)

[Yapamaz Kapağı Kapat](#)

[Korunan: Usta ve Paralı Askerler Novella Büyülü:](#)
[Usta ve Paralı Askerler Novella](#)

Büyülü: Masters and Mercenaries Novella, 23 Haziran 2020'de Çıkacak

Masters and Mercenaries: Unutulmuş

[Kayıp Kalpler \(Memento Mori\)](#)

[Kayıp ve Bulunan](#)

[Senin İçinde](#)

[Kaybolmak](#)

[Uzun Süredir](#)

[Kayıp](#)

[No Love Lost](#), 29 Eylül 2020'de vizyona giriyor

Kelebek Körfezi

[Butterfly Bayou](#), 5 Mayıs 2020'de çıkacak

[Bayou Baby](#), 25 Ağustos 2020'de çıkacak

[Bayou Dreaming](#), 1 Aralık 2020'de çıkacak

Kanunsuz

[Acımasız Tatmin](#)

[İntikam](#)

Adaleti

Arayış

[Koruma](#)

[Emri](#)

[Arzunun Kanıtı](#)

Ménage Ustalar (Shayla Black ve Lexi Blake tarafından)

[Bakire Esirleri](#)

[Bakirelerinin Sırrı Bakire](#)

[Cariyeleri Bakire](#)

[Prensesleri Bakire](#)

[Rehine Bakire](#)

[Sekreterleri Bakire](#)

[Metresleri](#)

Mükemmel Beyefendiler (Shayla Black ve Lexi Blake tarafından)

[Skandal Asla Uyumaz](#)

[Oturumda Baştan](#)
[Çıkarma Büyük Kolay](#)
[Baştan Çıkarma Duman](#)
[ve Günah](#)
[Başkanın Zevkine](#)

KENTSEL FANTASTİK

Hırsızlar

[Işığı Çal Günü](#)
[Çal Ayı Çal](#)
[Güneş Çal](#)
[Geceyi Çal Ripper](#)
[Bağımlı](#)
[Uyuyan](#)
[Sürgün](#)

Yaz Çalmak, Yakında!

LEXI BLAKE, SOPHIE OAK ADIYLA YAZIYOR

Teksas

Sirenleri [Küçük](#)
[Kasaba Sireni](#)
[Şehirdeki Siren](#)
[Köleleştirilmiş](#)
[Siren Sevgili](#)
[Siren Bekleyen](#)
[Siren Çiçek Açan](#)
[Siren Serbest](#)
[Bırakılan Siren](#)
[Yeniden Doğmuş](#)
[Siren](#)

Bliss, Colorado'da Geceler

[Üçlü Sürüş, İkili](#)
[Aşk, Tekli Tutku](#)

Bliss'te
Kaybolmak
Bliss'te
Bulunmak Saf
Mutluluk
Mutluluğu Kovalamak
Bir Zamanlar Bliss'te Bliss'e
Dönüş
Bliss'teki Sirenler

Bir Peri Masalı

Bağlı
Canav
ar
Güzelli
đi

Bağımsız

Benden Uzaklaş
Kar Yağışı

İçindekiler

[Birinci Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Dördüncü](#)
[Bölüm Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı](#)
[Bölüm Yedinci](#)
[Bölüm Sekizinci](#)
[Bölüm Dokuzuncu](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Bölüm On Birinci](#)
[Bölüm On İkinci](#)
[Bölüm On Üçüncü](#)
[Bölüm On](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[On Beşinci Bölüm](#)
[On Altıncı Bölüm](#)
[On Yedinci Bölüm](#)
[On Sekizinci Bölüm](#)
[On Dokuzuncu](#)
[Bölüm Yirminci](#)
[Yirmi Birinci Bölüm](#)
[Yirmi İkinci Bölüm](#)
[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

